

Giới thiệu *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng*

Thể Loại: Huyền Huyền Tiên Hiệp Ngôn Tình Tu Chân

Độ Tuổi 16+

Edit ảnh: Anh Anh.

Giới thiệu truyện:

Vốn chỉ là một bé gái ở một trấn nhỏ, thế nhưng lại may mắn được diu dắt, bước chân lên con đường tu tiên.

Nàng được nhận vào một trong ngũ đại tông môn, được thu nhận làm đệ tử, có sư huynh đệ, có sư phụ thương yêu, che chở.

Con đường tu tiên này, vốn là đầy khó khăn trắc trở, nhưng đồng thời cũng sẽ có rất nhiều kỳ ngộ và truyền thừa.

Nàng chậm rãi trưởng thành cùng với lời hứa: “Sư phụ, dù tu vi của con có nhỏ bé, cũng muốn dùng hết sức mình để bảo vệ người.”

Không đơn giản chỉ là câu chuyện ngôn tình tu chân của hai sư đồ, tác giả muốn viết một thể giới tiên hiệp có màu sắc và hình dạng cụ thể. Ở đó nhân vật phụ cũng có câu chuyện của riêng mình. Mong được nhận sự góp ý của độc giả.

Hệ thống tu luyện chia thành:

Ngưng Khí - Trúc Cơ - Kết Đan - Nguyên Anh - Hóa Thần - Xuất Khiếu - Đại Thừa - Độ Kiếp.

Chân thành cảm ơn bạn Anh Anh đã edit ảnh bìa. Cùng bạn Cá Ướt Mắc Cạn đã tìm kiếm ảnh cho mình nha. <3<3<3

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

Thiên Nam Tinh Cầu.

Trải qua thời đại viễn cổ hỗn mang tiếp đến thái cổ sơ khai, sau đó là đại chiến tam tộc. Từ Táng Đại Đế thành đạo, thế cục nghiêng về phía nhân tộc, yêu tộc và ma tộc điêu linh. Hơn mười vạn năm sau không có người thành tựu Đại Đế. Tuy vậy, mỗi tộc quần vẫn cùng nhau chung sống, chú tâm tu đạo, mong chờ đạt được giải thoát.

Tu sĩ tu chân trải rộng khắp bốn phương. Trong đó nổi bật nhất là ngũ đại tông phái, thập đại tu chân thế gia, tứ thành, tam thánh tán tu giới.

Phía đông Thiên Nam Tinh bao gồm đại lục và biển cả. Trong đó nổi bật nhất là hai nước Xích Thần và Xích Quỷ nằm sát nhau trên địa đồ.

Phía Bắc Xích Thần là chủng tộc du mục rong ruổi trên thảo nguyên mênh mông. Phía nam Xích Quỷ là đồng bằng sông núi trù phú, nơi địa linh nhân kiệt, nhiều câu chuyện u linh huyền dị. Nước Xích Quỷ trải dài từ Động Đình Hồ đến biển Nam Hải.

Miền nam sông Dương tử, miệt Động Đình có rất nhiều con sông đổ về trong đó có hai con sông được người dân nơi đây biết tên nhiều nhất, là sông Tiêu và sông Tương. Vùng sông nước sương khói mờ màng đẹp vô cùng. Trong nhân gian đời sau thật lâu vẫn còn dùng lời thơ tả cảnh của nó để nói lên tình yêu đôi lứa:

“Chốn Hàm Dương chàng còn ngoảnh lại

Bến Tiêu Tương hỡi trông sang

Khó Tiêu Tương cách Hàm Dương

Cây Hàm Dương cách Tiêu Tương mấy trùng...”(*)

Câu chuyện của chúng ta bắt đầu từ nơi này, tại một thành trấn nhỏ vô danh ở bến Tiêu Tương.

Thời đại nhân quỷ đan xen, có những sinh mệnh vẫn truy cầu sự giải thoát vĩnh hằng, trường sinh bất diệt, họ được gọi là tu sĩ, trong mắt người thường thì

họ chính là tiên nhân.

Đoạn Lăng chính là người như vậy. Từ sau khi rời khỏi Luyện Hồn Tông, hắn xuôi theo phương nam thấy được thành trấn này, cảm thấy có chút âm khí cũng muốn tiện tay thu chút hồn để luyện pháp bảo Cẩm Tú tiên của mình. Pháp môn của tông môn hắn tu luyện có chút phiền phức vì cần quá nhiều âm hồn. Sau khi thu thập xong hắn cần một chỗ luyện hồn nên nghe quý nô Tiểu Hắc nói dứt khoát qua đêm ở miếu hoang ngoài thành.

Tiểu Diêm là một khất cái không cha không mẹ, lưu lạc ngoài đường kiếm ăn từ rất nhỏ, kí ức của nàng là những ngày xin ăn ở trong thành, tranh giành từng miếng ăn với lũ ăn mày, bữa đói bữa no, đêm đêm ngủ trong miếu hoang, không thì trong nhà bỏ hoang, tóm lại chỉ cần có chỗ ngủ là được rồi.

Đôi khi, vì nàng trông còn nhỏ sẽ có khách bộ hành đi ngang qua rủ lòng thương mà cho nàng thêm một chút xiu ngân lượng.

Ròng rã như vậy nhiều năm, cho đến một ngày...

Hôm nay, trời mưa phùn ẩm ướt, người đi đường thưa thớt, bầu trời âm u. Tiểu Diêm ngồi co ro một góc ven đường, đối diện là tửu lâu to nhất của thành, nàng hôm nay không xin được gì, đành ngồi đây chờ, vì thức ăn của khách còn thừa đôi khi tiểu nhị ca sẽ lên mang cho nàng, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà nàng còn sống đến bây giờ.

Trên lầu tửu lâu tiểu nhị ca đã nhìn thấy nàng ra hiệu cho nàng chờ, Tiểu Diêm nghe thấy khẽ cười với hắn. Xế chiều, trời cũng ngớt mưa, Tô An vội vàng chạy xuống lầu, trong ngực hắn là đồ ăn thừa hắn xin từ phòng bếp, ra hiệu cho nhóc ăn mày đi theo hắn vào con hẻm.

“Cho muối này, nhanh ăn đi, ta đứng đây với muối một chút, cẩn thận kéo nghẹn.” Hắn tươi cười đưa cho nàng bọc thức ăn.

“Cảm ơn tiểu nhị ca.” Tiểu Diêm vội vàng ăn, điểm tâm chỉ là cơm với chút rau thịt lẫn lộn nhưng nàng vẫn ăn ngon lành, khuôn mặt nhỏ lem luốc nhưng vẫn lộ ra chiếc răng khểnh cười tươi với Tô An.

Tô An nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối cho nàng, tuyệt không chê bẩn, từ lần đầu tiên thấy nhóc ăn mày cũng là trong lúc lơ đãng trên tầng hai tửu lâu vắng khách, đôi mắt đầy mong chờ cũng đầy thêm thương nhìn bàn ăn của thực khách, hắn tựa cửa nhìn thấy vậy cũng hồ hững coi như không thấy gì, còn nhóc ăn mày lại vội vàng thu ánh mắt, eo người cố làm giảm đi sự tồn tại của mình, nhưng phút chốc ấy khiến hắn động lòng trắc ẩn.

Lần đầu tiên, hắn xin nhà bếp chút thức ăn, chạy đến nhìn quanh không thấy ai mới dứt vào ngực nhóc ăn mày còn ngờ ngác, nhìn nàng lí nhí nói “cảm ơn tiểu nhị ca”, rồi chạy biến vào con hẻm. Nhìn nàng, hắn như thấy bóng dáng của bản thân mình. Có lẽ vì hắn cũng là trẻ mồ côi, nhưng hắn tốt số hơn nàng, được Tô lão nhận nuôi, hai người nương tựa vào nhau mà sống. Ánh mắt đó, sự sợ hãi bơ vơ đó hắn cũng đã từng...

“Tiểu nhị ca, cơm hôm nay ngon quá, cảm ơn huynh nhiều lắm.” Liếm hết những hạt cơm cuối cùng trên tay, Tiểu Diêm nhỏ nhẹ cảm ơn hắn lần nữa, nàng rất lễ phép.

“Được rồi, vậy huynh cũng về tửu lâu đây, hôm nay trời mưa, muối về sớm một chút, đừng ăn xin nữa, còn nữa, gọi ta là Tô An, đừng có suốt ngày tiểu nhị ca như vậy, huynh có tên mà, nhóc con.”

“Dạ, Tô An ca”. Nhìn bóng dáng khuất sau con hẻm, Tiểu Diêm vỗ bụng đi về hướng khác, nàng hôm nay sẽ ngủ ở trong miếu, trời mưa thế này đúng là nên về sớm một chút. Trước khi về miếu, nàng ra sông trong thành tắm rửa sạch sẽ, miệng ngâm cọng cỏ lau, nhìn bao nhiêu vô lại thì coi bấy nhiêu vô lại. Một tiểu cô nương, chỉ mới chín tuổi nhưng lại ăn xin có thâm niên, nàng thừa biết nếu mình trông quá sạch sẽ thì chẳng ai cho nàng cái gì, nên khi đi ăn mày, lại tự ý bôi bẩn mặt mũi, đến đêm về ngủ lại tắm rửa.

Miếu hoang ở ven cửa thành, hơi xa, rộng rãi nhưng cũng sập xệ, là miếu thổ địa đã bỏ hoang mạng nhện che đầy, từ lâu đã vắng hương khói, ăn mày trong thành tuy không ít, nhưng không hiểu sao chỗ này không ai lui tới. Khi biết nàng ở đó chúng cũng ngạc nhiên nhìn nàng mà không nói gì. Tiểu Diêm cũng mặc kệ, tuy một thân một mình, nàng từ lúc biết nhận thức đến giờ thứ không sợ nhất là quỷ, ma, dù sao cũng nhìn chán rồi. Miếu hoang đúng là có cô hồn dã quỷ thật, là một đại thúc, sau vài đêm lái nhai kẻ khổ với nàng, một người một quý tâm sự, thương tình nàng còn nhỏ lại côi cút lưu lạc, đại thúc u oán cũng đầu thai một năm trước rồi. Có lẽ, vì nàng có thể nhìn thấy những thứ khác thường nên mới bị vứt bỏ chẳng. Tiểu Diêm vì thế không dám cho ai biết điều này.

Lần này nàng vẫn quen đường về miếu hoang, nhưng hình như trong miếu có ánh lửa. Nàng rón rén lại gần... Nhìn vào trong miếu, ánh lửa màu xanh ánh lên quỷ dị, tuy không sáng rực nhưng cũng đủ cho nàng thấy được mọi thứ.

Dưới chân tượng thổ địa, một nam tử mặc hắc y đang ngồi khoanh chân, tóc dài tùy ý buộc bằng một sợi dây, trên cổ tay đeo chuỗi hạt bằng gỗ, mi mục thanh tú, mắt đào hoa đang nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Chỉ nhìn qua thì trông hắn cũng vô hại, nếu như không có một bóng đen đứng bên cạnh hắn làm bảm: “Chủ nhân, nha đầu kia đứng nấp sau cây cột nhà nhìn chúng ta này giờ, có cần ta ra hút luôn hồn phách nó cho người luyện hồn không?”

Luyện hồn người sống à, Đoạn Lăng thấy Tiểu Hắc lại muốn giờ trò hù dọa. Một nha đầu còn nhỏ tuổi như vậy, mà gan cũng lớn lắm, đêm hôm còn tìm đến miếu hoang. Hắn không cần nghe hồn nô bẩm báo cũng đã biết có người đến.

Hắn nhếch miệng cười: “Ồ, cũng đang thiếu, làm sạch sẽ vào”. Chủ tớ hai người trò chuyện như kiểu hôm nay ăn món gì, ừ ăn thịt gà đi, bắt con gà vặt lông cất tiết thật đơn giản, làm Tiểu Diêm nghe thấy mặt trắng bệch, trước giờ nàng không sợ quỷ nhưng còn chưa gặp người nào sai bảo quý đầu nha, còn đòi giết nàng nữa. Không được, nàng còn chưa sống đủ đâu. Thấy bóng đen chậm chậm tiến về phía nàng, bèn nhanh trí hô lên:

“Thượng tiên trên cao, xin nhận của đồ nhi một lạy”. Nói rồi vội vàng chạy ra trước cửa miếu thành thật vái lạy nam tử kia.

Bóng đen nghe thấy thế khựng lại, nam tử nhủ mày quay qua nhìn nàng, ánh lửa xanh trên tay hắn vẫn lập lòe, hắn âm u hỏi nàng: “Nha đầu, người gọi ta

là thượng tiên? ”

“Dạ, đúng, xin thượng tiên nhận ta làm đồ đệ.”

“Sao ta phải nhận ngươi làm đồ đệ? ” Hấn nhếch miệng cười nhạt, khoanh tay nhìn nàng.

Tiểu Diễm lo lắng nghĩ trong đầu, vội vàng chứng minh mình hữu dụng.

“Ta có thể chịu đói, có thể chịu khổ. Cũng rất nghe lời, lá gan cũng lớn, sẽ không sợ hãi, mong người thu nhận ta”.

Hấn nhìn bóng đen rồi lại nhìn nàng, hỏi ngược lại: “Ngươi thấy hấn đúng không? ”

“Dạ thấy thừa sư phụ, xin cho đồ nhi theo học bản lĩnh tiên nhân của sư phụ”. Tiểu Diễm không dám nói dối, lắp bắp trả lời, tái mặt nhìn bóng đen trước mặt, cảm thấy khuôn mặt đỏ đang cười nhạt bằng cái miệng đen ngòm.

Hấn nghiêng ngẫm nhìn nàng, nhìn một hồi lâu, nhìn đến da đầu nàng lạnh run, nàng cắn răng cúi đầu chờ đợi hấn trả lời.

Cho đến khi một giọng nói hơi hột vang lên: “Làm đồ đệ của ta không khó, nhưng làm đồ đệ của ta rồi thì không dễ thay đổi đâu, nha đầu, nếu ngươi phản bội ta thì ta sẽ rút hồn ngươi làm nô bộc. Ừm, còn nữa, cho phép ngươi gọi ta là thượng tiên. Còn không mau dập đầu bái sư.”

Tiểu Diễm nghe vậy mừng rỡ, trước sư phụ tiện nghi này vẫn thành kính dập đầu hô to tạ ơn thượng tiên sư phụ trong khuôn mặt đen thui đang há hốc mồm của bóng đen.

Bóng đen quay đầu nhìn hấn nói: “Chủ nhân...”

Hấn mỉm cười: “Hừm?” Bóng đen im lặng không dám nói gì nữa. Hấn quay ra nhìn nàng nói:

“Ngươi có thể gọi nó là Tiểu Hắc.”

“Dạ, sư phụ.” Tiểu Diễm ngoan ngoãn gật đầu. Nhìn Tiểu Hắc cười lấy lòng. Nàng vẫn rất sợ bóng đen, còn không dám tùy tiện gọi nó là Tiểu Hắc. Bóng đen hừ lạnh quay về đứng sau lưng sư phụ của nàng.

(*) Chính phụ ngâm khúc.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp gỡ 2

Đêm đó, nàng không dám ngủ say, thi thoảng hé mắt nhìn thấy sư phụ của nàng vẫn nhìn chăm chăm đóm lửa xanh, tay bấm quyết quý dị, nàng nhìn mà hâm mộ, không biết sau này nàng có thể lợi hại như vậy không, theo sư phụ tu luyện có thể không bị người ta bắt nạt, cũng sẽ không bị đói, trong vô vàn suy nghĩ Tiểu Diễm ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Nàng không biết, sau khi nàng ngủ say, Đoạn Lăng đang chăm chú vào ngọn lửa hòn ngẩng đầu nhìn nàng. Nha đầu mặc một bộ quần áo rách rưới, khuôn mặt nhỏ xanh xao nằm trên đồng rom, tư thế cuộn tròn như thể có vậy mới khiến nàng cảm thấy an toàn, thời thế hỗn loạn, nhân quỷ đan xen thế này muốn tồn tại một mình không biết có bao nhiêu can đảm, nhưng nàng lại một mình ở một ngôi miếu hoang. Không phải hấn không biết lúc xin bái sư ánh mắt nha đầu này ánh lên chút khát vọng, chút tư lợi, và cả ái mộ. Hấn độc hành trên con đường tu đạo này đã lâu, nhưng lần nhận đồ đệ này là tùy hứng nhất. Trời sinh mắt âm dương, cũng có chút thú vị.

Khi ánh nắng của ngày mới chiếu vào đôi mắt Tiểu Diễm, nàng mở mắt ra mơ màng vỗ bụng định đi xin ăn như mọi ngày. Lúc đứng lên thấy nam tử lạnh nhạt nhìn mình khiến nàng giật mình tí ngã nhào. Hấn nói: “Ngủ đủ chưa?”

“Sư.. Sư phụ, dạ, con ngủ đủ rồi ạ.” Tiểu Diễm lắp bắp.

Nàng không thấy bóng đen sau lưng hấn, như biết nàng muốn hỏi gì. Hấn đứng dậy, vuốt phẳng tà áo: “Tiểu Hắc không thích ánh nắng mặt trời. ”

“Đi thôi.”

“Đi đâu ạ?” Tiểu Diễm ngẩn người.

“Ngươi bái ta làm sư phụ, đương nhiên là đi theo ta.”

“ Sư phụ, con có thể chào tạm biệt tiểu nhị ca không? ”

“Tiểu nhị ca?”

“Dạ, con xin ăn trong thành, tiểu nhị ca cho con cơm, lần này đi không biết bao giờ mới gặp lại, con muốn tạm biệt huynh ấy.” Giọng nói có chút buồn.

Hắn nhìn nha đầu cúi đầu vâng vâng về chớp áo rách, nhíu mày.

“Được, ta cũng mua luôn cho ngươi bộ quần áo, đồ đệ của ta không thể ăn mặc như vậy được.”

Đây là sư phụ ghét bỏ nàng làm mất mặt hắn sao, Tiểu Diễm nghĩ.

Hôm nay trời xanh nắng ấm, như thể bù đắp lại cho ngày mưa hôm qua, Tiểu Diễm sau khi cùng Đoạn Lăng mua hai bộ y phục dạ hành đơn giản liền thay đồ chải tóc gọn gàng tìm đến tửu lâu. Không thể không nói, nếu như không phải do lưu lạc đầu đường xó chợ thì tướng mạo của Tiểu Diễm cũng rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt hạnh to tròn, chỉ là nước da bánh mật có hơi tái nhợt vì ăn gió nằm sương. Đoạn Lăng sau khi nhìn đồ đệ quần áo gọn gàng nhéo nhéo khuôn mặt nàng nói " Sau này vì sư sẽ chăm sóc ngươi thật tốt" Khiến nàng cảm động hồi lâu.

Lúc Tiểu Diễm cùng Đoạn Lăng bước chân vào tửu lâu hắn nói:“ Đã đến rồi thì gọi chút đồ ăn đi. ”

Mắt Tiểu Diễm tỏa sáng nhìn hắn: “Con được gọi đồ ăn à? ”

“Ừ.”

Thế là nàng gọi liền những món ăn ao ước đã lâu, gà nướng, vịt hầm, xôi bọc lá sen, bánh hoa hồng.. Rồi e dè nhìn sư phụ nàng. Hắn gật đầu nói: “Còn muốn gì nữa không? ”. Lâm Tiểu Diễm sung sướng vô cùng lắc đầu cảm ơn hắn. Nàng nói với tiểu nhị.

“ Chút nữa đem đồ ăn có thể để Tô An ca đem ra được không, muội muốn gặp hắn. ”

“Được, không vấn đề gì tiểu cô nương. ” Tiểu nhị thoải mái đáp ứng.

Lúc Tô An bung đồ ăn tới nhìn thấy Tiểu Diễm vẫy tay chào hắn cười ngọt ngào, hắn có chút giật mình, đánh giá kỹ nàng mới nói:

“Nhóc con? ”

“Tô An ca, muội nè, hôm nay muội phải đi xa cùng sư phụ nên đến đây tạm biệt huynh. ”

Tô An nghe vậy ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh, thấy một hắc y nam nhân gương mặt trắng trẻo thanh tú lạnh lùng nhìn hắn.

“Đây là sư phụ của muội? Sao trước giờ ta chưa thấy hắn? ”

“Dạ, sư phụ tốt lắm, sư phụ thấy muội một thân một mình nên người rủ lòng thương nhận muội làm đệ tử.”

Tô An bắt lấy tay Tiểu Diễm định kéo nàng ra góc tửu lâu, thấy vậy Đoạn Lăng lên tiếng:

“Ngươi muốn làm gì? ”

“Vị nhân huynh này, tại hạ chỉ muốn nói chuyện riêng với muội ấy một chút thôi.”

Đoạn Lăng nhìn Tiểu Diễm, thấy nàng gật đầu liền nói:

“Nhanh lên, còn dùng bữa.”

Khi đã ra đến góc khuất, Tô An nhìn về phía Đoạn Lăng đang ngồi hờ hững phía sau tấm rèm cửa, sột sắng nói với nàng:

“Nhóc con, muội nói thật cho ta biết, hắn có phải sư phụ của muội không?. Muội còn nhỏ như vậy, đừng dễ tin người, ta trông hắn không phải người tốt. Ta biết muội sống không dễ dàng gì, nếu thật sự không thể được, muội về cùng ta, ta nhận muội làm nghĩa muội, có được không? ” Giọng hắn đầy quan tâm lo lắng, khiến Tiểu Diễm cảm động vô cùng, nhưng nàng vẫn kiên trì.

“ Tô An ca, muội tin sư phụ, người rất tốt, muội muốn đi theo sư phụ, huynh đừng lo lắng, sau này có cơ hội muội nhất định sẽ về thăm huynh.”

Tô An ngơ ngàng, nhưng hắn cũng không tiện nói gì nữa, nhóc con có cuộc sống của nàng, hắn im lặng một lúc rồi nói:

“Vậy.. Muội phải bảo trọng, có cơ hội nhất định phải trở về, hắn không tốt với muội, cứ về đây, ta hứa sẽ bảo vệ muội.”

Lời này khiến Đoạn Lăng nghe mà nhíu mày, buồn cười, một phàm nhân nho nhỏ dám nói sẽ bảo vệ tốt đồ đệ của hắn hơn sư phụ của nàng sao. Người tu đạo, thánh lực rất tốt, hắn có thể nghe thấy những gì hắn muốn nghe trong cả tửu lâu. Nhưng hắn cũng vẫn lạnh lùng không nói gì nhìn tiểu đồ đệ tạm biệt Tô An bước vào vui vẻ mời hắn dùng bữa.

“ Sư phụ, ăn cơm thôi, thức ăn của từ lâu này là nhất trong thànhđấy.” Nói rồi nàng nhanh nhẹn gấp đồ cho hắn.

Đoạn Lăng nhìn bát cơm có một cái đùi gà vàng ươm, gấp trở lại cho nàng.

“ Ta không thích ăn. ”

“Cảm ơn sư phụ. ” Nàng vui vẻ gạt đầu, thầm nghĩ thì ra sư phụ không thích ăn thịt gà.

“Ăn nhanh đi. ”

Hai sư đồ dùng bữa, Tiểu Hắc âm thầm nói trong đầu Đoạn Lăng:

“ Chủ nhân, người từ lâu những thức ăn này không có tác dụng với người nữa, sao phải tốn thời gian ở chỗ này, cho nha đầu kia một viên ích cốc đan là được rồi a. ”

Đoạn Lăng không thèm trả lời hắn.

Lúc dẫn nha đầu có chút lưu luyến vẫy tay chào Tô An bước ra khỏi từ lâu, Đoạn Lăng nói với nàng:

“ Ngươi có thể không cần đi. Sau này theo ta thật sự chưa chắc đã tốt.”

Tiểu Diễm ngược nhìn hắn. Trong mắt nha đầu mới chín tuổi còn chưa đứng tới ngực hắn, chỉ thấy một khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt phượng đen dài nhìn thẳng vào nàng, tóc đen tùy ý buộc xoắn trên vai áo hắn. Ánh nắng ban trưa chiếu rọi vào người trước mặt có chút ấm áp nhưng không xua đi sự giá lạnh phát ra từ trên người hắn. Lại cúi xuống, rụt rè nắm lấy bàn tay của hắn, nhìn hắn cười nói:

“ Không đâu sư phụ, người mua quần áo cho ta, cho ta ăn, lại chấp nhận cu rư mang ta, Tiểu Diễm chắc chắn sẽ chịu được khổ, nơi nào có sư phụ, nơi đó là nhà của con.”

Đoạn Lăng nhìn đôi mắt lấp lánh của nàng, trong mắt nha đầu là hình bóng hắn, khuôn mặt non nớt tươi cười, chiếc răng khềnh đáng yêu, đầy sự tin tưởng ý lại.

“ Nhà sao?, vậy thì đi thôi.” Hắn không biết trong giọng nói bất giác đã có thêm chút dịu dàng.

Trong sự ngạc nhiên của nàng, hắn không biết lấy từ đâu ra một chiếc quạt đen nhánh, bên trên có cắm tú sơn hà đồ, chiếc quạt biến to dần lơ lửng trước mặt hai người, Tiểu Diễm cảm thấy mọi thanh âm như bị chia cắt, nơi nàng cùng sư phụ nàng đứng là một thế giới khác, âm thanh vẫn nao nức, người qua kẻ lại nhưng không ai chú ý đến hai sư đồ nàng. Sư phụ nàng chậm rãi bước lên cây quạt, chìa tay về phía nàng, nụ cười như có như không đầy mê hoặc, nam nhân trước mặt khiến Tiểu Diễm như thấy sương khói mờ ảo của sông Tương trong những ngày mưa phùn, đẹp đến nao lòng.khoảnh khắc này khiến nàng một đời cũng không thể quên. Nắm lấy tay hắn, cảm nhận bàn tay mảnh khảnh hữu lực khẽ ôm nàng, cho đến lúc chiếc quạt bay vút lên cao thành một vòng cung đẹp đẽ, sự bất ngờ khiến nàng sợ hãi suýt thét nên rồi kiên trì ôm lấy vòng eo hắn, đôi tay nắm chặt hắc bào. Khuôn mặt trắng tái mét nhưng không kêu tiếng nào, nghe thấy tiếng sư phụ nàng khen “Khá lắm”, khiến Tiểu Diễm như bình tâm lại, ngẩng lên tươi cười với hắn.

Tầng mây như ẩn như hiện phía trên cao, cắm tú phiến bay không quá nhanh, vừa đủ cho nàng làm quen, nhìn thấy sông núi, con người lướt nhanh qua tầm mắt. Đó là những cảnh vật, mà chưa bao giờ nàng được nhìn thấy, to lớn và hùng vĩ hơn thành trấn nhỏ, khiến nàng thỏa mãn trí tò mò. Trong mắt nàng dâng lên đầy sự thích thú, sùng bái và cảm kích vì có thể gặp được sư phụ, chứng kiến những thứ nàng có lẽ cả đời chưa từng thấy.

“ Sợ không? ” Giọng nói hắn vang lên bên tai.

Nàng lắc đầu, dù tay vẫn ôm chặt vòng eo hắn không buông, thật vui vẻ nói với hắn.

“ Sư phụ, bản lĩnh tiên nhân của sư phụ thật tuyệt vời, đồ đệ rất hâm mộ sư phụ! ”

“Hâm mộ à, cuộc đời tu sĩ dài lắm, rồi những thứ ngươi thấy, người người gặp, thứ ngươi truy cầu sẽ nhiều hơn góc thành nhỏ hẹp kia, từ từ rồi ngươi sẽ quen thôi.”

Nghe vậy, Tiểu Diễm im lặng. Hồi lâu sau mới thấy nàng lên tiếng.

“ Sư phụ, vậy lúc đó con có thể mãi mãi bên cạnh sư phụ không? ”

“....Rồi sau này ngươi truy cầu đại đạo, sẽ bước ra con đường của riêng mình, từ mãi mãi này còn quá sớm để nói, nha đầu, còn quá nhỏ...” Nàng thoáng nghe tiếng thở dài của sư phụ vang lên trong gió. Ngẩng đầu lên nhìn, vẫn thấy cái cắm thanh tú của hắn, mái tóc đen huyền xoắn trên vai, hắn cúi xuống nhìn nàng, đôi mắt đen thăm thẳm, có chút tang thương. Tiểu Diễm gạt mình, cúi đầu, không hỏi gì nữa, hắn cũng im lặng.

Hai sư đồ đạp Cầm Tú phiến bay không biết đã bao lâu, khi bóng tà dương bắt đầu phủ lên cảnh vật phía dưới, Tiểu Diễm đánh cái hắt xì, rồi sau đó thấy quanh người không có gió thổi nữa, tràn đầy hơi ấm.

Nơi Cầm Tú Phiến bay qua đã không còn là vùng sông nước Động Đình, bắt đầu xuất hiện những cánh rừng xanh thẳm, phía trước là vùng đồng bằng với những cây cỏ cao quá đầu người. Tiểu Diễm tò mò hỏi: “Sư phụ, đây là nơi nào, thật rộng lớn. ”

“Cánh đồng Truong, Nam Miêu, tối nay có thể phải dừng lại nơi này.”

Đoạn Lăng điều Cẩm Tú Phiên bay chậm, một mình hắn có thể bay không mệt mỏi mấy ngày, nhưng đồ đệ hắn sẽ không chịu nổi, phải tìm một nơi ngủ qua đêm.

Một lúc sau hắn tìm được một hang núi, tuy có vắng vẻ đầy cửa động nhưng càng như thế thì càng chứng tỏ cái động này không có dã thú to lớn. Hắn thu thập trong động, phát tay dọn đám cỏ cao trong vòng một trượng, nói với Tiểu Diễm:

“Đêm nay ngủ ở đây, đừng chạy loạn.” Nói xong khoanh chân ngồi xuống đá tọa.

“Sư phụ, con có thể lấy đám cỏ kia để làm chỗ ngủ không?”

Hắn hé mắt: “Ừm, trong vòng năm trượng, đừng đi xa quá, ban đêm nhiều dã thú, ta để Tiểu Hắc đi theo ngươi.” Tiểu Hắc không tình nguyện bước ra.

“Dạ!” Tiểu Diễm vui vẻ mang theo Tiểu Hắc nhặt cỏ khô, cây vò tuy cao quá đầu nàng nhưng lại mềm mại dễ bứt, chẳng mấy chốc nàng đã ôm được một bó lớn cỏ khô vàng hơn hờ chạy về, rồi lại hơn hờ chạy đi, nàng muốn làm một chỗ ngủ tốt cho sư phụ. Bận rộn một hồi mặt trời đã xuống núi, ánh sáng trở lên yếu ớt, cảnh sắc xung quanh có chút hoang vu, tiếng côn trùng bắt đầu vang lên rả rích. Chỗ Đoạn Lăng ngồi đá tọa có một quang sáng vàng nhạt ôn hòa.

“Sư phụ, đồ đệ đã dọn chỗ ngủ cho người, người xem có được không?” Tiếng nói non nớt vang lên, Đoạn Lăng mở mắt ra thấy đồ đệ vui vẻ chỉ vào đám cỏ khô nàng đã xếp gọn gàng cho hắn. Trong mắt hắn hiện lên chút âm áp.

“Được, vậy ngươi ngủ đi.”

Nàng ngoan ngoãn nghe lời đặt người nằm xuống, trong đêm tối hai người một hồn im lặng. Cho đến một lúc, Đoạn Lăng thấy đồ đệ nhỏ lăn qua lộn lại mãi không ngủ, tiếng ột ột khe vang lên, rồi nha đầu kia không dám cựa quậy, vẫn nằm ngay ngắn.

Hắn không hiểu nhìn đồ đệ

“Khó chịu sao?”

“Sư phụ, con...đói.”

“...”

“Ngồi đây chờ ta.”

Nhìn bóng dáng sư phụ khuất vào trong bóng tối, nàng thấy Tiểu Hắc chạy theo hắn còn không quên quay lại nói với nàng: “Nha đầu phiên phức”. Âm thanh lạnh lùng của sư phụ vang lên: “Tiểu Hắc ở lại”.

.... Một người một hồn ngồi trùng nhau. Thật ra nàng không dám lờm Tiểu Hắc, Tiểu Hắc cũng không có ngũ quan rõ ràng, nhưng nàng biết nếu có hắn sẽ nhìn nàng một cách hung tợn. Bởi vậy giờ ngồi đây hắn chỉ biết làm nhảm oán trách nàng vô dụng khiến chủ nhân hắn phải hầu hạ.

Đoạn Lăng đi không lâu, khi hắn quay trở lại lập tức thấy một người một hồn mừng rỡ nhìn hắn. Trên tay hắn là một con lợn rừng, tuy đồng cỏ vào đêm tối xòe tay không thấy ngón, nhưng chuyện săn bắt một động vật nhỏ với tu sĩ đại thừa kì như hắn lại quá đơn giản, chỉ mất chút thời gian tìm kiếm hắn đã trở về. Thật ra đây là hắn sơ xuất, nha đầu chỉ là người thường, cần ăn uống, không giống hắn thô nạp là được. Xem ra vẫn cần dạy nàng tu luyện sớm hơn.

Nha đầu nhìn con lợn rừng trên tay hắn, không quá lớn nhưng đủ để hai người ăn thật lo. Miệng hoan hô: “Sư phụ thật lợi hại”. Xong rồi nhìn sư phụ nàng thuần thục lột da róc thịt rồi nhanh chóng xiên lợn rừng lên dùng lửa hòn nướng thịt, càng nhìn càng thèm mồm hắn.

Tiểu Diễm chảy nước miếng nhìn thịt lợn chảy mỡ vàng thơm, nhìn sư phụ nàng thông thả nướng thịt.

“Sư phụ, người là tiên nhân, người cũng biết nướng thịt sao? Tiên nhân thật lợi hại.”

“....” Biết nướng thịt là lợi hại sao, Đoạn Lăng không cho ý kiến. Nhưng với sự tò mò của đồ đệ vẫn giải thích.

“Ngày trước chỉ là một tu sĩ trúc cơ, chưa tích cốc, đi ra ngoài luôn phải tự mình lo liệu, làm nhiều thành quen.”

“Tích cốc là sao ạ?”

“Khi ngươi tu luyện có chút thành tựu, có thể ăn Đan dược, không cảm thấy đói.”

Tiểu Diễm chống cằm, ngây thơ nhìn miếng thịt lợn rừng nướng sắp chín, bày tỏ:

“Không thấy đói thì không cần phải ăn, nhưng đồ đệ cảm thấy đồ ăn thật ngon, nếu không được ăn ngon thì thật chán, sau này đồ đệ không tích cốc có được không?”

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt hạnh to tròn vẫn chăm tay vào xiên thịt trên tay hắn.

“Tiểu Diễm, muốn ăn ngon thì phải tự mình làm, khi người tu luyện có thành quả có thể tự mình muốn gì làm lấy.”

“Dạ, con nhất định sẽ cố gắng, mỗi ngày có thể có thịt ăn, con sẽ chia cho sư phụ.” Nha đầu nghiêm túc gật đầu.

Hắn nghe vậy có chút buồn cười, gật đầu đưa xiên thịt nướng cho nàng, khích lệ nói: “Không tồi, biết hiếu kính sư phụ, mau ăn rồi đi ngủ đi.”

“Sư phụ không ăn sao?”

“Ta không đói.”

Tiểu Diễm nhìn sư phụ nàng, thầm nghĩ sư phụ quá kén ăn, sau này nàng sẽ học nấu ăn thật tốt, tắm rửa cho sư phụ. Nhưng trẻ con nên suy nghĩ chỉ có chút thoáng qua, nhanh chóng ăn đến no căng, vui vẻ cất phần thịt còn lại để dành, thu dọn sạch sẽ rồi nằm ngủ trên đám cỏ khô của nàng.

Khi trời đêm đã về khuya, Đoạn Lăng vì đồ đệ đã lập một kết giới nhỏ tại chỗ hai sư đồ, đối nghịch màn đêm đen là một vùng sáng tường hòa, tiếng hít thở của nha đầu vang lên đều đặn, hắn cũng nhắm mắt ngủ, Tiểu Hắc lẳng lặng đứng thủ hộ trong quảng sáng...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thành bách việt

Trải qua một đêm trên cánh đồng Tương. Ngày hôm sau Đoạn Lăng quyết định sẽ bay thật nhanh kiếm một thành trì khác để dạy đệ tử tu luyện, cũng để cho nàng có thể ăn uống thoải mái. Vừa đúng lúc có ngọc giản truyền âm tới:

“Đại trưởng lão, nghe nói người đang ở nước Xích Quỷ, có thể đi một chuyến tới thành Bách Việt được không, phân đàn ở đó có chút sự tình cần người làm chủ.”

Hắn đáp ứng với phía tông môn, gọi đồ đệ đang mơ màng dậy, ôm nàng bay về thành Bách Việt.

Vượt qua cánh đồng Tương, lại băng qua khu đồi núi Ngũ Lĩnh trùng điệp, lại tốn thêm ngàn dặm nữa là đến thành Bách Việt, đây là nơi cư trú của phần lớn người Nam Miêu, cũng có số ít các tộc người khác. Là kinh đô nước Xích Quỷ, nên dân chúng tụ tập dưới chân thiên tử rất nhiều, dân chúng đông đúc, tín ngưỡng cũng vô vàn. Ở đây, cũng không thiếu những tông phái của người tu đạo, tuy còn cách ly thế tục, nhưng cũng có phân đàn của các giáo phái ở đây cai quản sản nghiệp tông môn và thu thập tín đồ. Các gia tộc trong thành Bách Việt có con cái tuổi nhỏ mà có tư chất cũng có thể bái phỏng vào các tông môn ở đây để khảo hạch gia nhập tông môn.

Tuy nhiên, không phải muốn gia nhập lúc nào cũng được, phải có thời hạn. Mỗi tông phái cách nhau mười năm sẽ thu nhận đệ tử một lần, năm này vừa đúng là Luyện Hồn Tông thu đồ, thành Bách Việt mới phát hiện có vài hạt giống tốt, nhưng không tìm được người khảo hạch và xác nhận đem người về tông môn. Bình thường chuyện này thân là đại trưởng lão, Đoạn Lăng không cần phải đích thân giải quyết, nhưng lần này hắn đúng là có ý muốn đem Tiểu Diễm về tiềm tu trong môn phái, đệ tử nàng tu luyện tốt hơn chút mới đem ra ngoài lịch luyện.

Hai sư đồ bay hơn nửa ngày mới thấy cổng thành, từ phía xa xa đã thấy một thành trì đông đúc, dân chúng đi lại tấp nập, vì đây là vùng đất trù phú, kiến trúc của người dân trong thành cũng cao hơn thành trấn nhỏ ở bên Tiểu Tương, nên Đoạn Lăng không dùng thuật che mắt, trực tiếp ôm đồ đệ bay vào trong thành trong con mắt hâm mộ của những phạm nhân dưới chân thành.

Phân đàn của Luyện Hồn Tông tọa trấn ở phía đông nam thành Bách Việt, tuy chỉ là một phân đàn nhưng cũng đủ to lớn và rộng rãi. Chủ quản phân đàn là một trung niên nhân dáng người gầy gò, lão cung kính đứng chờ cùng các môn hộ đệ tử. Khi thấy Đoạn Lăng dắt theo một bé gái bước xuống Cẩm Tú phiến, lão chỉ ngạc nhiên chút rồi không dám chậm trễ cùng đệ tử Luyện Hồn Tông bái kiến:

“Bái kiến đại trưởng lão.” Hơn trăm người đồng loạt hô vang.

“Tiểu nhân là Trương Nhân, chủ quản phân đàn thành Bách Việt, đại trưởng lão hạ cố ghé thăm tiểu nhân vô cùng vinh dự, xin người làm chủ cho phân đàn trong lần thu nạp đệ tử này.” Trung niên nhân tươi cười nói.

Đoạn Lăng nhìn qua hắn và hàng loạt đệ tử đang đứng phía sau, gật đầu phân phó.

“Người thu xếp cho ta một gian phòng, chuyện tông môn từ giờ ta sẽ tiếp nhận, ngày mai bắt đầu giải quyết, giờ lui xuống đi.”

“Tiểu nhân tuân mệnh.”

“Từ từ, mang một chút thức ăn đến phòng ta.”

Trương Nhân không dám hỏi nhiều, hần đứng mực cung kính dẫn hai sư đồ đến gian phòng phân đàn đã chuẩn bị trước rồi nhanh chóng đi phân phó chuẩn bị điểm tâm.

Từ lúc vào thành đến giờ Tiểu Diễm vô cùng ngoan ngoãn không lên tiếng, chỉ là bàn tay nhỏ nắm lấy tay Đoạn Lăng vẫn chưa hề buông lỏng. Nàng dùng con mắt từ tò mò đến choáng ngợp để nhìn sự vật sự việc đang diễn ra. Đến lúc bước chân vào phòng nàng mới thả lỏng, nhìn căn phòng rộng rãi có giường to, rèm cửa, bộ bàn ghế và trà cụ đẹp đẽ, mọi thứ đều xa hoa tinh xảo, nàng như con khỉ nhỏ nhảy nhót sờ tới sờ lui từng đồ vật trong phòng. Rồi chạy tới kéo tay áo hần:

“Sư phụ, chúng ta sẽ ở đây luôn à, đây là đâu?”

Đoạn Lăng vuốt lọn tóc nàng, mỉm cười:

“Tạm thời thôi, sau khi ta giải quyết xong chuyện ở đây, sẽ đưa ngươi về tông môn để tu luyện, mấy ngày này sư phụ có thể sẽ bận chút, ngươi có thể đi dạo quanh đây, hoặc ở trong phòng chờ, sư phụ sẽ sớm về.”

“Chúng ta có tông môn à, có phải người trong tông môn cũng rất lợi hại như sư phụ không?” Tiểu Diễm tò mò hỏi.

“Cũng có thể xem là vậy”

Hai ngày này, Tiểu Diễm vốn đã xem hần là người thân của mình, nàng thực sự ỷ lại vào hần, nên khi nghe sư phụ có việc phải ra ngoài, nàng có chút bồn chồn không nỡ.

“Sư phụ ơi, người có thể cho con theo được không, con hứa sẽ thật ngoan ngoãn, sẽ không cản trở người đâu.” Khuôn mặt khả ái van nài Đoạn Lăng.

“Nhưng sẽ rất nhàm chán. Ta có thể cho Tiểu Hắc dẫn ngươi đi chơi.”

“Không đâu sư phụ, Hắc ca ban ngày sẽ không thoải mái, sư phụ, xin người mà, con không muốn ở một mình đâu.”

Đoạn Lăng thở dài, xoa đầu nàng, đồ đệ này sao tự nhiên trở nên bám người như vậy chứ. Nhưng hần không mềm lòng.

“Lúc nhận ta làm sư phụ, ngươi đã hứa thế nào?”

Hần nói xong nhìn nàng ừ ừ quay về ngồi trong góc giường, biết tiểu nha đầu không vui nhưng hần không muốn quá nuông chiều nàng. Về sau trong thế giới này, nàng không thể quá nương tựa vào một ai khác, hần sợ khi hần phi thăng, sẽ không ai làm chỗ dựa cho nàng nữa. Nên hần cũng nghiêm mặt, ngồi chờ Trương Nhân mang đồ ăn tới.

Khi Trương Nhân tự tay mang đồ ăn tiến vào, trước mặt hất là hai người, một lớn thì lạnh mặt uống trà, một nhỏ thì ừ ừ vờ vờ tắm rèm che, không khí trong phòng có chút kì lạ. Hần ho nhẹ rồi cung kính đặt mâm thức ăn lên bàn:

“Đại trưởng lão, thức ăn của người đây. Không biết khẩu vị của người thế nào, đầu bếp chỉ làm ba món mặn một món canh, còn có bánh nhân đậu rất dễ ăn, mời người cùng tiểu cô nương dùng bữa.”

“Lui ra đi.”

“Dạ, tiểu nhân xin phép.”

Đoạn Lăng lạnh mặt nhìn về góc phòng, Tiểu Diễm vẫn cúi đầu, không nói gì.

“Còn không mau ra ăn cơm. Ta không muốn nói nhiều với ngươi đâu, nếu ngươi còn thái độ như vậy thì có thể ở lại đây luôn không cần theo ta nữa.”

Nghe vậy, Tiểu Diễm hoảng hốt ngẩng đầu, đôi mắt hạnh chợt đỏ lên như sắp khóc. Vội vàng chạy tới cam đoan với hần:

“Sư phụ, sư phụ, con không muốn làm người giận đâu, con xin lỗi người, con sẽ không đòi hỏi nữa, sư phụ đừng bỏ Tiểu Diễm, con rất sợ, hu hu.” Nói xong nàng nghẹn ngào khóc, nước mắt như từng hạt châu rơi trên khuôn mặt nhỏ.

Hần có chút ngỡ ngàng, không nghĩ nội tâm tiểu đồ đệ mềm yếu như vậy, mềm lòng thế này, sau này phải làm sao, thôi được rồi, chuyện sau này để sau này tính, đồ nàng ăn bữa cơm trước đã.

Bàn tay thon dài khẽ lau nước mắt trên khuôn mặt nàng, hần dịu giọng:

“Ăn cơm đi...”

“Dạ...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Huyền âm linh thể

Tiểu Diễm nghĩ muốn thật nhanh tu luyện để có thể tài giỏi như sư phụ, nên khi đêm xuống, nàng quần lấy đôi Đoạn Lăng chỉ dạy cho mình.

Hắn ngồi trên tràng kỷ, nàng ngồi trên ghế, tay chống cằm chăm chú lắng nghe.

“Bước đầu của việc tu hành là tĩnh tâm ngưng thần, hít thở theo pháp môn tu luyện, để từ đó nhận lấy linh khí trong trời đất, dẫn dắt luồng linh khí tuần hoàn một vòng chu thiên của cơ thể. Nhưng không phải bất cứ ai cũng có thể tu luyện, phải có linh căn, tư chất và nghị lực hơn người, vì vậy có người phàm và người tu đạo, người là đệ tử của ta, lại có mất âm dương trời sinh, cũng là lợi thể để có thể tu hành công pháp của Luyện hồn tông so với những đệ tử khác. Nhưng sau này nó cũng không còn là lợi thể nữa, không thể lấy đó làm kiêu ngạo.” Hắn tựa vào trên tràng kỷ, tay cầm Cẩm Tú phiên, chậm rãi dẫn dắt nàng vào cánh cửa tu luyện.

“Đưa tay cho ta.”

Hắn cầm tay nàng, đặt ngón tay lên mệnh môn, quan sát cơ thể của nàng. Tuy chỉ là tiểu khát cái, ăn uống thiếu thốn nhưng đây cũng là một cơ thể khỏe mạnh.

Từ từ thăm dò, hắn nhíu mày, thể chất thuần âm, dễ dàng tu luyện, kinh mạch thông suốt nhưng... Hắn nhớ tới một điển tích cũ, có một dạng nữ tử trời sinh thích hợp với tu đạo, có thể thuận lợi tu hành không gặp bình cảnh, tu vi cũng dễ dàng tăng cao, cũng là trong muôn vạn người có một, thể chất huyền âm linh thể.

Đồ đệ hắn đúng là một thiên tài, chỉ là... Nữ tử thân thể huyền âm nếu cùng người khác giới phát sinh quan hệ thân thể thì sẽ lập tức tán công, mọi sinh cơ tu vi sẽ chuyển hết cho đối phương, đúng, hay còn gọi là lô đỉnh. Đoạn Lăng sắc mặt lạnh càng thêm lạnh, đồ đệ hắn dốc sức bồi dưỡng sau này lại thành toàn cho người khác, thân tử đạo tiêu, hắn không có điên. Cũng không thể để người khác phát hiện ra thân thể của nàng.

Nghĩ vậy, hắn lặng lẽ đặt vào thân thể nàng một đạo cấm chú, trừ khi tu vi cao hơn hắn bằng không không thể thăm dò. Đây là sự bảo hộ đầu tiên hắn dành cho đồ đệ của mình. Cả tu chân giới có thể điên cuồng vì nàng, một cái lô đỉnh tăng tu vi lại không để lại di chứng, đúng là hấp dẫn trí mạng. Đoạn Lăng nhìn khuôn mặt ngây thơ non trẻ của nàng, đôi mắt hạnh đang nhìn hắn đầy sự tò mò, thật đáng tiếc...

“Sư phụ, sao vậy... Con không có tư chất tu luyện phải không? Sao người không nói gì?” Giọng nàng có chút hoảng hốt.

Hắn buông tay nàng, trầm mặc, tiếng Cẩm Tú phiên gõ lên tràng kỷ có chút phiền muộn. Nếu để cho nàng tu luyện thì tất nhiên đồ đệ hắn sẽ trở thành một thiên tài vạn năm có một, nhưng hắn cũng sợ một ngày nào đó đồ nhi động chân tình dâng hiến cho người khác rồi hương tiêu ngọc vẫn thì người sư phụ là hắn chẳng phải tức chết rồi hay sao. Hắn nhấp môi, nghiêm túc nhìn thẳng vào đồ đệ.

“Tiểu Diễm, nói cho ta biết lý do vì sao ngươi muốn tu luyện, suy nghĩ thật kỹ.”

Tiểu Diễm ngo ngác, nàng không hiểu ý sư phụ là gì, nhưng vẫn cân nhắc một lúc rồi nghiêm túc trả lời hắn.

“Sư phụ, từ trong ký ức của con chỉ là những ngày ăn xin trong tiểu thành, cho đến khi con gặp sư phụ. Người cho con thấy còn có một thế giới khác rộng lớn hơn cả cánh cửa thành, người cũng khiến con có được cảm giác được bay lên trời cao mà nhìn xuống vạn vật, ở dưới đó là những người phàm nhỏ bé như con. Sư phụ, người biết không, con đã từng chứng kiến một khát cái bị đánh chết chỉ vì ăn trộm một cái bánh bao... Con rất sợ, nhưng con lại gặp được người, nếu con có thể mạnh mẽ như người, thì sẽ không ai có thể ức hiếp con được, cũng sẽ không vì một miếng ăn mà mất mạng.”

Đoạn Lăng im lặng nghe ước muốn của nàng, là dễ sinh tồn, hắn có thể bảo hộ nàng bình an nhưng cũng không thể cả đời bên nàng. Nhà đầu còn rất nhỏ, hắn cũng không thể dạy nàng không được nợ kia hay giải thích cặn kẽ về thân thể của nàng cho nàng.

“Sư phụ, con không biết mình có thể mạnh mẽ được như thế nào, nhưng con chỉ muốn có thể theo kịp bước chân người, dạy con tu luyện được không?” Tiểu Diễm đầy khát vọng nhìn vào mắt hắn.

Tiểu hài tử còn nhỏ có thể vô lo vô nghĩ, nhưng nàng lưu lạc ngoài đường nhiều năm như vậy đã sớm trưởng thành, hiểu được về nhân tình âm lạnh. Kẻ ở tầng chót của xã hội thì càng mong muốn vươn lên hơn bất cứ ai.

“Vậy, nếu ta nói với ngươi, sau này nghiêm túc tu luyện, tuyệt đối không kết đạo lữ với ai, tuyệt đối không động chân tình, ngươi có làm được không?”

“Đạo lữ là gì ạ?” Nàng ngây thơ hỏi.

“... Là phu thê trong phạm tục.”

Tiểu Diễm nghĩ nghĩ: “Là thế ạ, sư phụ tốt với con là đủ rồi, con hiểu rồi, nhất định không kết đạo lữ.” Nàng âm thầm ghi nhớ trong lòng.

“Nếu có một ngày ngươi làm trái lời này, ta sẽ đích thân động thủ phế đi tu vi của ngươi.” Ít nhất còn có thể giữ được tính mạng. Giọng nói của Đoạn Lăng càng thêm khắc nghiệt.

Sự khắc nghiệt của hắn khiến Tiểu Diễm hoảng sợ, nhưng chỉ cần nàng nghiêm túc tu hành thì điều đó không phải lo, vậy nên ngoan ngoãn gật đầu: “Dạ!”

Vậy là hắn chính thức truyền khẩu quyết cho nàng, dẫn dắt nàng làm thế nào để thổ nạp. Tiểu Diễm thực sự chăm chỉ học, suốt một đêm đó, nàng kiên trì theo hắn ngồi thổ nạp.

Mất một canh giờ để cảm nhận linh khí mỏng manh như tơ, Tiểu Diễm vui mừng dựa theo lời Đoạn Lăng đẩy linh khí đi khắp tứ chi bách hải. Đây là lợi thế của thiên phú, người bình thường nếu không có pháp môn tu luyện và linh căn, dù có ngồi hít thở thì cũng vẫn là hít vào thở ra chẳng cảm nhận được gì.

Khi vận hành linh khí được mười chu thiên thì cơ thể của nàng thực sự mệt mỏi, cơ thể toát ra mùi xú uế khi bước đầu linh khí thanh lọc cơ thể. Trên lớp biểu bì đọng lại tạp chất vào nâu nhạt. Lúc này trời đã sáng rồi. Đoạn Lăng tuy đang thổ nạp nhưng vẫn để ý, phân phó người mang đến cho nàng một cái thùng tắm. Là nữ hài tử tất nhiên Tiểu Diễm vốn ưa thích sạch sẽ, khi Đoạn Lăng biết ý nói: “Ta ra ngoài xử lý chút việc” Thì nàng vui vẻ tẩy rửa.

Tiểu Diễm vô cùng thoải mái, mấy ngày này với nàng cứ ngỡ trong mơ. Có cơm để ăn, quần áo để mặc, có một sư phụ như phụ thân chăm lo dạy bảo, nàng cũng có thể tu luyện, rồi sau này có thể tự mình bay lên thiên không, cười mây đạp gió, đến những nơi nàng chưa từng đến, ăn những món ăn ao ước từ lâu. Những tâm tư ngọt ngào ấy theo nàng tiến vào giấc ngủ.

Một lúc lâu sau khi Đoạn Lăng trở lại, thấy đồ đệ nhỏ đã ngủ thật ngon lành, nụ cười như có như không trên khóe môi. Hắn im lặng đóng cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Luyện hồn tông

Trong một căn phòng khác của phân đàn Luyện hồn tông. Đoạn Lăng ngồi trên ghế chủ vị, phía dưới là Trương Nhân cùng chủ nhân các gia tộc có con em muốn tham gia đợt thu đồ lần này. Đoạn Lăng lãnh đạm ngồi đó, khuôn mặt thanh tú không hề in dấu vết tuổi tác, mi mắt sụp xuống, mái tóc đen huyền buộc tùy ý rũ trên vai hắn, hắn mân mê Cẩm Tú phiến trên tay, không nói lời nào. Trương Nhân cũng không dám tự mình làm chủ, người tu hành lấy thực lực vi tôn, huống hồ đây lại là vị có tính cách thất thường nhất Luyện hồn tông, dù trăm năm trở lại những lời đồn đại về hắn đã bót đi nhiều thì cũng không phải là người hắn có thể trêu chọc.

Ngồi đây là gia chủ Vị gia, Tô gia, Chu gia và Nguyễn gia. Dù đã được Trương Nhân thả tiếng gió trước vị này là một đại trưởng lão trong môn phái nhưng khi nhìn thấy là một thanh niên bọn hắn không khỏi ngạc nhiên, nhưng dù là người nào thì các gia tộc vẫn phải lấy lễ mà đối đãi, đạo lý đơn giản đó các gia tộc đều biết.

Vẫn là gia chủ Chu gia mở miệng trước, trung nhân béo tốt, dung mạo đường hoàng mặc bộ quần áo lụa trên người toát ra vẻ hòa khí sinh tài tươi cười mở miệng:

“Đại trưởng lão hạ cố ghé thăm Bách Việt thành là một cơ duyên đối với bốn gia tộc chúng ta a. Lần này thực sự không phải tiểu nhân thôi phò, nhưng cháu đích tôn của Chu gia chúng ta, Chu Yên là một hạt giống tốt, mong có thể được đại trưởng lão nâng đỡ, Chu gia sẽ vô cùng cảm kích.”

Đoạn Lăng nhướng mày, đánh giá gia chủ Chu gia. Một tiếng cười kiêu mị vang lên:

“Chu huynhynh lời ấy sai rồi, không chỉ riêng Chu Yên, mà Vị Thành của Vị gia ta, cùng hai tiểu bối của Tô gia, Nguyễn gia, đều là hạt giống tốt. Đại trưởng lão nhất định sẽ suy xét thấu đáo nha.” Tiếng cười này vang lên, giọng nói cũng phong tình, nhưng các gia chủ còn lại như thấy rần rết mà thu mình. Cả gia chủ Chu gia khi này cũng nghiêm trang: “Vị gia chủ nói không sai.” Xem gia Vị gia rất có tiếng nói trong bốn đại gia tộc.

Góc trái căn phòng, ngồi bên cạnh gia chủ Chu gia, một phụ nhân trông nhu mì uyển chuyển, dáng người phong tình cười đầy câu dẫn, trong tư thái mỉa cợt thiên thành. Gia chủ Vị gia này có chút công phu Mị thuật, có lẽ các gia chủ kia đã nể không ít đau khổ dưới tay nàng.

Nhưng Đoạn Lăng hắn là ai, một tu sĩ Đại Thừa kì đủ sức đứng ở tầng đỉnh của tháp tu tiên, Mị thuật này với hắn chỉ là trò vật vãnh, hắn cười như không cười nhìn thẳng vào gia chủ Vị gia, đôi mắt như hồ sâu không thấy đáy hút hồn người đối diện. Nụ cười của Vị gia chủ khựng lại, nàng cảm thấy rơi vào một vực sâu thăm, ở dưới có dã thú há to miệng máu chực chờ nuốt lấy nàng. Một tiếng “cạch” vang lên, Đoạn Lăng gõ quạt lên cạnh bàn, không nói gì chậm rãi nâng chén trà lên nhấp miệng.

Vị gia chủ như bưng bình tĩnh, trán toát mồ hôi lạnh, thành thật thu lại mị thuật, yên tĩnh ngồi trên ghế. Cữ chỉ này thu hết vào mắt ba vị gia chủ còn lại. Mọi người nhìn nhau, bất giác đều kinh sợ.

“Đều cho hậu bối của các ngươi vào đi.” Đoạn Lăng đặt chén trà xuống.

Một lúc sau, bốn tiểu hài tử đều cung kính tiến vào hành lễ:

“Bái kiến đại trưởng lão.” Bốn thanh âm non nớt vang lên.

Từ trái qua phải, hai trai hai gái. Nam hài anh khí lạnh lợi, nữ hài tử xinh đẹp đáng yêu. Bốn đứa nhỏ dùng bốn cặp mắt khác nhau, lén lút đánh giá hần. Đoạn Lăng không quan tâm những cái này, hần vẫy tay với bốn đứa: “Tới đây.”

“Giờ ta kiểm tra tư chất trước, linh căn về tông môn kiểm tra sau.” Nói rồi cầm mệnh môn từng đứa trẻ xem xét.

“Được rồi.” Đoạn Lăng buông tay ra, phát tay cho mấy đứa nhỏ lui xuống.

“Mặc dù danh ngạch mỗi lần môn phái thu đồ có hạn, nhưng bốn tọa có thể làm chủ, bốn đứa nhỏ này, tư chất tạm được, có thể bồi dưỡng, các người chuẩn bị đi. Mười ngày nữa tiến dẫn môn phái. Còn nữa, ta không quản những tranh chấp thế tục của các người, Luyện hồn tông chỉ thu đồ, kẻ có ý đồ bất chính, nội gián của môn phái khác, tuyệt đối đừng để ta phát hiện. Nếu có...” Ánh mắt hần đảo một vòng quanh căn phòng, buông ra một chữ: “Giết”, âm khí trùng thiên bao vây cả căn phòng, sát khí kinh người khiến bốn vị gia chủ mềm nhũn, bốn đứa nhỏ được Đoạn Lăng nương tay hồn nhiên không phát hiện, ngo ngắc đứng nhìn hần âm lãnh ngồi trên ghế chủ vị.

Khi tất cả mọi người hoàn hồn, trên ghế chủ vị đã không có bóng người, các vị gia chủ vịn ghế đứng dậy thì chân đã mềm nhũn, tim vẫn đập thình thịch. Càng là có chút tu vi cảm nhận với uy áp và tử vong càng thêm kinh sợ. Đoạn Lăng mạnh mẽ như vậy các gia chủ vừa mừng vừa lo, nghĩ đến lời hần vừa nói, xóc lại tinh thần vội vàng mang hậu bối trở về dọn dẹp hậu trạch. Đã đem con em mình tiến nhập Luyện hồn tông thì phải giải quyết cho tốt quan hệ với các môn phái khác.

Trương Nhân cũng không khác gì các gia chủ ở đây, tuy uy áp không nhắm vào hần. Nhưng giờ hần cũng run rẩy nhìn về phía ghế chủ vị đã trống. Âm sát khí thật đáng sợ... Lần này đại trưởng lão vừa thu đồ vừa chân nhiếp cho tông môn, thật đúng là chuyện tốt.

Bước đầu tu luyện là Ngưng khí cảnh, gồm hai bình cảnh là ngưng khí tầng năm và ngưng khí tầng mười.

Tiểu Diễm rất chăm chỉ tu luyện, dựa theo phương pháp tu luyện của Đoạn Lăng mà thổ nạp, trong mười ngày đã tiến cảnh tầng ba, linh khí thêm đậm đặc, kinh mạch càng thông suốt. Giờ cơ thể nàng đã có chút thay đổi nho nhỏ, làn da mịn màng hơn, cũng hồng nhuận hơn nhiều. Nàng không có làn da trắng hồng như nữ tử bình thường mà là nước da mật ong khỏe mạnh, giờ nó mịn màng, mắt hạnh to tròn, cánh mi dài dài, đồng tử đen kịt lung linh như hai viên hắc thạch, đôi môi nhỏ nhắn tươi thắm, tóc búi song kê, xinh xắn như một linh đồng. Lúc này nàng đang ngồi trong phòng giam bánh hoa quế, nôn nóng hỏi Tiểu Hắc:

“Hắc ca, sự phụ nói ngày hôm nay sẽ trở về Luyện hồn tông, nhưng sáng giờ vẫn chưa thấy người, huynh nói, có thể có chuyện gì hay không?”

Tiểu Hắc lượn lờ trước mặt nàng, ngữ khí khinh bỉ:

“Nha đầu người thì biết cái gì, chủ nhân ta không trêu chọc người khác thì thôi còn có kẻ nào gây phiền toái được cho hần. Môn phái của chủ nhân ở xa như thế, lần này người còn mang theo mấy đứa trẻ kia đến môn phái báỉ sư, đương nhiên phải dùng đến truyền tống trận, truyền tống cự ly xa, hần phải xem xét trận pháp ổn thỏa, đương nhiên là đang tu bổ truyền tống trận rồi.”

Lại ăn thêm một cái bánh nữa: “Tông môn của chúng ta xa đến vậy sao?”

“Tất nhiên là xa rồi, người biết đây là nước Xích Quỷ rồi chứ, tông môn ở tận cùng sâu trong biên giới nước Xích Thần, người nói, có xa không?”

Một người một quỷ hồn đang trò chuyện thì Đoạn Lăng bước vào, hần nói: “Đi theo ta.”

“Dạ!” Tiểu Diễm vỗ tay phui vụn bánh, nhanh nhẹn cùng Tiểu Hắc chạy theo hần.

Truyền tống trận đang tụ tập một nhóm người, khi Tiểu Diễm theo sau Đoạn Lăng, mọi ánh mắt đổ dồn vào nàng, khiến nàng không khỏi nắm chặt tay áo hần. Đoạn Lăng không có ý định hất tay nàng ra, hần lạnh lùng đưa mắt nhìn cả đám người, mọi người thức thời chuyển tầm mắt.

Hần dắt Tiểu Diễm bước vào truyền tống trận, một đám nhỏ bốn đứa trẻ đã được trưởng bối nhà mình dặn dò trước đều ngoan ngoãn theo sau. Cả đám người cúi đầu: “Cung tiễn đại trưởng lão.” Hần gật đầu nói: “Đi thôi.”

Trận pháp được khởi động, ánh sáng chói mắt lóe lên, Tiểu Diễm sợ hãi nhắm tịt mắt, đến khi cảm giác dưới chân vững vàng, nàng mở mắt ra thì cảnh vật xung quanh đã thay đổi.

Nơi mọi người đặt chân là trận pháp trên một dãy núi cao liên miên bất tận. Từng kiến trúc xây trên vách núi cheo leo thành một quần thể thống nhất, đỉnh núi, lầu các, những con đường bằng thêm đá uốn lượn quanh co. Từ phía xa đệ tử canh giữ trận pháp đã bay tới chấp tay cung kính:

“Bái kiến đại trưởng lão!”

“Ừ, thu xếp chỗ cho bốn đứa nhỏ này, để sắp tới khảo hạch linh căn, đây là người của Bách Việt thành, nhớ tới báo cáo với người phụ trách khảo hạch.”

Hần chỉ vào nam nữ hài tử phía sau.

“Vâng, đệ tử lập tức đi ngay.”

Đoạn Lăng mang theo Tiểu Diễm đáp Cẩm tú phiến trực tiếp bay lên ngọn núi cao hơn, tới ngọn núi thứ sáu là một khoảng sân rộng, có một căn nhà bình thường cổ xưa, bên trái hiên nhà là một cái ao nhỏ, bên bờ ao có người đàn ông trung niên khoảng chừng năm mươi tuổi đang ngồi câu cá, lão thông thả buông cần, chậm rãi quay đầu nói với Đoạn Lăng:

“Đệ về rồi à, ta tưởng đệ không muốn về tông môn nữa, lúc trưởng lão tập vụ đường báo tin đệ nhận sự vụ ở Bách Việt thành ta còn không dám tin, tiểu Lăng, xem ra mấy chục năm này đệ ra ngoài cũng đủ rồi...”

Lão hòa ái cười với hắn, lúc nhìn thấy Tiểu Diễm bên cạnh hắn, lão ngạc nhiên hỏi:

“Hài tử này là...”

“Đồ đệ của đệ, mới thu nhận lúc đến Động Đình hồ, bá kiến sư bá đi, hắn là chương môn của Luyện hồn tông.” Đoạn Lăng nói với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm nhanh nhẹn cúi đầu chấp tay với lão đầu:

“Bá kiến chương môn sư bá.”

“Ừm, không tệ, ta còn tưởng là hài tử của đệ ở thế tục. Tiểu nha đầu, con tên gì? Ta là Hứa Vĩ Xương, người có thể gọi ta là Hứa sư bá.” Hứa Vĩ Xương mỉm cười đánh giá nàng.

“Con tên là Tiểu Diễm.”

“Sư huynh, Tiểu Diễm mới tu hành được vài ngày, còn chưa có pháp bảo.” Đoạn Lăng ho nhẹ.

Hứa Vĩ Xương ngó người rồi phì cười:

“Người... Thật là, ta thân là trưởng bối của Tiểu Diễm còn thiếu chút quà gặp mặt cho nó sao, ai da, sao ta lại quên mất cái tính này của đệ chứ. Thế này đi, nếu đệ tử của đệ vừa mới tu luyện, pháp bảo của nó tạm thời tìm ra công pháp phù hợp thì đến Trần bảo các trực tiếp lấy một món, ta sẽ làm chủ, như vậy có được không?”

“Được, vậy đệ dẫn đệ tử đi chào các sư thúc khác của nó, sư huynh tiếp tục câu cá.” Đoạn Lăng gật đầu, hắn tùm tùm nói với Tiểu Diễm:

“Đi nào, ta cũng rất nhớ các sư thúc của con.”

Hai sư đồ trực tiếp đáp Cẩm Tú phiến bay đi. Để lại chương môn Hứa Vĩ Xương nhìn theo lắc đầu, có chút dở khóc dở cười.

Cái tính này của Đoạn Lăng hắn không lấy làm lạ. Vì ngày trước khi bá chương môn đòi trước cũng là sư tôn của hắn làm thầy, sau khi bá sư, Đoạn Lăng hắn quả thật đã đi hết hơn mười ngọn núi bá kiến các trưởng bối khác lần lượt từng người. Ai cũng rất vui vẻ mà nghĩ hắn tôn sư trọng đạo, biết trên dưới hiểu kính các bậc tiền bối.

Cho đến khi, vị nào đó quên không đưa lễ gặp mặt, thấy hắn cứ ở lì chỗ người ta uống trà thì mới hiểu ra mà nhanh chóng đưa quà đuổi người.

Vậy nên, khi nhắc đến hắn, các vị tiền bối khác cũng chỉ biết im lặng. Vì thực ra lúc ấy tình hình tông môn cũng không có tốt như bây giờ, Đoạn Lăng đích thực là một hạt giống tốt có tiềm năng tu đạo. Xuất phát từ lòng ái tài thì một chút lễ vật có là gì, chỉ là mấy lão già cổ hủ, tu hành ngang dọc cả một đời cũng không ngờ đến một ngày lại để một đứa bé chiếm tiện nghi thì có chút mất mặt mũi.

Hứa Vĩ Xương chấp tay đứng nhìn về phía đông ngọn núi, nơi đó là biển Bột Hải xanh thăm thẳm, cảm khái: “Mới đó đã mấy trăm năm, sư tôn, các vị sư thúc, đệ tử nhất định sẽ bảo vệ tông môn như các người đã từng...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cữu lao sơn

Đoạn Lăng thực sự không nói chơi. Hắn nghiêm túc đưa Tiểu Diễm đi thăm các động phủ của các sư huynh đệ mà hắn quen biết. Tiểu Diễm trên cả đoạn đường này đều vô cùng hào hứng, nàng cảm thấy sư phụ nàng đối với nàng rất tốt, các vị sư thúc sư bá cũng thật tốt. Kết quả là toàn bộ Luyện hồn tông đều biết Đoạn Lăng trở về, đều biết hắn có một nữ đồ đệ.

Đều biết đồ đệ này cũng học được chút "chân truyền" của hắn. Tiểu cô nương vô cùng khả ái này, luôn cung kính cùng hắn bá kiến các vị sư thúc sư bá, miệng ngọt ngào, mắt lấp lánh. Cả hai sư đồ này trên mặt mỗi người thiếu điều viết chữ: “Sao người chưa cho ta (nó) quà gặp mặt.”

Các vị sư thúc, sư bá....

Kết quả là Tiểu Diễm thực sự nhận được khá khá bảo vật, tất nhiên trong mắt Đoạn Lăng thì không thể nói là bảo vật, nhưng đây cũng không phải là mục đích của hắn. Để Tiểu Diễm có thể làm quen chút với môn phái, mọi người đều biết nàng là đệ tử của hắn, ra ngoài không có hắn, người trong sư môn có thể chiếu cố cho nàng.

Chỉ là, cao tăng trong tông môn lại thả ra tin tức: “Trực tiếp bế quan tiếm tu, không nhận bái phỏng, không nhận bằng hữu thân thích, không có đại sự diệt tông, không làm phiền.”

Đối với những vấn đề này, Đoạn Lăng rất thản nhiên không cho ý kiến, Tiểu Diễm khâm phục gật đầu, các vị sư thúc sư bá quả là có tấm lòng tu đạo bền bỉ kiên trì. Chương môn Hứa Vĩ Xương thì... không muốn bình luận thêm.

Khi Đoạn Lăng đưa Tiểu Diễm về ngọn núi thứ chín của mình, Tiểu Diễm nhìn khu đất cây cối um tùm, động phủ... Thật may mắn, có kết giới bảo vệ nên không bị cô đại xâm lấn. Nàng ngẩng đầu nhìn sư phụ của mình:

“Sư phụ, đây là đâu? Có vẻ hoang vu...”

“Ừm, tông môn ngự trị trên dãy Lao Sơn, ngọn núi này là nơi tu hành của ta, người cũng có thể gọi nó là ngọn Cửu Lao. Ta đã rời khỏi đây mấy chục năm, tuy mọi thứ không thay đổi nhưng không có đệ tử nào được phép lui tới, cô đại nhiều chút cũng là bình thường.” Đoạn Lăng phát tay, trực tiếp thanh tẩy, dẫn đồ đệ đi vào động phủ.

Động phủ rất rộng rãi, thoáng mát. Trừ mọi thứ phủ lên một lớp bụi mỏng thì cũng không tồi. Đoạn Lăng không phải người chú trọng vật chất. Ngoài một cái kệ sách chứa ít thư tịch, công pháp, một chiếc bàn đá có bộ trà cụ, một cái giường đá to lớn thì không còn gì cả.

Tiểu Diễm cảm thấy không vấn đề gì hết, như vậy là quá tốt so với cuộc sống đầu đường xó chợ của nàng ngày trước.

Nàng tò mò chạy tới kệ đựng sách, lật lật, không hiểu chữ nào, chạy tới chiếc giường đá, nhắm nhụi mát lạnh. Lại nghiêm túc đánh giá bộ ấm chén uống trà làm bằng bạch ngọc.

“Sư phụ, từ giờ chúng ta sẽ ở đây à?”

“Ừm.”

Nàng reo hò ôm lấy eo Đoạn Lăng, không chút cổ kị.

“Tuyệt quá, vậy là cuối cùng con cũng có nhà rồi!”

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của nàng, đôi mắt rạng ngời hạnh phúc, nghe nàng gọi động phủ là “nhà”. Trong lòng hắn không hiểu sao có chút... Ấm áp.

Nhưng vẫn đẩy nàng ra, giọng nói cứng nhắc: “Không được hồ nháo.”

Tiểu Diễm không vấn đề gì, buông tay hắn ra, cười hì hì.

Đoạn Lăng nhìn tiểu nha đầu trước mặt, còn chưa cao đến trước ngực hắn, khuôn mặt hoan hỉ, nụ cười như đóa hoa nở rộ, rực rỡ như ánh mặt trời ban trưa. Hắn chợt nhận ra một điều, đồ đệ của hắn cũng cần động phủ riêng, hắn cũng cần cho nàng một không gian thoải mái.

Vậy nên hắn nhử mồi quan sát động phủ, có đúng một chiếc giường, một cái bàn đá, quá đơn sơ rồi. Thấy vậy, Tiểu Diễm hỏi:

“Sao vậy sư phụ?..”

“Ta nghĩ muốn tìm cho người một động phủ khác.”

“Tại sao ạ? ”

“Chỗ này cũng quá đơn giản, ta với người tuy là sư đồ, nhưng nam nữ khác biệt, chút nữa ta sẽ ra ngoài kiến tạo cho người một cái động phủ.”

Tiểu Diễm nghĩ nghĩ: “Không phải trước ở thành Bách Việt, con với người vẫn ở một phòng sao?”

“Lúc đó là ta suy nghĩ không chu toàn, giờ người ở đây tập trung tu luyện, cũng nên có không gian riêng của mình rồi.”

“Nhưng...” Tiểu Diễm cảm thấy không nỡ, thời gian qua nàng cảm thấy muốn dựa dẫm vào hắn nhiều hơn, giờ tách ra có chút không quen. Bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, nàng vỗ tay nói:

“Sư phụ, không bằng thuận tiện, người tạo cho con một động phủ nhỏ thông với động phủ này được không? Như vậy, có vấn đề gì con cũng có thể trực tiếp chạy sang hỏi sư phụ nha.”

Đoạn Lăng ngẩn người, hắn thấy đề nghị này...cũng không tồi. Hai sư đồ vừa có không gian riêng, hắn cũng có thể yên tâm dạy bảo đồ đệ.

Như vậy, Tiểu Điem chính thức có động phủ nhỏ của riêng mình.

Đoạn Lăng vì suy nghĩ đến tâm tư của đồ đệ, ngoài tạo cho nàng động phủ nhỏ rộng rãi, bày một cấm chế thật tốt, chỉ riêng lối đi thông với động phủ hẳn thì không có cấm chế, còn có treo một cái chuông gió, mỗi lần hẳn bước ra vào tiếng chuông sẽ ngân vang. Bên cạnh cái giường đá cũng là một cái bàn trang điểm nhỏ xinh, hẳn còn gọi tạp vụ mang lên một bộ chăn gối mới. Vậy là xong.

Khi Tiểu Điem nhìn thấy động phủ của hẳn tạo cho nàng, nụ cười vui vẻ hiện lên không ngớt trên mặt.

Tu sĩ Đại thừa kì, không tiếc pháp lực của mình, chế tạo thứ yêu thích cho đồ đệ, phần sủng ái này của hẳn, cũng khiến cho các đệ tử khác trong tông môn nhìn Tiểu Điem ganh tị đỏ mắt.

Nói đến bốn đứa trẻ được Đoạn Lăng mang về từ kinh đô, hiện giờ đang an bài trong nơi ở của đệ tử ngoại môn dưới chân núi.

Xuất thân từ bốn gia tộc lớn trong thành, do mâu thuẫn của trưởng bối trong gia tộc, ít nhiều cũng không quen ở cạnh nhau. Nhưng xa nhà đến một nơi xa lạ, không có sự nuông chiều của người nhà, bất giác có chung sự đồng cảm, nên chúng cũng mau chóng thân với nhau hơn.

Vị Thành của Vị gia là một nam hài tử mười hai tuổi, coi như lớn nhất trong bốn đứa trẻ. Hẳn thừa hưởng sắc đẹp của gia chủ Vị gia, nhưng có chút âm nhu. Trái lại Chu Yên mười tuổi lại là một bé trai sáng sủa, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười chính trực. Hai bé gái còn lại của Nguyễn gia và Tô gia là Nguyễn Minh Nguyệt và Tô Hiểu, một điềm đạm nhu mì, một trầm lặng ít nói.

Lúc này bốn đứa trẻ đang ngồi cùng nhau trong sân viện của chúng. Dù sao cũng đã được nhận vào tông môn, chỉ cần khảo hạch linh căn xong thì sẽ được các trưởng lão chọn làm đồ đệ. Nên tạp vụ an bài cho chúng một sân viện riêng có hai phòng nam và nữ.

“Các ngươi nói, lần này chúng ta sẽ được trưởng lão nào lựa chọn a?” Chu Yên vui vẻ hỏi xướng.

“Hừ, chẳng phải vài ngày nữa là biết à, đến lúc ấy coi chừng không ai thèm nhận ngươi.” Vị Thành nhếch môi châm biếm.

“Không đâu, Chu gia gia của ta nói ta nhất định sẽ được chọn.” Chu Yên không để tâm nói.

“Chu ca ca, có thể là muội, muội cảm thấy so với mọi người tư chất của muội là kém nhất.” Nguyễn Minh Nguyệt thở thê.

Tô Hiểu trực tiếp im lặng không nói gì.

Bốn đứa trẻ đều chìm trong suy tư của chính mình.

Cả bốn đứa đều nhớ đến tiểu nha đầu rụt rè nấp sau lưng đại trưởng lão. Tò mò, hâm mộ, ganh tị đủ cả...

Trong con mắt của chúng, tuy nơi này không có điều kiện sống sung túc như trong gia tộc, nhưng lại là nơi có rất nhiều thần tiên. Chỉ là một đệ tử canh giữ cửa sơn môn cũng có thể phi hành, nếu có thể trở thành đệ tử chân truyền của bất cứ trưởng lão nào cũng là một trợ giúp lớn cho gia tộc của chúng, đây chính là lời dặn dò của các vị trưởng bối trong tộc.

Năm ngày sau...

Hôm nay là ngày náo nhiệt nhất trong mười năm trở lại của Luyện hồn tông. Cửa sơn môn rộng mở cho người trong khắp nơi đổ về, chỉ cần dưới mười năm tuổi, qua được đợt khảo hạch của tông môn thì đều được thu làm đệ tử của môn phái.

Cấp bậc từ đệ tử ngoại môn, nội môn đến cao nhất là chân truyền.

Được trở thành đệ tử của một trong năm đại phái lớn nhất trong tu chân giới là ước mơ của rất nhiều người.

Không chỉ vậy đây là sự kiện mà các trưởng lão cùng chương môn vô cùng quan tâm. Vì nó liên quan đến căn cơ của môn phái sau này.

Người tham gia khảo hạch kéo dài chen chúc dưới chân núi. Không phân biệt giàu nghèo sang hèn, đều có cơ hội.

Khảo hạch lần này, là dùng chính bản lĩnh của mình leo được đến đỉnh Lao Sơn cao nhất trong vòng hai canh giờ. Không quản dùng cách gì, chỉ cần người có thể thì đây chính là có thực lực. Các đệ tử môn phái sẽ giám sát quá trình này, khi bỏ cuộc có thể được đưa trở lại chân núi.

Từ lúc cuộc khảo hạch bắt đầu thì Tiểu Điem cũng ngồi trên ngọn Cửu Lao quan sát. Nàng trầm trồ trước cảnh nhộn nhịp như vậy, cũng cảm thấy vô cùng may mắn đã gặp sư phụ của mình. Giờ này nàng ngồi bên tảng đá chống tay nhìn dòng người đông đúc đang thi nhau đi lên núi.

Ngon núi cao nhất của dãy Lao Sơn là ngọn núi thứ mười ba. Từ xưa đến nay ngọn núi này là nơi diễn ra các sự kiện quan trọng trong môn phái, trên đỉnh núi là một quảng trường to lớn với một đại điện uy nghi tráng lệ. Nơi này thuộc về Nghị Sự đường. Các vị trưởng lão cùng chương môn sẽ ở nơi này, hoàn thành cửa cuối cùng là khảo nghiệm linh căn cho đệ tử vượt qua khảo hạch.

Thế núi Lao Sơn trùng điệp, tạo thành một quần thể san sát nhau, phía đông giáp biển, còn phía bắc là mạn hoang, xuôi về phía nam thì là dòng Hoàng Hà. Chính vì thế, nơi đây quy tụ đủ linh khí thiên địa, tạo nên một môn phái lớn như Luyện Hồn Tông ngày hôm nay.

Cũng không biết có phải do tạo hóa hay không, ngọn núi thứ mười ba lại được bao bọc bởi bốn ngọn núi khác vây quanh, giống như bàn tay của người khổng lồ muốn ôm đồm thẳng trời cao.

Tiểu Diễm từ trong giới chỉ lấy ra một chiếc đùi gà, ngồi gặm ngon lành nhìn ngắm tràng cảnh này. Cũng phải cảm ơn sự kiện bãi phỏng hôm nọ, nàng được tặng một cái giới chỉ, tuy không gian không lớn nhưng có thể mang theo thức ăn yêu thích của nàng. Mấy ngày nay, nàng chạy khắp ngọn Cửu Lao cũng bắt được vài con gà rừng. Cuộc sống không tệ.

Bộ dạng ăn gà xem náo nhiệt của nàng, các vị trưởng lão trên ngọn núi thứ mười ba đều trông thấy, một lão giả râu tóc bạc phơ, vuốt chòm râu cười nói với Đoạn Lăng:

“Đoạn Lăng, đồ đệ này của đệ, tính tình thật là thú vị.”

Đoạn Lăng nhìn tiểu đồ đệ của mình, khoe miệng nhếch lên, trong giọng nói tuy là trách cứ nhưng không có chút giận dữ nào:

“Nha đầu còn nhỏ tuổi, không biết quy củ, các sư huynh đừng chê cười. Lát nữa, ta sẽ đem nó tới để khảo hạch linh căn, cho nó thấy thua kém người khác mà biết tập trung tu hành.”

Trưởng lão của chấp pháp đường Lý Tam là một hán tử to cao, dáng vẻ hung dữ nghe thấy vậy liền nói:

“Đệ thật biết nói đùa, Luyện hồn tông chúng ta không phải môn phái chính đạo gì, chẳng có nhiều quy củ đến thế, ta thấy nha đầu này không bị ảnh hưởng bởi quy củ, là một hạt giống tốt đấy, không bằng đệ nhường cho ta?”

Lý Tam vừa dứt lời đã nhận lấy một cái lườm sắc lẹm từ sư đệ của hắn và các vị trưởng lão khác. Ngay cả trưởng môn Hứa Vi Xương cũng dùng vẻ mặt giận dữ nói với hắn:

“Lý Tam! Ta coi đệ chán sống rồi phải không? Thân là trưởng lão chấp pháp đường, mà lời lẽ không có chút quy củ! Nghiêm chỉnh lại cho ta, làm mất mặt tông môn, ta sẽ đến núi của đệ uống trà cả năm!”

Lý Tam ngoài tu luyện ra thì cực thích phẩm trà, yêu trà như mạng, nghe thấy lời này cũng đành lầu bầu trong miệng: “Ta muốn cái chức này chắc, còn không phải Đoạn sư đệ thì không thích quan tâm sự vụ, các người thì người này người kia thoái thác. Thoái thác không được thì giờ trò bốc thăm, lão tử chính là xui xẻo đó. Nốt trăm năm ta mắc kệ, về núi trồng trà, lúc đó coi các người bắt bẻ ta thế nào!”

Trên nghị sự điện các trưởng lão náo nhiệt như vậy, còn dưới núi lúc này đã qua một canh giờ. Số người kiên trì đã voi đi quá nửa.

Trong đám người này, có một thiếu niên chừng mười hai tuổi, ánh mắt kiên định vô cùng, y phục ướt đẫm mồ hôi, cả người toát lên vẻ mệt mỏi, nhưng hắn vẫn cắn răng chống gậy đi về phía trước.

Đốc núi treo neo, bậc thang phủ rêu xanh trơn trượt, không cẩn thận có thể mất luôn tính mạng.

Thiếu niên này chỉ là con của một hộ dân bình thường dưới chân núi, nếu hắn có thể trở thành đệ tử Luyện hồn tông, hàng năm cha mẹ hắn ở nhà sẽ được nhận hai mươi lượng bạc. Bản thân hắn cũng có thể có chút ngân lượng hàng tháng gửi về. Đây chính là động cơ của hắn. Nhà hắn rất nghèo. Tên của hắn cũng là một cái tên rất bình thường, Mạc Phàm.

Mặt trời đã lên cao chói chang, còn nửa canh giờ là kết thúc khảo hạch. Thiếu niên đã gần như kiệt sức. Hắn chỉ biết tiến về phía trước như một con rôi. Đoạn đường phía trước chỉ còn tầm ba mươi bậc thang, nhưng cũng khiến hắn cảm thấy xa xăm với. Cuối cùng, hắn thật sự vật đi gây chống chân, trực tiếp dùng tay chân bò lên đỉnh. Phía trên tụ tập rất đông người, nhưng không một ai lên tiếng cười nhạo hắn.

Tiểu Diễm ở Cửu Lao phong đã chú ý đến thiếu niên này. Thấy hết sự cố gắng của hắn. Thấy người kia còn mười bậc thang, dù sức cùng lực kiệt vẫn dùng cả tay lẫn chân cố gắng, nàng vô cùng khâm phục, lấy tay làm loa hét lên:

“Tiểu ca ca! Cố lên! Huynh nhất định làm được!”

Mạc Phàm đang mơ hồ nghe thấy tiếng hét này, quay sang, chỉ thấy trên một ngọn núi khác, một nha đầu nhỏ đang cầm đùi gà quơ tay quơ chân trực tiếp hét lên với hắn: “Cố lên, cố lên.”

Hắn vô cùng cảm động, ở lúc suy sụp nhất vẫn có một người xa lạ vì hắn mà cổ vũ.

Nên hắn thực sự cố gắng, dùng hết khí lực của mình, lết đến đỉnh núi... Sau khi lên đến đỉnh hắn nằm vật ra thở hổn hển, nhìn xuống tiểu cô nương đã cổ vũ hắn, thấy nàng vỗ tay hoan hô, hắn cảm thấy nỗ lực của mình thật đáng giá.

Tiểu Diễm còn đang vui mừng cho Mạc Phàm, thì cổ sau áo bị người ta nhấc lên, Đoạn Lăng lạnh lùng đứng phía sau đen mặt:

“Vui vẻ nhì, giờ theo ta đến thập tam phong, còn có khí lực cổ vũ người khác, tí nữa khảo hạch linh căn hi vọng người cũng có thể lạc quan như thế.”

Nói rồi hắn mang theo Tiểu Diễm như mang theo một con gà con bay về phía quảng trường.

Chương 7: Khảo hạch linh căn

Tổng cộng bốn trăm lẻ tám người lên được, giờ đang tụ tập trước sảnh nghị sự điện. Nơi ấy đặt một hòn đá chất liệu kì lạ. Trưởng lão nghị sự điện đích thị là lão giả râu tóc bạc phơ mới trò chuyện cùng Đoạn Lăng ban nãy. Lão đứng ra lên tiếng:

“Lão phu là Bạch Vân, đại trưởng lão chủ trì nghị sự điện, lần này, khảo hạch thu đồ của Luyện hồn tông tại đây cũng do lão phu chủ trì. ” Nói rồi chỉ tay về hòn đá giải thích:

“Đây là thông linh thạch, sẽ dùng giám định linh căn cho các ngươi. Các ngươi từng người một lên, đặt tay lên nó, nó sẽ cho đánh giá.” Lúc này Tiểu Diễm đang đứng bên cạnh ghế ngồi của Đoạn Lăng bên cửa đại điện, tò mò nhìn thông linh thạch.

Bạch Vân trưởng lão đã trở về chỗ ngồi. Đệ tử nghị sự điện đang ngồi ghi chép linh căn của từng người. Ánh sáng phát ra từ hòn đá càng sáng, càng là thượng phẩm, tùy theo màu sắc mà tính linh căn thượng phẩm loại nào. Ví dụ hệ hỏa, màu đỏ, càng sáng thì linh căn hệ đó càng cao. Cũng ngẫu nhiên có người linh căn biến dị, hay nhiều thuộc tính.

Tiểu Diễm nhìn quanh, các vị trưởng lão cùng chương môn đều ngồi một mình, không có đệ tử bên cạnh, sư phụ nàng là trẻ nhất a. Nghĩ vậy nàng nói nhỏ với Đoạn Lăng: “Sư phụ, người còn trẻ như vậy, sao tóc của các sư thúc sư bá đều có chút bạc rồi?”

“Hửm?” Đoạn Lăng quay sang nhìn đệ tử của mình, nàng dùng đôi mắt to tròn nhìn lại hắn, đầy thắc mắc trong ánh mắt.

“Ta kém các sư thúc sư bá người chỉ vài tuổi thôi. ”

“Hóa ra là vậy... Ách.” Nàng quay ra nhìn thanh niên mi thanh mục tú đang ngồi bên cạnh nàng. Sư phụ nàng một chút cũng không có dấu hiệu tuổi tác, hắn nhếch miệng cười khi nhìn thấy hai chữ không tin trên mặt nàng. Giờ bàn tay thon dài vỗ đầu nàng.

“Người tu hành không thể nhìn mặt đoán tuổi tác. Ta trúc cơ rồi kết đan xong lúc đó chỉ mới hai mươi tuổi. Đến giờ cũng đã vài trăm năm trôi qua rồi, cũng đã già.”

“Không có, sư phụ một chút cũng không già.” Tiểu Diễm bĩu môi nói, tự trách mình ngốc, tự dung hời tuổi tác sư phụ làm chi.

Đoạn Lăng không nói gì thêm, chỉ mỉm cười quay đi. Thật ra vấn đề tuổi tác người tu hành không quá đặt nặng, đạt đến tu vi như hắn thì tuổi thọ vốn đã rất dài. Hắn ung dung nhìn đồ đệ, cười nói:

“Nếu như ngươi không chăm chỉ tu hành, bỏ lỡ thời gian của mình. Đến lúc gần trăm tuổi mới kết đan thì ngươi cũng sẽ trông như các sư thúc đấy. ”

Tiểu Diễm đưa mắt nhìn các trưởng lão, rồi quay lại nhìn sư phụ của mình, lắc đầu:

“Sư phụ yên tâm đi, ta sẽ không để đến lúc ấy mình phải chống gậy đi theo sư phụ được, thật là mất mặt người.”

Đoạn Lăng đưa tay xoa cằm, cười hài lòng:

“Ừ. ”

Dưới đại điện, đã có hơn trăm người khảo hạch xong, hầu hết là linh căn bình thường, không có gì đáng chú ý. Bốn đứa trẻ của Bách Việt thành cũng sắp đến lượt. Chương môn Hứa Vĩ Xương quay sang hỏi Đoạn Lăng:

“A Lăng đệ nói xem, trong đám nhỏ kia, có đứa nào tư chất tốt không?”

Đoạn Lăng gõ gõ cây quạt trong lòng bàn tay, chậm rãi mở miệng:

“Chẳng phải chút nữa là biết rồi sao, huynh cứ chờ xem”

Người đầu tiên là Vĩ Thành, khi hắn bước lên khí chất âm u đặt bàn tay lên tảng đá, ánh sáng xanh lóe lên, rồi tăng dần đến phát sáng lung linh. Đây là ánh sáng lớn nhất trong trăm người khảo hạch trước đó.

Các trưởng lão đều gật đầu cười nói: “Không tồi. Là mộc linh căn, thiếu chút nữa là thượng phẩm, cũng là một hạt giống tốt.”

Chu Yên là người tiếp theo, mang ánh mắt mong chờ đặt bàn tay lên. Lần này ánh sáng trực tiếp tăng lên, màu vàng sáng chói, kim linh căn thượng phẩm.

Trưởng lão chấp pháp đường Lý Tam trực tiếp vỗ đùi, cười ha ha:

“Ta gặp may rồi! Hải tử này ta muốn! Công pháp tu hành của ta thích hợp với hắn, các ngươi cũng đừng ai giành với ta.”

Hứa Vi Xương nhấp một ngụm trà ung dung nói:

“Còn phải xem hắn lựa chọn ai làm sư phụ, ta thấy hắn khá thuận mắt.”

Vị Thành thấy hai vị chủ tọa phía trên tranh giành Chu Yên, hắn hừ lạnh nhìn Chu Yên, trong lòng đầy ganh tị.

Tiếp đến là hai nữ hải Nguyễn Minh Nguyệt và Tô Hiểu. Một người là thủy linh căn trung phẩm, còn một người ngoài ý muốn là song hệ linh căn, tuy chỉ là trung phẩm bình thường nhưng lại là linh căn biến dị, phong thuộc tính. Tô Hiểu vì thế là người xuất sắc thứ hai sau Chu Yên.

Còn chừng mười người nữa thì tới phiên Mạc Phàm. Trong suy nghĩ của hắn lần này qua được khảo hạch là đã cố hết sức, hắn chỉ là con của một nông gia bình thường, không có mong chờ gì với thiên phú của mình.

Nãy giờ tầm mắt hắn chỉ nhìn về phía Tiểu Diễm trên cửa điện. Hắn nghĩ nàng chắc là đệ tử của một vị trưởng lão, trong lòng vẫn còn cảm kích rất nhiều với nàng.

Đến phiên hắn, hắn bình thần tiến về phía thông linh thạch, nhẹ nhàng đặt tay lên.

Hai luồng ánh sáng chói mắt trực tiếp xông thẳng lên trời, kèm theo đó còn có từng tia lôi điện như ẩn như hiện. Có khí thế bộc phát mạnh hơn.

Phía dưới một mảng xôn xao.

Hứa Vi Xương lập tức phát tay làm tan đi ánh sáng, thông linh thạch trở lại bình thường. Hắn bình tĩnh nói:

“Song linh căn trung phẩm, được rồi người tiếp theo.”

Mặc dù ánh sáng chói mắt như vậy, có người còn hoài nghi, nhưng đích thân trưởng môn đã nói là trung phẩm thì không ai nói gì được nữa. Mạc Phàm gãi đầu đứng vào hàng ngũ những người đã khảo hạch.

Trong thâm tâm hắn thì song linh căn trung phẩm là rất tốt rồi. Hắn sẽ được một trưởng lão nhận làm đệ tử.

Tiểu Diễm ở trên trực tiếp nhỏ giọng cảm thán: “Ồ, tiểu ca ca khi này, tư chất của hắn cũng thực tốt nha.”

“Ừ, nha đầu, còn muốn khen người khác tốt, ngươi cũng trực tiếp xuống khảo hạch đi, cho người ta thấy một chút đồ đệ của Đoạn Lăng ta cũng không tồi.” Đoạn Lăng gật đầu, hắn gõ nhẹ cây quạt vào trán nàng.

Không ai trừ trưởng môn ngồi bên tay phải hắn để ý, khi hắn gõ cây quạt, có chút ánh sáng nhỏ phát ra rồi biến mất.

Hứa Vi Xương nhìn Tiểu Diễm xoa trán bước xuống phía dưới. Sau đó hắn quay sang nhìn Đoạn Lăng đầy thâm ý.

Đoạn Lăng coi như không hiểu gì, hắn tươi cười nói với Hứa Vi Xương:

“Sư huynh, huynh có điều gì muốn nói với đệ sao? Tên nhóc song hệ linh căn khi này thật hiếm có, đệ đang có ý định nhận hắn làm đồ đệ cho Tiểu Diễm có người chơi cùng.” Hắn xòe cây quạt che nửa mặt, neho mắt với Hứa Vi Xương: “Huynh thấy, như vậy có được không?”

Hứa Vi Xương đen mặt, lão lắc đầu, cảm thán:

“A Lăng, đệ có biết mỗi khi đệ cười với ta, sư huynh lại thấy đệ thật xấu xa, đệ làm ơn đừng cười nữa, ta không hỏi chuyện của đệ là được chứ gì.”

“Đa tạ sư huynh.” Đoạn Lăng thu lại nụ cười, hắn gấp cây quạt, ngồi ngay ngắn trên ghế dựa, bình thần nhìn Tiểu Diễm đã đặt tay lên thông linh thạch.

Ánh sáng màu lam hiện lên nhấp nháy một chút rồi như thiếu năng lượng, biến mất. Ánh sáng màu xanh lục cũng hiện lên rồi biến mất luôn. Tiểu Diễm ngó người, không cam lòng, cảm môi: “Thông linh thạch xấu xa, chẳng lẽ ta kém cỏi như vậy sao? Nếu ngươi không sáng lên, ta...ta đập ngươi!”

Thông linh Thạch nể tình nhấp nháy ánh sáng đỏ, lần này sáng hơn chút, miễn cưỡng đủ hạ phẩm linh căn. Không còn gì nữa.

Các trưởng lão phía trên im lặng, nhìn về phía Đoạn Lăng, hắn sắc mặt vẫn như thường, gọi Tiểu Diễm trở về. Hàng ngũ người khảo hạch phía dưới thì âm thầm ganh tị, người có tư chất kém như thế, nhưng đã được nhận làm đồ đệ trước bọn hắn, lại không phải qua thử thách thông quan. Chỉ có Mạc Phàm nhìn nàng bằng ánh mắt an ủi.

...

Tiểu Diễm trở lại chỗ của Đoạn Lăng, khuôn mặt ủ rũ cúi gầm, đôi mắt đã ngân ngấn nước. Không dám nhìn sư phụ của mình. “Sư phụ nhất định sẽ rất thất vọng.” Nàng nghĩ.

Đội một hồi không thấy tiếng sư phụ khiển trách, nàng len lén quay sang nhìn, đã thấy hắn đang dựa trên ghế chống cằm nhìn nàng từ lúc nào, vẻ mặt không có chút gì mất hứng:

“Lại sao rồi, sao phải khóc.?”

Vốn nước mắt chỉ mới động trong hốc mắt, nghe thấy câu này nước mắt Tiểu Diễm thi nhau rơi xoành xoạch.

Đoạn Lăng thờ dài, hần nhẹ giọng:

“Hạ phẩm linh căn là được rồi, sư phụ ngươi dư sức dạy ngươi thành thiên tài, không cần phải khóc nín đi.”

Tiểu Diễm “òà” một tiếng nấc, nhào vào lòng hắn khóc ngon lành, khiến hắn có chút bối rối. Cuối cùng đành cứng nhắc an ủi vỗ về. Cảnh tượng khiến cho bên dưới người tham gia khảo hạch lần các trưởng lão đều có chút buồn cười.

Thật ra, ở đây phần lớn đều là tiểu hải tử, nhưng ai cũng muốn tỏ ra mình trưởng thành chừng chạc. Còn Tiểu Diễm đích thật chỉ là bé gái mới chín tuổi. Khi biết tư chất của mình không tốt, nàng rất áp lực, không ngờ sư phụ lại tốt như vậy, chỉ nói không sao, khiến nàng vừa vui vẻ vừa tủi thân, cuối cùng khóc lên.

Hứa Vi Xương ngồi cạnh thấy thế, không đành lòng, an ủi nàng:

“Tiểu Diễm sư đệ, thật ra thiên phú có tốt đến mấy cũng chỉ là phụ. Cần cù bù siêng năng mới có thể thành tài.”

Tiểu Diễm nghe vậy đỏ mặt buông sư phụ nàng ra, lau đôi mắt đỏ hoe, cúi đầu nói với Hứa Vi Xương: “Tạ ơn chỉ dạy của sư bá.” Rồi thành thật đứng bên cạnh Đoạn Lăng, nói nhỏ với hắn:

“Xin lỗi sư phụ, con làm người mất mặt rồi.”

“Tiểu Diễm...”

“Đạ..”

“Ta là sư phụ của ngươi, đã nhận ngươi làm đệ tử, ngươi có thể nào cũng là đệ tử của ta, sau này không cần phải nói như vậy nữa.” Giọng nói của Đoạn Lăng cất lên bình thản.

“Vâng... con biết rồi.” Tiểu Diễm khẽ gật đầu với hắn.

Cuối cùng, khảo hạch cũng kết thúc.

Hơn ba trăm người linh căn hạ phẩm. Năm mươi người linh căn trung phẩm, trừ Chu Yên linh căn thượng phẩm còn lại đều là không có linh căn, vô vọng tu hành... Những đệ tử linh căn hạ phẩm được sắp xếp thành đệ tử ngoại môn, an bài rải rác ở các chân núi, được ban pháp môn tu luyện, khi nào tiến cảnh trúc cơ sẽ được thăng làm nội môn đệ tử. Không có linh căn tuy không thể tu hành, tông môn cũng sẽ tùy theo nguyện vọng, có thể ở lại làm đệ tử tạp dịch, làm việc vặt trong tông môn, hoặc phát cho một số ngân lượng trở về. Thật ra đường tu hành không thể nói trước được, không ít người có cơ duyên, chiếm được kì trân dị bảo, thay đổi tư chất, dù hiếm nhưng không phải là không có.

Năm mươi người có linh căn trung phẩm. Xếp theo cấp bậc. Người có một linh căn, trực tiếp trở thành nội môn đệ tử, nhận tài nguyên bồi dưỡng của tông môn hơn nhiều so với ngoại môn đệ tử. Người có từ hai loại linh căn trở lên được các vị trưởng lão đích thân thu nhận, có thể được chỉ điểm tu hành. Sự chênh lệch này là rất lớn, bởi kinh nghiệm của người đi trước có thể giúp người rút ngắn thời gian tu luyện, lại có thể dễ dàng tìm được công pháp phù hợp với bản thân.

Nói đến các trưởng lão, cũng phân chia vai vế, trưởng lão, đại trưởng lão, thái thượng trưởng lão. Trong đó, đại trưởng lão đứng đầu một đường hoặc một điện, thái thượng trưởng lão là đầu não trong tông môn, những sự kiện như thu đồ này họ sẽ không ra mặt, thường bề quan trọng các động phủ hoặc vân du bốn phương, có khi một hai trăm năm mới xuất hiện một lần. Vì vậy quyền lực tạm thời ở trong tay các đại trưởng lão.

Luyện hồn tông có nghị sự điện, chấp pháp đường, tàng bảo các, công pháp các, dược sư điện, luyện khí đường, sự vụ điện. Mỗi nơi tùy theo sẽ có từ năm vị trưởng lão trở xuống cùng một đại trưởng lão quản sự chung.

Tàng bảo các cùng công pháp các trưởng lão không có nhu cầu thu đồ trực tiếp bỏ qua không có mặt tại nghị sự điện. Lúc này, chỉ còn hơn hai mươi đứa trẻ đang cung kính chờ thu nhận trong điện.

Chương môn Hứa Vi Xương ngồi trên bảo tọa, nhìn xuống phía dưới tươi cười, nói:

“Tốt lắm, những đứa trẻ ở đây sẽ trở thành tinh anh của tông môn ta sau này. Giờ mọi người ai thấy đứa trẻ nào có tiềm năng trở thành đồ đệ của mình, có thể đưa ra đề nghị. Ta cũng muốn nhắc nhở với các đệ tử, việc lựa chọn sư phụ là việc hệ trọng, cần cân nhắc kĩ lưỡng, được rồi, bắt đầu đi.”

Đại trưởng lão của chấp pháp đường Lý Tam là người không chờ được đứng lên đầu tiên:

“Các vị, như ta đã nói, lần này quả thật ta rất ưng ý một đệ tử, muốn trực tiếp thu hấn làm quan môn đệ tử của mình.” Rồi hấn nhìn về Chu Yên đang đứng đầu tiên trong nhóm người, sang sang nói:

“Chu Yên, ngươi có đồng ý cùng ta lên duyên sư đồ không?”

“Chậm đã. ” Đại trưởng lão của luyện khí đường là một lão giả gầy gò, nhưng đôi mắt có thần, thân hình thẳng tắp lên tiếng.

“Lý Tam, ngươi cũng biết Trần Vũ ta cũng giống ngươi chủ tu kim hệ, lão phu lần này muốn cạnh tranh công bằng với ngươi. Chu Yên, lão phu không những có thể truyền dạy cho ngươi công pháp, cũng có thể dạy cho ngươi cách luyện chế vũ khí pháp bảo, đây là độc môn bí truyền của ta, ngươi có đồng ý làm đệ tử ta không?”

Lý Tam nóng nảy hô lên:

“Ta nói này Trần lão nhi, ngươi chỉ có thể dạy hấn rèn vũ khí, đây là mai một tài năng của hấn. Với thiên phú đó, hấn có thể tiến xa hơn trên đường tu hành. Ta không dám vỗ ngực cam đoan ta tốt hơn ngươi. Nhưng ta đảm bảo, ngoài truyền công pháp của mình, ta cũng sẽ dùng hết tài nguyên của mình giúp hấn thuận lợi kết đan.”

Trần Vũ phát tay hừ lạnh:

“Đường tu hành là do mình ngộ, tu vi cao thì tâm tính cũng phải cao, sao ngươi dám chắc chắn điều đó chứ.”

Lý Tam vỗ ngực cam đoan:

“Ta dám chắc, bởi ta có bản lĩnh, nếu ngươi không phục thì ta với ngươi quyết đấu một trận.”

“Ta còn sợ ngươi chắc.”

Hai vị đại trưởng lão vì thu đồ đệ mà có khí thế sấp động thủ. Hứa Vi Xương lạnh mặt lên tiếng:

“Được rồi, đều là đại trưởng lão, làm như thế còn ra thể thống gì. Chu Yên, hai đại trưởng lão của chấp pháp đường và luyện khí đường đã vì ngươi tranh giành như vậy, ngươi đưa ra lựa chọn đi.”

Chu Yên cười tươi nhìn hai vị trước mặt. Hấn nhìn Lý Tam rồi lại nhìn Trần Vũ, cúi đầu suy nghĩ một chút rồi bậm môi quyết tâm, nam hài tử bước về phía Lý Tam, cung kính xá tay:

“Con muốn mình có tu vi cao cường, mong sư phụ nhận con làm đệ tử.”

“Được! Ha ha ha, ta nhất định sẽ dạy được một đồ đệ tốt. Trần lão nhi, ngươi thua rồi.” Lý Tam tươi cười hơn hờ, vỗ vai đồ đệ, quay sang nhìn Trần Vũ nói.

Trần Vũ thấy thế thở dài, miệng than đáng tiếc đáng tiếc, trở lại chỗ ngồi.

Tiểu Diêm ghé đầu hỏi nhỏ Đoạn Lăng: “Sư phụ, hai vị kia, vị nào tu vi cao hơn ạ?”

Đoạn Lăng mỉm cười dựa trên ghế, bàn tay vuốt ve nan chiết phiến:

“Luận về tu vi Lý Tam cao hơn Trần Vũ một chút. Nhưng luận về tâm cảnh Trần Vũ cao hơn, đừng xem nhẹ hấn chỉ là một luyện khí sư, tâm cảnh của hấn cũng thuộc hàng đứng đầu trong tông môn đây. Ngươi nên nhớ, tu vi quan trọng, nhưng tâm cảnh, thể ngộ là bắt buộc phải có nếu muốn sinh tồn trong tu chân giới.”

Tiểu Diêm gật đầu ghi nhớ.

Sau đó, lần lượt đệ tử được thu nhận. Tô Hiểu tự mình tiến cử, trở thành đệ tử của đại trưởng lão được sư diện.

Mạc Phàm dưới truyền âm thông tri của chương môn mà bất giác tư chất không tồi lại không có vị nào gọi tên hấn. Cho đến khi, còn mỗi mình hấn đứng ở đó.

Hứa Vi Xương lúc này mới mỉm cười, nói với hấn:

“Mạc Phàm. Bốn tọa tuy không tinh thông các môn nghệ như các vị trưởng lão khác, nhưng còn đang thiếu một đệ tử theo hầu, ngươi có đồng ý đi theo bốn tọa không?”

Mạc Phàm cung kính cúi đầu:

“Đệ tử nguyện ý, Mạc Phàm bái kiến sư tôn.” Chắp tay, dập đầu ba lạy.

Đoạn Lăng bữu môi nhìn Hứa Vi Xương.

Đến lúc này, ngày thu đồ toàn tông hoàn tất. Ráng chiều đã ngã về phía tây. Mọi người lục tục mang theo đệ tử trở về núi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Một đêm ngủ cùng sư phụ

Núi thứ sáu, Lao Sơn.

Trong căn nhà tranh đơn sơ, Hứa Vĩnh Xương mỉm cười nhìn Mạc Phàm. Lão hòa ái nói với hắn:

“Con có thắc mắc vì sao ta nhận con làm đệ tử không?”

Mạc Phàm thành thật trả lời hắn:

“Sư tôn, con không biết ạ, nhưng con nghĩ hẳn là do sư tôn thương tình, nên mới...”

Hứa Vĩnh Xương lắc đầu:

“Con sai rồi, người tu sĩ, khiêm tốn tất nhiên là tốt, nhưng cũng không thể coi thường bản thân mình. Ta chọn con là đệ tử chân truyền của ta, ắt phải có lý do. Ta coi trọng thiên phú của con.”

“Nhưng con chỉ là linh căn trung phẩm...”

Hứa Vĩnh Xương lấy ra một hòn đá giống thông linh thạch, tuy chỉ to hơn một nắm tay, màu sắc lại tinh thuần, tinh xảo hơn ở trên nghị sự điện. Hắn phát tay tạo kết giới xung quanh nhà tranh, rồi mới nghiêm túc chỉ vào hòn đá, nói:

“Con cầm lấy nó thử đi.”

Mạc Phàm nghe lời cầm lấy.

Vẫn là hai luồng ánh sáng chói mắt hiện lên, tỏa sáng rực rỡ ngôi nhà tranh. Nhưng còn chưa hết, tia lôi điện đan xen uy thế ngày càng mạnh mẽ, đầy uy hiếp. Màu đỏ của hỏa linh căn thượng phẩm xen lẫn màu nâu của thổ linh căn hòa vào nhau, trong hai màu sắc ấy là lôi điện vờn quanh như giao long uốn lượn chín tầng trời.

Ánh mắt của Hứa Vĩnh Xương kích động, nói với Mạc Phàm:

“Con có thấy không? Tam linh căn thượng phẩm, lại là biến dị linh căn lôi hệ thượng phẩm. Đây mới chính là lý do ta chọn con đó.”

Mạc Phàm tròn mắt nhìn lên quảng sáng, hắn không nghĩ mình lại có thiên phú như vậy. Hắn nghi hoặc hỏi sư phụ mình:

“Sư tôn, lôi hệ linh căn rất lợi hại sao?..”

Hứa Vĩnh Xương cười khà khà:

“Lợi hại, đương nhiên là lợi hại. Tu sĩ sở hữu biến dị linh căn đã hiếm, nhưng lôi hệ linh căn thượng phẩm thì hiếm như lông phượng sừng lân. Đừng nói đến linh căn, công pháp tu luyện lôi hệ cũng ít ỏi vô cùng. Nhưng tu sĩ lôi hệ linh căn thì nhất định có chỗ đứng trong tu chân giới. Mạc Phàm à, thật may mắn vì con đã đến đây bái sư, nếu không thì thật ủy khuất thiên phú của con.”

Mạc Phàm ngưng ngưng, ăn ngay nói thật:

“Con xuất thân nông dân, gia cảnh rất nghèo, muốn kiếm ít ngân lượng giúp phụ mẫu nuôi đệ đệ muội muội ở nhà, nghe nói tông môn có đãi ngộ đệ tử hai mươi ngân lượng nên mới tìm đến đây kiếm cơ duyên...”

Lão chương môn nghe vậy gật đầu:

“Tốt lắm, con có ý chí, lại biết báo hiếu người thân. Chuyện nhà của con, ta sẽ an bài cho người làm chủ, nhất định sẽ cho họ cuộc sống tốt. Thế nên từ bây giờ hãy tập trung tu hành, đừng mai một thiên phú của mình.”

Từ sau đại hội thu đồ. Trở về Cửu Lao sơn, Tiểu Địch thật sự dốc hết tâm trí cho việc tu luyện, nàng ở yên trong động phủ của mình từ ngày cho đến đêm. Ngoài việc vệ sinh cá nhân và chạy đi bắt chút động vật nhỏ trên núi lót dạ, cuộc sống của nàng gắn liền với hai chữ tu luyện và tu luyện.

Có khi Đoạn Lăng nằm trên giường đá của mình xem công pháp, ngược nhìn cửa nhỏ thông sang động phủ đồ đệ, hắn cũng tự hỏi, mình có kích thích tiểu đồ đệ quá không.

Làm đồ đệ của đại trưởng lão, tất nhiên là vạn chúng chú mục, hắn biết điều này. Tiểu Diễm thực ra tư chất không tệ chút nào, hắn cũng biết, chỉ riêng huyền âm linh thể đã là trăm vạn người có một.

Ngọc không mài dũa thì không thể tỏa sáng.

Người nếu sống quá an nhàn sẽ không thể trưởng thành.

Tiểu Hắc đã lâu không xuất hiện lúc này hiện ra bên cạnh hắn, cúi đầu:

“Chủ nhân.”

“Tiểu Hắc, ngươi nói xem có phải ta đã tự tạo phiền toái cho mình...” Đoạn Lăng khẽ than thở.

Tiểu Hắc vừa xuất hiện tự dừng lại bị Đoạn Lăng hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy, hơi ngẩn ra. Nhưng đầu óc lạnh lẽo, nó nghĩ những ngày gần đây chủ nhân của nó quan tâm là chuyện của nha đầu kia. Nó cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc.

Tiểu Hắc lâu nay không thích Tiểu Diễm nhưng lần này nó lại vì nàng mà mở lời:

“Nếu người không nhận nha đầu làm đệ tử, có lẽ nàng sẽ vẫn ăn xin trong thành nhỏ, sống một cuộc sống vô vọng cho đến khi chết đi. Hoặc là một ai đó có không có được thiện tâm như chủ nhân chiếm lấy nàng làm lộ đỉnh, đó mới là bất hạnh. Chủ nhân, đây là duyên phận của người và nha đầu.”

“Duyên phận?” Đoạn Lăng nhếch môi cười nhạt.

“Đúng, số mệnh a chủ nhân.”

Đoạn Lăng đặt quyền công pháp xuống giường:

“Ta không tin vào vận mệnh.”

Tiểu Hắc lúng túng: “Chủ nhân...”

Căn động phủ chìm vào trong im lặng, chỉ có vài chiếc lá xanh rủ xuống cửa động, cùng vòm trời trong xanh ngoài kia là cảnh sắc tô điểm cho ánh nhìn của người trong động phủ.

Gió mát thổi mang theo chút mùi hương của núi rừng, Đoạn Lăng khép hờ đôi mắt, cảm thấy thảng ngàng tự do tự tại như bây giờ quả là không tồi.

Khi Tiểu Diễm vờn vai bước ra khỏi động phủ của mình, theo thói quen đi bằng cửa thông sang phòng sư phụ.

Nàng thấy một nam nhân tay cầm quyền sách còn đang xem dở, nằm ngủ say trên giường đá. Hắn nằm nghiêng, đưa mặt về phía ánh sáng. Tóc đen dài tán loạn trên vai trên cổ hắn, nhưng mị lực không thể nói thành lời.

Tiểu Diễm biết, sư phụ nàng thích màu đen, từ ngày gặp hắn nàng chưa bao giờ thấy hắn mang màu sắc khác. Lúc nào hắn cũng có chút khí chất u ám. Nhưng hôm nay, nhìn nét mặt của Đoạn Lăng khi ngủ say, nàng thấy ở đó là sự bình thản và an tĩnh. Khuôn mặt của Đoạn Lăng là một khuôn mặt thanh tú, mọi đường nét có chút giống như một nữ nhân, nhưng cổ tình không ai dám dùng từ như vậy để gọi hắn. Bởi khí chất và khí tràng hắn bày ra đều khiến người ta quên đi, thật ra nam nhân này cũng rất đẹp.

Giờ Tiểu Diễm bỗng nhiên không muốn lên tiếng, nàng sợ quấy rầy sư phụ của mình. Chỉ dám chậm rãi tiến lại gần giường đá, ngồi xổm xuống hai tay ôm má nhìn hắn.

Chỉ là chưa nhìn được nổi bao nhiêu, người trên giường đã chau mày kiếm, chớp chớp hàng mi dày, nhắm mắt, rồi mở mắt ra, sững sờ nhìn nàng. Hắn cất giọng hỏi nàng, âm tiết vẫn còn mang theo chút khàn khàn:

“Sao lại ngồi đây?”

Tiểu Diễm vẫn mỉm cười, đôi mắt hạnh ánh lên nét tinh nghịch:

“Ngắm sư phụ ạ.”

“...”

Nửa tháng sau đó. Một đêm nằm xem công pháp. Đoạn Lăng mới nhớ ra một điều. Đồ đệ của hắn không biết chữ. Vậy thì đến lúc hắn dạy nàng muốn đưa cho công pháp để nàng lựa chọn, thì phải biết làm sao.

Vậy nên sáng ngày hôm sau hắn trực tiếp xuống tạp vụ đường, yêu cầu một đồng giấy bút nghiên mực.

Khi Tiểu Diễm vui vẻ chạy sang bái kiến sư phụ nàng, thì thấy hắn khoanh chân ngồi chỉ vào đồng giấy bút nói:

“Từ giờ mỗi ngày một canh giờ theo ta học viết chữ.”

Việc học của Tiểu Diễm bắt đầu ngay từ buổi sáng ngày hôm ấy. Ban đầu nàng rất chật vật, từ việc cầm cây bút cho đến tư thế ngồi viết, Đoạn Lăng thực sự rất nghiêm túc chỉ dạy nàng. Mỗi lần nàng ngồi sai tư thế hay cầm bút không đúng thì hắn ngồi bên dùng cây quạt gõ vào tay nàng, lạnh lùng nói: “Làm lại!”

Hàng ngày sau khi thở nạt xong, việc đầu tiên nàng làm lại là ngồi viết chữ, viết đi viết lại từng từ, đến khi sư phụ kiểm tra xong, thì mới được thông qua mà học chữ khác. Tiểu Diễm rất dụng tâm mỗi khi học tập. Khi nào chữ này nàng viết vừa ý sư phụ, hắn sẽ mỉm cười mà khích lệ đôi chút. Mỗi lần như vậy, lại cảm thấy có động lực cố gắng.

Đến khi viết thành thạo hơn, chữ nàng viết nhiều nhất là tên đồ ăn, tên nàng, tên sư phụ.

Tiểu Diễm rất cố chấp với đồ ăn. Đây là thói quen của nàng từ khi còn đi ăn mày. Trong nhẫn trữ vật của nàng, thứ nhiều nhất là đồ ăn. Cứ cách một thời gian, là lại chạy vòng quanh ngọn Cửu Lao tìm kiếm, có khi là con thú nhỏ, khi thì là nấm dại. Phương pháp ưa thích nhất là trực tiếp nướng. Sau đó Đoạn Lăng thấy vậy cũng không nói gì, cứ để nàng tùy hứng. Chỉ là cách một đoạn thời gian, bên tạp vụ lại theo yêu cầu của hắn, lên núi thả vào ít động vật.

Cuộc sống của hai sư đồ cứ thế thoải mái trôi qua. Nửa năm sau, một đêm trăng thanh gió mát, Tiểu Diễm thu công lại, vui mừng chạy sang nói với Đoạn Lăng:

“Sư phụ ơi, con đã đến đỉnh luyện khí tầng mười rồi ạ!”

Nhưng lại không thấy hắn trong động phủ như mọi ngày.

Tiểu Diễm lắc đầu, trong lòng thắc mắc sư phụ đã đi đâu rồi. Ngoài cửa động, ánh trăng soi sáng một vùng, trên những tán lá cây nhuộm một màu bàng bạc. Tiểu Diễm bước ra ngoài, nương theo ánh trăng, thấy sư phụ nàng và Tiểu Hắc đang đứng bên vách núi, trước mặt hắn là đông nghìn nghịt quỷ hồn. Những quỷ hồn đó đủ nhân dạng, con số không sao kể xiết, biến ngọn Cửu Lao thành một ngọn núi đầy âm khí, dưới ánh trăng, cảnh vật này trông sao cũng quá quỷ dị. Tiểu Diễm thấy thế liền a lên một tiếng, vạn quỷ đều ngẩng đầu nhìn về phía nàng, sư phụ nàng cũng quay đầu lại. Bóng dáng thon dài cao lớn, trường bào đen tuyền tung bay theo gió núi, hắn nhìn thấy nàng liền phát tay thu lại đám quỷ hồn. Tiểu Diễm tận mắt trông thấy một đám quỷ hồn đông như vậy lại bị thu về chiếc quạt trên tay hắn.

Đến khi nàng định thần lại thì hắn đã đi đến trước mặt. Bên cạnh hắn, Tiểu Hắc cười với nàng bằng cái miệng đen ngòm, nó nói với Đoạn Lăng: “Chủ nhân, nha đầu bị người dọa hết hồn rồi.”

“Thật sao. Tiểu Diễm, bị dọa sợ rồi hả?” Nàng nghe thấy giọng nói của sư phụ vang lên đều đều.

Lúc này mới ngơ ngác lắc đầu:

“Con không sợ.” Như để khẳng định mình không hề sợ lại lắc đầu thêm cái nữa: “Không sợ một chút nào.”

Đoạn Lăng không vạch trần nàng. Nhưng Tiểu Hắc thì cười khoái chí không chút nề nang:

“Ồ tiểu nha đầu không sợ, chủ nhân, chân nàng còn đang run lấy bầy kia, ha ha.”

Tiểu Diễm cứng người, chân nàng thực sự đang run, vẫn cứng miệng cãi lại:

“Ta không có run vì sợ, ta...lạnh!”

Bàn tay sư phụ trực tiếp xoa lên đầu nàng, hắn dặt tay nàng đi vào động phủ, cũng thu lại luôn Tiểu Hắc đang muốn lái nhái:

“Vào đi rồi nói.”

Vào trong động phủ, Đoạn Lăng để nàng ngồi trên ghế, còn hắn trở lại giường, khoanh chân ngồi, hỏi lại nàng:

“Tìm ta có chuyện gì?”

Tiểu Diễm bỏ qua chuyện lúc nãy, mặt lại hớn hờ khoe với hắn:

“Đệ tử tu đến luyện khí tầng mười rồi, nhưng đệ tử có tiếp tục tu luyện thế nào cũng không thấy tiến triển.” Nàng lại xụ mặt.

Đoạn Lăng ngạc nhiên nhìn nàng, thấy vẻ mặt mong chờ muốn được khen, không khỏi cười với nàng:

“Giỏi lắm. Người không tiến thêm được nữa là vì người chưa trúc cơ, không sao cả.”

“Trúc cơ là gì ạ?”

“Sau luyện khí là trúc cơ, là sự thay đổi rõ rệt về chất. Nếu người bây giờ thổ nạp linh khí, cảm thấy mình có sức khỏe hơn người bình thường, căn cốt tốt hơn, ngoài ra thì không có gì cả. Tu sĩ sau khi trúc cơ, có thể ngự khí phi hành, cũng có thể tu luyện công pháp, một chiêu đánh ra ngưng tụ linh khí trong kinh mạch, uy lực hơn nhiều so với luyện khí.” Đoạn Lăng giảng giải sơ qua cho nàng.

“Sư phụ, có nghĩa trúc cơ xong con cũng có thể bay được ạ?”

“Là ngự khí, ngự pháp bảo, không phải bay.”

Đoạn Lăng nhìn nàng vui mừng, mặt cũng bắt giáng dịu dàng:

“Giờ ngủ đi, mai ta xuống dưới luyện đan các lấy đan được, muốn trúc cơ phải có trúc cơ đan.”

Thấy Tiểu Diễm dù đáp lời nhưng vẫn ngồi trên ghế nhìn hần.

“Sao nữa?”

“Sư phụ ơi...” Giọng nàng trở nên nhỏ nhẹ, lúng túng nói với hần.

“Đêm nay con ngủ ở đây nhé.”

“Sao không về giường của người mà ngủ?”

“Giường sư phụ to hơn...”

“Được, thế ta ngủ giường của người.” Nói rồi hần định đứng dậy.

Tiểu Diễm hấp tấp gượng tay cản lại:

“Không, ý con là muốn ngủ cùng sư phụ cơ.”

Đoạn Lăng ngạc nhiên nhìn nàng:

“Người cũng đã lớn rồi, không ai dạy người nam nữ thụ thụ bất tương thân sao?”

“Nhưng người là sư phụ của con mà, chỉ một đêm thôi được không sư phụ?” Nàng cò kè mặc cả.

Hần trực tiếp lắc đầu, hỏi nàng:

“Tại sao hôm nay lại như vậy? Bình thường người vẫn ngủ một mình mà.”

Hần như nghĩ ra điều gì, hóa ra là nàng sợ, nhưng lại không dám nói ra. đành nói với nàng:

“Tiểu Diễm, thực sự những quỷ hồn đó không đáng sợ. Người quên tên gọi của tông môn rồi? Đệ tử Luyện hồn tông không sợ nhất là quỷ hồn, còn trực tiếp luyện hóa làm tăng uy lực pháp bảo của mình. Không cần sợ.”

Nhưng Tiểu Diễm vẫn lắc đầu, nàng ủy khuất nói:

“Sư phụ không biết đâu, những quỷ hồn đó luôn làm con có cảm giác khó chịu. Con gặp quỷ nhiều rồi, đều không thấy sao cả, nhưng những con quỷ kia lạ lắm.”

Đoạn Lăng giờ mới nhận ra, thứ nàng sợ là sát khí của chúng, cảm tú phiên là pháp bảo đã đi theo hần bao năm tháng, ôn dưỡng vạn quý lâu dài sinh sát khí, người thường khó thể chịu được, Tiểu Diễm may có chút tu vi, không thì đã trực tiếp ngất xỉu rồi. Là do hần suy nghĩ không chu toàn. Có lẽ, ngày mười năm hàng tháng nên đổi chỗ khác để nuôi quý hồn.

Nghĩ vậy hần phát tay gọi đồ đệ:

“Được rồi, chỉ hôm nay thôi, lại đây ngủ đi.”

Nét vui mừng hiện rõ trên gương mặt Tiểu Diễm, nàng nhanh nhẹn như một con sóc nhỏ trèo lên giường hần. Miệng nhỏ ngọt ngào:

“Cảm ơn sư phụ, con nhất định sẽ ngủ rất ngoan, sư phụ, chúc người ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ đi.”

Tiểu Diễm ngủ rất thành thật, Đoạn Lăng không ngủ, hần khoanh chân ngồi ở mép giường, dùng tu vi kiểm tra kinh mạch cho nàng. Thấy không có việc gì

cũng an tâm hơn, phát tay tẩy đi âm sát khí trên ấn đường của nàng. Nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng an giấc, đôi môi hơi hé mở, ngủ thực an tĩnh, hẳn thấy hơi buồn cười, lầm bầm: “Đúng là tiểu hài tử.”

Ánh trăng vẫn tỏa sáng dịu dàng trên bầu trời đêm, ánh sáng bao phủ lên cửa động một màu vàng dịu nhẹ. Trong động phủ, nền trên bàn đã cháy đến chân đèn, ánh nến chập chờn. Nữ hài tử ngủ say giấc không mộng mị, còn nam nhân vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, khuôn mặt đẹp đầy nét lạnh lùng. Một đêm cứ như vậy mà trôi qua...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trúc cơ, bỉ ngạn kiếm

Luyện đan các năm trên ngọn núi thứ ba, là nơi phân phối đan dược của toàn tông môn. Đệ tử ra vào rất nhiều. Ban đầu, Đoạn Lăng định trực tiếp xuống lấy đan dược, sau cùng nghĩ lại, hẳn truyền âm xuống cho trưởng lão phụ trách đan các. Thế là, nửa canh giờ sau, trong tay hắn có một bình đan dược.

Trúc cơ đan, đúng như tên gọi của nó, tác dụng giúp tu sĩ có thể thuận lợi trúc cơ. Nhưng hiệu quả tùy từng người sử dụng, có người dùng một viên đã có thể trúc cơ, có người cần nhiều hơn nữa. Xuất phát từ việc Tiểu Diễm khảo hạch linh căn chỉ được hạ phẩm, trong bình có hơn mười viên đan dược. Đây là ưu thế của đệ tử quan môn đại trưởng lão. Phải biết trúc cơ đan với đệ tử bình thường là phải dùng công trạng nhận lấy, hoặc khi đạt đến luyện khí tầng mười thỉnh cầu lên tông môn mới được cho một viên.

Giờ Tiểu Diễm đang ngồi ngay ngắn trước mặt Đoạn Lăng, cung kính nghe hắn nói:

“Giờ ngươi hãy để linh khí vận hành một chu thiên, cọ rửa kinh mạch, khi nào cảm thấy bình chương thì nuốt một viên trúc cơ đan này vào.” Hắn đưa ra bình đan dược.

Nàng nghe lời vận hành linh khí, khoảng một nén nhang sau, đúng là cảm nhận được bức tường ngăn vô hình, linh khí không thể đi tiếp, nàng nuốt vào một viên trúc cơ đan.

Hiệu lực trúc cơ đan hòa tan trong cơ thể, một cỗ ấm nóng lan tràn, cơ thể như có thêm thật nhiều sức lực. Lại nghe thấy giọng nói của Đoạn Lăng vang lên bên tai:

“Tập trung dùng linh khí trong cơ thể, đánh tan bình chương.”

Nàng lập tức bình tâm lại, bình chương vốn khó khăn như cách một cánh cửa đang đóng chặt, nhờ linh khí trong trúc cơ đan bị phá tan. Tiểu Diễm cảm thấy cơ thể thêm một lần biến hóa, từng kinh mạch được rộng mở. Nếu như linh khí lúc trước như từng sợi tơ mỏng len lỏi trong kinh mạch, thì lúc này kinh mạch rộng mở, như một dòng sông dẫn dắt dòng chảy của linh khí. Các khớp xương trên cơ thể cũng được rửa, càng thêm rắn chắc. Thế nên với người tu đạo, bước vào trúc cơ mới có thể tính là bắt đầu tu tiên. Mọi ngũ giác trên cơ thể linh mẫn hơn, linh khí hùng hậu hơn rất nhiều lần, mười luyện khí tầng mười không bằng một tu sĩ trúc cơ. Trúc cơ mới là bước đầu làm quen, cảm nhận rõ rệt sự biến đổi trong thiên địa.

Còn chưa hết, sau khi Tiểu Diễm phá tan bình chương, linh khí tụ lại trên Cửu Lao Sơn thành một vòng xoáy, thu hút linh khí của mười phương thiên địa, trên không trung động phủ hình thành một cái phễu khổng lồ. Đoạn Lăng vui vẻ nói với nàng:

“Dùng hết tu vi của mình thu nạp linh khí, dùng nó vận chuyển trong kinh mạch càng nhiều càng có lợi cho ngươi.”

Tiểu Diễm nghe lời, thực sự nghiêm túc mà thu lấy linh khí.

Đây chính là phúc lợi mà thiên địa ban tặng cho người tu sĩ, dùng linh khí tẩy rửa kinh mạch, mở rộng nó. Một cơ thể muốn hấp thu được nhiều linh khí, thì nơi chứa đựng cũng phải rộng lớn. Sau này sử dụng thuật pháp, linh khí hùng hậu khiến uy lực càng thêm mạnh mẽ.

Trong lúc Tiểu Diễm trúc cơ trên Cửu Lao Sơn thì mọi con mắt trong tông môn cũng đổ dồn về.

Hứa chương môn đang ngồi câu cá cũng buông cần ngẩng đầu nhìn về nơi linh khí hội tụ, lão quay sang nhìn Mạc Phàm đang bồi bên cạnh:

“Đó là sư muội Tiểu Diễm của con đang trúc cơ, chính là nha đầu khóc trên đại điện hôm nọ. Con xem, Diễm nha đầu chỉ là hạ phẩm linh căn đã có thể trúc cơ khí thể lớn như thế, con nhất định có thể làm tốt hơn.”

Mạc Phàm nghĩ đến tiểu cô nương hào hứng cổ vũ hắn hôm khảo hạch, mặt hắn đầy vui mừng, cúi đầu nói với Hứa Vĩ Xương:

“Đạ, con nhất định sẽ không làm sư tôn Thất vọng.” Trong lòng thầm ghi nhớ tên nàng, nhất định ta sẽ không thua kém muội.

Các đại trưởng lão và trưởng lão đều lấy Tiểu Diễm làm ví dụ để khích lệ đệ tử của mình.

Tận mắt thấy đồng môn trúc cơ, chính là động lực tốt nhất.

Không ai thắc mắc vì sao khí thế trúc cơ của Tiểu Diễm lại lớn vậy, vì sư phụ của nàng là Đoạn Lăng, kì tài và cũng là người có tu vi cao nhất Luyện hồn tông. Có một sư phụ như vậy, mà người không trúc cơ được thì mới là trò cười.

Một canh giờ sau, linh khí tụ trên Cửu Lao sơn dần dần tản mạn, Tiểu Diễm đã thu công. Nàng ngược nhìn Đoạn Lăng tươi cười, một canh giờ này hẳn nằm đọc thư tịch, nhưng vẫn chú ý động tĩnh của đồ đệ. Hắn buông quyển sách trên tay, hỏi nàng:

“Có thấy gì khác biệt không?”

“Đạ có sư phụ, con cảm thấy giờ con có thể chạy từ trên núi đến dưới chân núi mà không thấy mệt!” Tiểu Diễm nở nụ cười vui sướng, đôi mắt long lanh tràn đầy phấn khích. Sau khi đột phá diện mạo của nàng cũng trở lên xinh đẹp hơn nhiều. Vẫn là nước da rằm nắng nhưng mịn màng căng tràn sức sống, giống như mật ong ngọt ngào. Mái tóc xơ xác ngày còn ở thành trấn nhỏ giờ đã đen huyền được búi thành hai búi tóc trên đầu. Là một tiểu nha đầu xinh xắn động lòng người.

Đoạn Lăng nhìn mà muốn đưa tay véo má của nàng, lúc định thần lại thật sự đã động thủ, thấy đồ đệ đang hồn nhiên nhìn mình, hắn buông tay ho khẽ, nói: “Vậy là được rồi, giờ nghỉ ngơi đi, làm quen với thay đổi trong cơ thể, rồi nghĩ xem người muốn sử dụng pháp bảo như thế nào, ngày mai tìm ta.”

“Đạ sư phụ, con về phòng đây.” Tiểu Diễm đáp ứng rồi vui vẻ chạy về phòng của mình.

Nhìn bóng dáng nàng khuất sau cửa nhỏ động phủ, Đoạn Lăng chống cằm mỉm cười.

Đêm đó, Tiểu Diễm vẫn chăm chỉ hoàn thành hết năm vòng chu thiên. Rồi nằm suy nghĩ ngày mai mình nên xin sư phụ pháp bảo gì. Nhưng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra thứ gì phù hợp, nàng có quá ít yêu thích. Từ lúc nghĩ có thể có bữa cơm ăn, áo mặc, nhà ở cho đến lúc gặp Đoạn Lăng, thì nhu cầu của nàng cũng ít đi nhiều. Cuối cùng đành rối rắm mà ngủ thiếp đi.

Trưa hôm sau, nàng tìm sư phụ cầu gợi ý, hắn thấy vậy liền nói sẽ đưa nàng đến tàng bảo các lựa pháp bảo hữu duyên với mình.

Khi hai sư đồ đáp xuống tàng bảo các, đệ tử trông coi liền chạy ra báo kiến Đoạn Lăng, trưởng lão nghe thông báo cũng vội vàng chạy tới.

Tàng bảo các, đúng như cái tên gọi, là nơi đặt rất nhiều kì trân dị bảo trong tông môn. Đoạn Lăng nói với vị trưởng lão đi cùng:

“Đi đến phòng pháp bảo.”

Phòng chứa pháp bảo ở trên lầu hai, những pháp bảo này là tu sĩ tông môn nhiều đời đem đổi lấy công hiến, để dành cho đệ tử khác có duyên với nó, tất nhiên cũng đòi bằng điểm công hiến. Tiểu Diễm đã được Hứa Vi Xương hứa cho một món pháp bảo, nên giờ nàng có thể lựa chọn.

Thực ra Đoạn Lăng cũng có một số pháp bảo, nhưng lại không có cái nào thích hợp với Tiểu Diễm, đành dẫn nàng tới đây.

Từng pháp bảo được đặt trong ngăn tủ riêng, im lặng chờ đợi chủ nhân tiếp theo của chúng.

Trong lúc đánh giá quanh khăn phòng, trưởng lão của tàng bảo các cũng giới thiệu một vài món với Đoạn Lăng. Đoạn Lăng từ chối, chỉ vào Tiểu Diễm:

“Ta muốn tìm pháp bảo cho đồ đệ, cứ để nó lựa chọn.”

Tiểu Diễm bên cạnh lại đang chú ý đến một góc phòng, có thứ gì đó đang kêu gọi nàng, cảm giác đó khiến nàng không tự chủ mà bước chân tới. Đoạn Lăng để nàng tùy ý.

Ở trong góc là một chiếc hộp đơn sơ mộc mạc, đã phai màu, không biết là trải qua bao nhiêu năm tháng, trưởng lão pháp bảo các thấy nó, thốt lên:

“Cái này...”

Tiểu Diễm như bị thôi thúc mà mở nắp hộp. Trong hộp ngoài ý muốn không phải một món vũ khí gì, mà chỉ là một chiếc trâm cài màu bạc. Nhìn lên nó là một loài hoa màu đỏ không biết tên, sắc đỏ như máu, cánh hoa mỏng manh bung nở, nhụy hoa trở dài như từng tia lửa, đẹp đầy yêu dị. Toàn bộ nụ hoa này đều được chế tác từ một loại bảo thạch.

“Món đồ này nằm đây đã lâu lắm rồi, nhưng không ai để mắt đến nó. Có lẽ đây là trang sức của một đệ tử nào đó...” Trưởng lão tàng bảo các nói.

Tiểu Diễm lại lắc đầu: “Không, nó là một thanh kiếm.”

“Đúng, nó đích thực là một thanh kiếm, tên của nó là Bi Ngạn.” Một giọng nói già nua vang lên.

Mọi người lập tức quay đầu về phía phát ra tiếng nói. Ở chân cầu thang bước lên tầng ba tàng bảo các, một lão nhân chống gậy chậm rãi đi tới.

“Sư thúc.” Đoạn Lăng lúc này rất cung kính chào lão nhân.

“Đại trưởng lão.” Trưởng lão kia cũng chấp tay chào.

Tiểu Diễm buông chiếc trâm cài xuống, lập tức hành lễ với lão:

“Bái kiến sư thúc tổ.”

Lúc này lão nhân đã bước đến gần ba người, khuôn mặt già nua của lão đầy nét nghiêm nghị, trên người mặc bộ y phục vải thô bình thường, trông như một lão nông ở thế tục. Lão neho đôi mắt đã đục ngầu, hỏi Tiểu Diễm

“Tiểu nha đầu, sao con biết nó là một thanh kiếm?”

Tiểu Diễm vô tư chỉ vào chiếc trâm cài: “Nó nói với con như vậy.”

Lão nhân vuốt ve cây trâm thờ dài:

“Quả nhiên là như vậy, hơn nghìn năm này, nó cố tình không để ai chọn, lại chọn ngươi.” Lão ngừng một chút, rồi nói tiếp.

“Nó là thanh kiếm mà vị chương môn khai phái của Luyện hồn tông tận tay làm cho đệ tử của hần. Vị nữ đệ tử này tu vi không cao, nhưng lại rất thích dưỡng nhan, vì vậy tổ tông đã làm ra nó dưới hình dạng một cái trâm cài. Sở dĩ nó tên là Bì Ngạn cũng vì trên đó khắc hình một đóa hoa bì ngạn. Không biết sau câu chuyện sau này thế nào, chỉ biết khi để lại thanh kiếm này vị cô tổ kia cũng đã rời khỏi sư môn, chương môn năm ấy đến khi tọa hóa cũng không còn gặp lại nàng. Nếu nó đã chọn ngươi, thì hãy nhận lấy nó đi, hi vọng sau này con sẽ phát huy được sức mạnh của nó.”

Lão cầm lấy cây trâm, gài lên tóc Tiểu Diễm. Cây trâm phát ra ánh sáng màu đỏ như vui mừng, trực tiếp biến thành một đóa hoa trên búi tóc nàng. Đại trưởng lão nở nụ cười trên khuôn mặt già nua: “Đẹp lắm.”

Khi tạm biệt hai vị trưởng lão trở về Cửu Lao sơn, Tiểu Diễm ngồi trong động phủ của mình cầm gương soi. Bông hoa trên tóc đẹp rực rỡ mà không thô tục, tô điểm cho mái tóc đen của nàng. Tiểu Diễm chạy sang hỏi Đoạn Lăng:

“Sư phụ ơi, vậy giờ con phải ngự khí phi hành như thế nào đây?”

“Pháp bảo đã có linh tính, con chỉ cần nghĩ trong đầu, nó sẽ trở thành hình dạng vốn có của nó.”

Tiểu Diễm lầm nhảm: “Hóa thành kiếm, hóa thành kiếm.”

Trước mặt nàng xuất hiện một thanh kiếm, tỏa ra ánh sáng màu đỏ, thân kiếm tuy mỏng manh mà lưỡi kiếm lại sắc bén vô cùng, hình thái nhỏ xinh, đúng là kiếm dành cho nữ tử sử dụng, trên kiếm khắc hoa văn bì ngạn hoa vô cùng tinh xảo. Tuệ kiếm treo hoa bì ngạn, rực rỡ, điểm lệ. Vị chương môn kia khi chế tạo nó, nhất định đã dùng rất nhiều tâm huyết.

Đoạn Lăng gật đầu nhìn thanh kiếm, truyền cho nàng tâm pháp ngự khí.

“Muốn có thể ngự khí phi hành, cần phải luyện tập nhiều hơn để câu thông với pháp bảo. Ngươi ra ngoài luyện tập đi.”

Tiểu Diễm ôm Bì Ngạn kiếm chạy ra ngoài kiếm chỗ tập luyện.

Đoạn Lăng im lặng nhìn Bì Ngạn kiếm trong tay nàng. Bỗng nhớ tới một câu chuyện xa xưa về hoa bì ngạn, hoa mọc ở hoàng tuyền, nghìn năm hoa nở, nghìn năm hoa tàn, thấy lá mà không thấy hoa, cả đời không thể gặp gỡ...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Học công pháp

Vài tháng sau đó, ngoài việc tu luyện thì phần lớn thời gian Tiểu Diễm dùng để luyện tập ngự khí.

Đôi lúc mất phương hướng nàng bay nhầm vào đồi chè của Lý Tam trưởng lão, lại có khi rơi xuống lục phong của chương môn. Có lần, không cẩn thận rơi trúng người Mạc Phàm đang khoanh chân ngồi thiền bên bờ hồ. Lúc ấy, Mạc Phàm chỉ kịp nghe thấy tiếng hét: “Đại ca ca, cẩn thận!”, ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy Tiểu Diễm mang nét kinh hoàng nhìn hần, Bì Ngạn kiếm lắc lư dưới chân nàng. Hần theo bản năng muốn tránh đi, nhưng nghĩ thế nào lại nhàoại người muốn gior tay ra đỡ. Hần cuối cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, tất nhiên không thể đỡ được nàng, kết quả là cả hai cùng ngã. Một tiếng bịch vang lên, Tiểu Diễm thấy đau nhói, bàn tay đã bị xây xát rướm máu, nhưng phía dưới lại không cảm thấy đau, cúi xuống nhìn lại, Mạc Phàm mặt trắng bệch nhú mày, sau lưng hần là tảng đá.

Tiểu Diễm luống cuống bò dậy, hỏi hần:

“Đại ca ca, huynh có sao không?”

Mạc Phàm mím môi, lắc đầu, chống tay muốn ngồi dậy. Tiểu Diễm kéo hắn lên, thấy hắn thờ đốc, xoay lưng hắn lại, đã thấy lưng áo hắn bị rách toạc, tím bầm, rách một vết dài.

Nàng hoảng hốt chạy đi tìm lão chương môn. Hứa Vi Xương đang một mình chơi cờ, thấy Tiểu Diễm hốt hải chạy vào, nàng hô to: “Sur bá, sur bá mau ra xem đại ca ca!” Nói rồi kéo tay áo lão chạy đi. Lúc ra thì thấy đồ đệ của mình đã tự mình run rẩy đứng dậy, lão vội mang hắn vào trong phòng kiểm tra.

“Cũng may, chưa bị gãy xương sống, không thì rắc rối rồi, các người đùa nghịch như nào mà để bị thương nặng như vậy?” Hứa Vi Xương xoa thuốc lên vết thương cho Mạc Phàm, cau mày trách cứ.

Tiểu Diễm ngồi bên cạnh nghe vậy liền thành thật nhận lỗi, nàng xấu hổ cúi đầu:

“Sur bá, tại ta luyện tập ngự kiếm không tinh, rơi vào người đại ca ca, sur bá đừng trách tội huynh ấy, người cứ phạt con được rồi.”

“Ồ, Tiểu Diễm đã tìm được pháp bảo ưng ý rồi à, được rồi, nếu đã vậy thì không trách con được, nhưng lần sau phải cẩn thận, may là lần này có Mạc Phàm đỡ cho, không thì con cũng không bị nhẹ như vậy đâu.” Hứa Vi Xương lắc đầu than thở.

“Dạ, cảm ơn sur bá không trách tội. Cảm ơn Mạc Phàm ca ca.” Nàng lập tức vui vẻ cảm tạ, nhưng chợt nhớ ra rồi cầu xin Hứa Vi Xương.

“Nhưng mà... Sur bá đừng nói với sur phụ con nha.”

Hứa Vi Xương mỉm cười, nhớ tới sur đệ tính tình quái gở của mình, lão buồn cười gật đầu:

“Được rồi, ta không nói, còn Mạc Phàm con phải gọi nó là sur huynh, đừng cứ ca ca mãi như vậy.”

Nàng đưa mắt nhìn Mạc Phàm, thấy hắn dù bị đau vẫn cười với nàng, gật đầu nói:

“Sur muội.”

Từ sau lần đó, xuất phát từ sự hối lỗi, Tiểu Diễm rất hay xuống lục phong chơi, còn mang theo rất nhiều đồ ăn vặt cho Mạc Phàm, tất nhiên phần lớn đều vào bụng nàng. Cho đến hai tháng sau, Mạc Phàm cũng bước vào trúc cơ, Tiểu Diễm mới thật sự yên tâm hơn.

Một buổi chiều, Đoạn Lăng gọi nàng đến, đưa cho nàng rất nhiều sách, hắn nói:

“Giờ người học ngự khí cũng tạm ổn rồi, ở đây có vài cuốn kiếm quyết với tâm pháp, tự đọc rồi chọn lựa, có gì không hiểu đến tìm ta.”

Tiểu Diễm đành ôm một đống sách cao quá đầu về động phủ.

Nàng nằm trên giường, tiện tay cầm một cuốn trên cùng. Trong sách không có nhiều chữ, chủ yếu là hình vẽ người với các tư thế các nhau, các huyệt vị huyệt đạo trên cơ thể. Công pháp luyện thể, tu bằng cách cắn nuốt huyết nhục yêu thú hóa tinh huyết thành khí để cường hóa căn cốt, tên công pháp Phệ Yêu Cốt. Tiểu Diễm cảm thấy hơi hơi không phù hợp, bỏ qua. Lần này thì là một công pháp có cái tên Âm Dương công, người luyện công cần sử dụng máu của chín mươi chín nam đồng tử, liên tiếp trong chín mươi chín ngày luyện hóa, công pháp mới tiểu thành, sau khi luyện thành thân thể có thêm khí thuần dương, chương pháp đánh ra chí âm chí dương, rất khó đối phó. Công pháp có một nhược điểm, phải nhất định là máu xử nam, nếu không thì sẽ tán công, nặng thì dễ tẩu hỏa nhập ma. Đây là công pháp chỉ dành cho nữ tử, bởi nữ tử thuần âm, nên nó mới có tên là Âm Dương công, công pháp này đại thành cần một con số khổng lồ máu huyết của xử nam. Tiểu Diễm chán nản nhìn con số đó, gấp sách. Quyền tiếp theo nữa, lần này là một quyền kiếm pháp, bộ kiếm pháp này yêu cầu một chữ nhanh, chuẩn. Kiểu chiêu của nó khi đâm lên thì tấn công vào các điểm yếu của địch thủ, khi phòng thủ thì chặn lại đòn tấn công, có công có thủ, tâm pháp của nó thì đề thăng sức mạnh công kích cho kiếm pháp. Yêu cầu của bộ kiếm pháp này không khó, nhưng khi ra kiếm phải nhanh, khi phản công thì phải có phản xạ sắc bén, cần ngộ tính và khả năng chiến đấu thực tiễn nhiều, tên của nó là Ngự Lân kiếm pháp. Nàng đặt nó vào một bên khác với hai quyền không chọn lựa, nàng nghĩ nếu như không còn quyền nào thích hợp thì chọn nó. Tiếp đến vài quyền sách nữa, đều là công pháp tu luyện liên quan đến huyết tinh, Tiểu Diễm lật lật rồi bỏ qua. Lần này là một công pháp có tên rất hay, Hồi Xuân quyết, chiêu thức đầu của nó Văn Tinh, người sử dụng triệu hồi một con mura sao băng bằng pháp lực, kẻ địch bị tổn hại có thể hồi lại linh lực của bản thân, tức là trong chiêu thức có thêm lực cắn nuốt, bộ công pháp này tuyệt chiêu của nó có tên là Nguyên Ước, người sử dụng có thể dùng máu của mình kích phát một lần hồi phục hoàn toàn cho người khác, đổi lại là tổn hại máu của bản thân, gây suy nhược một thời gian dài không thể sử dụng, nói chung là hại mình lợi người. Nàng không thích tuyệt chiêu của nó nhưng lại khá thích chiêu thức đầu tiên, nên chọn bộ công pháp này, chỉ là yêu cầu linh căn thủy và mộc hệ, nếu không uy lực bình thường, nàng nghĩ sẽ hỏi sur phụ.

Quyển sách cuối cùng, tương đối dày. Trang đầu tiên đã viết, đây là một bộ sách về thu hồn dưỡng hồn, luyện hồn, bản môn công pháp của Luyện hồn tông, đệ tử khi tu luyện không được ngoại truyền, nếu như làm trái tông môn ra tuyệt sát lệnh, trực tiếp tru diệt. Tiểu Diễm thấy vậy liền không dám đọc ngay, hít một hơi lấy tinh thần mới đọc tiếp.

Đây là thời đại mà dân chúng kính quỷ tin thần, họ tin vào sự tồn tại vô hình, thế nên mới có tên hai nước Xích Thần và Xích Quỷ. Theo như sách viết, con người phân chia làm hai phần linh hồn và thể xác. Thể xác mất đi nhưng linh hồn vẫn còn tồn tại. Trong mảnh đất rộng lớn của hai nước, có những cấm khu mà người phàm không được đặt chân đến, đó là nơi tồn tại của quỷ hồn. Ở thảo nguyên mênh mông phía bắc nước Xích Thần có một vùng sa mạc rộng lớn, nơi ấy chứa đầy âm hồn. Luyện hồn tông khi khai phái, đòi đòi đệ tử tu luyện công pháp bản môn đều đến vùng đất đó để lịch lãm, nguy hiểm tồn tại rất nhiều, nếu không may bỏ mạng cũng trở thành âm hồn nơi đó. Đồn rằng ở đó là một trận pháp tỏa hồn, người chết đi sẽ vĩnh viễn bỏ linh hồn ở lại trong trận pháp. Tu sĩ Luyện hồn tông dựa vào thuật pháp của mình, có thể thu lấy âm hồn ôn dưỡng trong pháp bảo, Đoạn Lăng chính là ví dụ. Ngoài thu hồn, thi dưỡng hồn cũng là công pháp rất mạnh, tu dưỡng nguyên thần cho tu sĩ, người tu luyện đến một giai đoạn nhất định có thể ly hồn ra

khỏi thể xác. Công pháp cuối cùng, luyện hồn, mới chính là công pháp tối cao nhất trong tông môn. Nó tương tự như luyện đan, nhưng lại lấy âm hồn làm nguyên liệu. Điều biết tu sĩ có pháp bảo, nhưng luyện hồn có thể tăng uy lực của pháp bảo lên rất nhiều, đây là một trong những lý do Luyện hồn tông có thể trở thành nhất phẩm tông môn. Dùng âm hồn luyện thành ngọn lửa từ một màu cho đến đa sắc, rồi dùng lửa đó thăng cấp pháp bảo, đây là nguyên lý chủ đạo của luyện hồn. Tất nhiên, không phải bất cứ tu sĩ nào cũng có thể trở thành luyện hồn sư. Trong tông môn chỉ có ba người có thành tựu trong lĩnh vực này. Đó là trưởng môn Hứa Vi Xương, Đoạn Lăng và cuối cùng là đại trưởng lão của luyện khí các Trần Vũ.

Ngày hôm sau Tiểu Diễm ôm bộ sách trả lại cho Đoạn Lăng, nàng nhặt ra ba quyển Ngự Lâm kiếm pháp, Hồi Xuân quyết và tổng lược bí truyền công pháp của Luyện hồn tông đưa cho hắn.

“Sư phụ, con cảm thấy muốn luyện trước bộ kiếm pháp này và Hồi Xuân quyết, còn công pháp bí bảo có lẽ sẽ luyện sau. Nhưng sư phụ, sao những công pháp người đưa cho con có chút...huyết tính. Không phải tông môn chúng ta là thân tiên cứu nhân độ thế ư?” Tiểu Diễm đan ngón tay vào nhau, ngập ngừng hỏi Đoạn Lăng.

Hắn nằm trên giường, cầm ba quyển công pháp lên nhìn tên của nó, nghe Tiểu Diễm thắc mắc liền nở nụ cười:

“Ai nói với ngươi, chúng ta phải cứu nhân độ thế? Ngươi quên lần đầu gặp ta rồi sao. Nếu như không phải ngẫu nhiên nhận ngươi làm đệ tử thì ngươi giờ đã ở trong đây rồi.” Hắn lắc lắc Cẩm tú phiến trong tay. Nhưng hắn cũng không muốn dọa nàng, đành giải thích.

“Đúng là có một số tông môn có tôn chỉ cứu nhân độ thế, phổ độ chúng sinh, nhưng tông môn của chúng ta không phải. Ngươi nên nhớ rằng, thế giới tu chân là nơi cá lớn nuốt cá bé, rời khỏi tông môn, các ngươi phải tự tìm tài nguyên tu hành cho mình. Cũng không tránh khỏi lúc đấu pháp với người ta mà mất mạng, thế nên, vận sự tùy tâm mà làm, tính mạng của bản thân mới là quan trọng nhất. Tiểu Diễm, nhớ lấy lời ta dạy, chỉ có khi nào bản thân ngươi đủ mạnh, đủ cường, thì mới có thể nghĩ đến giúp người, còn nếu không, đó chính là ngu ngốc.” Đôi mắt hắn ánh lên sự lạnh lẽ, từng câu từng chữ chậm rãi dả bảo nàng.

Tiểu Diễm im lặng nghe hắn nói, nàng bàn thân trong giây lát, lại nghe hắn hỏi tiếp.

“Ngươi nói xem, ngươi có muốn ta bảo hộ ngươi cả đời hay không?”

Nghĩ đến xuất thân của mình, nàng nhìn hắn, nhớ đến lúc nắm tay hắn lần đầu tiên, chấp nhận cùng hắn bước vào một hành trình xa lạ. Cảm giác lần đầu tiên bay trong thiên địa cùng sư phụ, nàng lắc đầu:

“Sư phụ, con không muốn.”

“Vậy ngươi muốn gì?”

“Con...”

Đoạn Lăng ngắt lời nàng: “Phải tự mình nắm lấy vận mệnh của mình. Đừng để sinh tử của ngươi vào trong tay ai, kể cả ta.”

Lúc nói lời này, nàng thấy sư phụ nhìn mình đầy thâm ý. Có hi vọng, có nghiêm khắc và có cả chờ mong. Nàng bỗng dưng nói:

“Sư phụ ơi, nếu như một ngày nào đó, dù tu vi của con kém cỏi, con vẫn sẽ dùng hết năng lực của mình để bảo vệ người.”

Hắn ngậy người, nụ cười trên môi khựng lại, đưa tay vỗ đầu nàng, chạm vào đóa hoa Bỉ Ngạn trên búi tóc, giọng hắn nhàn nhạt:

“Nha đầu ngốc, sư phụ không cần ngươi bảo vệ, ngươi là đồ đệ của ta, không có sư phụ nào để đồ đệ bảo vệ mình. Sau này, hứa với ta, dù thế nào thì sống sót mới là tốt nhất.”

Động tác của hắn bình thản, giọng nói cũng lạnh lùng, nhưng không hiểu sao Tiểu Diễm lại cảm thấy sư phụ thật dịu dàng, nàng nhẹ giọng đáp lại hắn:

“Dạ, sư phụ.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cuộc sống sau này

Tông môn thực ra mỗi tuần đều có các trưởng lão đến giảng pháp cho đệ tử ngoại môn lẫn nội môn vài buổi. Các đệ tử đều rất chú trọng đến cơ hội này. Nghĩ đến Tiểu Diễm đã bắt đầu học đến kiếm thuật, Đoạn Lăng liền bảo nàng đến giảng đường của đệ tử nội môn nghe giảng. Dù tu vi của họ không cao bằng hắn, nhưng cũng nên cho Tiểu Diễm làm quen với các đệ tử đồng môn nhiều hơn.

Tiểu Diễm rất háo hức, dù đã được Đoạn Lăng dạy chữ nhưng đây là lần đầu tiên nàng đi học. Nghe Đoạn Lăng nói vậy nàng liền vui mừng xuống lục phong tìm Mạc Phàm, nghe nói đạo này hắn tu luyện cũng chăm chỉ vô cùng.

Trời xanh nắng ấm, Tiểu Diễm ngồi tựa vào thân cây trúc, tay cầm xiên thịt nướng, vừa nhai vừa nói với Mạc Phàm đang nướng thịt bên cạnh:

“Sư huynh, sư phụ nói cho muội đến giảng đường nghe giảng, người nói, sẽ có nhiều thứ hữu ích. Huynh có đi không?”

“Không phải chúng ta đều có sư phụ chỉ dạy rồi à? Sư phụ huynh cũng dạy rất tốt.” Mạc Phàm ngẩng đầu nhìn nàng thắc mắc, tay vẫn lật xiên thịt.

“Huynh chẳng biết gì cả, sư phụ nói, tiểu hài tử thì nên có bạn, thế rốt cuộc huynh có đi không?”

Nàng vắt que trúc, phui tay hỏi.

“Đi. Muội lúc nào cũng sư phụ nói, sư phụ của muội tốt vậy à.” Mạc Phàm đưa thêm xiên thịt nữa cho nàng.

“Đương nhiên rồi, sư phụ của muội là tốt nhất.”

“Câu này Nha Nha nhà huynh vẫn hay nói khi huynh mua kẹo cho nó.” Mạc Phàm đùa giỡn.

Tiểu Diễm nghe vậy thì tò mò hỏi hần:

“Sư huynh, có muội muội như vậy thích lắm nhỉ? Muội không có người thân, lúc trước muội ăn xin ngoài đường. Sư phụ nhận muội đem về tông môn.”

Thấy Mạc Phàm bối rối nhìn mình, nàng khoát tay: “Không sao, không phải chuyện gì to tát. Huynh không muốn nói thì thôi.”

Mạc Phàm liền im lặng. Một lúc lâu sau mới nói:

“Thật ra, ta có thể làm một nửa người thân của muội.”

“Sao lại là một nửa?” Tiểu Diễm bắt mắt.

Hần gãi đầu cười ngây ngô: “Ta không biết, nhưng mà ta chỉ tính là một nửa thôi.”

“Hừ, thế thì huynh phải đem thân mình ra trải nghiệm cảm giác làm một nửa người thân của ta đi, xem chiêu!” Tiểu Diễm quệt miệng, cười ha ha rút kiếm ra xia xia hần.

Mạc Phàm giật nảy mình, đứng lên giơ tay xua với nàng: “Ta xin lỗi, ta biết lỗi rồi, sư muội, huynh không...” Thấy nàng thật tình giờ kiếm chém, hần đành né trái né phải, luôn miệng xin tha.

Tiếng đùa giỡn của hai đứa trẻ cứ thế vang lên trong khu rừng, cho đến khi nghe thấy tiếng lão chương môn gầm lên:

“Đứa nào nướng thịt để cháy hết khóm trúc quý của ta thế này!”

Tiểu Diễm và Mạc Phàm nghe vậy liền im bật, vẫn là Tiểu Diễm tinh ranh, nàng thu kiếm, lè lưỡi nói với Mạc Phàm:

“Đến lúc huynh chứng tỏ huynh là người thân của ta rồi đấy sư huynh, muội về núi luyện công pháp, mai gọi huynh đi nghe giảng sau, xin lỗi sư bá hộ ta nha.”

Nói rồi phui mông bỏ chạy, để Mạc Phàm lúng túng chạy ra xin lỗi Hứa Vĩ Xương.

Tất nhiên nghe mắng một hồi rồi thôi. Sau khi sư phụ hần bỏ vào nhà, Mạc Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Lao sơn, mỉm cười.

Khóm trúc xanh la đà rủ xuống mặt hồ, vài con cá bay lên khỏi mặt nước, thiếu niên chậm rãi quay đầu, bước tới ven hồ, nhập định.

Đoạn Lăng không quản thức Tiểu Diễm quá nhiều, nhìn thấy nàng đập Bỉ Ngạn kiếm trở về, cũng chỉ nhìn lướt qua rồi tập trung vào luyện hồn. Từ lúc trở về từ nước Xích Quỷ, hầu hết thời gian hần để dành cho việc dạy đệ tử, giờ mới chú tâm được vào việc của mình. Nhưng cuối cùng lại vẫn phân tâm ra chút để ý tiểu nha đầu đang luyện kiếm bên ngoài.

Hần phát tay lấy ra một đám hồn, lại dùng thủ pháp mà luyện thành lửa, ngọn lửa từ màu lục đến màu lam đến màu vàng rồi lại chuyển sang màu tím. Mỗi lần như vậy lại tốn một lượng lớn âm hồn. Hần làm thành thạo từng bước, cuối cùng trên tay là ngọn lửa tím, sức nóng mãnh liệt, ngọn lửa này nếu dùng để ném ra có thể đốt cháy cả ngọn núi, hần phải áp súc nó trong lòng bàn tay.

Tiểu Hắc lúc này hiện ra, úy khuất nói: “Chủ nhân, rất nóng, ta da mỏng thịt cũng mỏng không chịu được đâu.” Tiểu Hắc là quý nô của Đoạn Lăng, nó cũng là khí linh của Cẩm Tú phiên.

Nhưng Đoạn Lăng lại không để tâm đến thỉnh cầu của nó, trên tay xuất hiện một cái đinh, hần vắt ngọn lửa tím trên tay vào, Cẩm tú phiên cũng lơ lửng trên đinh. Hần dùng tay kết thủ ấn, mắt tập trung nhìn biến hóa của tử sắc hỏa.

Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, đến khi tiếng Tiểu Hắc vang lên nức nở: “Chủ nhân, ta cảm thấy mình đã rất mạnh rồi, thật đấy.” Cẩm Tú phiên lập lánh tử sắc chậm chậm bay trở về tay hần. Đoạn Lăng lúc này mới thu công.

Hắn nhàn nhạt đánh giá cây quạt, mở miệng: “Chờ đến khi ta luyện được đa sắc hỏa, lại tiếp tục.”

Tiểu Hắc không có biểu cảm nhưng nếu có thể nó sẽ nhất định khóc ròng.

Ngày đầu tiên đến giảng đường nghe giảng, Tiểu Diễm kéo theo Mạc Phàm đến rất sớm. Hai đứa trẻ chọn cho mình một cái bồ đoàn ở hàng trên cùng. Tiểu Diễm nhìn quanh, có rất nhiều đệ tử cũng đã lục tục kéo đến.

Đây là nơi trường lão nội môn giảng pháp nên ở đây cũng chỉ có nội môn đệ tử. Các đệ tử đã kết đan và tu vi cao hơn đều ra ngoài phiêu bạt hoặc đi chấp hành nhiệm vụ bên ngoài, nên phần lớn ở đây đều là đệ tử trúc cơ.

Trong nhóm đệ tử xung quanh, Tiểu Diễm nhìn thấy Chu Yên của chấp pháp điện, Tô Hiểu của luyện đan các. Chu Yên cũng là mới trúc cơ được gần đây. Hắn nhìn thấy Tiểu Diễm và Mạc Phàm liền mang gương mặt rạng ngời chính khí tiến lại gần chào hỏi.

“Sư huynh, sư tỷ, hai người cũng đến đây nghe giảng sao? Đệ hôm nay là lần đầu tiên.” Chu Yên vốn là nam hài tử hoạt bát, lại thân thiện. Hai người nghe thấy thể Mạc Phàm liền gật đầu, còn Tiểu Diễm thì vui vẻ bắt chuyện.

“Đúng, bọn ta hôm nay cũng là lần đầu tiên. Lý trưởng lão bảo đệ đến đây à?”

Chu Yên nghe vậy liền nhăn nhó khuôn mặt tròn, lắc đầu nói:

“Đệ tự chạy đến đây, tỷ không biết đâu. Việc đệ làm nhiều nhất từ khi làm đệ tử của sư phụ là chăm sóc lá chè cho hắn. Sư phụ bảo việc tu hành không thể nóng vội, mỗi ngày hắn còn bắt đệ công bao cát chạy quanh đồi chè mười lần, rồi đủ thứ luyện thể. Đệ rất thảm.”

Tiểu Diễm nhớ tới dáng vẻ hào sảng của Lý Tam đại trưởng lão, thấy vẻ uất ức của Chu Yên liền ăn ủi:

“Chắc là công pháp của sư phụ đệ truyền thụ yêu cầu như vậy, đệ cứ nghe theo là được. Ta thấy Lý trưởng lão rất vui khi nhận được đệ làm đệ tử, đừng trách hắn.”

Chu Yên cũng gật gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói với nàng: “Ủm, tỷ nói cũng phải. Đệ tuy không biết thuật pháp nhưng giờ lực tay cũng có thể xách được hai lu nước trăm cân rồi nha.”

Trong lúc mấy đứa trẻ bàn luận về sư phụ thì trưởng lão giảng pháp cũng đã bước vào giảng đường. Tất cả đều đứng lên bái kiến rồi tập trung lắng nghe.

Vì ở đây đều là đệ tử trúc cơ nên bài giảng của lão cũng tập trung vào cảnh giới này. Tiểu Diễm nghe giảng mới biết trúc cơ còn chia làm ba cảnh giới sơ, trung kỳ và viên mãn. Tu sĩ trúc cơ dùng linh khí luyện hóa bồi đắp cơ thể, để có thể chịu đựng được các yếu tố như nóng lạnh sắc bén nặng nề. Lượng linh khí thu vào cũng lớn hơn rất nhiều nên cần sử dụng linh thạch để tu luyện. Đây là nguyên nhân phần lớn tu sĩ trúc cơ phải ra bên ngoài lịch lãm, bởi tài nguyên tông môn thì có hạn, tìm kiếm cơ duyên là cách duy nhất để có thể đột phá. Linh thạch để tu luyện chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm. Tu sĩ đã trúc cơ hàng tháng được tông môn phát cho năm viên hạ phẩm linh thạch. Còn linh thạch trung phẩm thượng phẩm thì không có, chỉ dành cho đệ tử được đánh giá là tiềm năng nhất của tông môn, và cao tầng tông môn như đại trưởng lão và thái thượng trưởng lão, tất nhiên con số là giới hạn. Nếu không ra ngoài lịch luyện, có thể luyện đan, làm nhiệm vụ tông môn lấy công hiến để đổi linh thạch. Vị trưởng lão giảng pháp còn nói thêm. Ở bên ngoài tông môn cũng có những phường thị tu chân, dùng đan dược đã luyện được bán cho đan phường cũng có thể đổi lấy linh thạch. Tiểu Diễm nghe xong mới biết, hóa ra bên ngoài không chỉ có tông môn mà còn có các gia tộc tu tiên, có tu sĩ không gia nhập tông môn, trực tiếp lang bạt tìm kiếm cơ duyên, được gọi là tán tu. Tán tu là một thể lực rất mạnh không thể coi thường trong tu chân giới. Họ có thể có kĩ ngộ không thể cầu, cũng có khả năng sinh tồn và năng lực chiến đấu phong phú.

Đây chỉ là thường thức tu chân giới, hầu như các vị trưởng lão đều sẽ giảng qua. Nhưng với mấy tiểu hài tử như Tiểu Diễm thì là những kiến thức mới lạ hữu ích.

Khi trở về Cửu Lao sơn nàng vui vẻ đến tìm sư phụ. Hắn đang nằm đọc sách trên giường đá, thấy nàng trở lại thì nói:

“Nghe giảng xong rồi à, có thấy thú vị không?”

“Dạ có sư phụ, mai con sẽ qua bên sự vụ điện nhận linh thạch. Tính từ lúc trúc cơ đến giờ con chưa nhận, chắc cũng khoảng ba mươi viên.”

“Linh thạch, à, ta quên mất nhỉ. Chỗ này của ta có một ít, cho ngươi.” Đoạn Lăng nghe vậy liền ngồi dậy, đưa cho nàng một cái giới chỉ.

Tiểu Diễm nhận lấy xem thử. Trực tiếp há hốc mồm, rất nhiều linh thạch xếp đầy trong không gian. Nàng nhìn sơ qua số lượng phải đến một vạn. Từng này linh thạch mà sư phụ nàng nói “chỉ một ít”. Đôi mắt nhìn Đoạn Lăng của nàng biến thành sừng bái. Nàng khoa trương nói với hắn:

“Sư phụ, người dạy con không được dựa vào ai khác, tu luyện phải tự lực tự cường. Con còn đang nghĩ sẽ học luyện đan, còn nghĩ sẽ ra ngoài lịch luyện, không ngờ người quăng cho con một cái bánh lớn như vậy. Sư phụ, con cảm động chết mất!”

“Ồ, còn muốn tự mình đi kiếm tài nguyên tu luyện, không tồi, vậy thì ta lấy lại thôi.” Hắn giơ tay làm động tác, Tiểu Diễm lập tức ôm khư khư cái giới chỉ, lùi lại hai bước cười khả ái với hắn, lộ chiếc răng khểnh đầy ranh mãnh:

“Không! Sư phụ, con đôi ý rồi, người là sư phụ của con, người giàu có như vậy, thì chính là tài nguyên của con. Con quyết định sẽ tu luyện thêm nữa rồi mới ra ngoài, con còn nhỏ nha.”

“Tiểu nha đầu, còn biết mình nhỏ tuổi à, đi tu luyện cho tốt đi, không thì uống phí chỗ linh thạch ta cho ngươi.” Hắn phát tay đuổi người. Khóe miệng nhếch lên.

Mặc dù có được số lượng lớn linh thạch Đoạn Lăng cho, nhưng Tiểu Diễm không nghĩ sẽ không học luyện đan. Nghe trưởng lão giảng pháp, nàng cảm thấy đan dược vô cùng cần thiết với tu sĩ, có được khả năng đó nàng cũng có thể tự kiếm linh thạch cho mình. Nàng hiểu được mình đã may mắn hơn rất nhiều tu sĩ, có được một sư phụ chỉ dạy tận tình, lại có thể thuận lợi trúc cơ, trong lúc ngoài kia bao người phải chật vật để đột phá. Nàng không muốn lãng phí cơ hội của bản thân, không muốn làm sư phụ thất vọng.

Từ đó, hàng tuần trừ cơm chỉ đi nghe pháp, tu luyện bằng linh thạch, Tiểu Diễm còn học luyện đan. Hàng đêm nàng ôm sách về đan dược, được tháo để tìm hiểu. Ban ngày đến luyện đan các thuê một gian phòng, dùng dược liệu mua được khai lò luyện đan. Không phải nàng không muốn thỉnh giáo một trưởng lão nào về luyện đan, nhưng nghe nói cần thiên phú hệ mộc cực cao, mà nàng... Hòa hệ hạ phẩm. Cuối cùng Tiểu Diễm quyết định kiên trì, nàng tin có cố gắng thì sẽ có kết quả. Sư phụ nàng nghe nói nàng muốn học luyện đan cũng không ngăn cản, ý tứ là để nàng tùy tiện, hắn chỉ nói: "Không có kẻ nào không cố gắng mà thành thiên tài." Vậy nên Tiểu Diễm càng có quyết tâm. Nhưng càng làm, Tiểu Diễm càng nhận ra, có vẻ như... Luyện đan không khó như nàng nghĩ. Bằng chứng là sau một tuần, nàng học được cách khống hỏa, một tháng sau học luyện được viên đan dược cấp một đầu tiên. Dù tác dụng của nó chỉ là làm người sử dụng tăng chút căn cốt, nhưng Tiểu Diễm rất vui mừng. Ở luyện đan các mấy mò đến tầm chiều, lại trở về núi luyện kiếm, không có người luận bàn thì đi tìm sư huynh sư đệ. Đến nỗi có lần Chu Yên phải la lên: “Sư tỷ, tỷ có thật là linh căn hạ phẩm không, sao ta có cảm giác ta mới là linh căn hạ phẩm vậy hả?” Tiểu Diễm đều ôm kiếm cười khanh khách, tiếp tục ngược đãi nó.

Rõ ràng như vậy hai năm. Lúc này, Tiểu Diễm mười hai tuổi, nàng cao hơn, dáng người cũng đã có chút đường cong của thiếu nữ. Nước da vẫn là màu mật ong, không trắng lên một chút nào, nhưng không hề làm vẻ đẹp của nàng giảm sút. Đôi lông mày anh khí, mắt hạnh to tròn ngày nào vẫn lung linh dưới hàng mi rất dày, sống mũi rất cao, đôi môi đỏ mọng. Đặc biệt mỗi khi nàng cười, chiếc răng khểnh tô thêm cho nàng vẻ linh động. Các đệ tử nữ của Luyện hồn tông đều mặc quần áo bằng tơ lụa màu xanh hoặc hồng nhạt, còn có người váy trắng thướt tha. Có một lần ngồi cùng Chu Yên và Mạc Phàm, lúc bọn hắn hỏi về chuyện trang phục, hỏi vì sao nàng không như thế. Tiểu Diễm lúc này đang nhai một viên kẹo, lấy ra củ tam thất màu đen, lại lấy một miếng lụa trắng bọc xung quanh. Đưa cho hai người xem, hỏi:

“Thấy hợp không? Không phải ta không muốn mặc, mà là không hợp, bất cứ màu nào cũng không hợp.”

Vì lý do đó nên Tiểu Diễm cũng chỉ mặc quần áo màu đen, tóc cài hoa đỏ, vô tình trong đám nữ đệ tử, nàng trông rất nổi bật.

Đại hội giao lưu của ngũ đại tông môn trên dãy Lao sơn cũng sắp sửa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ngũ tông tề tựu

Lần này ngũ đại phái của giới tu chân tề tựu trên đỉnh Lao Sơn, là một sự kiện lớn đối với cả năm tông môn. Trừ Luyện hồn tông chủ tu luyện hồn thì bốn môn phái còn lại đều có pháp môn bí truyền khác nhau.

Phía tây địa đồ nước Xích Quỷ là non sông hùng vĩ. Những dãy núi trải dài vô tận ôm lấy biển Nam Hải. Nổi tiếng nhất nơi ấy là vùng núi nằm ở giữa đồng bằng bằng phẳng bao la. Gồm hơn bốn mươi ngọn núi lớn nhỏ liên kết thành một quần thể, trong đó có bảy ngọn núi, hay còn gọi là Thất Sơn, ngọn núi cao nhất là núi Cấm. Trên ngọn Thất Sơn có một môn phái tọa lạc. Môn phái này lấy tên núi mà đặt, được gọi là Thất Sơn môn. Tu sĩ nơi đây là những đạo sĩ chuyên tu bùa phép, có danh tiếng rất thịnh trong tu chân giới. Thất Sơn không cao, nhưng cổ nhân lưu truyền: "Núi không cần cao, có tiên ắt linh." Chính là để miêu tả về nó. Hang núi ngậm mây, suối cong nhả ngọc, cảnh vật đẹp nên thơ hữu tình. Nơi này linh thảo phong phú, có loại linh thảo tên là Hương thảo, hương thơm bay xa ngàn dặm. Thế nên nó còn có tên khác là Thất Sơn Bảo Sơn. Đạo sĩ Thất Sơn môn sống giữa núi thiêng, quanh năm thổ nạp linh khí, dùng cảm ngộ thiên địa mà sáng tạo phù chú. Sức mạnh không thể bàn.

Ngược lại, về phía tây nước Xích Thần, giáp biên giới cao nguyên nước này có một vương quốc khác tên là Mu Tang, nằm khuất xa trên một dãy núi dài quanh năm băng tuyết tên gọi Hy Mã Lạp A, bốn bề cách biệt, bao quanh bởi những ngọn núi cao xuyên thẳng trời mây. Vương quốc này chỉ có một tông môn duy nhất được công nhận, Liên Hoa tông. Người dân nước này lấy tôn chỉ của Liên Hoa tông làm tín ngưỡng. Nơi đây, không tín Thần, không tín Quỷ, họ tin vào nhân quả và duyên pháp. Dù là người thế tục hay tu chân của vương quốc, đều nhất tâm nhất niệm lấy từ bi làm gốc. Liên Hoa tông là đại tông môn chính phái của tu chân giới. Pháp môn nổi tiếng của tông môn này là Đại Thủ Ấn.

Vùng sa mạc hoang vu, gần kề thảo nguyên mênh mông nước Xích Thần, lại có một tông môn khác lấy ngự thú làm sở trường. Tu sĩ tông môn lấy chim ưng làm bạn, trực tiếp rong ruổi trong thảo nguyên. Tên là Kim Bằng Môn. Không ở nơi núi non địa linh nhân kiệt, khí hậu của nơi này quanh năm khắc nghiệt, thế nên pháp môn kiếm tu lại là pháp môn luyện thể đầy hoang dã, bạo lực. Tu sĩ của Kim Bằng môn khi giao đấu, trực tiếp dùng thân pháp và sức mạnh thân thể nghiền áp đối thủ, lại thêm linh sủng trợ công, rất khó đối phó. Khác với các tông phái khác, Kim Bằng môn không thu đồ đệ bằng cách mở sơn môn chào đón người thế tục. Họ chỉ thu nhận những đứa trẻ từ các tộc người du mục, sau đó đem về tông môn huấn luyện. Trẻ con trong tông môn tiếp xúc rất sớm với dã thú, ăn ngủ cùng chúng như bạn, đến lứa tuổi nhất định thì vào Linh Thú Sơn của tông môn tìm linh thú lập khế ước. Tuy nói là tu sĩ Kim Bằng môn nhưng trong hàng ngàn vạn chim ưng trên thảo nguyên, không phải tu sĩ nào cũng có thể sở hữu, chỉ khi tu luyện đến trình độ

nhất định, được tông môn coi trọng mới được lập khế ước. Tục truyền, linh vật trấn phái của môn phái này là một con Kim Bàng, sải cánh bay ngàn dặm, đòi đòi thù hộ cho môn phái.

Lại nói tiếp, một tông môn về danh khí tuy không thịnh bằng nhưng sừng sững không ngã trong tu chân giới chính là Vạn Độc Cốc. Ngự trị ở nơi nằm giữa biên giới nước Xích Thần và Xích Quỷ, cách Động Đình hồ hai vạn dặm về phía tây, trên một dãy núi có tên gọi Thập Vạn Đại Sơn. Nơi này là chốn rừng thiêng nước độc, rắn rết độc xà nhiều vô số. Cũng không biết từ bao giờ, nhưng đến khi Vạn Độc Cốc xuất thế, tu sĩ bốn bề phải kính ba phần. Môn phái này đúng với tên gọi của nó, dụng độc như thần, khiến quý cũng phải khiếp sợ. Vạn Độc Cốc có hai dạng tu sĩ, đó là tu sĩ tu Vu thuật và tu sĩ dùng Cổ thuật. Trong đó Vu là tồn tại thần bí ít được lưu truyền, nhưng Cổ thuật vừa ra, liền không thể giải. Đối với tu sĩ Vạn Độc Cốc họ chơi độc như người tu sĩ sử dụng pháp bảo, nếu trên đường hành tẩu tu chân giới, gặp người của Vạn Độc Cốc nên kính nhi viễn chi, dùng lễ mà đối đãi. Người Vạn Độc cốc, có thể dùng độc hại chính mình, rồi lại tự giải độc cho mình, nổi tiếng là ngoan độc.

Đó chính là bốn đại môn phái lần này sẽ có mặt trên Lao Sơn, cùng với Luyện hồn tông tham gia một đại hội. Đây không chỉ là gặp mặt giao lưu cho các tu sĩ, trong đó cũng là sự so bì ngầm phân tranh giữa các đại tông môn, quyết định vị thế của tông môn với các đại tông môn còn lại.

Vì sự kiện này liên quan đến thể diện và uy thế của tông môn, nên chương môn Hứa Vi Xương thực sự rất coi trọng. Vấn đề so đấu của tầng lớp đệ tử luyện khí, trúc cơ và kim đan cũng được ưu tiên hàng đầu.

Chỉ còn hai tháng là sự kiện lớn diễn ra, lần này Lao Sơn là chủ, bốn tông môn còn lại là khách, không khỏi phải chuẩn bị sớm một chút. Các đệ tử đang lịch luyện và chấp hành nhiệm vụ bên ngoài đều được gọi trở về. Thế nên, mười ba ngọn núi của Lao Sơn người qua kẻ lại vô cùng đông đúc. Ngày ngày việc thường thấy là ánh sáng pháp bảo ra vào trên bầu trời.

Các đệ tử cảnh giới từ luyện khí, trúc cơ đến kim đan đều được tông môn chọn ra năm người để tham dự đấu pháp. Tiểu Diễm tất nhiên không được lựa chọn, vì nàng không phải tu sĩ có linh căn cao, tu sĩ trúc cơ trong tông môn lại rất nhiều, căn bản không đến lượt nàng. Trên sự vụ điện, có một tấm bảng trên đó ghi tên các đệ tử sẽ đại diện tông môn trong lần đại hội đấu pháp lần này. Năm luyện khí, năm trúc cơ, năm kim đan. Ngoài ý muốn trong danh sách này có ba người nàng biết. Đó là Mạc Phàm sư huynh, Chu Yên sư đệ, và cuối cùng là Vị Thành, thiếu niên âm nhu ở Bách Việt thành.

Tiểu Diễm không có suy nghĩ gì khi nhìn thấy bảng danh sách không có tên mình. Vì theo nàng, tư chất của nàng đúng là rất kém, cảnh giới hiện giờ dù cao thì cũng do sư phụ nàng dốc sức. Nhưng nàng không hề nghĩ đến không có tu sĩ nào tư chất kém cỏi lại trúc cơ thành công dù chỉ dùng một viên trúc cơ đan. Không có cơ hội cùng người ta đấu pháp nên nàng cũng không biết uy lực thực sự chiêu Vãn Tinh của nàng lớn thế nào so với một tu sĩ trúc cơ. Hai năm này, nàng luyện vô số lần chiêu thức của Ngự Lân kiếm pháp, cũng luyện vô số lần Vãn Tinh. Người duy nhất nhìn thấy tiến bộ của nàng chỉ có một người, Đoạn Lăng. Nhưng mỗi lần khi Tiểu Diễm thi triển cho hắn xem, hắn sẽ nhìn kĩ, chỉ ra thiếu sót trong đó rồi kết luận với nàng là có thể xem là uy lực của tu sĩ trúc cơ bình thường.

Thật ra, với tư cách là một đại trưởng lão, hắn có thể đề cử Tiểu Diễm, nhưng hắn không làm thế.

Lúc hắn đang ngồi vẽ tranh trong động phủ, Tiểu Diễm chạy về thông báo hắn biết những thông tin mà nàng nghe được, hắn chỉ lạnh nhạt đáp:

“Ừm, ta đã biết rồi.”

Cho đến khi Tiểu Diễm tò mò về bốn phái kia, hắn mới kể cho nàng về những tông môn đó. Đến khi nghe xong, Tiểu Diễm cảm thấy thế giới tu chân quả thật vô cùng rộng lớn, người nào cũng có, đạo nào cũng thật lợi hại. Nhưng xuất phát từ tâm lý của một đệ tử, nàng vẫn hỏi hắn:

“Sư phụ, lần này đệ tử không được tham gia, sư phụ có cảm thấy xấu hổ không?”

Đoạn Lăng ngừng vẽ, hắn đặt bút xuống nghiên, ngẩng đầu lên nhìn nàng:

“Sao ta phải xấu hổ? Người không được chọn đâu phải là ta? Mà nếu là ta không được chọn thì cũng không phải xấu hổ. Đối với ta, thời gian tu đạo dài đằng đẳng, không phải chút thời gian ngắn ngủi của thế tục, rất nhiều chuyện không thể nói trước được. Bản thân ngươi, cũng có đến hai trăm năm tuổi thọ để bước vào kết đan, đừng chỉ vì một sự kiện nhất thời mà quên đi ngày tháng sau này.”

Tiểu Diễm cầm cây bút của hắn lên ngắm nghía, ngắm nghĩ, rồi nàng hạ quyết tâm nói:

“Sư phụ, con định sau đại hội này sẽ ra ngoài một chuyến để lịch luyện.”

Đoạn Lăng ngăn người, giọng hắn hơi khô khốc:

“Ngươi ở tông môn cảm thấy nhàm chán rồi à?”

Nàng lắc đầu: “Không phải, con muốn ra ngoài tìm cơ duyên kết đan.”

“Không phải ta đã cho ngươi đủ linh thạch sao?”

“Không, người cho con đủ linh thạch rồi, nhưng con cảm thấy mình còn khuyết thiếu rất nhiều kinh nghiệm, con nghĩ lần này cần ra ngoài trải nghiệm chút, nếu có thể kết đan thì là may mắn, còn không thì trở về tông môn tìm cách kết đan sau.” Nàng ngồi trên ghế, hai tay ôm má chống tay lên bàn nhìn hắn.

“Sư phụ, con muốn mình có thể mau trưởng thành, muốn làm sư phụ hãnh diện vì con.”

Đoạn Lăng im lặng, hắn nhìn chăm chăm vào bức tranh đang vẽ dở, một hồi lâu mới nhẹ buông hai chữ:

“Được rồi.”

Trong thời gian hai tháng này, tất cả đệ tử của Luyện hồn tông đều tập trung tu luyện. Mạc Phàm và Chu Yên cũng rất ra sức, vì thế nên Tiểu Điềm không tìm hai người bọn họ nữa. Dù vậy, Tiểu Điềm vẫn tất bật với lịch tu luyện của mình, đan đạo đã có chút thành tựu, giờ nàng đã có thể luyện thành đan dược cấp hai thành phẩm, tiến thêm một bước nữa cũng có thể luyện trúc cơ đan. Quan hệ của nàng và Tiểu Hắc cũng có tiến triển, khi rảnh rỗi, nó cũng bồi nàng luyện kiếm trên Cửu Lao sơn. Đi theo Đoạn Lăng đã lâu, dù chỉ là quỷ nô nhưng nó cũng có tu vi cao hơn nhiều so với nàng, là đối tượng luyện kiếm thích hợp nhất. Vì đối phó với Tiểu Hắc, về phương diện đối phó âm hồn, nàng cũng có thêm kiến giải.

Lục phong, trong nhà tranh của Hứa Vi Xương, lúc này lão đang ngồi chơi cờ cùng Đoạn Lăng. Hai người đều im lặng đánh cờ, một lúc sau, Hứa Vi Xương đặt một quân cờ xuống, lão thở dài:

“Mấy chục năm trước, đại hội ở Vạn Độc Cốc, thành tích của tông môn chúng ta không tốt, lúc ấy đệ cũng mới đi ra ngoài, thái độ của lão yêu bà kia làm ta tức mà không thể nói gì.” Lão yêu bà trong miệng của Hứa Vi Xương chính là chương môn của Vạn Độc Cốc, tên gọi Lạp Lan Nhược.

“Hai người vẫn còn qua lại với nhau à?” Đoạn Lăng đánh xuống một quân cờ trắng.

“Qua lại gì chứ, đệ thừa biết tính tình của bà ta, nói đến nỗi ta phải dẫn môn phái chạy nhanh, kéo ở lại bị bà ta làm tức chết. Lần này còn gửi thư tín nói mới thu được một nữ đệ tử tư chất thiên tài, hừ, còn tưởng tông môn chúng ta không ra được thiên tài nào chắc.” Hứa Vi Xương không còn phong thái thông dong ngày thường, giống như lão đầu nhi đang kể tội người khác.

Đoạn Lăng chỉ cười nghe Hứa Vi Xương cằn nhằn, lại đặt thêm một quân cờ nữa xuống:

“Huynh thua.”

“Cái gì?” Hứa Vi Xương hồi thần tròn mắt nhìn bàn cờ, quân trắng đã chiếm hơn nửa bàn cờ. Lão chán nản thu cờ lại.

“Thôi, không chơi nữa, hôm nay không có hứng chơi, nhường đệ một ván.”

Đoạn Lăng đặt cây quạt lên môi, cười nhìn Hứa Vi Xương đầy thâm ý. Đôi mắt hấn nheo lại, nhìn đến khi lão chương môn mặt đỏ tai hồng. Lão ho khụ khụ, mở lời:

“Thật ra thì cũng không có gì to tát lắm. Chỉ là lần này ta muốn đệ ra mặt tọa trấn cho tông môn. A Lăng, có phải đệ cũng đã đột phá đại thừa kì rồi đúng không? Đệ cũng biết tình hình của Lam thúc cũng không tốt nữa, ta muốn đệ thúc ấy có thời gian nhiều hơn, không muốn làm vướng bận người. Muốn vượt qua một bước này khó thế nào đệ hiểu mà. Lần này nếu đệ thua khí thế nữa, ta sợ mấy tông phái kia sẽ thừa cơ lần át Luyện hồn tông.” Về mặt Hứa Vi Xương có chút ngậm ngùi.

Đoạn Lăng nhớ đến lão già già nua tọa trấn tầng trên các, chính là Lam thúc trong lời của Hứa Vi Xương. Hấn gõ cây quạt vào tay.

“Ta đồng ý, sư huynh yên tâm, ta cũng chỉ chờ huynh mở lời thôi. Ta là đệ tử của Luyện hồn tông, góp sức là lẽ đương nhiên.”

“Được! Đệ đã nói như vậy ta cũng không bận tâm gì nữa, nào, làm ván nữa, lần này không chấp đệ nữa.” Hứa Vi Xương lập tức thay đổi nét mặt từ buồn thành vui, lão hăng hái đặt cờ. Khả năng thay đổi sắc mặt của lão Đoạn Lăng cũng không lạ gì, hai người cứ vậy lại tiếp tục ván cờ.

Ngoài cửa, Mạc Phàm đang ngồi bên hồ cũng nghe câu chuyện trong nhà tranh, thiếu niên nhũ mào, khẽ nắm chặt tay. Hứa Vi Xương có ân với hắn, nên lần này hắn nhất định phải làm tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Ngũ tông tề tựu (2)

Nhân sinh như nước chảy, với người tu sĩ, hai tháng trôi qua chỉ như chớp mắt. Trên thập tam phong đã dựng sẵn các võ đài, trận pháp gia cố chắc chắn, dù thi pháp cũng không ảnh hưởng đến người xem chung quanh. Nơi an tọa vị trí cho từng tông môn cũng đã chuẩn bị thích đáng.

Người của sự vụ điện phụ trách các việc lật vật cũng vào tư thế chuẩn bị, vị trí trọng tài cũng đã được chọn ra từ các trưởng lão trong môn phái. Lao sơn hùng hực khí thế, không, phải nói chương môn của Luyện hồn tông hùng hực khí thế, Mạc Phàm im lặng đứng sau lưng lão.

Lúc này Hứa Vi Xương cùng Đoạn Lăng và một số trưởng lão đang đứng trước trận pháp ở chân núi. Những đệ tử đã từng nhìn tham gia đại hội trước thì không nói, còn lớp đệ tử mới gia nhập hay chưa được tham dự ba chục năm qua đều mang vẻ hồi hộp. Ánh sáng trận pháp lóe lên, một đội ngũ đông đảo gồm hơn hai mươi người xuất hiện.

Người đứng đầu mặc trường sam màu lam nhạt, là một nam nhân trung niên nụ cười hòa ái dễ gần, tay đeo tràng hạt, tóc tết sau lưng, quanh thân tỏa ánh

vàng. Vị này là chương môn của Liên Hoa tông, tên gọi Liên Hoa Sinh. Nghe nói tiền thân của hắn là chương môn khai phái Liên Hoa tông, điều này vẫn chưa được chứng thực, nhưng con dân và các đệ tử đều gọi hắn là Đức Liên Hoa Sinh. Theo sau Liên Hoa Sinh là các đệ tử cùng năm vị đại trưởng lão của Liên Hoa tông. (*)

“Hứa huynh, đã vài chục năm không gặp, Luyện Hồn tông khí thế huy hoàng hơn xưa, Liên Hoa Sinh bội phục.”

Hắn chấp tay niệm một câu A Di Đà Phật tươi cười nói với Hứa Vi Xương. Hứa Vi Xương bước lại gần, khách sáo nói:

“Ha ha, mượn câu nói này của đệ, không dám không dám. Liên Hoa tông từ xa tới đây là vinh hạnh cho bản tông.”

Liên Hoa Sinh nhìn thấy Đoạn Lăng đứng bên cạnh hắn, cũng tìm tìm gật đầu:

“A Di Đà Phật, Tà lang quân, đã lâu không gặp.”

“Đó chỉ là ngoại hiệu, Hoa Sinh chương môn cứ gọi ta là Đoạn Lăng được rồi.” Đoạn Lăng nhấp môi bình thần đáp lễ.

“Được rồi, đừng đứng đây nói chuyện, Hoa Sinh lão đệ, ta đã an bài chu đáo, mời.” Hứa Vi Xương đưa tay ra mời.

Sau khi Liên Hoa Tông được an bài lên núi. Một đội ngũ rầm rộ cũng đã tiến tới sơn môn Luyện Hồn Tông. Đội ngũ này gồm những người mặc quần áo vải thô, phong cách phóng khoáng, mỗi người đều cười trên mình một con linh sủng như hoa ban báo, mãnh đầu sư, đại hùng. Riêng sáu người đi đầu trên vai đều đeo một con đại bàng, vị đứng đầu cơ thể cường tráng, mái tóc xoắn tung, là một hán tử thô lậu. Nhóm người cười linh thú bay đến cửa sơn môn, hán tử kia giọng nói hào sảng cất lên:

“Chà chà, xem ra Kim Bằng tông ta không phải đến sớm nhất, Hứa lão huynh, lần này hạ cố ghé thăm, có thể mời huynh uống mấy chén được không?”

“Hà Hà, Hồ chương môn vẫn phong thái như xưa, mấy chén rượu thì có là gì, Hứa mỗ nhất định bồi ngời.” Hứa Vi Xương vui vẻ tiến đến đón tiếp.

Hồ Uy chương môn kim bằng tông dẫn theo nhóm người tiến vào Luyện Hồn tông. Ngó quanh nói với Hứa Vi Xương:

“Xem ra lão bà nhi kia chưa tới nhĩ, còn tiểu tử của Thất Sơn môn kia nữa, Hứa lão huynh, đệ dẫn người lên núi trước.”

Vừa dứt lời thì một nhóm người đã tiến ra từ pháp trận. Người đi đầu là một phụ nhân mặc áo choàng tím, mũ áo che khuất gương mặt, dù không thấy diện mạo cũng có thể qua cái cảm nhỏ và đôi môi đỏ mọng mà đánh giá đây là một người phụ nữ đẹp, đám người phía sau cũng trong dáng vẻ như vậy nhưng phân biệt là áo choàng xám và đen. Họ chính là người Vạn Độc Cốc. Lạp Lan Nhược nhếch môi đỏ, giọng nói âm dương quái khí cất lên:

“Lão thân tuy già nhưng tai còn rất thính. Không đến lượt Hồ tiểu tử ngời cùng Hứa lão đầu nói xấu sau lưng đâu.”

“Hừ, lão bà nhi ngời có gì mà để cho Hồ mỗ nói xấu, Hứa huynh, ngời tiếp lão bà này đi, đệ đi trước, miễn ở đây lại nghe bà ta cạnh khóe.” Hồ Uy chấp tay với Hứa Vi Xương, trực tiếp dẫn đám người cười linh thú bay lên thập tam phong.

Hứa Vi Xương nhìn theo đám người thờ dài, quay đầu nói với Lạp Lan Nhược:

“Lạp Lan, ngời cũng từng này tuổi rồi, mà bao năm vẫn cái tính tình này. Cho Hứa mỗ một chút thể diện, ngời dẫn người Vạn Độc Cốc lên đi thôi. Thứ cho ta đón tiếp không chu đáo, ta còn chờ Cảnh Nguyên sư đệ nữa.”

Lạp Lan Nhược không khách khí hừ một tiếng với lão rồi cũng phát tay áo dẫn đệ tử của mình lên núi. Còn lại đám người Luyện hồn tông ta nhìn ngời ngời nhìn ta, Đoạn Lăng đứng bên cạnh Hứa Vi Xương phe phẩy cái quạt, không mặn không nhạt nói:

“Sư huynh, xem ra Lạp Lan chương môn đích thực cũng còn nể mặt huynh lắm, với tính tình của bà ta, thì giờ này đáng ra còn đứng đây mắng huynh chứ không phải vậy thôi đâu.”

Hứa Vi Xương mặt già lúng túng chỉ gất lại:

“Hừ, đệ đừng có nói bừa, phải là ta cho bà ta thể diện. Cùng lắm so đầu pháp, nếu ta không nhường thì bà ta tính là cái gì.”

Mọi người đứng đó nghe hai người trò chuyện đều đưa ánh mắt nhìn về Hứa chương môn. Một vị trưởng lão ưa thích bát quái còn thì thầm với vị bên cạnh:

“Năm xưa nghe đồn chương môn của chúng ta còn có một đoạn tình ở Vạn Độc Cốc, xem ra đúng là như vậy nha.”

Người kia không đáp chỉ sụt một tiếng:

“Nói bé thôi, chương môn đang nhìn kia.”

Chúng trưởng lão cùng đệ tử lập tức nghiêm trang, thế nên khi đám người cuối cùng của Thất Sơn môn hiện ra trước pháp trận, Cảnh Nguyên chương môn nhìn thấy là đám người Luyện hồn tông về mặt đều như lâm đại địch, có chút buồn cười nói:

“Ồ, chẳng hay Hứa huynh không hoan nghênh Thất Sơn môn ta. Đường xá xa xôi còn mong Hứa huynh thông cảm. Cảnh đệ cáo lỗi.”

Thất Sơn môn chuyên về tu bùa phép, đạo sĩ nổi danh vùng đất sông núi. Họ đều mặc đạo bào, mang pháp bảo tùy thân khác nhau. Riêng Cảnh Nguyên trông còn khá trẻ, tầm hơn ba mươi tuổi, đầu đội quan ngọc, khí độ nho nhã, phong tư phi phàm, bên hông đeo một cái hồ lô mộc mạc. Hai tông môn tiến lại gần nhau, Hứa Vĩ Xương cười xòa:

“Nào có, đệ dẫn theo Thất Sơn môn đến đây, Luyện hồn tông ta vui còn chẳng kịp, chỉ là lúc này mới tiếp người Vạn Độc Cốc nên giờ hơi thất thố, đi thôi, các tông môn khác cũng đã đến đông đủ cả rồi.”

Cảnh Nguyên mang về mặt thì ra là vậy, nhìn thấy Đoạn Lăng, cũng chấp tay chào hỏi:

“Đoạn sư đệ, hữu lễ, có về tu vi của đệ mấy chục năm không gặp, cũng có thăng tiến, Cảnh Nguyên tự thẹn không bằng.”

“Không có, Cảnh chương môn phong thái nay còn hơn xưa, Cảnh chương môn, mời.” Đoạn Lăng mỉm cười đáp lễ hẳn.

Trên đỉnh thập tam phong, trong đại điện hùng tráng uy nghi, chính giữa điện đặt một cái đỉnh đồng điêu khắc họa tiết thâm ảo. Hứa Vĩ Xương ngồi trên ghế chủ vị, bên dưới tay phải hẳn là đại trưởng lão Đoạn Lăng. Các chương môn và người của môn phái đều được an bài hai bên đại điện. Bên cạnh Liên Hoa tông là Vạn Độc Cốc, còn phía bên kia là Thất Sơn môn và Kim bằng tông.

Hứa Vĩ Xương ho nhẹ, đứng lên, lúc này trông đáng vẻ hân hậu phong thái của một vị chương môn, đáng vẻ uy nghi, khuôn mặt trắng niên, cốt cách tiên phong đạo cốt. Lão mở miệng nói:

“Hôm nay ở đây đều là nhân vật chủ chốt trong tu chân giới. Hứa mỗ thân là chương môn của Luyện hồn tông, lần này mượn phép dùng lễ của tông môn chủ nhà đãi đãi, có gì chưa chu đáo thì các vị cũng bỏ qua cho. Ta cũng không nói dài dòng, lần này là cuộc so tài đấu pháp giữa các tu sĩ của năm tông môn, mục đích là để các đệ tử có thể luận bàn cùng nhau cố gắng. Tất nhiên chỉ trong cảnh giới với nhau, trong quá trình này cũng không một ai được phép xen vào, nếu không cũng đừng trách Hứa mỗ không nể mặt. Đây vốn là quy củ của các tông môn từ xưa đến nay. Còn về người đứng nhất trong đại hội lần này cũng sẽ có thưởng. Thưởng cho tu sĩ luyện khí đứng đầu một kim linh quả, mười viên trúc cơ đan, một trăm linh thạch hạ phẩm. Tu sĩ trúc cơ đứng đầu một gốc sâm ngọc linh ba trăm năm, năm trăm linh thạch hạ phẩm. Tu sĩ kim đan hạng nhất là ngũ sắc quả năm trăm năm, một ngàn linh thạch hạ phẩm. Các vị chương môn ở đây có ý kiến gì không?”

Cả bốn vị chương môn đều im lặng, Hứa Vĩ Xương thấy thế gật đầu:

“Nếu các vị không có ý kiến gì. Thì từ ngày mai sẽ bắt đầu thi đấu. Giờ ta đã sắp xếp nơi ở cho các vị, mời mọi người đi theo đệ tử tiếp dẫn, thủ tục báo danh cho các đệ tử cứ nói với họ là được.”

Mọi người đều tán đi, chương môn Kim bằng tông thì đứng chờ ở cửa điện, cười to nói với Hứa Vĩ Xương:

“Hứa huynh, đi thôi, lâu rồi không uống cùng nhau một chén.”

Hai vị chương môn trực tiếp cùng nhau bay xuống lục phong. Mạc Phàm định đi theo sư phụ của hắn, thấy sư phụ có vẻ gặp lại bằng hữu cũ, nên hắn biết ý không đi theo, nghĩ thế nào, hắn quyết định đi dạo trên thập tam phong. Gần ba năm nay, hắn tu luyện rất chăm chỉ, cảnh giới trúc cơ trung kỳ đã tiếp cận hậu kỳ. Như vậy đã là vô cùng nhanh rồi, nhưng hắn biết nếu không cố gắng thì bất cứ lúc nào cũng có thể ở sau lưng người khác.

Tiểu Diễm là một ví dụ, nàng không có linh căn như hắn, nhưng cũng có thể cùng hắn đấu ngang tay. Đáng tiếc không ai phát hiện ra điều này. Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, hàng chục dãy võ đài, bước chân khựng lại, chỉ thấy bên gốc cây cổ thụ già, Tiểu Diễm vẫy tay với hắn, nàng gọi:

“Sư huynh.”

Mạc Phàm bước tới, nhìn vào gương mặt xinh xắn linh động của nàng.

“Sao muội lại ở đây?”

Tiểu Diễm bĩu môi, hai tay chấp sau lưng, chân nàng đá viên sỏi trên mặt đất.

“Thì ở Cửu Lao nhàm chán quá, muội tính lên đây xem võ đài, nhưng hình như hôm nay chưa bắt đầu.”

“Chưa, mai mới bốc thăm. Ngày mai ta cũng thi đấu.”

“Mai muội sẽ xin sư phụ cho đi cùng, muội nhất định sẽ cổ vũ cho huynh và Chu Yên, cố lên!”

Mạc Phàm nhìn nàng giơ tay tạo thành nắm đấm, nhớ tới nàng đầu tiên gặp nàng, hôm đó hắn thật chật vật. Khẽ cười nói:

“Được. Giờ về thôi, ta đưa muội về.”

Tiểu Diễm chớp chớp cặp mắt nhìn hắn:

“Huynh không tò mò muốn biết đối thủ của mình như thế nào à. Muội mà là huynh thì giờ đã đến khu tiếp dẫn đường xem thử rồi đó.”

“Thế à, thế... Ta dẫn muội đi xem thử?” Hấn cũng không có suy nghĩ đó, nhưng nếu Tiểu Diễm muốn xem thì dẫn nàng đi xem cũng được.

“Ừ, nhưng phải bí mật, huynh hiểu không, đã đi do thám thì không thể đường hoàng mà đi được.” Nàng nheo đôi mắt, cười cười nói với hấn, mỗi khi có chủ ý xấu, nụ cười của nàng luôn như vậy.

Vậy là, nửa canh giờ sau, tại khu nhà ở của các môn phái trong tiếp dẫn đường, Tiểu Diễm kéo tay Mạc Phàm, đứng nép ở một góc hành lang nhìn ngó xung quanh, một bộ dạng như đạo tặc. Nhưng giờ này, các môn phái cùng người của họ đều đã vào phòng nghỉ ngơi, hoàn toàn không có một ai ra ngoài. Các sân viện đều trống không. Tiểu Diễm chán nản quay đầu, định nói gì thì nhìn về mặt như đã biết trước của Mạc Phàm, tức giận buông tay áo hấn, nói:

“Huynh đã biết rồi mà không nói, làm muội lén lút này giờ, kệ huynh, mai muội xem lên đài huynh làm thế nào.”

Mạc Phàm cố nén cười, hấn chọc chọc tay vào trán nàng, hơi chế giễu:

“Muội đây, muội có thấy ai có võ công tuyệt kỹ gì vừa đến nhà người khác làm khách đã thi triển ra chưa, nếu muội muốn giúp ta, mai muội đứng dưới khán đài la to một tí là được.”

Tiểu Diễm gườ gườ tay làm nắm đấm, định vung tay đánh hấn, thấy Mạc Phàm nghiêng người né như thói quen, lại đảo mắt, đổi thành gạt chân, thấy hấn đứng không vững sắp ngã thì đập Bì Ngạn kiếm bỏ chạy, miệng vẫn không quên nói:

“Muội mặc kệ, huynh mà thua thì huynh là đồ con rùa, đừng mong muội báo thù cho huynh.”

Nàng quên mất đây là một cuộc tỉ thí, nếu Mạc Phàm có thua nàng ngay cả tư cách báo thù cũng không có. Để lại Mạc Phàm đang chống tay dựa cột, nhìn bóng dáng nhỏ đang làm mặt xấu với hấn khuất dần trên bầu trời, dờ khóc dờ cười. Một lúc sau hấn mới nói:

“Ừ, ta cũng không muốn thua đâu. Thật khó coi... Trước mặt muội.” Hấn nhỏ giọng thì thầm.

Hấn không để ý, ở một góc phòng cuối dãy hành lang cách đó không xa, cánh cửa sổ hé mở, một bóng người mặc áo choàng trùm đầu màu xám đang nhìn hấn.

“Bình nhi, có chuyện gì à?”

Lạp Lan Nhục đang ngồi trên bàn uống trà, hỏi nàng. Nàng đóng cửa lại, dưới áo choàng xám, giọng nói thanh lãnh của thiếu nữ vang lên.

“Không có, sư phụ.”

(*) Tác giả có lời muốn nói: Lấy ý tưởng từ rất nhiều bối cảnh và tư liệu, thì bây giờ Đức Phật thích ca chưa giáng sinh, nhưng Liên Hoa tông vẫn mang màu sắc Phật giáo chút. Nhưng không thể nhầm với tôn giáo bây giờ. Mong các bạn đọc không cho rằng tác có ý chỉnh sửa gì mà hãy coi nó đích thực là một môn phái tu chân do mình sáng tạo để phục vụ cốt truyện. Các môn phái khác cũng là như vậy. Thuật ngữ tiên hiệp hay kì trân dị bảo cũng là “huyền huyền” Không có thật nha. Mình sẽ không giải thích nhiều về những thuật ngữ cơ bản của truyện tiên hiệp, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Tiểu lang tử (1)

Võ đài của tu sĩ chia theo thành từng cảnh giới, luyện khí, Trúc cơ, kim đan. Người nổi bật trong đám luyện khí kì là Vị Thành, dù hấn chưa Trúc cơ nhưng tu vi đã đến đỉnh luyện khí, sau đại hội lần này tỉ lệ Trúc cơ là rất cao, so với tu sĩ bình thường đã là không tệ.

Trên đài cao là năm chướng môn cùng trưởng lão các tông môn. Vị trí của Luyện hồn tông là ở giữa. Lúc này, Tiểu Diễm đang đứng sau ghế ngồi của Đoạn Lăng, còn hấn đang ngả người trên ghế, tư thái thờ ơ mà quan sát các võ đài. Thời gian này, chỉ là các trận đấu vòng loại, nên mọi người cũng đang thư thái. Ai cũng rất có niềm tin vào đệ tử của môn phái mình. Ngoài Vạn Độc Cốc như bài xích người ngàn dặm, Liên Hoa Sinh chướng môn cùng Cảnh Nguyên đạo sĩ thông thả nói chuyện phiếm, Hứa Vi Xương cùng Hồ Uy trò chuyện thân mật.

Ở phía dưới võ đài thì ngược lại, người trên đài đấu pháp kịch liệt, ở dưới ngoài cổ vũ cho đồng môn còn có người trực tiếp mở quầy cá cược. Vấn đề nhỏ nhỏ này cả năm tông môn đều nhắm mắt mở mắt cho qua, vì đây cũng là một sự kiện lớn, số linh thạch cá cược cũng không nhiều. Lúc này Tiểu Diễm đã xin phép được Đoạn Lăng cho xuống dưới dạo quanh các võ đài. Nàng tìm xung quanh, ở phía võ đài tu sĩ Trúc cơ, nàng trông thấy Mạc Phàm, hấn đang chăm chú đứng xem dưới một võ đài. Tiểu Diễm hét to:

“Sư huynh! ”

Âm thanh của các đồng môn xung quanh át đi tiếng hét của nàng. Phải đến lần thứ ba Mạc Phàm mới quay đầu nhìn về phía nàng, Tiểu Diễm chen tới gần, nàng nói:

“Sao huynh ra đây xem sớm thế, huynh lướt sau mới lên đài cơ mà?”

“Ồ đây có một người khá mạnh, muội nhìn xem.” Mạc Phàm đưa mắt ra hiệu về phía võ đài.

Tiểu Diễm ngẩng lên nhìn, trận đấu này vừa khéo cũng là một tu sĩ trúc cơ của Luyện hồn tông. Người nọ sử dụng pháp bảo là một cái chùy, xem dáng vẻ và chiêu thức thì có lẽ là một tu sĩ chuyên tu công pháp hệ thổ. Từng chiêu thức đánh ra trên mặt đất đều hiện lên một gai xương, nếu trúng chiêu e là sẽ bị quán lấy khó mà di chuyển được. Vậy nhưng lúc này dáng vẻ của hắn vô cùng chật vật, trên mặt đã có dấu hiệu bị trúng độc xám xanh, mũi rỉ máu. Tiểu Diễm nhìn người giao đấu cùng hắn. Người kia mặc một cái áo choàng xám che đầu, mái tóc đen dài thấp thoáng dưới mũ trùm, dáng người nhỏ nhắn. Nàng như dạo chơi mà sử dụng phương pháp du đấu, không tiến lại gần phạm vi công kích của tu sĩ hệ thổ, lạng lẹ rài rộc. Chưa đến nửa nén hương. Tu sĩ Luyện hồn tông đã tuyên bố chịu thua, hắn vội vã nhảy xuống dưới đài, uống vội một viên đan dược, khoanh chân thở nạt để bức độc tố ra ngoài.

Tiểu Diễm nhìn về thiếu nữ được tuyên bố thắng cuộc trên đài, trưởng lão trọng tài hô to:

“Vạn Độc Cốc, Y Bình, thắng.” Nàng kia nhẹ nhàng đi xuống võ đài, hoàn toàn không có dấu hiệu mất sức.

Tiểu Diễm thấy vậy thâm nghĩ đến cách nàng ta vừa chiến đấu, trở tay xuất ra một bình đan dược, đưa cho Mạc Phàm.

“Huynh cầm lấy đi, muội ở đây có ít giải độc đan phẩm chất khá tốt, nếu gặp nàng ta chắc cũng có chút tác dụng.”

Mạc Phàm ngạc nhiên cười, hắn không từ chối chỉ nói:

“Sợ huynh thua à?”

“Không, phòng ngừa bất trắc thôi.” Tiểu Diễm nhún vai.

Nàng nhìn các võ đài xung quanh, vẫn còn đang đấu pháp chưa phân thắng bại. Võ đài này là kết thúc sớm nhất. Mấy tu sĩ Luyện hồn tông đánh cược cho đồng môn của mình đang ù xù tản ra các võ đài khác.

Cách mấy võ đài, Chu Yên cũng đang giao đấu cùng một tu sĩ Kim bằng tông, dù đấu pháp đối phương khá bạo lực, còn kết hợp cùng một con Thiên Lang nhưng có vẻ như công pháp kì dị và phương pháp rèn luyện của Lý Tam trưởng lão đã có tác dụng. Hắn đấu cùng người ta nhưng không rơi vào thế hạ phong. Cuối cùng dùng một chiêu thức tên là Trảm Thiên Quyển mà hạ gục đối thủ, nắm đầm màu vàng kim phát ra uy lực của kim hệ linh căn mạnh mẽ, khiến đối phương không phòng thủ được mà bay về phía góc võ đài, con Thiên Lang cũng bị dư chấn mà bị đánh rớt ra xa. Sau mười hô hấp đối phương không dậy được liền bị phán thua cuộc.

Tiểu Diễm thấy vậy liền vui vẻ hô to: “Đánh hay lắm! Chu tiểu tử!”

Nhưng có người còn khoa trương hơn nàng, đó là Lý Tam đại trưởng lão, hắn thô bạo đứng phía bên kia mà hô lớn:

“Hảo đồ đệ của lão phu! Phải thế chứ!”

Làm cho Chu Yên lúng túng gãi đầu, hắn chấp tay xin lỗi đối phương rồi bỏ chạy khỏi võ đài. Phía bên Hứa Vĩ Xương cũng phải làm bầm “không ra thế thống gì” rồi đỏ mặt quay ra xin lỗi tông chủ Kim Bằng Tông:

“Lão đệ đừng chấp nhé, Lý Tam chờ đợi mãi mới có một đệ tử ưng ý hắn, không khỏi có chút phấn kích, ha...ha.”

Hồ Uy lại xua tay sáng khoái nói:

“Không hề gì, đồ đệ thắng thì sư phụ nên khích lệ, nên thế, nên thế. Với lại đệ xem thì tư chất của tiểu tử kia cũng không tồi, thắng cũng phải. Nhưng còn chờ xem nhé, bên đệ cũng có một tiểu tử không tệ đâu, sư huynh cứ xem tiếp thì biết.”

“Được! Ta cũng rất mong chờ muốn xem đệ tử nào mà lọt vào mắt xanh của đệ.” Hứa Vĩ Xương cũng hào hứng đáp lời.

“Nhưng mà Hứa huynh cũng phải chờ lâu chút đấy, tiểu lang tử kia vận khí khá tốt, bóc thăm được phiếu trắng. Phòng chừng giờ đang đi lại trong đám đệ tử dưới kia rồi.”

Vòng đấu loại của các võ đài cũng đã có kết quả chung cuộc. Lần này đến lượt Mạc Phàm lên đài, hắn gật đầu với Tiểu Diễm rồi chậm rãi về phía võ đài của hắn.

Mạc Phàm tuy là đệ tử của chủng môn nhưng tính tình cũng không kiêu căng, lại hòa nhã với đệ tử trong tông môn, nên nhân duyên của hắn khá tốt. Ngoài Tiểu Diễm ra thì có rất nhiều đệ tử Luyện hồn tông cổ vũ cho hắn. Hứa Vĩ Xương cũng đang đưa mắt về phía võ đài này.

Đối thủ của Mạc Phàm là tu sĩ của Liên Hoa tông, tên gọi Diệu Pháp, tuổi chừng mười tám tuổi, thiên tư không tệ. So với Diệu Pháp thì Mạc Phàm còn mới mười năm tuổi trông thấp bé hơn. Nhưng không hề ảnh hưởng tới sự cổ vũ nồng nhiệt dưới võ đài dành cho hắn.

Tu sĩ Liên Hoa tông chú trọng ôn hòa nhưng cũng phân chia ra pháp môn tu luyện riêng, có người trọng chú ngữ, có người dùng pháp bảo, cũng có người sử dụng côn thuật. Diệu Pháp sử dụng là một cây côn chiều dài tầm ba mét. Ngay từ lúc bắt đầu giao đấu đã quyết định tấn công trước, hắn lao lên trên dùng côn vọt, đâm, bổ. Thế công uy mãnh. Đây là một tu sĩ kiêm tu thổ hệ và kim hệ. Mạc Phàm cũng không nóng vội, hắn sử dụng thân pháp né tránh nhuần nhuyễn, giữa các côn ảnh là tàn ảnh của hắn, đệ tử xem bên dưới vô cùng phấn khích. Tiểu Diễm cũng là một trong số đó, bên cạnh nàng cũng có người nói:

“Không tệ nha. Nghe nói chương môn Luyện hồn tông mới thu một đồ đệ, nhưng nếu chỉ có thể này thì Lang Hạo ta cũng thừa sức làm được.”

Tiểu Diễm nhủ mảy nghĩ lên nhìn về người có phát ngôn ngông cuồng này. Thì thấy một đã thiếu niên cao hơn nàng tầm hai mươi phân đang nhếch miệng cười nhìn đấu pháp trên võ đài. Hắn có nước da màu đồng, ngực để trần, trên cổ đeo dây chuyền bằng nanh sói, thân dưới quấn một cái khố bằng da báo, cơ bắp trên người rắn rỏi. Tóc hắn buộc lên đơn giản sau đầu, khuôn mặt hắn tràn ngập hơi thở bá đạo, mày đen hình lưỡi mác kéo dài đến thái dương, mắt sâu mũi cao, trong cuống đã mà đầy mị lực. Thấy Tiểu Diễm đánh giá mình, hắn cũng không khó chịu mà cúi đầu nháy mắt với nàng, giọng nói ngả ngớn như đang đồ từ:

“Sao hà tiểu muội từ? Nhìn ta kĩ vậy, có phải bị mị lực của ca đây thu hút rồi không?”

“Không có gì. Mạc Phàm sư huynh không phải a miêu a câu muốn nói gì thì là thế đấy.” Nàng nhẹ nhàng quay đầu, nhìn về phía võ đài.

Lúc này Mạc Phàm đã ra chiêu. Hắn tạo một lá chắn bằng đất xung quanh hai cánh tay, trực tiếp đỡ lấy trường côn bằng cánh tay trái. Tay phải hóa ra một cây roi, hỏa diễm hùng hực, quất thẳng vào người đối thủ. Diệu Pháp cũng dùng kim quang hộ thể nhưng Xích Diễm Tiên trực tiếp xuyên qua lớp phòng hộ quất rách sam y của hắn, để lại vết thương bị thiêu đốt đến chuyển thành màu đen. Đây là lần đầu tiên Tiểu Diễm trông thấy pháp khí của Mạc Phàm, lần nào đấu pháp với nàng, hầu hết hắn đều dùng thân pháp né tránh. Dưới võ đài bùng nổ, Tiểu Diễm nhướn mày nhìn Lang Hạo, hắn không hề tâm đến sự cười nhạo của nàng, ánh mắt nhìn Mạc Phàm toát ra sự hưng phấn. Nàng thấy hắn khê liếm môi, giống như con thú săn mồi nhìn thấy con mồi của mình. Nàng cực kì không thích biểu cảm đó, nhỏ giọng thì thầm “già thần già quỷ”. Không khó đoán, chỉ tầm nửa chén trà, Diệu Pháp đã bỏ cuộc. Lang Hạo nhìn thiếu nữ đang vui vẻ vỗ tay reo hò, hắn cúi xuống thì thầm vào tai Tiểu Diễm “Nhớ kĩ tên ta, Lang Hạo, thật mong chờ có thể nhìn thấy biểu cảm của nàng khi Mạc Phàm thua cuộc. Hẹn gặp lại, tiểu nương tử.”

Trong lúc Tiểu Diễm còn ngẩn người thì hắn đã lách qua đám người, rời khỏi. Đến khi nhận ra thấy người đi mất, nàng chỉ có thể dậm chân tức tối:

“Heo mẹ mới làm tiểu nương tử của người! Quân người Lang Hạo hay Lang Heo gì. Đừng để ta gặp lại người, xem ta có chém người ra cho heo ăn không.”

Mạc Phàm đang bước tới bên cạnh Tiểu Diễm, thấy đáng về tức tối của sư muội, hắn khê cười:

“Huynh thắng muội không vui à, sao lại tức giận thế này?”

“Vui chứ, nhưng vừa nãy có một tên kiêu ngạo đòi hạ gục huynh đấy. Hắn dám gọi muội là tiểu nương tử, gặp hắn phải thay muội xả giận nhé.”

Tiểu Diễm mím môi nói, điệu bộ rất hùng hổ.

“Được, chút chi hắn cho huynh, huynh thay muội dạy dỗ hắn.” Mạc Phàm nghe vậy nghiêm túc gật đầu.

“Không hổ là sư huynh của muội. À, hắn nói tên hắn là Lang Hạo.”

“Ờ? Được rồi.” Mạc Phàm biết cái tên này, là tên tiểu tử lúc bốc thăm được phiếu trắng còn than vãn nhảm chán. Mạc Phàm cũng cảm thấy mình không sợ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tiểu lang tử (2)

Tầm nửa canh giờ sau tất cả các võ đài kết quả đã định. Luyện Hồn tông tám thắng bảy thua. Kim Bàng tông mười thắng năm thua. Liên Hoa tông sáu thắng chín thua. Thất Sơn môn bảy thắng tám thua. Vạn Độc Cốc tám thắng bảy thua.

Tuy nhiên con số này vẫn chưa nói lên điều gì cả. Kim Bàng tông tuy số người thắng nhiều nhất nhưng lại là đệ tử luyện khí chiếm tận bốn người, thêm một phiếu trắng của Lang Hạo là năm, còn lại trúc cơ ba người và kim đan là hai. Ngược lại, Liên Hoa tông tuy chỉ còn sáu đệ tử vào vòng trong nhưng có tận bốn kim đan kì thắng cuộc, nên có thể coi là có ưu thế nhất về tu sĩ kim đan.

Trong các trận đấu pháp giữa các tông môn như thế này, luôn có những con hắc mã nổi lên, có thể lợi ngược dòng làm lên kì tích. Vậy nên ai cũng rất

mong chờ vào những trận đấu tiếp theo.

Mỗi cảnh giới tham gia khiêu chiến đều có một người may mắn bốc thăm được phiếu trắng, người này đến vòng đấu bán kết sẽ đấu với người thua trận đầu tiên của vòng tranh bán kết, đây là tính toán rất minh bạch, cho đệ tử cơ hội chứng tỏ hết khả năng của mình.

Lần này Luyện hồn tông Chu Yên may mắn được một phiếu trắng, nên trực cơ chỉ có Mạc Phàm thi đấu. Vì chỉ còn mười ba người mỗi cảnh giới nên lần này không cần phải chia làm hai lượt nữa. Có sáu võ đài luyện khí, trực cơ, kim đan chia ra giao đấu. Tiểu Diễm tất nhiên sẽ tiếp tục cổ vũ cho Mạc Phàm, lần này gặp tu sĩ của Kim Bằng tông.

Lớp đệ tử trực cơ của Kim Bằng tông tính cả Lang Hạo là bốn người vào vòng trong, xác suất Mạc Phàm gặp một trong bốn người họ là một phần ba, quả nhiên là như vậy. Hết thi đấu ở võ đài thứ ba, khu trực cơ.

Tu sĩ này tên là Á Lạp, sử dụng linh thú hoa ban báo. Hắn không sử dụng pháp khí, lúc bước lên đài còn rất thuận hậu khách khí nói với Mạc Phàm:

“Xin được chỉ giáo.”

Nhưng khi bắt đầu thi đấu thì khác với vẻ bề ngoài có chút ngốc nghếch, hắn nhanh nhẹn như một con báo, áp sát Mạc Phàm, tung Tật Phong cước, hoa ban báo cũng vòng đằng sau tập kích.

Trước mắt thấy cả hai mặt đều bị công kích, Mạc Phàm nhoáng lên nhích về bên phải, dùng thân pháp né tránh, hoa ban báo vồ hụt nhưng khí kinh của một cước kia lướt qua mặt hắn, trên mặt hiện ra vết xước nhỏ. Khi đã lùi về, Mạc Phàm dùng công pháp thổ hệ hóa ra hộ giáp, trên tay hắn cũng xuất hiện Xích Diễm Tiên.

Cây roi này như một dải lụa bằng lửa đỏ, sự uy hiếp của nó làm cả Á Lạp và hoa ban báo đều phải cẩn thận đề chừng, vẫn tiếp tục công kích bằng tốc độ, lần này Á Lạp dùng trào, hắn muốn tấn công vào yết hầu của Mạc Phàm. Xích Diễm Tiên nhoáng lên, Mạc Phàm ngửa người ra sau, dùng Xích Diễm Tiên như một con rắn lửa quấn lấy tay của Á Lạp, nhưng không hổ là tu sĩ chuyên tu thân pháp, hắn đã kịp rút tay phải về. Đổi lại trong lúc đó tay phải nắm thành quyền tung về phía mặt Mạc Phàm.

Dù Mạc Phàm dùng tay trái trực tiếp đỡ được, nhưng hoa ban báo cũng là trợ lực rất lớn của Á Lạp, nó dùng móng vuốt phá tan hộ giáp sau lưng của Mạc Phàm, để lại một trào bằng máu trên lưng hắn. Mạc Phàm khẽ hừ một tiếng. Nhìn lại Mạc Phàm đã trúng hai chiêu liên tiếp, còn Á Lạp dù công kích chặt vật nhưng còn chưa thương tổn gì.

Dưới võ đài một mảnh ngưng trọng. Nhưng Tiểu Diễm không hổ là Tiểu Diễm, nàng không tim không phổi gào to:

“Sư huynh! Đánh hắn đi! Nướng luôn con báo nhỏ của hắn đi!”

Mọi người quay sang nhìn nàng, cả Đoạn Lăng đang ngồi trên ghế cũng nhướng mày nhìn về phía võ đài. Hứa Vĩ Xương vuốt râu mép cười khà khà:

“Diễm nha đầu thật biết lo lắng cho Mạc Phàm nha.”

Thấy khí thế của Tiểu Diễm, đồng môn xung quanh cũng gào to theo, cả võ đài lại sôi động. Mạc Phàm dù dùng thân pháp di chuyển quanh võ đài nhưng lại rất bình tĩnh, hắn thoải mái quay sang cười với Tiểu Diễm, cho nàng một ánh mắt an tâm. Rồi nói với Á Lạp đang chực chờ một sơ hở:

“Thật sự thì ta tính lĩnh giáo một lúc lâu hơn để tìm hiểu chút về công pháp của Kim Bằng tông. Nhưng xem ra tiểu sư muội của ta đã nôn nóng rồi. Đắc tội.”

Hắn quát Xích Diễm Tiên lên sàn, ngưng khí, trường tiên vốn là một cây roi nhuộm lửa, nhưng lúc này lửa cháy càng to hơn, hơi nóng tỏa ra khắp võ đài. Mạc Phàm nói khẽ:

“Hỏa Long Phẫn Thiên.”

Chiêu thức này đúng như tên gọi, uy thế mạnh mẽ. Xích Diễm Tiên vừa đánh ra, ngưng tụ lại thành một con rồng lửa, hỏa long như có sinh mệnh, cuộn cuộn không ngừng, gào thét bay thẳng về phía Á Lạp. Khi thi triển chiêu thức, Mạc Phàm đứng thẳng như tùng, tư thế vững roi mạnh mẽ, mặt hắn ánh lên vẻ anh tuấn trong lửa đỏ, khiến rất nhiều nữ đồng môn không tự chủ la ó.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, lúc Á Lạp vất bỏ công kích nhảy lên người hoa ban báo, muốn bỏ chạy thì hỏa long đã đến gần, sức nóng như muốn đốt cháy mọi sinh linh, nó há miệng đỏ rực, trực tiếp nuốt cả người lẫn báo vào trong.

Lại nói tu sĩ trực cơ tuy đã có thay đổi về thể chất, có thể đối kháng đôi chút với sức nóng của hỏa nguyên tố. Nhưng trước chiêu Hỏa Long Phẫn Thiên này thì một tu sĩ trực cơ trung kỳ bình thường như Á Lạp không thể ngạnh kháng được.

Đúng là như vậy, khi ánh lửa đã tắt, hỏa long biến mất. Chỉ còn lại Mạc Phàm đứng im lặng trên võ đài. Phía bên kia hoa ban báo cùng Á Lạp bị thiêu đốt, dù đã kịp bảo vệ những vị trí trọng yếu, nhưng thương thế này không mất mười ngày nửa tháng thì khó mà khỏi được.

Tu sĩ Kim Bằng tông vốn tự hào về thể tu mà đã như vậy, tu sĩ bình thường thì khỏi nói, tu vi không đủ có khi còn mất mạng. Cả bên trên lẫn bên dưới võ đài đều im phăng phắc. Năm võ đài khác, các thiên kiều của các tông môn đều có chút giật mình nhìn tràng cảnh vừa xảy ra.

Dù đều là thiên tài có kiêu ngạo riêng của mình nhưng không khỏi hơi trầm mặc. Chỉ có Lang Hạo thì càng sục sôi chiến ý nhìn Mạc Phàm. Đến khi tiếng

vị trưởng lão Luyện hồn tông có chút vui mừng tuyên bố người thắng cuộc là Mạc Phàm thì mọi thứ mới bùng nổ. Các tu sĩ Luyện Hồn tông đều la to:

“Mạc thiếu uy vũ!”

“Mạc sư huynh hào soái!”

Đây là công nhận tuyệt đối thực lực của hắn. Mạc Phàm không quá khích với chiến thắng của mình, hắn vẫy tay mỉm cười với bên dưới võ đài. Còn cung kính nhìn về phía cao tầng Luyện Hồn tông và Kim Bằng tông chấp tay cúi đầu.

Ý tứ tạ lỗi rất rõ, khiến cho tông chủ Hồ Uy thấy đệ tử của mình thảm bại cũng không thể nói được gì. Hắn quay sang nhìn Hứa Vi Xương chép miệng:

“Hứa huynh thu được một đồ đệ vô cùng tốt đấy, xem ra hai trăm năm sau này của Luyện Hồn tông không suy lại còn thêm thịnh. Hồ đệ bội phục. Tên tiểu lang tử kia của Kim Bằng tông ta mà có một phần khí độ và tâm tính này thì ta có ở trong mơ cũng cười.” Nói rồi lại thờ dài ngao ngán.

“Áy, đệ tử tự sẽ có cách trưởng thành riêng của chúng. Đệ đừng cả nghĩ, chúng ta là trưởng bối chỉ biết ở một bên nhìn, không thể ép buộc được. Còn quá sớm để đánh giá toàn bộ. Ta với đệ thân mật như vậy, cũng thật mong chờ Mạc Phàm có thể đấu một trận thật hay với tiểu lang tử của đệ.” Hứa Vi Xương khoan thai nói.

Dù vậy trong lòng lão, cũng đang nở hoa. Nhìn đồ đệ thành tài sao có thể không vui cho được.

Nói đến Lang Hạo, đối thủ của hắn là một đạo sĩ của Thất Sơn môn tên Thanh Tâm, pháp bảo sử dụng của hắn là một cây bút.

Vị đạo sĩ này kiêm tu pháp môn thủy và mộc, tuy công kích có hơi kém nhưng về bảo mệnh thì lại rất không tồi. Hắn dùng thủy hệ pháp thuật tạo lên một cái lồng pháp lực bằng nước, chặn lại khá nhiều công kích từ linh thú Mãnh Sư của Lang Hạo. Lại dùng phù lục gia tăng lực công kích cho pháp bảo của hắn.

Cây bút được hắn dùng để vẽ phù chú, cũng trực tiếp hóa thành chiêu thức. Như lúc này hàng trăm chữ “tử” được hắn thi triển mãnh liệt dòn về phía Lang Hạo. Vậy nhưng Lang Hạo lúc này hết sức thờ ơ, mọi công kích đều bị hắn dùng thân pháp né tránh.

Trên tay hắn là một cái hộ giáp bằng chất liệu kì lạ. Ôm chặt lấy hay bàn tay, trên đốt ngón tay hiện ra vuốt sắc bén, màu xanh lam lấp lờ. Hắn tăng tốc chạy về phía Thanh Tâm, lách qua phù chú, tay siết lại thành nắm đấm nắm cho đối thủ vẫn dùng lồng nước hộ thân, nhảy lên.

Không có chiêu thức hoa mỹ. Vuốt như chim ưng vỗ mồi, xuyên qua làn nước, trực tiếp từ trên không tạo thành ma sát vệt đen mờ. Mất thấy lồng hộ thân bị phá vỡ, Thanh Tâm cũng trực tiếp cắn ngón tay cấp tốc ngưng thành một phù trận trước ngực, phù vẽ bằng máu xoay tròn.

Cũng trong lúc này hai trào kia đã va chạm với phù lục, chữ trên tấm phù tan vỡ, Thanh Tâm tuy đỡ được nhưng cũng bị lực phản chấn bay ra ngoài võ đài.

Khi hắn chạm vật đứng lên thì đã học ra một ngụm máu. Nhưng cũng rất khí độ, nói:

“Hạo huynh chiêu thức hung mãnh, Thanh Tâm tài không bằng người, bại phục.”

Lang Hạo cũng không khiêm tốn chút nào, hắn cười đắc ý nói:

“Mới chỉ vài trào đơn giản thôi.”

Đúng là như vậy, trên phía khán đài tông chủ của Kim Bằng tông cũng phải phát sầu nói với Cảnh Nguyên đạo sĩ:

“Cảnh sư đệ, ta xem ra thì Thanh Tâm này cũng không phải đứa trẻ xuất sắc nhất trong lớp trúc cơ của Thất Sơn môn nhì. Xem tiểu tử vênh kia kia, nó thắng bằng pháp bảo mà còn tự đắc nữa.”

Cảnh Nguyên tông chủ nho nhã cười, hắn thoải mái nhấp một ngụm trà, lắc đầu nói:

“Hồ Uy huynh sai rồi. Được lão tổ Kim Bằng của môn phái công nhận, giao cho Kim Ứng Hộ Trảo cũng là một loại thực lực, rất đáng tự hào. Đúng là Thanh Tâm vẫn còn xếp sau một tên đệ tử nữa của Thất Sơn môn ta, là sư đệ của nó. Mặc dù vào vòng trong nhưng nó cũng tính tình như vậy đó. Huynh xem kia.”

Cảnh Nguyên tông chủ chỉ tay về một võ đài khác, trên đó có một tên đệ tử Thất Sơn đang đấu pháp với người của Kim Bằng tông. Khác với Thanh Tâm dùng Mặc Bút làm pháp bảo, tên này không sử dụng pháp bảo mà lại dùng phù chú làm chủ tu. Số lượng phù lục thật sự là rất rất nhiều. Mấy trăm phù lục bao quanh người hắn, phù công kích thì đủ thứ từ thủy hỏa kim phù, liên tiếp đập tới. Tên đệ tử Kim Bằng tông kia khổ không sao kể xiết, vừa rồi rít né tránh vừa kêu gào:

“Tên vô sỉ Thanh Hà của Thất Sơn môn kia, ngươi có giỏi thì không dùng phù phòng hộ đấu với ta một ván. Người quân tử mà làm vậy à?”

Người xem võ đài trở mắt ra nhìn, đúng là một đấu pháp vô sỉ, dùng tiền đề chết người là có thật. Một lá phù thực sự rất đáng giá mà mấy trăm tấm phù Thanh Hà sử dụng nó như rau cải trắng, khi cần là vắt ra. Nhìn công kích phù lục lẫn phòng hộ lớp lớp như vậy người xem cũng cảm thấy ê răng thay cho tên đệ tử Kim Bằng Tông.

Mà nhất là Thanh Hà kia còn thần nhiên gào lại với hắn:

“Tên ngu ngốc nhà ngươi! Có ngon thì cắn ông đây đi, ông đây chính là phù rất nhiều, tiện tay là dùng, ngươi làm gì được ta chắc?”

Cuối cùng trong công kích của một đồng phù triệu như vậy, tên kia cũng phải uất ức mà tuyên bố đầu hàng. Lúc rồi đi vẫn còn không quên phi nhỏ Thanh Hà một phen. Chỉ thấy khi thu lại lớp phù lục là một mĩ thiếu niên môi hồng răng trắng nhưng có cung cách của một hán tử cũng thô lỗ dùng lời lẽ đốp chất lại. Khán giả ngây người.

Chính tông chủ Hồ Uy cũng phải tấm tắc gật đầu, hỏi Cảnh Nguyên:

“Hắn là hán rất được nuông chiều? Thất Sơn của đệ cho hắn nhiều phù lục hộ thân thế à?”

Cảnh Nguyên cười lắc đầu:

“Đầu có, phù của môn phái đệ muốn dùng thì tự đi mà mua, không thì tự vẽ. Nhưng đây là một tên quái thai, nó không có bản lĩnh gì đáng nói nhưng cực kì thích vẽ phù, mà phù nào cũng dùng được, chính đệ cũng chẳng biết rốt cuộc lần này nó chuẩn bị bao nhiêu tấm phù nữa.”

“Ồ, cũng là một tên không bình thường a.” Hồ Uy thực không biết nói gì thêm nữa, muốn dùng phù nên người thì cũng phải có thực lực, đây cũng là một tên đệ tử thiên tài.

Bốn võ đài còn lại, Y Bình vẫn dùng đầu pháp quen thuộc mà thắng đệ tử khác của Kim Bằng Tông. Thành ra lứa trúc cơ của Kim bằng tông sau lượt đầu này còn mỗi mình Lang Hạo.

Cùng với Y Bình thì Tư Đà Gia của Liên Hoa tông cũng kết thúc trận đấu. Do mấy võ đài khác khá thu hút nên khi Tư Đà Gia chiến thắng cũng không rõ quá trình diễn ra thế nào. Nhưng nhìn vào tên đệ tử khác của Vạn Độc Cốc thi đấu với hắn thì có vẻ rất thê thảm, áo choàng xám hiện ra một lỗ máu, máu thấm ướt áo choàng.

Lại nói, trong lớp đệ tử luyện khí thì Vị Thành của Luyện Hồn tông rất nổi bật, hắn dùng công pháp của Vị gia toàn thắng mà bước vào vòng trong. Bên võ đài kim đan, tu sĩ của Liên Hoa tông rất chiếm ưu thế. Ngoài bốn người nổi bật nhất trong lớp kim đan của bốn tông môn còn lại thì Liên Hoa tông có tận ba người tiếp tục chiến thắng.

Khi trận đấu pháp cuối cùng ở cảnh giới kim đan kết thúc thì mặt trời cũng đã chuẩn bị xuống núi, ráng chiều như dải lụa tía vắt ngang vòm trời. Trên thập tam phong đệ tử phục vụ cũng châm đèn đốt lửa. Trưởng lão đứng đầu trong đám trưởng lão trọng tài cũng thay mặt Luyện hồn tông đọc danh sách những đệ tử chiến thắng.

Ngày mai chính là ngày quyết định để tìm ra đệ tử đứng đầu trong lứa đệ tử tham gia thi đấu. Mạc Phàm và Tiểu Diễm ngoài ý muốn không có mặt ở đây. Sau khi hắn rời võ đài, đã cùng Tiểu Diễm đi tìm Chu Yên. Chủ ý của Tiểu Diễm là làm một bữa cỗ vũ cho cả hai người ngày mai.

Vậy nên, trên một bãi đất trống gần đồi chè của Lý đại trưởng lão. Ánh lửa đã gần tắt, đống củi cũng sắp tàn, trên đất đầy xương gà xương vịt. Tiểu Diễm vẫn còn gặm một cái cổ gà, môi bóng mỡ, Chu Yên cũng không kém nhồm nhoàm nhai thịt bên cạnh. Người bình thường nhất ở đây là Mạc Phàm, hắn nhả nuốt một bình nước hoa quả lấy từ chỗ tạp vụ đường.

Không phải hắn không ăn mà là hai người kia ăn không biết no, đã hơn một canh giờ mà vẫn còn ăn. Tiểu Diễm quệt miệng, uống một ngụm nước, mới thoải mái mà tuyên bố:

“Sư huynh, sư đệ, ngày mai phải thắng nha, ta nhất định sẽ cỗ vũ hết sức cho hai người. Nhất là Chu Yên đó, đệ hôm nay là người rảnh rỗi nhất, ngày mai phải thể hiện, biết không?”

Thấy sư tỷ quay sang nhìn mình. Chu Yên cuối cùng cũng gặm xong một cái cánh vịt, vắt xương, gật đầu, vui vẻ nói:

“Đệ sẽ cố gắng hết sức, thua thì méc tỷ, tỷ trả thù cho đệ.”

Tất nhiên nói xong thì ăn một cốc đầu của Tiểu Diễm. Sắc trời thực sự đã gần tối, mấy đứa trẻ thu thập lại một chút rồi ai về tìm sư phụ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Mạc Phàm chiến Y Bình

Trở về núi của mình, Tiểu Diễm vẫn theo thói quen kiếm một góc sau núi mà luyện kiếm pháp. Sau vài năm chăm chỉ tu luyện, kiếm pháp đã thành hình, thu phóng chiêu thức cũng thực tự nhiên, nếu ai giao đấu với nàng, thực trải uy lực của nó thì mới biết thế nào là tu sĩ trúc cơ hậu kì. Đúng là như vậy, Tiểu Diễm chỉ cần thêm một đoạn thời gian nữa là có thể bước vào viên mãn trúc cơ. Chính nàng cũng không hiểu vì sao mình có linh căn tuy kém như vậy nhưng tốc độ tu luyện cứ gọi là tăng vù vù, dù nàng có chăm chỉ tu luyện là thật, nhưng tăng nhanh như vậy thì nàng không biết phải nói gì.

Mỗi lần nàng định hỏi sư phụ về việc tăng tiến tu vi của mình, nhưng khi nàng bày ra tu vi thì về mặt sư phụ lại rất bình thường, không có chút gì là ngạc nhiên, nên Tiểu Diễm cũng đành nín lại. Thật sự thì nàng cảm thấy nếu hôm nay mình là người thi đấu, chắc có lẽ có thể thắng được Y Bình của Vạn Độc Cốc kia, người nàng không nắm chắc nhất là Lang Hạo, nàng có cảm giác tu vi của hắn không thua kém nàng. Nghĩ đến đó Tiểu Diễm cũng thấy hơi buồn cười, vì nàng có phải thi đấu đâu, nghĩ đến những chuyện này làm gì. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, đêm hôm nay là trăng tròn, mỗi đêm như vậy Tiểu Diễm đều thấy thân thể mình rất dễ chịu, nàng thường vào đêm trăng mà tu luyện nhiều hơn ngày thường. Lượng linh khí thu được vào đêm trăng tròn thường bằng nàng tu luyện cả tháng, chính vì vậy nàng cũng nghĩ đây là nguyên nhân lớn nhất khiến nàng tăng nhanh tu vi. Trời càng về khuya, sương đêm rơi xuống đọng lại thành từng hơi nước trên tán lá, nhưng ánh trăng vẫn dịu dàng xua đi hơi thở giá lạnh của trời thu.

Nàng khoan chân ngồi trên một tảng đá mà thô nạp, hai mắt nhắm lại, bờ môi nhỏ xinh khép hờ, như hai cánh hoa hồng. Mái tóc không còn búi thành hai búi như hồi mới vào tông môn, giờ tết thành một lọn nhỏ sau đầu, tóc dài buông xõa, hai bên tóc mai nhẹ rũ, trên tóc cài trâm Bì Ngạn, cánh hoa đỏ lửa, tô đậm nét đẹp của thiếu nữ đang độ trưởng thành. Nàng không biết, khi nàng thô nạp, linh khí Huyền âm từ mặt trăng cũng được nàng thu lấy trữ trong cơ thể, một luồng ánh sáng vàng bao phủ thiếu nữ như luồng u quang trong đêm tối.

Cách đó không xa, khuất sau tán lá, là gương mặt của Đoạn Lăng, ánh trăng không chiếu hết gương mặt hắn, một nửa sắc mặt bị bóng tối che lấp khiến hắn có chút quỷ dị. Tiểu Diễm không biết mỗi lần nàng tu luyện thể này, hắn đều lặng lẽ đi theo mà thủ hộ, thể chất của nàng, khi dùng huyền âm khí tu luyện rất dễ thu hút âm tà. Diễn hình như bây giờ, Tiểu Hắc như u linh khẽ ợ một tiếng đi dạo một vòng bay trở về Cẩm Tú tiên dất trên lưng hắn.

Vài canh giờ sau, thiếu nữ chậm rãi thu công, đứng lên đi về một hướng khác.

Đây là nơi Tiểu Diễm thích nhất trên ngọn Cửu Lao này, hơi nóng bốc lên che khuất tầm nhìn xuống đáy hồ, vài viên đá kê bên hồ lấp lánh ánh trăng, một suối nước nóng. Chậm rãi cỡi y phục, chiếc trâm cài cũng được để lại trên xấp quần áo, từ từ nhón chân bước vào trong nước, nàng trầm mình xuống chỉ để lại một làn tóc đen dài như hải tảo. Khi trời lên, khẽ vuốt nước đọng trên mặt, dựa lưng vào vách suối, khẽ thở ra một tiếng thoải mái. Dù đã biết phép tịnh thuật nhưng cảm giác được tiếp xúc da thịt với làn nước vẫn được Tiểu Diễm yêu thích. Không khí trong lành, trăng tỏa sáng trên cao, ban đêm tĩnh mịch, chỉ có tiếng kêu của con tròng nhỏ, nàng có cảm giác nếu như nhắm mắt cũng có thể ngủ luôn vì quá thoải mái. Tất nhiên không phải như vậy, cô rửa đôi chút, đứng lên vắt khô nước trên tóc, thân hình hiện ra mờ ảo trong làn hơi nước, nàng mặc y phục mới, vận khí hong khô tóc rồi cứ để vậy, thu Bì Ngạn kiếm vào thắt lưng, trở về động phủ.

Ngoài ý muốn khi nàng về giường của mình thì bên sư phụ vẫn còn sáng đèn, nghĩ đến cũng đã quá khuya, có thể sư phụ nàng đang tu luyện nên không làm phiền hắn, trực tiếp đắp chăn, ngủ.

Quả thực, Đoạn Lăng chưa ngủ, hắn đang nằm gối đầu lên cánh tay, Cẩm Tú tiên cùng Tiểu Hắc đã bị hắn thu lại từ lâu. Đôi mắt hoa đào của hắn đang đăm đăm nhìn ngọn lửa cháy lên từ bắc đèn dầu, nội tâm không hiểu sao lại có chút phiền muộn.

Ánh bình minh từ từ ló dạng, mặt trời bắt đầu nhô lên ở trên biển Bột Hải, chiếu luồng quang mang màu vàng lên khắp mặt biển xanh, một ngày mới lại bắt đầu...

Giờ Thìn, trên thập tam phong đã vô cùng náo nhiệt, nắng mùa thu dịu nhẹ, gió mát mơn man nhưng không thể xoa dịu đi sự phấn khích đến từ cả năm môn phái tu chân. Hôm nay là ngày quyết định kết quả chung cuộc.

Khi Tiểu Diễm tỉnh giấc thì Đoạn Lăng đã không còn trong động phủ, hắn cùng Hứa Vĩ Xương chủ trì cho Luyện Hồn tông nên đã lên núi từ sớm. Nàng ngáp dài một cái, vỗ khuôn mặt nhỏ, chỉnh trang xuôi rồi đạp kiếm bay lên thập tam phong.

Chỉ còn nửa canh giờ nữa là bắt đầu tỉ thí. Đi ngang qua khu võ đài trúc cơ, thấy một đám xúm lại rất đông, Tiểu Diễm tò mò chen vào, thì ra là một bàn cược. Tiểu Diễm nghĩ nghĩ rồi bỏ ra năm mươi linh thạch trực tiếp đặt cho Mạc Phàm sẽ đạt được hạng nhất, cửa này cũng có khá nhiều tu sĩ đặt rồi nên chỉ được ăn một phần ba, tức là nếu thắng nàng sẽ có bảy mươi năm linh thạch. Người chủ trì ván cược ngoài ý muốn là một vị sư huynh kim đan kì trong Luyện hồn tông, cũng khá nổi tiếng. Vì dù là tu sĩ nhưng hắn rất đam mê cá cược, được gọi với biệt danh là Chu đồ thần. Cũng không biết Chu đồ thần có thực sự là “đồ thần” hay không nhưng các cuộc tỉ thí của tông môn hầu hết hắn đều lập bàn cá cược. Nghe nói trong lần đại hội lần trước hắn thua khá nhiều, nhưng không thể ngăn cản nhiệt huyết của hắn lần này. Chỉ thấy Chu đồ thần này tuy dùng thân tu vi kim đan nhưng lại hăng hái trà trộn trong lớp đệ tử luyện khí, trúc cơ, miêng võ cùng ngót rạo lên không ngớt:

“Cá cược đây, các vị sư huynh sư đệ sư muội mau mau đến đặt cược, chỉ còn một khắc nữa là bắt đầu rồi, hết thời gian không thể đặt cược nữa, mau lên mau lên, cơ hội phát tài đây!”

Không ngoài ý muốn thì cửa cược chỉ có năm người, mà trong đó chỉ có một người chiến thắng cuối cùng. Lục tục có người kéo đến đặt cược, có cả người bốn môn phái khác cũng tham gia náo nhiệt, tất nhiên là đặt cược cho tinh anh tông môn họ. Ít thì một linh thạch, cũng nhận, nhiều thì như Tiểu Diễm trên năm mươi linh thạch, nhận luôn. Có người còn thắc mắc với Chu đồ thần là người có thể chủ trì bàn cược này không. Hắn vỗ ngực đảm bảo:

“Chu đồ thần ta danh tiếng trong tông môn chuyện khác không dám nhận, chuyện này thì cực kì uy tín, người thấy này giờ đông người đặt cược như vậy còn lo lắng à? Cược không? Không cược thì đi ra chỗ khác.” Quay đầu trực tiếp cao giọng mời chào tiếp.

Chưa hết một nén nhang thì lại bắt đầu bốc thăm chia cặp. Cặp thứ nhất là một đệ tử khác của Vạn Độc Cốc là Trương Hoàng và Lang Hạo của Kim Bằng Tông, trận thứ hai Mạc Phàm gặp Y Bình Vạn Độc Cốc, trận thứ ba Thanh Vân Thất Sơn môn gặp Tư Đà Gia Liên Hoa tông. Còn Chu Yên sẽ chờ đấu với người thua trong cặp thứ nhất để giao đấu. Trận này sẽ diễn ra một canh giờ sau khi trận thứ nhất kết thúc, khoảng vào lúc chính ngọ. Các đệ tử không tham gia thi đấu đã chia ra khắp các võ đài. Chỉ còn mỗi hai một người nên không cần chia làm hai lượt đấu, các trận đấu đều trực tiếp diễn ra luôn.

Võ đài thứ nhất, Trương Hoàng khoác áo choàng xám. Đứng đối diện hắn là Lang Hạo, vẫn dễ thân trên trần, mặc khố da thú, cười cười. Khi Trương

lão chủ trì hô bắt đầu, cả hai đều vào tư thế. Không ngoài ý muốn, đấu với người Vạn Độc Cốc nên Lang Hạo muốn đánh nhanh thắng nhanh. Hắn lao như một con báo săn mồi tới đối thủ, Mãnh Sư cũng gầm lên lao theo hắn. Nhìn qua có vẻ Trương Hoàng hơi bất lợi, nhưng đã vào đến đây chứng minh thực lực của hắn cũng không tồi. Dùng tay phát ra một đám bột phấn, bị Lang Hạo lách qua trái né được, hắn đổi sang bắt quyết, một đám độc trùng cũng được thả ra, là rắn rết cực độc từ Thập Vạn Đại Sơn được nuôi thành cỏ.

“Người không biết chim ưng thích nhất là săn mấy con mồi nhỏ này à, chết, chết hết!” Lang Hạo gào lên khiêu khích, dùng trảo trực tiếp xé rách đám độc vật. Thấy Trương Hoàng đã lùi xa một khoảng cách khác. Lại nhếch miệng, hắn dừng chân vỗ vỗ đầu Mãnh Sư, lạnh giọng:

“Tuồng thế nào, người Vạn Độc Cốc các người chỉ có mấy chiêu trách né với mấy con rắn ghê tởm kia, ta từ trận đầu tiên đến giờ còn không dùng chiêu thức, mở mắt ra mà xem đây. Thiên Bằng đệ nhất thức, Kim Bằng Trảo Thiên Khung!” Hắn thu người lại như con chim ưng thu cánh, dùng sức bật lên cao, cách xa một khoảng mà dùng song trảo vạch ra một vết cắt hình chữ thập, không gian như thu hẹp, trảo ẩn hình thành phong nhận, xé gió lao tới. Trương Hoàng ở bên kia vô đài trực tiếp bị trảo ẩn chữ thập chém ra hai vết cắt ghê người trên lồng ngực, áo choàng rách ra, ngựa người về sau phun một búng máu, lộ ra khuôn mặt thiếu niên tầm mười năm tuổi.

“Phong hệ linh căn thượng phẩm! Hay cho một tiểu tử Kim Bằng tông. Chỉ là so đấu giao hữu mà dùng cả Thiên Bằng Thập Tam thức. Lão Kim Bằng quả là ưu ái, đến cả bộ trảo thức này cũng truyền cho hắn. Kim Bằng tông người được lắm!” Cốc chủ Vạn Độc Cốc Lạp Lan Nhược rít lên dưới lớp áo choàng tím, giọng nói càng u ám thâm sâu.

Kim Bằng tông vốn không ưa gì Vạn Độc Cốc, nên Hồ Uy thẳng thừng đáp trả:

“Hừ! Chỉ là bộ chiêu thức, truyền hay không truyền thì sao? Người có ý kiến thì gặp lão tổ của ta mà thắc mắc.”

Ván đấu này không ngoài ý muốn hạ màn, Vạn Độc Cốc cho người đem Trương Hằng trở về chữa trị, Lang Hạo nhảy xuống đài, tiến tới vô đài thứ hai. Trận đấu này trong vòng một nén nhang đã kết thúc. Thế nên bên vô đài thứ hai Mạc Phàm và Y Bình mới chỉ so được vài chiêu.

Lần đầu tiên mọi người được trông thấy pháp bảo của Y Bình, trên đó điêu khắc một con rắn hổ, miệng rắn ngậm ngọc, hai mắt bảo thạch tỏa ra ánh sáng màu xanh lục. Lúc này, năng gió pháp tượng, miệng niệm chú ngữ, trên khoảng không vô đài tự nhiên mà hình thành một đám mây đen, mưa xuống như trút nước, chiêu thức Hỏa Long Phẫn Thiên của Mạc Phàm vì thế mà bị hạ sức mạnh sáu phần, bị một tầng kết giới của năng cản lại. Hứa Vi Xương đang xem chiến cũng phải khen năng một câu:

“Vu độc song tu, lại là Thủy hệ thượng phẩm, mộc hệ trung phẩm. Nếu ta không nhầm thì Y Bình thông thạo nhất phải là Vu pháp mới đúng. Quả là một thiếu nữ thiên tài. Lạp Lan muội, chúc mừng muội.”

Cốc chủ Lạp Lan Nhược hiếm khi đôi môi đỏ cũng mỉm cười: “Đó là đương nhiên.”

Nhưng câu tiếp theo Hứa Vi Xương nói làm bà khựng lại nụ cười.

“Chỉ là, đồ đệ ta thiên phú thực sự không tệ a.” Lão vui vẻ nói vậy.

Mọi người ở đây đều biết Mạc Phàm là tu sĩ sở hữu hỏa hệ và thổ hệ linh căn, nhưng chiêu thức hệ thổ thì rất ít sử dụng. Khi hỏa long bị đám mưa của vu thuật hóa giải, Mạc Phàm vẫn sức thể muốn sử dụng chiêu thức. Hắn khoát tay tạo thành một bức tường đất rất dày trên không trung vô đài, mưa rơi xuống đều bị ngấm vào trong tầng đất, có một số tràn ra ngoài vô đài làm các tu sĩ phải dạt ra né tránh. Đây thực sự là đấu pháp so đấu thiên phú, thủy hệ thượng phẩm và thổ hệ thượng phẩm, cả đất và nước đều không khoan nhượng. Nhưng Mạc Phàm và Y Bình đều không có ý dừng tay, trong lúc Mạc Phàm vạch ra bức tường đất thì Y Bình dùng thêm độc trùng để công kích. So với số lượng độc vật của Trương Hoàng thì cô độc của Y Bình hung hãn và đông hơn hẳn. Mạc Phàm không dùng trường tiên, hắn ngồi xuống đặt tay xuống sàn vô đài, một chiêu Vạn Hóa Trùng Sinh thi triển, cả vô đài đều bao trùm trong lửa đỏ, từ khoảng đất dưới chân hắn, thì mọi thứ đều bị thiêu đốt. Đám cỏ trùng rơi vào kết cục bị thuật pháp thiêu cháy, còn Y Bình lúc này đã thực sự chật vật, thu lại Vu pháp trên không, dùng Pháp tượng gia tăng một tầng lá chắn thủy ngục cho bản thân mình. Mạc Phàm không để yên cho năng chống đỡ, hắn cũng thu lại trường đất, dùng thân pháp chạy tới cận chiến, Xích Diễm Tiên lúc này phát huy tác dụng của nó, một roi quét ra đơn giản không màu mè nhưng đánh thẳng vào lòng thủy lực hộ thân. Đến lúc này Y Bình vẫn chưa bỏ cuộc, năng căn môi dùng trường rắn đỡ lại trường tiên, con mắt rắn tỏa ra quang mạng chói mắt. Giọng nói của Y Bình lạnh lẽo:

“Công kích cận thân với người Vạn Độc Cốc phải xem người đủ khả năng chống cự độc không?”

Vừa dứt lời miệng rắn trên pháp tượng há ra, một làn khói xanh lục tỏa ra từ miệng nó, phun thẳng vào Mạc Phàm.

Mạc Phàm giật mình né tránh, nhưng không khỏi vẫn dính một chút khói độc, áo trên vai phải hắn bị độc vật ăn mòn, nhanh chóng xâm thực, nhưng, một tầng đất đã xuất hiện trên tay phải của hắn, chặn lại sự lan tỏa của độc vật. Mắt thấy độc công bị chặn lại, mồi nhỏ hơi hé, nhìn công kích của Mạc Phàm mắt thấy sắp tới, năng cất giọng thành kính niệm chú ngữ, như tiếng ca vừa hạnh phúc vừa bi ai. Lúc năng niệm chú này cốc chủ Lạp Lan Nhược trực tiếp đứng dậy. Thiếu nữ thanh lãnh chỉ pháp tượng vào Mạc Phàm, nói:

“Lấy máu của ta làm lễ vật, triệu hồi tà thần ban cho sức mạnh, ta nguyện rửa...” Lời nói chưa dứt thì Cốc chủ Lạp Lan Nhược đã gất lên:

“Dừng lại! Bình nhi nhận thua, trở về!”

Đôi môi nhỏ dưới lớp áo choàng mím lại như không cam tâm, cuối cùng năng vẫn nhỏ giọng nhận thua rồi bước xuống vô đài đi về phía Vạn Độc Cốc. Phía sau, Mạc Phàm nhìn theo nói: “Đa tạ đã nhường.”

Bước chân năng chậm lại một nhịp, vẫn im lặng đi tiếp.

Đều nói Vu thuật thần bí, nhưng cũng rất tà dị, mượn sức mạnh của đấng quyền năng thì cũng phải trao đổi đồng giá. Chiều nguyên rửa này là Cẩm thuật đòi đời của các Vu sư, vì khi thi triển chính là giết địch một ngàn tổn hại tám trăm. Chính vì thế nên Lạp Lan Nhược mới ép Y Bình bỏ cuộc, trong cuộc đấu pháp ti thí liệu mạng vậy là không đáng. Tất nhiên, nếu là sinh tử đấu pháp thì Mạc Phàm cũng không để điều này xảy ra, chẳng ai để Vu sư có thể bình thân tụng chú ngữ nguyên rửa mình cả, biện pháp đơn giản nhất là giết chết đối phương càng nhanh càng tốt trước khi câu chú kết thúc. Vậy nên mới nói không nên gây thâm thù với một Vu Sư, vì họ có thể ở một nơi nào đó mà giết ngươi trong vô hình. Trận này Y Bình tuy thua, nhưng cũng được các tu sĩ kính trọng bởi tính cách quyết liệt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Có chút ngọt

Lại nói, lúc Y Bình tụng chú ngữ, Lang Hạo đứng cạnh Tiểu Diễm, thấy tiểu cô nương nhũ mào, tay đã chạm lên đóa hoa trên tóc, ý tứ như muốn động thủ. Nếu như Lạp Lan cốc chủ không lên tiếng, nàng có khả năng sẽ can thiệp. Nghĩ vậy, ánh mắt hắn nhìn nàng lại sâu thêm vài phần, đôi môi khẽ nhếch lên.

Trận đấu trên võ đài thứ hai gay gắt như vậy. Còn võ đài thứ ba là tràng cảnh vừa buồn cười vừa căng thẳng. Buồn cười ở đây là Thanh Vân. Căng thẳng ở đây là Tư Đà Gia. Thiếu niên trông có vẻ dễ thương nhưng cái miệng rất độc, Thanh Vân, hắn không ngừng dùng lời lẽ công kích đối thủ. Mặc dù phù lục đã bị đánh tiêu tán hơn phân nửa, miệng hắn gào lên thảm thiết nhưng lại phát tay móc ra một đồng nữa. Tư Đà Gia chủ tu công pháp kim hệ, công kích vô cùng mạnh mẽ cũng phải vừa công kích vừa chống đỡ không xuể. Cuối cùng vẫn là Tư Đà Gia không nhịn nổi nữa, hắn nói:

“Ta có một chiêu thức còn chưa thi triển hoàn thiện, nhưng nếu ngươi đỡ được thì ta nhận thua, đây là chiêu thức nổi tiếng nhất của Liên Hoa tông ta.”

Đằng kia Thanh Vân cũng gào lên:

“Tới đi! Ông đây chấp hết!”

Hắn như nhập định, hai mắt nhắm nghiền, bắt tay làm ấn, ngón giữa và ngón áp út gấp lại đưa ra phía trước, lúc này về mặt sát khí của hắn triệt để biến mất, quanh thân tỏa ra quang mang rực rỡ, giống như một vầng thái dương. Khi hắn mở mắt, trong con mắt vô bi vô hi, đôi tay về một vòng trước mặt rồi quay về nơi khởi điểm, chưởng ấn chữ “Không” hình thành từ trong lòng bàn tay, từ nhỏ đến lớn dần, ngưng tụ trước lòng bàn tay hắn:

“Đại Thủ Ấn.”

Giọng nói không mang theo cảm xúc phát ra từ miệng Tư Đà Gia, chưởng ấn được đánh ra. Một chữ “Không” tưởng chừng bay chậm lại rất nhanh, nó đi qua hào quang tỏa sáng, mọi phù chú đều bị thanh tẩy, mất đi hiệu lực vốn có, đây chính là sự đáng sợ của Đại Thủ Ấn, không chỉ lực công kích mạnh mẽ, lại mang sức mạnh thanh tẩy, mọi thuộc tính của vạn vật đều thành “Không”.

Nếu Tư Đà Gia có đủ tu vi, thì hắn có thể vô hiệu hết đám phù chú của Thanh Vân, nhưng rất tiếc, đến khi thủ ấn to bằng nửa người Thanh Vân, nó đụng thẳng vào lớp phòng ngự phù còn lại. Thế nhưng uy lực của nó lại đánh tan hàng phù, Thanh Vân bay về phía sau một trượng, hắn suýt chút nữa là rơi khỏi võ đài, lá phù cuối cùng trên người cũng rách xuống. Vậy mà tên nhóc này lại cố gắng đầu, dù học máu vẫn nghe rằng cười nói với Tư Đà Gia:

“Ngươi...thua. Ta vẫn còn mười lá phù nữa.”

Vừa nói trên tay lại hiện ra mười tám phù lục.

Người xem bên dưới thấy vậy liền la ó, sao thằng nhóc này nhiều phù quá vậy. Nhưng Tư Đà Gia thì không, hắn thản nhiên gạt đầu chấp nhận. Hắn nhận thua cuộc, trận này Thanh Vân thắng thảm.

Vậy mà khi hắn được người ta khiêng xuống vẫn cười toe toét với khán giả bên dưới, vẻ mặt đầy tự hào. So với đối thủ của hắn còn đang bình thân bước đi, dù bước chân đã hơi phù phiếm, thì đúng là một hình ảnh tương phản. Liên Hoa Sinh tông chủ cùng Cảnh Nguyên môn chủ đều nhìn nhau lắc đầu cười.

Cả ba võ đài đều kết thúc thì cũng sắp tới lúc trận đấu của Chu Yên bắt đầu. Tiểu tử thuần hậu chính khí này vui vẻ vẫy tay với các đồng môn rồi ngồi chờ sẵn trên võ đài thứ tư. Vậy mà khi trưởng lão chủ trì võ đài lên lại tuyên bố hắn trực tiếp thắng cuộc, Trương Hoàng bỏ quyền thi đấu. Ngẫm lại thì một thức kia của Lang Hạo đã đánh đến thương gân động cốt, vì một cuộc giao hữu mà không màng đến căn cơ sau này thì không phải kẻ khôn ngoan, nên Trương Hoàng bỏ cuộc không có gì khó hiểu cả.

Chu Yên cứ vậy mà nằm không tiến vào top bốn. Có vẻ tên nhóc này cũng không thoải mái lắm với kết quả này, bĩu môi phồng má bước xuống võ đài. Ở phía trên cả năm vị trưởng môn đều nhìn nhau.

Tình hình của bán kết đã rõ ràng, xét theo bọn hắn xem thì trận chung kết chỉ có thể là Mạc Phàm và Lang Hạo. Đang lúc suy xét thì tên thiếu niên Thanh Vân khập khiễng đi tới, hắn giằng tay ra khỏi đệ tử đang dìu hắn, mồm vẫn ba ba:

“Bỏ ta ra, bỏ đây vẫn có thể đại chiến ba trăm hiệp nữa! Nhiều đây nhằm nhò gì!”

Mắt thấy mọi người đều quay ra nhìn hắn. Hắn vui mừng nhìn Cảnh Nguyên môn chủ:

“Môn chủ, đệ tử vẫn có thể... A!”

Chưa dứt lời thì phun một búng máu nữa, lần này lần dùng ra ngắt xiu. Chỉ là mi vẫn khê động. Hành động này chơi tâm cơ nho nhỏ này của hắn ngoài Đoạn Lăng và năm vị chương môn không ai biết. Nhưng không ai rảnh vạch trần. Khóe môi Cảnh Nguyên môn chủ giật giật, không tiện quở trách chỉ đành nói với tên đệ tử kia:

“Mang nó đi đi, chết đến nơi vẫn còn sĩ diện. Lần này về núi trực tiếp bế quan trên núi Cẩm trăm ngày, không trị hết thương tật thì khỏi xuống núi.”

Lời vừa dứt ngón tay Thanh Vân cũng động nhẹ. Nhưng tên này quả là một tên gan lì, cuối cùng cũng nằm im bị khiêng đi. Trạng cảnh đó cũng gây lão loạn phút chốc, bốn đệ tử chiến thắng, một tên chơi trò bỏ cuộc, còn lại Lang Hạo, Mạc Phàm, Chu Yên. Nếu không cho Chu Yên thi đấu thì quá coi thường hắn, vậy nên Hứa Vi Xương vội Chu Yên lại hỏi:

“Bây giờ Thanh Vân bỏ cuộc, người xem như thắng, có muốn thi đấu nữa không?”

Chu Yên nghe vậy, thì nhìn Lý Tam đại trưởng lão, thấy hắn hiền hòa nhìn mình, hắn nhìn Hứa Vi Xương, rất có khí phách nói:

“Chương môn, con có một yêu cầu nhỏ được không? Con muốn thử sức mình đến đâu, nhưng con không muốn đấu với Mạc sư huynh, con muốn khiêu chiến Lang Hạo.”

Hứa Vi Xương đưa mắt nhìn Hồ Uy. Lang Hạo đứng bên cạnh Hồ Uy nghe vậy thì cười, hắn cao ngạo khoanh tay nói với Chu Yên:

“Hảo tiểu tử, được, ta đấu với ngươi.”

Đệ tử bên dưới nghe nói vỗ đài thúc cơ đã định ra lượt đấu tiếp. Thấy Lang Hạo và Chu Yên bước lên đài thi đấu ồ lên.

Tất cả đều rất phấn khích, nhưng Tiểu Diễm đứng bên cạnh Mạc Phàm, lại chau mày. Lang Hạo này không thi triển gì nhiều, cho đến vòng này chỉ mới là Thiên Bằng đệ nhất thức, nhưng càng như thế thì càng đáng sợ, vì có nghĩa là đối thủ chưa đáng để hắn thi triển tuyệt kỹ áp đáy hòm. Nàng rất lo lắng cho Chu tiểu tử. Thấy Tiểu Diễm như vậy, Mạc Phàm vỗ vai nàng, an ủi:

“Không sao đâu, sư đệ sẽ tự lượng sức mình.”

Lời này vừa dứt thì trên võ đài đã giao đấu. Lần đầu tiên Lang Hạo tung ra Thiên Bằng đệ nhất thức từ rất sớm. Chu Yên từ lúc đi theo Lý Tam, quen thuộc nhất là công pháp luyện thể, nhưng tiểu tử này cũng không ngờ đứng nhìn phong nhận xé gió lao tới. Dùng chân làm sức bật, tung người về bên trái, mở ra kim giáp hộ thể, nhưng vẫn không khỏi bị rách da thịt.

Chưa kể Lang Hạo đã ép tới cùng Mãnh sư cùng phối hợp công kích. Chu Yên cắn chặt răng, dùng quyền pháp đối kháng lại lợi trào, có câu song quyền nan địch tứ thủ chính là trong trường hợp này. Nhưng Chu Yên không hồ là một tiểu tử có thiên phú kim hệ linh căn thượng phẩm. Lớp hộ giáp kim hệ dù Mãnh sư đã cắm vuốt vào nhưng không thể xuyên qua. Cùng lúc đó Trảm Thiên Quyền dùng cả hai nắm đấm mà ra, va chạm cùng lợi trào. Bức Lang Hạo phải lùi về vài bước.

Chu Yên không ngừng nghỉ, quyền rơi như mưa dùng đấu pháp bắt chấp mà công kích. Mặc cho Lang Hạo như một con gió, bộ pháp phiêu linh né tránh, thì đã đánh ra cả trăm quyền. Đây chính là Nhất Bộ Bách Chiến Quyền, quyền pháp thành danh của Lý Tam. Người xem dưới võ đài quên cả cổ vũ, nhìn trên võ đài người công ta can.

Dù Chu Yên vẫn chưa luyện được cảnh giới một bước trăm quyền như tên gọi của bộ quyền pháp này, nhưng trên phía khán đài kia, Lý Tam không tự chủ mà lau khóe mắt. Hứa Vi Xương cũng vỗ vai lão nói:

“Tiểu tử này thực không phụ hi vọng của đệ, dù chưa thành hình nhưng cũng đã hàm chứa chút phong phạm của đệ năm xưa. Giỏi lắm.”

Dùng đấu pháp cương mãnh như vậy nhưng ít ra có hiệu quả, nhìn Lang Hạo cũng đã bị dính mấy chục quyền. Tiểu Diễm vẫn lo lắng, vì Chu Yên đã đổ mồ hôi như mưa, còn Lang Hạo, nước da màu đồng của hắn cũng động lại một chút mồ hôi trên khuôn ngực trần. Đây chính là chênh lệch cảnh giới. Nhưng chính Lang Hạo cũng không ngờ, tiểu tử trông hiền lành khá ái như vậy nhưng khi đấu pháp lại rất liều mạng. Vừa né tránh vừa dùng trào để chống đỡ quyền pháp, hắn nói:

“Tiểu tử, nhận thua đi, ta công nhận nếu như tu vi ngươi bằng ta thì có thể phân tranh thắng bại. Nhưng nhiều đây là chưa đủ.”

“Chưa đủ cũng phải bức ngươi, ta muốn xem sự chênh lệch giữa ta và ngươi là ở đâu.”

Ánh mắt Lang Hạo lóe lên sắc lạnh, hắn không trực tiếp đối quyền với Chu Yên nữa, mà lùi về sau, dùng thân pháp chạy tới góc bên kia võ đài. Mặc cho Chu Yên tiếp tục điên cuồng lao tới công kích. Trên người hắn xảy ra biến đổi, không chỉ móng tay đã mọc dài thành vuốt sắc, răng nanh trên miệng cũng lộ rõ, trên cơ thể xuất hiện đồ đằng hình sói, từng hoa văn chi chít trên cơ thể, trông đầy yêu dị và dã tính. Đôi mắt hắn lúc này đã là màu đỏ lửa. Cơ thể cao lớn hơn so với trước. Cùng với đó là sự biến đổi hoàn toàn về sức mạnh. Nếu như lúc trước Chu Yên có thể đâm trúng hắn vài quyền. Thì lúc này hắn như một con gió đi chuyển trên võ đài. Gió lốc nổi lên, cả võ đài không thấy bóng dáng của hắn.

Như con thú sẵn mồi ẩn lấp trong vô hình, chỉ trực chờ xé toang con mồi. Đoạn Lăng im lặng hồi lâu giờ cũng như rụng mảy, đánh giá:

“Lang Vương chiến thể, nghe nói bộ tộc thờ phụng lang thần này đã mất tích. Vậy mà Kim Bằng tông có thể tìm được một tên tiểu tử kích phát được Lang Vương chiến thể, nếu sau này tu thành Yêu thân thì đúng là một kinh hi lớn với Kim Bằng tông. Hóa ra đây là nguyên do Kim Bằng lão tổ hạ vốn gốc.”

Dừng lại một tí, hắn lại nói tiếp:

“Nhưng mà trận đấu này cũng dừng lại ở đây thôi. Chu Yên tiểu tử này ta nhìn hắn lớn lên cùng Tiểu Diễm, cũng không tệ. Thời gian còn dài, không việc gì phải vội.”

Nói rồi hắn không cần để ý tới ý kiến của năm vị cường môn. Dừng quạt làm chi, điểm nhẹ về phía võ đài. Lúc đó, Lang Hạo đã xuất hiện ngay sau lưng Chu Yên, móng vuốt đã giương lên, Tiểu Diễm đang muốn hét:

“Chu tiểu tử! Cẩn thận!”

Chữ Chu vừa vang lên thì Đoạn Lăng cũng đã can thiệp. Chỉ thấy cuồng phong tiêu tán, Lang Vương chiến thể cũng bị áp chế, Lang Hạo đã trở lại hình dáng cũ, bị tách sang bên góc khác võ đài.

Chu Yên cũng ngẩng đầu lên nhìn xem ai đã can thiệp, thực sự vừa rồi nó đã cảm nhận được hơi thở của tử vong, giờ mồ hôi tuôn như mưa nhưng toàn thân lạnh toát. Tiểu tử này cũng biết tiến thoái, chép miệng nhìn Lang Hạo nói:

“Được rồi ta nhận thua.”

Còn Lang Hạo, mắt hắn không nhìn Chu Yên, mà chăm chăm nhìn về phía nam tử mặc trường bào màu đen đang ngồi trên bảo tọa đại trưởng lão Luyện Hồn tông. Lúc này luồng khí tách hắn ra ôn hòa nhưng Lang Vương chiến thể của hắn chính vì cảm nhận được uy hiếp đáng sợ đến tận linh hồn nên mới bị áp chế. Đối với hắn đây là một sự sỉ nhục lớn nhất. Còn người kia thì không hề cho hắn một ánh mắt. Hắn nhìn Chu Yên được Lý Tam dắt tay tới cảm tạ, không biểu lộ gì mà gật đầu khích lệ:

“Người còn khuyết thiếu nhiều công pháp kim hệ, sau này đi theo Lý Tam, cố gắng rồi cũng có thể thành tài.”

Hồ Uy nể mặt Hứa Vi Xương nên không nói gì về hành vi can thiệp này. Nhưng cũng khó xử mà nói với Đoạn Lăng:

“Đoạn trưởng lão, Chu Yên có nguy hiểm tính mạng thì người ra tay cũng được thôi. Nhưng võ đài cũng có quy định, đệ tử không hô bỏ cuộc thì trận đấu chưa kết thúc. Lát nữa Mạc Phàm có thi đấu mà người lại làm vậy thì không hay cho lắm.”

Đoạn Lăng lắc đầu, hắn nhìn Hứa Vi Xương đứng bên cạnh, nói:

“Sự phụ của hắn ở đây còn không lo, ta lo làm gì, đã đến lúc định ra người thắng cuộc, thì cứ thế mà làm thôi.”

Ở phía dưới hắn đã thấy đồ đệ của mình chớp chớp đôi mắt hạnh nhìn mình, còn ngần ngần nước, nhìn đôi môi nhỏ của nàng dùng khẩu ngữ “cảm ơn sư phụ” hắn liền gật đầu, quay đi. Dừng nan quạt vỗ vỗ theo nhịp vào lòng bàn tay, kiểu gì cũng cho thấy hắn đang vui vẻ.

Lúc này đã là chính ngọ. Trên tất cả võ đài đều đã thi đấu xong. Chờ hai canh giờ nữa sẽ thi đấu trận cuối cùng, tìm ra người mạnh nhất của từng cánh giới. Nghe thông báo như vậy mọi người cũng tán ra. Tiểu Diễm tuy có nhiều lời muốn nhắc nhở Mạc Phàm, nhưng hắn lại bị Hứa Vi Xương gọi đi, nên nàng quay ra tìm Đoạn Lăng.

Ngoài ý muốn là lần này sư phụ chờ nàng. Hắn đứng trên khán đài của cao tầng tông môn, nhìn về phía nàng, tóc dài được buộc tùy ý bằng một sợi dây kim tuyến, vài lọn tóc đen mượt buông xõa trên vai. Trường bào đen huyền, đèn Cẩm Tú phiến cũng đen như mực, chỉ có họa tiết núi sông ánh bạc là hiện rõ. Ánh nắng mặt trời ban trưa chiếu qua nóc đại điện, chiếu xuống trước hiên mà hắn đứng, như từng sợi tơ vàng thêu dệt gấm vóc dưới chân. Tiểu Diễm chạy tới, cảm thấy trong thế giới tu chân phồn hoa này, chỉ có hình bóng tĩnh mịch của hắn là cao lớn, nổi bật nhất, ngời thế, trên môi nàng nở nụ cười, nhào tới ôm eo hắn... Thật muốn bên sư phụ cả một đời.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mạc Phàm và Lang Hạo

Thấy Tiểu Diễm nở nụ cười chạy đến, đôi bàn tay định đưa ra của Đoạn Lăng định đưa ra cuối cùng rút lại. Không ngờ đệ tử của hắn vẫn như mấy năm về trước, trực tiếp nhào tới ôm eo hắn. Đối với nàng, hắn vẫn là bậc trưởng bối luôn cho nàng sự chở che, dựa dẫm. Ít nhất cho đến bây giờ hắn luôn làm như vậy.

Dù chỉ ôm một cái rồi Tiểu Diễm bỏ tay ra luôn như sợ hấn sẽ nhắc nhở. Nhưng Đoạn Lăng không có ý tứ đó, chỉ mang theo nàng cùng về Cửu Lao sơn. Dưới ánh dương, bóng dáng hai sư đồ sóng vai mà đứng, bất giác nâng đầu cao đến ngang ngực hấn, chỉ vài năm nữa thôi, nàng sẽ thực sự trưởng thành. Đoạn Lăng chợt nghĩ, đến lúc đó hấn sẽ vẫn chỉ coi nàng là đệ tử của hấn? Hấn không có câu trả lời.

Hai canh giờ tuy ngắn nhưng cũng có thể làm rất nhiều việc. Chỉ biết trên lục phong, Mạc Phàm vẫn tận dùng thời gian tu luyện. Chỉ một chút xíu nữa thôi, là hấn sẽ bước vào trúc cơ hậu kì, thứ hấn thiếu chỉ là thời gian. So với một số người sinh ra trong gia tộc tu chân, hay những thiên kiều xuất thân từ tông môn từ bé, đây là khiếm khuyết của hấn. Rất may mắn là năm đó hấn không bỏ cuộc, và bây giờ cũng vậy. Đến khi linh thạch đã bị hấp thu thành mảnh vụn, thì cũng sắp đến giờ thi đấu. Hứa Vĩ Xương đứng trước cửa phòng nhìn hấn, lão gật đầu. Những gì cần dặn dò lão cũng đều nói cho hấn. Ngay cả ấn chú bảo mệnh của tu sĩ Phân Thân hậu kì cũng đều đã cho hấn, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Chắc chắn là Lang Hạo cũng như vậy. Bây giờ chỉ là cả hai sẽ buông tay mà đấu một phen, quyết định kẻ cuối cùng xứng danh thiên tài trong lớp trẻ của năm tông môn.

Chưa bao giờ trong mấy chục năm qua không khí của Luyện Hồn tông náo nhiệt đến như vậy. Bởi vì lần này, tông môn có hai người lọt vào trận chung kết của đại hội đấu pháp. Người đầu tiên chính là Vĩ Thành, không hổ danh là thiên kiều của gia tộc tu chân đứng đầu Bách Việt thành, dù chỉ là con cháu của một gia tộc tu chân nho nhỏ, nhưng để có chỗ đứng ở thành Bách Việt, thì Vĩ gia cũng phải có những tuyệt kỹ áp đáy hòm. Người còn lại là Mạc Phàm. Mặc dù không có người vào vòng chung kết ở cảnh giới kết đan, với Luyện Hồn tông đây cũng là thành tích vô cùng tốt. So với kết quả thảm bại của đại hội lần trước ở Vạn Độc Cốc.

Tiểu Diễm cùng Chu Yên hòa vào đám đông môn, reo hò tên Mạc Phàm dưới võ đài. Đây chính là lợi thế tông môn chủ trì, vạn chúng chú mục, cổ vũ cho người. Không quản hiềm khích thế nào, trước ích lợi và vinh quang của tông môn thì các lứa đệ tử đều đồng lòng. So với số đông đệ tử Luyện Hồn tông thì các tu sĩ của tông môn khác chỉ là con số nhỏ. Huống là Lang Hạo là một kẻ rất kiêu ngạo, nên người cổ vũ cho hấn có lẽ khán giả cũng không so nổi với số đông. Uy thế trong lớp đệ tử trẻ của Mạc được đẩy lên cao nhất. Khi cả hai bước lên võ đài. Lang Hạo neoh mắt nhìn Mạc Phàm nói:

“Ta thích thú nhất là có thể đánh bại một kẻ được xưng là thiên tài như ngươi.”

Ngoài ý muốn Mạc Phàm lại lắc đầu nhìn hấn khó hiểu:

“Ta trước giờ chưa bao giờ tự xem mình là thiên tài. Ngươi không biết hơn ba năm trước ta còn suýt chút nữa thì trượt khảo hạch vào Luyện hồn tông. Nếu nói thiên tài chân chính, thì...” Hấn đưa mắt nhìn xuống Tiểu Diễm dưới võ đài.

“Phải là nàng mới đúng.” Mạc Phàm cười.

Lang Hạo quay ra nhìn Tiểu Diễm, hấn xùy cười: “Nàng?”

Trong mắt hấn Tiểu Diễm chỉ là một tiểu cô nương miệng lưỡi hơi sắc bén, lại rất dễ xúc động.

Nhưng Mạc Phàm không đáp lời hấn. Thiếu niên tuấn tú khiêm nhường này rút ra Xích Diễm Tiên, bước về phía đối diện, nhìn hấn, ý tứ chỉ một chữ: “Chiến.”

Lang Hạo cũng không coi thường, Kim Ưng Hộ Trảo xuất hiện trên tay. Cả võ đài chìm trong tĩnh lặng.

Một tiếng hô bắt đầu cũng là lúc tất cả bùng nổ.

Từng trào từng trào đánh xuống, Xích Diễm Tiên như con rắn lửa quấn lấy. Cả thân pháp đều được hai thiếu niên cùng thi triển. Một mảnh mẽ hung tàn như hổ báo lang sói. Một bình tĩnh thông dong nhưng cũng nhiệt huyết như lửa. Đến linh thú Mãnh Sư cũng bị Lang Hạo thu về, hấn muốn so đấu một trận thực sự bằng đấu pháp chân chính. Hộ giáp hệ thổ cũng đã được Mạc Phàm thi triển. Tuy hấn có kém Lang Hạo đôi chút về tu vi nhưng chẳng rơi vào thế hạ phong. Hóa Long Phần Thiên đánh ra, vòi rồng lửa cuộn cuộn cũng bị cuồng phong nhận của Thiên Bổng đệ nhất thức cản lại. Kim Ưng Hộ Trảo cũng không làm gì được là chặn thổ hệ. Khúc dạo đầu thật sự vô cùng kịch liệt.

Trên khán đài trước cửa đại điện, cả Hứa Vĩ Xương và Hồ Uy cũng không nói một lời im lặng quan sát đệ tử của mình thi đấu. Còn Đoạn Lăng, trong con mắt của hấn, thì đây chỉ là một trận đấu pháp của cảnh giới quá nhỏ, không gọi lên quá nhiều hứng thú. Nếu là đệ tử của hấn, thì có lẽ hấn sẽ tập trung hơn. Nhưng vì cũng là người chủ trì cho đại hội, hấn cũng nhìn về phía võ đài, nhưng phần lớn là để mắt tiểu đệ tử. Nàng lúc này vẫn thô bạo hô lên: “Sư huynh! Nướng hấn! Đúng rồi! Đánh cho hấn thành con sói nướng.”

Lang Hạo không rảnh phân tâm với nàng, nhưng khuôn mặt đã tỉnh cũng đen thui vài phần. Mạc Phàm tuy không ngừng công kích bằng hỏa thuật, nghe những lời này không khỏi nhếch miệng cười. Mọi người trong tông môn đều đã quen mặt Tiểu Diễm, nghe những lời này liền hô đúng lắm, còn sáng tạo thêm nhiều câu cổ vũ công kích không kém. Chu Yên đứng cạnh Tiểu Diễm cũng vô cùng tự nhiên gia nhập đội cổ vũ này.

Khi Lang Hạo không nhận được nữa mà sử dụng Lang Vương chiến thể, thân ảnh của hấn nhoáng lên trên võ đài. Mạc Phàm trực tiếp dùng Vạn Hóa Trùng Sinh, cả võ đài lại chìm trong biển lửa. Nhưng đến lúc này, mặc cho lửa thiêu đốt, thân thể được cường hóa, Lang Hạo như con sói hoang đã, giờ vượt lên tục mà ra chiêu. Với tu sĩ sử dụng thuật pháp, điểm yếu chính là khó có thể chịu đựng nổi nếu như công kích cận chiến của đối phương quá mạnh, nhưng Mạc Phàm không nằm trong số đó, hấn kiềm tu nhiều hệ, nhưng đều là chăm chút không lơ là.

Nên lúc này ưu thế đó cũng đã hiện ra. Chỉ thấy ngay cả khi lớp giáp hộ thể bị xé rách, làm trường sam màu xanh ngọc của hấn cũng rách ra, lộ một tầng da thịt ở ngực thì cũng là thân thể của một thiếu niên cường tráng. Xích Diễm Tiên đã bị thu lại từ bao giờ, hấn trực tiếp dùng tay đối trảo, chỉ khác là trên bàn tay cũng hiện ra hộ giáp thổ hệ. Các tu sĩ Luyện Hồn tông ngay cả Tiểu Diễm và Chu Yên thân thuộc với hấn nhất cũng cảm thấy khó hiểu vì sao hấn lại thu Xích Diễm Tiên mà đổi sang đấu pháp cận chiến. Ngoài Đoạn Lăng và Hứa Vĩ Xương thì không ai biết, Mạc Phàm mạnh nhất không phải là hỏa hệ linh căn, mà là lôi hệ. Từ ngày phát hiện thiên phú này của hấn, Hứa Vĩ Xương đã tìm cho hấn các công pháp lôi hệ tốt nhất trong tông môn, từ công

pháp luyện thể cho đến công pháp công kích. Có mầm ươm từ sớm thì cũng sẽ sớm gặt hái thành quả, tu sĩ bình thường sợ lỗi diện, còn tu sĩ lỗi hệ lấy lỗi diện làm món ăn, dùng lỗi diện luyện thể. Đứng trông Mạc Phàm ngày thường trông như một thư sinh mà nhảm, hắn cũng đã nếm trải không biết bao lần lỗi diện tẩy rửa, ngay cả Vạn Lôi Quật, một trong những bí cảnh tu luyện trong môn phái, hắn cũng đã đi vào, dù chỉ mới trải qua tầng một. Không ai phát hiện ra điều này, bởi mấy nghìn năm qua Luyện Hồn tông chưa hề phát hiện tu sĩ lỗi hệ. Vì thế, dù không có Lang Vương chiến thể, thì thân thể trông như bình thường của hắn lại tràn ngập lực lượng thể chất, căn cốt không biết hơn bao nhiêu lần người bình thường. Nếu nói vì sao những lần đầu pháp trước dễ bị thương, thì đây chính là điểm thông minh của hắn. Hắn giấu mình rất kỹ, chỉ khi có thể thu liễm thì mới là người chiến thắng đến cuối cùng.

Lang Hạo vô cùng bất ngờ, vì hắn không tìm được lợi thế ngay cả đã khi đã kích phát chiến thể. Đối phương như có một luồng khí lực không hề thua kém hắn, mọi công kích đều bị đáp trả. Đến lúc hắn thấy linh lực cũng vơi đi một phần ba, đành thu trào, lùi lại về thể thủ. Nhìn Mạc Phàm dù một bên áo đã rách nhưng cũng vẫn khí độ như vậy, hắn không khỏi dâng lên hàn ý. Trên thảo nguyên sinh tồn rất khó khăn, bộ lạc phải trốn chui trốn lủi, hắn sống nhờ giành ăn với dã thú, nên bản tính của hắn vốn hoang dại, ngay cả khi gia nhập Kim Bồng tông vì vài chuyện ngoài ý muốn, cá tính đó vẫn không thay đổi. Hắn đặc ý vì thiên phú của mình, cũng coi thường những đứa trẻ được nuôi trong phòng ẩm, vì hắn nghĩ mình có tư cách đó. Nhưng lần này chính hắn cũng nhận ra, không thể coi thường bất cứ kẻ nào, ví dụ như thiếu niên luôn miệng nói mình không phải là thiên tài trước mắt hắn.

Xung quanh võ đài dấy sóng, mọi người vốn nghĩ Mạc Phàm rất giỏi, nhưng giờ lại cảm thấy hóa ra hắn còn hơn thế, có thể so đấu cùng chiến thể, không hề thất thế. Các tu sĩ đồng môn reo hò. Ngay cả Chu Đồ Thần đang xem chiến, hắn cũng phấn khích, nếu hôm nay Mạc Phàm thắng, thì hắn sẽ thua khá khá linh thạch, nhưng nếu thua như vậy hắn cũng cảm thấy không hề lỗ vốn.

Chỉ là, Lang Hạo chưa hề đuối sức, cũng không có ý bỏ cuộc. Con mắt hắn đỏ vẫn như dã thú, lại tru lên một tràng dài như sói giữa đồng hoang, tàn ảnh hiện lên, mượn nhờ thân pháp và phong hệ pháp thuật gia tốc, áp sát Mạc Phàm lần nữa, đôi con ngươi hiện ra ánh đỏ chói mắt, khiến Mạc Phàm như bị thôi miên, cánh tay đưa ra cản công kích cũng dừng lại. Đây chính là Yêu Nhân Niếp hồn, một đặc thù công pháp của Lang Vương chiến thể. Ngay lúc này, Lang Hạo không dùng công kích bình thường bằng lợi trào mà là chiêu thức thứ hai trong Thiên Bồng Thập Tam thức, Kim Bồng Liệt Địa. Một trào này, không hoa mỹ như thức thứ nhất, mà lại như áp súc cả trăm lần sức mạnh, để lại một vết trào màu đen giữa không trung theo hướng hắn vươn song trào, vị trí chính là ngực trái của Mạc Phàm. Chỉ dùng ba ngón tay như móng vuốt chìm ung vô mồi, nhưng sức mạnh có thể Liệt Địa như tên gọi của nó. Điều đáng sợ là khi trào đã tiếp cận mục tiêu, sẽ dùng sức lực xé toang lồng ngực con mồi. Nhưng Mạc Phàm đã hồi thần ngay lúc trào ập đặt lên lồng ngực, một tầng đất dày dâng lên bảo vệ vị trí trái tim, hắn lấy tay làm chướng hắt văng một trào của Lang Hạo, mắt thấy trào còn lại khí thế không thể ngăn cản, hắn vận dụng sức mạnh của toàn bộ cơ thể, huyết nhục chấn động, quyết định dùng chiêu pháp đánh ngược vào lồng ngực đối thủ, trong chướng đó đan xen lỗi diện lực, bàn tay hiện từng gợn sóng màu tím nhạt, tiếng vang lách tách. Khi chướng đó đập vào ngực Lang Hạo, hắn như không tin mà nhìn vào dòng lỗi diện đang hoành hành trên ngực mình, trợn mắt nhìn Mạc Phàm, cả lồng ngực tê dại đau buốt bay về phía sau. Mạc Phàm cũng không khá gì hơn, hắn bay về hướng ngược lại, trên lồng ngực hộ giáp vỡ tung, máu cũng bắn ra.

Hứa Vi Xương cùng Hồ Uy đều bật dậy, dưới võ đài Tiểu Diêm và Chu Yên la lên:

“Sư huynh!”

Cả lồng ngực đau đớn, khoe miệng cũng trào ra máu, đến hít thở cũng phải cố gắng lắm mới có thể hít vào thở ra. Mạc Phàm đưa tay sờ lên lồng ngực, hoàn hảo vẫn chưa bị xé rách. Nhưng khi hắn ngồi dậy lại thổ một ngụm máu, trong máu có mảnh vụn, xem ra bị thương không nhẹ. Hắn ho khan, dùng tay áo lau máu trên môi. Nhìn lại đối thủ của mình. Một chướng đó hắn cũng quyết tâm ngoan tuyệt, muốn cùng Lang Hạo ăn miếng trả miếng, dùng hơn tám thành lực lượng lỗi diện trong cơ thể. Nên giờ này Lang Hạo tuy chưa bất tỉnh, nhưng cũng không kém hắn là bao. Đã thiếu niên đã trở về hình dạng vốn có của hắn, mái tóc rối tung, lồng ngực in đậm chướng ấn, lực lượng lỗi diện vẫn thẩm thấu trong cơ thể, đau không kể xiết. Lang Hạo lúc này mới hiểu đây mới là sát chiêu của Mạc Phàm. Cả thân thể hắn rã rời, nhìn đối thủ từng bước gian nan tiến đến gần hắn, hai bàn tay đều ngưng tụ lỗi diện. Hắn thấy Mạc Phàm cười khổ nói với mình:

“Thật ra ta còn một vài chiêu lỗi pháp muốn cùng ngươi phân thắng bại, nhưng giờ cũng không còn đủ sức nữa rồi. Chỉ là vẫn có thể dùng lỗi diện lực, ngươi có muốn thử không?”

Lang Hạo nghe vậy thì trong lòng ngửi vị tạp trần, hắn đến đây với tâm thế của kẻ chiến thắng, nhưng cuối cùng lại nằm dưới đất không thể nhúc nhích nghe câu hỏi này của đối thủ. Nhưng hắn không phải là kẻ tùy nịnh, tâm cảnh như thác bỏ gút mắc, lấy lại phong thái cuồng dã của mình. Hắn thân nhiên nhìn Mạc Phàm, chớp đôi mắt sắc bén, trầm giọng:

“Nếu có lần sau gặp lại, ta với ngươi lại so đấu?”

“Được.” Mạc Phàm gật đầu, dù trông hắn tỏ ra nhưng không hề giảm sút hình tượng. Tay hắn vẫn súc thế, như chỉ chờ nếu Lang Hạo phản kích thì sẽ dùng toàn lực.

Vậy mà, Lang Hạo nghe vậy lại rất thống khoái nhìn trưởng lão chủ trì, nói: “Ta nhận thua.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 19: Núi cao còn có núi cao hơn

Lúc lời này của hắn vừa ra, thì hắn trợn mắt nhìn Mạc Phàm đang mỉm cười lên gục xuống, thiếu niên đứng đấy này vậy mà chỉ là cố cầm cự. Thật sự thì

Mạc Phàm đã cạn lực.

Nếu Lang Hạo không nhận thua thì giờ này người thua là hắn. Nhưng không ai có thể chê trách hắn bất cứ điều gì, bởi thực lực của hắn khiến các đồng môn tâm phục khẩu phục. Không chờ trường lão kia tuyên bố Mạc Phàm thắng cuộc. Thì Tiểu Diễm đã chạy thẳng lên trên võ đài, oa oa kêu:

“Sur huynh, huynh có sao không? ”

Thấy mất Mạc Phàm như muốn nhắm lại, liền túm lấy hắn lắc lắc:

“Huynh đừng ngủ! Ngủ rồi đi luôn đó! Hu hu...”

Chu Yên đứng bên cạnh ái ngại, nói nhỏ:

“Sur tỷ mà lắc nữa thì sur huynh mới đi luôn ấy.”

“Được rồi, Diễm nha đầu, để ta xem cho hắn nào.”

Tông chủ Hứa Vi Xương cùng Hồ Uy đang đứng sau lưng nàng. Tiểu Diễm vội vàng đứng sang một bên. Lang Hạo giờ mới cười cười lên tiếng:

“Tiểu muội tử, muội lo lắng cho Mạc Phàm làm gì, một trào áy của ta bị cắt mất nửa chiều, dăm bữa nửa tháng lại ngon lành. Ta mới là người phải lo đây này. Đến giờ vẫn không thể đứng dậy nổi.”

Thật vậy, gần mười thành lõi đình lực tích lũy của Mạc Phàm, giờ lõi điện chạy khắp thân thể, nhìn qua thì không có gì khác biệt, nhưng bên trong khổ không sao kể xiết. Cuối cùng hắn bị Hồ Uy tông chủ một tát vỗ xuống đầu dạy dỗ:

“Còn nằm đó mà tán gái, chưa chết được! Lần này về khỏi kiêu ngạo nữa nhé, xem lão tổ dạy dỗ ngươi thế nào.”

Ngoài ý muốn thì Lang Hạo có vẻ rất tôn trọng vị tông chủ này, hắn không phản kháng chỉ la oai oái:

“Đừng mà, Hồ thúc, cả người ta ngoài đầu ra chỗ nào cũng bị thương. Ai nha, ngươi nhẹ tay thôi.”

Cuối cùng cả Hứa Vi Xương và Hồ Uy đều mang người của mình đi. Bên võ đài khác cũng định ra kết quả. Vị Thành thành công đứng đầu lứa luyện khí. Còn võ đài kim đan, thật không ngoài ý muốn, là Liên Hoa tông đệ tử toàn thắng.

Kết quả này khiến Liên Hoa tông coi như là đạt thành tích tương đồng mà lại có phần nhỉnh hơn Luyện Hồn Tông. Phải biết đường tu luyện có vô số thiên tài ngã xuống, mà thiên tài trong lứa kim đan cũng là thành tích tốt nhất trong lớp đệ tử trẻ. Ba ngày xem chiến đấu khiến cho tất cả đệ tử của năm tông môn mở mang tầm mắt.

Nhưng điều háo hức hơn là lần này hầu hết đệ tử đều thắng cuộc, ha ha. Nếu không phải Mạc Phàm kiên trì nổi thì hôm nay thắng lớn nhất là Chu đồ thần. Mặc dù vậy nhưng Chu đồ thần không hổ là con bạc có uy tín của Luyện Hồn tông. Hắn dùng tu vi kim đan áp chế từng người muốn xông vào loạn, chiếu theo tờ danh sách cá cược mà trả linh thạch.

Tiểu Diễm nhờ vậy mà lại có thêm kha khá linh thạch nữa. Nghĩ nghĩ, nàng kéo theo Chu Yên chạy xuống khu luyện đan các, thấy những loại thảo mộc nào có giá trị dưỡng sinh tốt đều bỏ linh thạch ra mua. Nhân sâm, linh chi, nấm hương, đủ cả.

Nàng định ngày mai sẽ đưa tặng cho Mạc Phàm để hắn dưỡng thương. Không thì đưa mấy cái này cho táo phòng của tông môn để nấu đồ ăn cũng không tệ. Nghĩ vậy, không tự chủ mà nuốt nước miếng, nàng và Chu Yên tách ra trở về núi của mình.

Trên Cửu Lao sơn, Đoạn Lăng cũng đã trở lại. Hắn không ở trong động phủ mà lại ngồi trên vách núi, tựa vào tảng đá to lớn, thấy Tiểu Diễm, hắn gật đầu, nói:

“Ngươi đi đâu vậy?”

“Sur phụ, con nghĩ sur huynh bị thương nặng, muốn mua ít linh thảo cho hắn.”

“Yên tâm đi, ta đã đến xem qua, hắn không sao cả, chỉ là thua chút về cảnh giới sử dụng pháp lực quá độ nên hư thoát thôi.”

Nếu Lang Hạo có ở đây thì sẽ nói rằng ngươi quá xem thường chiêu thức kia của hắn. Đường đường Thiên Bồng đệ nhị thức mà không sao cả là thế quái nào, Mạc Phàm không bị xé toang lồng ngực là may mắn lắm rồi, còn nội kinh dư chấn của một trào đó để lại cũng đủ ăn đau khô. Nhưng Tiểu Diễm vô cùng tin tưởng Đoạn Lăng, nghe vậy liền thở phào. Đi về sau núi luyện kiếm tiếp.

Đoạn Lăng không nói gì nữa, hắn phách ra chiết phiến, phe phẩy, dưới hoàng hôn, biển Bột Hải phía xa nhuộm một màu tím của ráng chiều, đẹp không sao kể xiết.

Bên dưới Lục phong tình cảnh không được thông dong như thế. Dù Đoạn Lăng đã dùng pháp lực bảo vệ tâm mạch cho Mạc Phàm, nhưng hắn vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Dọa cho Hứa Vi Xương phải kiểm tra toàn thân cho hắn một hồi, rồi mới tin tưởng lời Đoạn Lăng nói mà yên tâm hơn. Quả thật là như vậy, bỏ qua vấn đề bị thương, thì đan điền trong cơ thể hắn thực sự suy kiệt, nhưng cũng may mắn. Vì nhờ vậy mà thúc đẩy Mạc Phàm đột phá tiến vào cảnh giới trúc cơ hậu kỳ.

Rất nhiều tu sĩ vì thế mới lần xả trong tu chân giới, bởi kinh nghiệm chiến đấu cũng như kích phát tiềm năng sẽ giúp họ có thể tăng tiến tu vi một mảng lớn.

Buổi chiều ngày hôm sau, trong lễ trao thưởng với sự có mặt đầy đủ của năm tông môn cùng chúng đệ tử. Có thể thấy ba người đứng đầu đều có dáng vẻ khác nhau nhưng chung quy đều rất vui vẻ, ngay cả Vị Thành ngày thường không thích nói cười cũng nhếch khóe môi.

Tiểu Diễm đứng ở bên dưới khán đài, nhìn Mạc Phàm nhận thưởng mà không khỏi tự hào, đây là sư huynh của nàng a. Tất nhiên ngoài trao thưởng thì năm tông môn còn luận bàn giữa các cao tăng về nhiều vấn đề khác, nhưng đây không phải là việc của các đệ tử tham gia.

Đoạn Lăng cũng cùng Hứa Vi Xương tiến vào đại điện. Nên Tiểu Diễm, Mạc Phàm, Chu Yên rủ nhau xuống lục phong của Mạc Phàm tụ tập.

Trong rừng trúc xanh rợp bóng cây, cả ba thiếu niên thiếu nữ ngồi quây quần. Cách đây không xa là căn nhà tranh nhỏ.

“Sư huynh, giờ huynh cảm thấy thoải mái hơn chưa?” Tiểu Diễm mở miệng, Chu Yên cũng quay sang nhìn Mạc Phàm.

“Khá hơn rồi, tầm mười ngày nữa tháng là ổn. Huynh cũng vừa lúc đột phá trúc cơ hậu kì luôn. Coi như là nhân họa đắc phúc.” Mạc Phàm gật đầu.

“Oa, Mạc sư huynh giỏi thế, đệ mới ở trúc cơ trung kì.” Chu Yên nghe vậy liền phồng má, lẩm bẩm.

“Được rồi, sư phụ tỷ nói tu hành thì phải kiên trì, không nên nóng vội. Mỗi người đều có đường của mình, đệ đừng lo.” Tiểu Diễm an ủi hần, lại lấy ra một cái nồi đất, nói với Chu Yên.

“Đệ nhóm lửa đi, sáng nay ta vừa xuống hỏa tảo phòng dưới núi nhờ họ làm cho một nồi gà hầm linh thảo để sư huynh bồi bổ.”

“Sao không có phần của đệ mà lại của Mạc sư huynh?” Chu Yên kháng nghị.

“Được, vậy đệ cũng bị thương như vậy đi, ta hứa sẽ hầm cho đệ tận hai con.”

“....”

Mạc Phàm ngồi nhìn hai người tranh luận, từ chối cho ý kiến, nhưng nét mặt hần vẫn nhu hòa, đây là sư muội, sư đệ của hần, nội tâm Mạc Phàm rất vui vẻ. Cuối cùng cả ba đứa trẻ đều chia ra ăn hết nồi gà hầm, Tiểu Diễm tuy nói không làm cho Chu Yên nhưng người ăn nhiều nhất là nàng và tiểu sư đệ này.

Tuy xuất thân nông gia, nhưng Mạc Phàm từ trước không có dáng vẻ và phong phạm thô lỗ, hần được Hứa Vi Xương dạy dỗ rất tốt từ cách cư xử lẫn đối nhân xử thế. Ngay cả ăn uống cũng chậm rãi. Chưa đến nửa canh giờ, cả nồi gà hầm cũng sạch bóng, Tiểu Diễm và Chu Yên đều vỗ bụng ợ một hơi thoải mái.

“Ăn xong rồi, nói chuyện chính. Lần này ta muốn tạm biệt hai người trước, quyết định một thời gian tập trung tu luyện, nửa năm sau ta sẽ rời núi lịch luyện.” Tiểu Diễm uống một ngụm nước hoa quả, tuyên bố với hai người.

Mạc Phàm là người đầu tiên phản ứng, hần nhúm mày:

“Muội còn nhỏ thế, đi đâu?”

“Đúng a, sư tỷ, ở trên núi tu luyện cũng được mà?” Chu Yên tròn mắt, ngây thơ hỏi nàng.

“Ta còn chưa biết được nha, nhưng ta nghĩ sẽ xuôi nam về thành trấn nhỏ lúc trước ta ở tiện thể thăm một người bạn cũ, coi như một lần dạo chơi đi, cũng không biết bao giờ trở về luôn.” Tiểu Diễm lắc đầu, nàng bứt một ngọn lá trúc, cầm xoay xoay trên tay.

“Sư phụ muội, hần cho muội đi? Không được, quá nguy hiểm.” Mạc Phàm lập tức ngăn cản.

Chu Yên cũng ríu rít gật đầu đồng tình.

“Có chứ, sư phụ đồng ý rồi.”

“Thế thì ta cũng đi, để muội đi một mình ra ngoài, ta không yên tâm.” Mạc Phàm như huynh trưởng quan tâm nói.

“Đệ cũng đi nữa.!” Chu Yên nghe vậy thì liền đòi đi theo.

Tiểu Diễm nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu:

“Được nha, vậy hẹn hai người nửa năm sau nhé.”

Thời gian sau đó, Tiểu Diễm xuống công pháp các, tìm tòi trong đám công pháp của đệ tử nội môn. Học thêm một vài thuật pháp khác. Vì kĩ năng bảo mệnh tốt thì sẽ giữ được mạng nhỏ nếu không may gặp phải kẻ có lòng dạ khó lường.

Ví dụ như Trường Xuân quyết, tạo một lớp lá chắn mộc hệ chịu sát thương, hay như Xuyên Dương kiếm pháp chiêu thức xuất kì bất ý sáu kiếm công kích trực diện cực mạnh làm đối thủ không kịp trở tay. Quan trọng nhất là, công pháp luyện hồn và thu hồn.

Tiểu Diễm từ tàng kinh các đọc một số bản viết nói về lịch sử tông môn, cảm thấy việc dùng hồn luyện hóa này cực kỳ có hứng thú, nàng muốn luyện cho Bì Ngạn kiếm tăng thêm uy lực.

Khi Đoạn Lăng thấy Tiểu Diễm bê một chồng sách trở về, hắn cũng khá ngạc nhiên. Liên hỏi nàng, biết được đệ tử muốn học không hồn để luyện linh pháp bảo thì mỉm cười nói:

“Sư phụ ngươi là luyện hồn sư thì không hỏi, đọc mấy thứ này làm gì?”

“Con không biết, con chưa thấy sư phụ luyện hồn bao giờ.”

“Lần đầu ngươi gặp ta, chẳng phải đã thấy sao?” Hắn nhướn mày, gõ cây quạt vào trán nàng.

Tiểu Diễm xoa trán, cuối cùng mới nhớ ra lần đầu gặp sư phụ trong miếu, trong tay hắn đúng là có một ngọn lửa màu xanh lam. Đang suy nghĩ thì thấy hắn đi vào động phủ, liền ôm chồng sách đi theo. Hắn bước tới giường, ngồi xuống lấy ra một cái ngọc giản, đưa cho nàng:

“Đây là tâm đắc của ta trong việc luyện hồn, cho ngươi. Cái này là ngọc giản ghi chép, áp nó lên mi tâm xem là được.”

Tiểu Diễm vui mừng, nhận lấy ngọc giản, cảm ơn hắn:

“Cảm ơn sư phụ.”

Từ đó, ngoài luyện kiếm pháp lại còn luyện đan, tu luyện, nghiên cứu ngọc giản sư phụ cho, Tiểu Diễm bận tới mắt tới mũi. Bù lại những bước đầu của việc không hồn và luyện hồn nàng đã hiểu đôi chút. Nhưng luyện hồn chân chính để ngưng tụ thành hóa điểm thì nàng chưa được thử, bởi vì tông môn quá sạch sẽ, không có lấy một mảnh hồn.

Khi Tiểu Diễm trình bày về vấn đề này cho Đoạn Lăng, hắn không cho ý kiến gì, chỉ quăng cho nàng một cái giới chỉ. Tiểu Diễm hào hứng mở ra xem, chỉ thấy trong đó có một cái tháp nhỏ, hình dạng cổ xưa, ngoài ra không còn gì khác. Nàng mân mê cái tháp trong tay, cũng không xem ra cái gì, liền đi hỏi sư phụ. Mới biết đây là một cái nạp hồn giới, có thể chứa đựng hồn phách. Bởi không phải pháp bảo nào cũng có thể chứa đựng âm hồn, nhất là pháp bảo có linh từ lâu như Bì Ngạn kiếm.

Còn Tiểu Hắc là ngoại lệ, nó là quý hồn hóa thành từ vạn hồn thôn phệ trong Cẩm Tú tiên. Thì ra ý tứ của Đoạn Lăng là, muốn có hồn thì tự đi mà bắt...

Nhưng ít nhất thì nàng cũng có thêm một bảo khí để thu hồn, sau khi trích máu nhận chủ, nàng đặt tên cho nó là Hồn Tháp. Đoạn Lăng thấy Tiểu Diễm không đòi hỏi hắn phải cho nàng một đồng âm hồn, mà yêu thích ngắm nghía Hồn Tháp thì hài lòng.

Cái nạp hồn giới này hắn tìm ra từ một di tích cổ, so với nạp hồn giới bình thường thì nó ngay cả hồn tu sĩ cảnh giới nào cũng có thể nhốt, nếu như ngươi đủ tu vi. Chính hắn cũng suýt nữa không cẩn thận bị ăn thiệt thòi bởi cái nạp hồn giới này, không ngờ hôm nay lại truyền nó cho đệ tử.

Có một hôm đang ngồi đọc thư tịch, Đoạn Lăng chợt nhớ ra điều gì, gọi Tiểu Diễm tới. Hắn lấy ra chuỗi hạt đang đeo trên cổ tay, đưa cho nàng, nói:

“Đây là niệm hồn châu, dùng để trấn tà vật, ngươi học pháp môn của Luyện Hồn tông, sau này ra ngoài không cẩn thận dễ bị tà quái đeo bám, dùng nó sẽ không sợ nữa, cầm lấy đi.”

Ngoài ý muốn là Tiểu Diễm chán chừ nhìn hắn nói:

“Thứ quan trọng như vậy, sư phụ cũng cần, con không lấy đâu.”

Đoạn Lăng ngẩn người, hắn cảm thấy hơi vui mừng trong lòng vì sự quan tâm của đệ tử, niệm hồn châu này là món sư phụ hắn cho lúc gia nhập môn phái, đi theo hắn đã nhiều năm tháng. Tuy giờ tác dụng với hắn không còn nhưng hắn vẫn luôn đeo nó như một thói quen. Hắn không nói với Tiểu Diễm điều này, chỉ lạnh nhạt:

“Giờ tu vi của ta đã không cần nó nữa, nhận lấy, giữ gìn cẩn thận.”

Lúc này nàng mới ngoan ngoãn đáp một tiếng “ạ”, cầm lấy chuỗi hạt. Chuỗi hạt bằng gỗ này đeo lên cổ tay nhỏ xinh còn hơi rộng, cuối cùng Tiểu Diễm quấn nó lại thành hai vòng tròn vào cổ tay mình. Hạt gỗ thơm mùi hương thoang thoang. Tiểu Diễm rất yêu thích, mỗi khi rảnh rỗi lại đem ra lau cẩn thận, đây là món đồ vật đầu tiên sư phụ lấy từ trên người hắn cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Bạch sa thành

Đoạn Lăng trầm tư ngồi bên vách núi, nhìn xuống những dãy núi còn lại của dãy Lao Sơn. Đôi mắt hoa đào của hắn sâu thẳm mà tang thương, ánh mắt như một người từng trải qua bao nhiêu tuế nguyệt, chứ không phải của một thanh niên có diện mạo trẻ tuổi.

Trời đã cuối thu những cơn gió hơi se lạnh nhẹ nhàng trên từng góc ngách, cây cối trên Lao Sơn cũng bắt đầu rụng lá vàng.

Quy luật bốn mùa của tạo hóa như hành trình của một đời người. Sinh sôi nảy nở vào mùa xuân, tung bừng rạng rỡ vào mùa hạ, héo úa điêu tàn vào mùa thu, giá băng và căn côi khi mùa đông tới. Vòng tuần hoàn ấy cứ lặp đi lặp lại, không ngừng nghỉ.

Đạo này hắn rất hay ngăn người như vậy. Tháng ngày tu luyện và tranh giành trong thế giới tu chân hắn không có thời gian nhiều như mấy năm nay. Đáng ra, với một người tu hành đột phá đến cảnh giới này của hắn, bước qua một bước nữa là thành đạo, sẽ không nhận đệ tử. Chỉ hơn ba trăm năm đã đến cảnh giới đại thừa, một bước độ kiếp nữa là nhảy ra khỏi lồng giam của phiên thiên địa. Nhưng hắn đã chọn cho mình một con đường khác, nhận nuôi một nữ hài tử làm đệ tử.

Mấy năm qua, hắn và đệ tử của mình sớm tối bên nhau, người lạnh nhạt thờ ơ như hắn cũng phải có cảm xúc. Nói đến năm tháng dài lâu, thì có rất nhiều người hắn biết, nhưng nói đến người hắn chân chính nhận thức thì chẳng có mấy ai.

Hắn một lòng tâm đạo, một lòng muốn đi xa hơn trên con đường này, hắn chưa vì ai mà ngừng lại. Bầu trời một sắc trắng nhàn nhạt, hắn ngược nhìn thiên khung, vài lọn tóc đen bay nhẹ trong gió.

Tầm mắt hắn đưa xa hơn, từ Cửu Lao Sơn mà nhìn khắp phiên thiên địa. Đến một bước này cần tích lũy năm tháng dài lâu, hoặc là cơ duyên tạo hóa không lỡ. Nếu không thể vượt khỏi trời cao, thì duyên tận mệnh tuyệt trở về dưới đất vàng.

Từng người một mà hắn quen biết, đấu với thiên địa, tranh một hơi thở, cũng đều vì con đường này mà ngã xuống. Vì thế hắn bắt giặc dấy lên sự lo lắng cho đệ tử của mình. Cuộc sống của người tu chân chỉ êm ấm khi ở trong gia viên tông môn. Còn hành tẩu trong thế giới là một chuyện khác, cá lớn nuốt cá bé, đó là đạo lý sinh tồn.

Hắn đang băn khoăn không biết mình nên âm thầm đi theo bảo hộ, hay là cứ để mặc nàng tự lặn lội trong tu chân giới. Dù nói hắn pháp lực vô biên, nhưng cũng có những nơi bàn tay hắn không thể vươn tới. Đang suy nghĩ như vậy, hắn đưa mắt về một hướng khác, cách đó không xa trong núi, đồ đệ hắn đang chăm chỉ luyện kiếm pháp cùng Tiểu Hắc, nó cũng đã chịu tiếp nhận năng. Từng giọt mồ hôi rơi trên tóc mai, Tiểu Hắc đang cẩn thận áp chế tu vi mà đầu cùng năng, mỗi khi vui vẻ, khuôn mặt Tiểu Điem đều biểu lộ rõ ràng, đôi mắt hạnh lấp lánh như ánh sao.

Đoạn Lăng nằm xuống, trực tiếp không câu nệ cỏ vàng xơ xác dưới chân mà lấy tay gối đầu, dùng Cẩm Tú tiên che mặt, tóc hắn xõa ra đầy trên mặt đất, trường bào cũng không tránh khỏi số phận dính bẩn. Lần đầu tiên hắn thấu hiểu tâm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Ít ai biết được rằng vị đại trưởng lão cao cao tại thượng trên cửu phong cũng từng là một đứa trẻ mồ côi.

Hắn khác Tiểu Điem, hắn từ nhỏ một thân một mình sống trong thôn xóm nhỏ, cha mẹ hắn đã mất từ rất sớm. Cho đến một ngày hắn gặp sư phụ và bá sư. Lão nhân kì lạ đó, dìu dắt hắn tiến vào Luyện Hồn tông, đến khi lão tọa hóa cũng rất nhẹ nhàng, chỉ là ra đi trong giấc ngủ.

Chính vì điều đó mà mấy chục năm về trước Đoạn Lăng cũng bỏ đi ra ngoài phiêu bạt. Đối với kẻ đã đi tới bước này như hắn, thời gian không còn là khái niệm gì gấp gáp, nhưng với một số người, thời gian quá xa xỉ. Như sư phụ hắn vậy.

Có tiếng bước chân chậm rãi tới gần, kéo chiếc quạt đang che trên mặt hắn xuống. Giọng nói của Tiểu Điem thốt lên:

“Sư phụ, sao người lại nằm đây? Mặt đất không sạch sẽ, để con phui cho người.”

Nói rồi nàng giơ tay muốn gạt đi mấy nhánh cỏ khô vàng đang dính trên tóc hắn. Đoạn Lăng bắt lấy tay nàng, cản lại, giọng hắn khàn khàn:

“Bao giờ người xuống núi?”

Tiểu Điem nghe vậy liền ngăn người, nàng chu đôi môi hồng như cánh hoa đào:

“Người muốn con đi sớm vậy ư? Cũng sắp rồi ạ, con đã hẹn với Mạc sư huynh và Chu sư đệ.”

Nói rồi đưa mắt nhìn bàn tay nhỏ nhắn vẫn đang được hắn nắm lấy. Trên cổ tay là niệm hồn châu tỏa ra ánh sáng êm dịu. Hắn buông tay ra, giọng nói không biết vui hay buồn:

“Bọn hắn cũng không ở trên núi tu hành, lại học theo người ra ngoài, còn ra thể thống gì?”

Tiểu Điem lắc đầu:

“Đệ tử không biết nha, hai người họ muốn đi theo con. Nếu sư phụ không đồng ý, con bảo bọn họ đừng theo là được.”

Đoạn Lăng chống tay ngồi dậy, từng mảnh cỏ vàng rơi xuống, trường bào vậy mà không nhuộm bụi bẩn, hắn cất bước đi vào động phủ. Để lại Tiểu Điem ngồi đó rồi rầm, không hiểu ý của hắn là gì.

Một ngày nọ, khi Tiểu Diễm đòi lấy chút ngân lượng ở bên khu vực tạp vụ đường, lại chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cần thiết, cho vào nhẫn trữ vật. Nàng tạm biệt Đoạn Lăng, xuống cổng sơn môn, đứng chờ Mạc Phàm và Chu Yên ở nơi đã hẹn trước. Lúc nàng đi sư phụ không dặn dò gì nhiều, hẩn đứng ngoài động phủ, nhìn nàng đạp kiếm bay xuống núi.

Ngoài ý muốn đã đến giờ hẹn mà đến bóng dáng của một con ruồi cũng không thấy, chỉ thấy hai con hạc truyền tin bay tới tay nàng. Con hạc đầu tiên màu vàng, giọng nói âm ức của Chu Yên vang lên:

“Sư tỷ, sư phụ đệ không cho đệ đi, người bắt ta phải tu luyện đến kết đan mới cho xuống núi, oa oa, còn nhốt đệ lại trong phòng có kết giới nữa.”

Con hạc thứ hai màu đỏ, giọng nói của Mạc Phàm lại đầy ái ngại:

“Sư muội, huynh định ngày hôm nay sẽ đến chỗ hẹn cùng muội nhưng không ngờ sáng nay sư phụ ta lại gọi đến nói cha mẹ ta cùng đệ đệ muội muội đã đến Luyện Hồn tông thăm ta. Giờ ta phải bồi bọn họ, sư muội, nếu không có thể trì hoãn chút thời gian được không?”

Với con hạc này Tiểu Diễm tỏ vẻ mình không có việc gì, vốn cũng đã định đi một mình, kêu hẩn không cần phải áy náy.

Thả hai con hạc truyền tin bay về với chủ nhân của nó. Nàng nhìn ba chữ Luyện Hồn tông đơn giản khắc trên tấm bia đá dựng ngay lối vào cửa sơn môn. Quay đầu, đi về một hướng khác.

Trên một thành trấn khá đông đúc, người qua kẻ lại tấp nập, gian hàng nhiều vô số, từng tiếng rao hàng vang lên khắp con đường nhỏ. Đây là một trong những phường thị khá phổ biến trong giới tu chân. Người từ bốn phương đổ về. Cũng không biết nó xuất hiện từ bao giờ, chỉ biết khi nhiều người biết đến sự có mặt của nó, thì nó đã có rất đông người tu chân qua lại.

Đương nhiên cũng có phạm nhân, nhưng thường chỉ là người làm việc sai vật hay buôn bán sinh ý nhỏ lẻ. Vì nằm gần khu vực hoang mạc, đi qua cổng thành về phía tây là một sa mạc cát trắng trải dài, nên người ở đây gọi nó là Bạch Sa Thành. Nói như vậy không phải có nghĩa là không có nhiều phạm nhân sinh sống ở nơi này, mà là số lượng rất nhiều, và họ cũng biết đến một nguyên tắc cơ bản ở Bạch Sa Thành. Đó là không hỏi chuyện không phải của mình, không xen vào việc không phải của mình. Người tu chân sẽ không động vào phạm nhân, nhưng nếu người trêu chọc họ, thì chết cũng không có ai giúp người giải oan ức.

Lại nói, tuy là phường thị nằm giữa Luyện Hồn tông và Kim Bằng tông nhưng nó lại không nằm trong hai thế lực. Ở đây người có quyền hạn cao nhất là thành chủ. Nghe nói, vị thành chủ này đã tọa trấn Bạch Sa Thành từ khi nó chỉ là một tụ điểm nhỏ nhỏ của giới tu chân. Bạch Sa thành chủ rất kín tiếng, nếu không sảy ra chuyện gì ảnh hưởng tới tồn vong của thành thị thì hẩn sẽ nhắm mắt làm ngơ hết thảy. Thế nên trật tự của thành thị khá hỗn tạp, thường xuyên xảy ra phân tranh.

Ví dụ như lúc này, phía đông thành, tại một gian hàng nhỏ bán đồ ăn vặt, đại hán thân hình vạm vỡ trực tiếp đập vỡ cái chén trước mặt, chỉ vào người nhỏ gầy đối diện, quát lên:

“Trương lão nhị, ngươi đừng có quá đáng. Đã bàn bạc trước rồi mà ngươi còn lật lọng, đừng trách Tam gia ta không nể mặt ngươi. Lão đại tuy đã mất tích nhưng không phải hẩn đã nói không có gì thì sẽ về Bạch Sa Thành hội họp sao. Ngươi phản phé thì thôi, nhưng chiến lợi phẩm của hẩn cho ngươi thì phải chia ra!”

Trương lão nhị trong miệng hẩn kia là một người nhỏ gầy, khô quắt, đôi mắt nhỏ như mắt heo. Đang thăm mắng lão tam là tên ngu ngốc. Chuyện đáng ra có thể thương lượng nhưng tên lão Tam rất trung thành với lão đại, khi nghe thấy hẩn nói sẽ không chờ lão đại mà muốn tách ra đi riêng thì gào ầm lên. Âm ỉ như vậy tất nhiên sẽ gây chuyện chú ý, ngoài tiểu nhị và người phụ nữ làm đồ ăn kia không quan tâm thì tất cả mọi người trong quán đều đồng tai lên nghe.

Bên cạnh bàn của hai người có một lão già mặc một chiếc áo đạo bào, xem ra có vẻ là đạo sĩ, thấy thái độ nóng như lửa của đại hán kia thì cười hiền từ, chấp tay đi tới bên cạnh nói với hẩn:

“Vị hẩn tử này, Lưu mỗ có lẽ, chuyện gì cũng có thể thương lượng được, đừng làm tổn thương hòa khí. Không biết là chuyện gì, lão có thể nghe đôi chút được không? Biết đâu lão có thể phân giải cho hai huynh đệ các ngươi.”

Thấy thái độ của lão đạo này không tệ, lại nói năng nhẹ nhàng. Tên gọi lão tam kia cũng chần chừ định kể, mắt Trương lão nhị híp lại, đảo con ngươi, cười xòa túm lấy tay lão tam:

“Ày, không có chuyện gì, chỉ là tranh chấp chuyện chia hàng đi buôn thôi, cả ba người chúng ta hẹn trước mà không thấy người kia đâu. Ta định đem hàng đi trước nên lão tam mới nóng lên không cho. Lão xem này, đồng hàng này mà để lại, hạ giá xuống ta còn bán cho ai được chứ.”

Nói rồi gio tay chỉ về một hướng khác, cuối con đường đứng là có một con la đang thò hàng được cột ở đó. Bạch Sa Thành khá lớn, thương nhân không ít, nên lời này vừa nói ra đã giải đáp trí tò mò của nhiều người, mọi người thấy vậy lại cúi đầu thưởng thức đồ ăn. Lưu đạo sĩ kia nghe vậy cũng cười, nói:

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy, chuyện này đúng là khó xử. Lão thật không giúp được rồi.”

Trương lão nhị cũng chấp tay đáp lễ lão, đứng dậy để lại một nén bạc, kéo lão tam còn đang trầm mặc đi thẳng về cuối ngõ, Lưu đạo sĩ nhìn một loạt động tác này ním cười nhường đường, trở lại bàn của mình thong thả ăn mỗi uống rượu. Chừng một lúc sau mới trả tiền rồi đi.

Đây chỉ là một câu chuyện bình thường xảy ra trong thành thị, mọi người không ai để tâm, thiếu nữ ngồi trong góc vốn giặt mình vì tiếng chén vỡ, gấp lại miếng thịt heo xào vừa rơi xuống đĩa, vừa chống tay hóng chuyện vừa ăn ngon lành. Cho đến lúc lão đạo rời đi thì nàng mới quệt miệng gọi tính tiền. Đó là một tiểu cô nương xinh đẹp, màu da như mật ong thượng hạng, mắt đen như bảo thạch, mi dày như rèm che rủ xuống khi nàng chớp mắt, khiến người ta đã gặp phải nhìn qua vài phần. Không sai, nàng chính là Tiểu Diễm. Vốn nàng định bay về phía Động Đình Hồ, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại bay lên phía tây, một đường bay mãi toàn thảo nguyên thì thấy Bạch Sa Thành, nên đáp xuống nghỉ lại. Kinh nghiệm này khiến Tiểu Diễm phải xem lại khả năng xác định phương hướng của mình.

Trong một căn phòng tại nhà trọ. Tiểu Diễm khoanh chân ngồi thổ nạp. Vẫn kém chút nữa là bước vào trúc cơ đại viên mãn. Nàng kết thúc chu kì vận hành linh khí, gọi tiểu nhị đem đến một bồn nước nóng, định tắm rửa xong sẽ đi ngủ. Nhìn chuỗi hạt đang đeo trên tay, nàng bất giác đã nhớ tới sư phụ. Mấy năm nay sống cạnh Đoạn Lăng đã trở thành thói quen, đến bây giờ đi một mình ra ngoài thật lạ lẫm.

Nhưng đúng lúc này, có một âm thanh rất to vang lên giữa đêm tối, chấn động cả Bạch Sa Thành. Đang ở trong bồn tắm Tiểu Diễm cũng ngạc nhiên đứng dậy, mặc quần áo rồi kéo rèm cửa sổ ra nhìn bên ngoài. Cả khu thành thị vẫn còn đang náo nhiệt vào ban đêm, nhưng ai lấy đầu ngẩng đầu lên nhìn về phía tây thành, ở đó là sa mạc vô tận.

Trong đêm, chòm sáng đó xuyên thẳng trời, vô cùng bắt mắt. Ở đây không ít người tu chân, vậy nên đã có rất nhiều người không chần chừ mà phi hành về phía tây thành, muốn xem điều gì xảy ra. Tiểu Diễm thấy còn có người hô:

“Chòm sáng lớn như thế, nếu không phải vị cao nhân nào đột phá thì cũng là dị bảo xuất thế a.”

Tu sĩ rời thành càng lúc càng nhiều, quảng sáng kia cứ như muốn càng nhiều người chú ý đến nó càng tốt, vẫn sáng không ngừng, như một ngọn đèn không lồ chiếu sáng đêm đen.

Tiểu Diễm lúc này đã xuống dưới đường, lẫn trong đám người, nàng tuy tò mò nhưng không lỗ mãng. Nàng trở lại phòng, thay một bộ quần áo khác, dịch dung thành một thiếu nữ trông rất bình thường, mặt một đồng tằm nhang, không có gì nổi bật. Bước ra khỏi nhà trọ, dùng cước bộ đi về phía tây thành, hòa cùng dòng tu sĩ tu chân lũ lượt, đạp phi kiếm bay về phía quảng sáng.

Tiểu Diễm vừa mới đi, thì nơi nàng vừa đứng cũng xuất hiện một người bước ra từ trong bóng tối, bên cạnh hắn cũng có tiếng nói:

“Chủ nhân, nha đầu đi xem nào nhiệt rồi, chúng ta không đi sao?”

Người kia nhếch miệng cười rồi cũng trực tiếp biến mất trong hư không.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bảo vật xuất thế?

Sa mạc rất rộng lớn, nhưng vì lợi thế về số lượng tu sĩ, pháp bảo phi hành lóe sáng như hàng ngàn con đom đóm giữa không trung, chỉ thẳng về một phương hướng.

Dù trong lòng hơi hồi hộp và tò mò, nhưng Tiểu Diễm tự dặn mình, nếu cảm thấy có nguy hiểm sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy.

Không tới nửa canh giờ thì cũng đã gần tiếp cận vùng sáng. Ở đó tu sĩ đã đứng đông nghìn nghịt, nhìn số lượng cũng phải hơn phân nửa tu sĩ trong Bạch Sa Thành, và cũng có những tu sĩ từ phương hướng khác tụ lại. Cũng có sự phân biệt giữa bọn họ. Ví dụ người có tu vi thấp kém thì sẽ chọn lựa đứng xa hơn quan sát. Còn người nào ý vào thực lực mạnh mẽ, không sợ hãi mà tiến gần hơn.

Thì ra ánh sáng này không phải của tu sĩ đột phá, cũng không phải có trọng bảo. Chỉ thấy cả một cồn cát như bị xói tung, một cái cửa động phủ bị chôn vùi trong cát vàng đã mở ra một nửa cầm chế, ánh sáng phát ra từ đó. Cái động phủ này quả là kì lạ, nó bị cát che phủ, nhưng không chìm sâu dưới tầng cát, mà giờ lại có xu hướng muốn dâng lên cao. Bên cạnh đó đã nằm hai xác người, Tiểu Diễm neho mắt nhìn, không ngờ lại là hai tên thương nhân cãi nhau lúc chiều trong quán ăn nhỏ. Nhìn thương thế khá thảm, là bị dày vò một lúc lâu mới chết.

Cao nhân trong giới tu chân nhiều vô số, Tiểu Diễm đọc điển tịch trong môn phái thì biết họ cũng sẽ dựng động phủ ở nhưng nơi càng ít người qua lại càng tốt. Nhưng vị nào đến giữa sa mạc mà tạo động phủ thì quá kì lạ. Bởi vì rất khó để nó không bị cát sa mạc chôn vùi, trừ khi, bản thân nó là một món bảo khí. Không chỉ riêng Tiểu Diễm nghĩ vậy, mà có rất nhiều người dường như đã nhận ra điều này, ánh mắt tham lam mà nhìn vào động phủ kia.

Tu sĩ bốn phương đổ về, xu thế vẫn không dừng lại, có vẻ như tầng hào quang này thu hút rất nhiều sự hiếu kì. Có lẽ, do trông đêm tối, ánh sáng quá thịnh. Phải đến một canh giờ sau, một cái động phủ mới hoàn toàn hiện lên hoàn chỉnh. Không ngạc nhiên khi nó vậy mà như một quả núi lớn, màu sắc đen kịt, nổi bật vô cùng trên cát trắng. Có lẽ chủ nhân động phủ muốn chôn vùi nó tại nơi này vĩnh viễn, chỉ là hai người đã chết kia hay một ai đó đã động vào cầm chế giải trừ, ép nó phải hiện thế. Bằng chứng là một phần cầm chế vừa bằng một người chui vào đã hé mở.

Chuyện náo động như vậy tất nhiên đã đến tai Bạch Sa thành chủ đang tọa trấn trong Bạch Sa thành. Có người hô lên:

“Bạch Sa thành chủ tới!”

Một đám đông vậy mà tách hẳn một con đường, ngẩng đầu lên nhìn không trung, có vẻ như uy vọng của vị thành chủ này không tụt với tu sĩ trong thành.

Chỉ thấy một người mặc áo bào trắng, họa tiết vân mây, tóc đã bạc trắng, sắc mặt hồng hào, đạp một cái hồ lô bay tới. Khi lão đáp xuống, cũng không nhìn đám đông tu sĩ xung quanh, tỉ mỉ đánh giá động phủ.

Tất nhiên, với uy vọng của lão, trong lúc đang quan sát không ai đại mà làm phiền. Chỉ thấy Bạch Sa thành chủ nhìn một lúc xong rồi lộ vẻ ngạc nhiên rồi lại thờ dài.

Đám người xung quanh nhìn nhau. Cuối cùng Bạch Sa thành chủ cũng lên tiếng:

“Hắc Sơn quân chủ vốn đã mai danh tuyệt tích từ lâu. Vậy mà lại lựa chọn táng thân nơi này. Nghe nói lúc sinh thời hắn có một món pháp bảo trông như ngọn núi, đại danh Hắc Sơn cũng từ đó mà ra. Có lẽ, chính là động phủ này đây.”

Mọi người lập tức tìm tòi cái tên này trong lớp những cao thủ của tu chân giới, Tiểu Diễm cũng lục lọi trí nhớ.

Có một người nhanh trí nhớ ra:

“Chẳng phải là Hắc Sơn quân chủ đầu một trận thành danh ở Bạch Sa Bình đó sao?”

Cũng có người hô lên:

“Nghe nói năm đó Hắc Sơn tiền bối đã đạt tới cảnh giới Hóa Thần, không biết những điều này có phải sự thật không?”

Rất đông tu sĩ nghị luận với nhau, Tiểu Diễm đứng trong đám người cũng im lặng nghe họ trao đổi.

Nếu như xác định đây là động phủ của Hắc Sơn quân chủ rồi thì dễ nói chuyện, di sản của tu sĩ hóa thần cũng là một hồi cơ duyên rất lớn. Bạch Sa thành chủ sau khi xác định thì cũng không ở lại mà quay về tọa trấn Bạch Sa Thành. Cấp bậc này của lão thì động phủ của Hắc Sơn quân chủ không gọi lên hứng thú.

Bạch Sa thành chủ đi rồi, còn một đám lớn tu sĩ nhìn nhau. Ai cũng muốn vào trong động phủ, nhưng vấn đề là chỗ hờ kết giới quá nhỏ, chờ từng người chui vào là không có khả năng.

Một người có vẻ như là đại sư trận pháp, tiến lại gần xem xét, quay ra nói với đám đông:

“Mọi người, cấm chế này có thể dùng lực oanh kích, chứ vị đạo hữu, cùng ta mở cấm chế, cơ duyên bên trong sẽ thuộc về chúng ta.”

Nghe lời này, vậy mà có vài chục tu sĩ động thủ với cấm chế, khoảng chừng một nén nhang dưới công kích liên tục thì cấm chế đã vỡ, kết giới trong động phủ mở ra. Không nói lời nào vị trận pháp sư kia chui vào đầu tiên. Những người tiếp theo đều là không do dự tiến vào. Nhưng cửa vào động phủ không chịu được số lượng lớn như vậy, nên có người dùng tu vi oanh kích người khác mà chiếm trước tiên cơ vào động phủ, hàng ngàn người cùng chen lấn trước lối đi nhỏ nhỏ, chưa vào đến nơi mà đã xảy ra thương vong.

Tiểu Diễm hơi lùi lại cách xa đám đông chừng mười thước. Nàng không biết có nên vào động phủ này hay không, cũng không dám chen vào trong đám tu sĩ kia. So với họ nàng chẳng tính là gì, nhưng nghe nói đã có nguyên anh tu sĩ tiến vào, cơ hội của nàng có thể nói là rất ít.

“Sao ngươi không vào?” Bên cạnh nàng xuất hiện một giọng nói lạnh như băng, không biểu lộ cảm tình. Tiểu Diễm giật mình quay sang nhìn người vừa phát ra âm thanh. Vừa nhìn lại giật mình hơn nữa, chỉ thấy một trương mặt nạ quý không biết là khóc hay cười, chỉ hở ra đôi mắt có con ngươi màu đen đang nhìn chăm chăm vào nàng. Người nọ mặc một thân áo choàng trùm đầu, thứ để lộ ra chính là mặt nạ kia, nhìn sao cũng vô cùng không thoải mái.

Tiểu Diễm cố tình dịch ra cách người nọ thêm một khoảng, mắt hẩn đảo sang thấy cử chỉ của nàng thì không nói gì. Vẫn luôn nhìn chăm chăm như thể Tiểu Diễm không trả lời thì sẽ không buông tha.

“Ta, ách, ta chỉ tính đến đây chơi thôi. Đi ngang qua, thuận tiện xem thử. Còn ngươi?”

“Ta cũng đi ngang qua. Tu vi cũng rất kém, ngươi có muốn đi vào xem thử không?” Hắn thề mà lại lấy lý do rách nát của nàng để trả lời ngược lại. Mặc cho Tiểu Diễm lắc đầu quầy quậy, hắn túm lấy nàng đẩy lại gần cửa động phủ chỉ còn thừa thớt vài người.

Không phải Tiểu Diễm không phản kháng, mà là tay người kia như gọng kim vừa kiềm chế lại rất khéo léo khiến nàng không giãy ra được. Cứ vậy mà bị ép đi vào di tích của Hắc Sơn quân chủ. Hình ảnh cuối cùng trước khi cảm giác quay cuồng ập đến là, người kia vậy mà dùng hai tay ôm nàng trong lồng ngực, mặc kệ quý khóc cười không lộ vui buồn đang rất gần nàng, mũi chum bị rơi xuống, tăn ra vài lọn tóc đen nhánh.

Sau đó thì cứ vậy mà ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Bài học

Một hồi nôn nao xoay vòng, trước lúc ngất xỉu chỉ biết cố túm lấy ngực áo người bên cạnh, nàng còn nghe thanh âm của hắn giống như khẽ cười.

Cũng không biết đã bao lâu, đến khi mở mắt ra thì Tiểu Diễm nheo mắt nhìn xung quanh, cả không gian tràn đầy sương mù, gió tay miễn cưỡng thấy năm ngón.

Còn đang mơ màng, thì nghe thấy giọng nói âm u vang lên trên đỉnh đầu:

“Tĩnh rồi à?”

Tiểu Diễm giật mình đánh thót, ngẩng lên nhìn, một cái mặt nạ quỷ đập thẳng vào tầm mắt. Nếu không phải người tu luyện phẩm chất cơ thể không kém thì nàng rất có thể bị hù cho đau tim. Khẽ nhích người ra xa hắn một chút, nhỏ giọng nói:

“Tiền bối, ta thực sự tu vi rất kém, người bắt ta vào đây cũng không làm được gì a.”

“Ta thấy ngươi cứ chần chừ nửa muốn nửa không, đã đến trước cơ duyên thì phải thử một lần, tiện tay giúp ngươi lựa chọn thôi.”

Người kia thung thảng đáp. Không thấy sắc mặt của hắn, nhưng giọng điệu lại có sự vui mừng khi người gặp họa. Không biết tu vi của đối phương, Tiểu Diễm chỉ dám cười mà như mếu. Cả hai đi trên con đường sương mù một lúc, ngoài hai người ra kì lạ là không có một người nào khác.

Trong lúc trò chuyện, nàng và người kia biết về nhau đôi chút, Tiểu Diễm chỉ nói cho hắn biết mình là tán tu họ Đoàn, người kia nghe vậy cũng đơn giản sơ qua mà nói cứ gọi hắn là Tà Diện.

Vốn là mới gặp nhau, cả hai cứ khách sáo mà đi cả đoạn đường sương mù. Nhưng đi mãi mà không thấy đường ra, sương mù vẫn dày đặc. Được hơn nửa canh giờ Tiểu Diễm đành quay sang nói:

“Ta tiền bối, hình như chúng ta bị nhốt trong không gian này rồi. Cứ đi mãi cũng không giải quyết được gì.”

Người kia ầy vậy mà gật đầu:

“Đây là một trận pháp, phải tìm được mắt trận mới thoát khỏi. Trên đường đi ngươi có thấy gì kì lạ không?”

Kì lạ? Tiểu Diễm nghĩ nghĩ, ngoài sương mù thì còn có gì kì lạ, không đúng, ánh sáng, nơi này vẫn tồn tại ánh sáng, vì thế nên này giờ hai người mới có thể tiếp tục đi về phía trước. Nàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ vàng trắng đang treo lơ lửng trên bầu trời kia, nói với hắn:

“Ta thấy mặt trăng này rất lạ, lúc chúng ta vào đây trời cũng gần sáng, đi này giờ mặt trời phải xuất hiện rồi. Nhưng không gian này chỉ có mặt trăng, thời gian như không thay đổi. Tiền bối, ngươi có cách gì không?”

Họ Tà không trả lời nàng, hắn coi như là đồng quan điểm với nàng, gió tay phách một cái vậy mà chém thẳng về phía mặt trăng trên bầu trời. Vốn dĩ trời cao như vậy, người có chém thể nào cũng không thể tới. Nhưng một bó kia, chém đứt đôi vầng trăng, cảnh tượng quá khủng bố.

Sương mù vốn dày đặc tan ra hết trong nháy mắt như chưa hề tồn tại, Tiểu Diễm lúc này chưa hết kinh ngạc lại há hốc mồm nhìn trăng cảnh xung quanh.

Rất rất nhiều tu sĩ đang ở xung quanh nàng, từng người đều loanh quanh trong một vòng tròn, vừa đi vừa lăm bằm.

Tiểu Diễm toát mồ hôi nhìn cảnh tượng trước mắt, hỏi Tà Diện:

“Tiền bối, nếu chúng ta cứ như họ bây giờ thì có sao không?”

“Không sao cả, vậy thì ngươi cứ loanh quanh trong sương mù cho đến lúc sức lực cạn kiệt mà chết thôi.”

Tiểu Diễm im lặng đánh giá xung quanh. Chỉ thấy đây nào có cái động phủ nào, chỉ là một phương thiên địa rộng lớn. Cỏ xanh mon mơn phủ đầy mặt đất. Ngược nhìn bầu trời trên cao, nàng e rằng đây là một pháp bảo có thể huyền hóa ra cả một không gian, vốn đọc nhiều điển tịch, không ngờ hôm nay có thể chứng kiến.

Thấy Tà Diện bước về phía trước, Tiểu Diễm không chần chừ liền đuổi theo, ở nơi này ít ra còn có một người đi cùng vẫn tốt hơn. Nàng cảm thấy so với tách ra đi loạn trong này thì bám vào một người có tu vi cao hơn mình sẽ dễ bảo mạng. Bởi một chương kia tuy đơn giản nhưng Tiểu Diễm không nghĩ mình có thể đánh ra gọn gàng như hắn.

Đúng là không phải tu sĩ nào cũng là đèn cạn dầu. Phía trước con đường cỏ xanh đã có rất đông tu sĩ tụ tập, đều quay lại đánh giá hai người rồi rồi tầm mắt. Bởi vì nơi bọn họ đang đứng có một cái tháp ba tầng, khá to. Đã có người đi vào nhưng những người đứng đây thì đang quan sát. Có bài học ở huyền cảnh sương mù, họ không cho rằng nơi này ít nguy hiểm hơn.

Tháp không có gì đặc biệt, nhưng mọi thần thức lại không thể thăm dò, chỉ có đi vào mới biết được. Tiểu Diễm không có chí tiến thủ mà lựa chọn ở lại bên ngoài. Nàng lựa lời tỉ mỉ nói với Tà Diện:

“Ngài cứ vào trước a, ta ở đây chờ thôi. Đi đến đây ta cũng mãn nguyện rồi.”

Không chờ hẳn đáp lại, thì một tiếng chấn động âm âm vang lên, xoay người nhìn lại từ bốn phương tám hướng cơ man nào là châu chấu khổng lồ kéo đến. Con nào con lấy hai càng sắc lẹm như liềm đao, tu vi cũng ánh chừng ngưng khí tầng chín. Một con không đáng sợ, nhưng hàng ngàn hàng vạn con tới tấp bay tới trong không trung thì quá khủng bố. Tiểu Diễm nào còn suy nghĩ gì, đang muốn quay đầu bỏ đi thì trực tiếp quay lại vọt tới kéo Tà Diện chạy vào trong tháp.

Rất kì lạ là đàn châu chấu chỉ tấn công những người ở ngoài, còn phạm vi cửa tháp thì không có con nào bén mảng. Nhận thấy điều đó mọi người đều cuống quýt chạy tới. Quá trình đó thật thảm khốc, máu tươi văng đầy đất. Cũng không biết an toàn vào trong tháp còn lại bao nhiêu.

Tà Diện và Tiểu Diễm không dừng ở tầng một, hẳn kéo nàng đi lên tầng cao hơn. Phải nói Hắc Sơn quân chủ quả là tàn độc. Bố trí huyễn cảnh, rồi lại đàn châu chấu thủ vệ, còn ép người ta phải lựa chọn đi vào trong tháp. Đã chết rồi còn thiết kế tầng tầng chập chập như vậy. Nếu nói ở đây an toàn hơn thì qua hai phen hoảng hốt Tiểu Diễm cũng không tin.

Lên đến tầng hai Tà Diện buông tay nàng ra, cất giọng hỏi:

“Giờ an toàn rồi tách ra đi riêng chứ nhỉ? Ta thấy ngươi có vẻ không thích đi cùng ta lắm.”

Nãy chót nói lời làm phật ý hẳn, Tiểu Diễm cũng lúng túng. Nhưng nàng da mặt cũng dày, cười hi hi xoa tay giải thích với hẳn:

“Tiền bối đừng hiểu lầm. Đây là văn bối muốn đứng đó chờ người vào đoạt bảo, không ngờ...haha.”

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ thân nhiên như nhìn thấu tâm tư của nàng, khiến Tiểu Diễm đành gượng hai tay cam đoan:

“Ta tiền bối! Ta thề nhất định sẽ không bỏ chạy, cùng người ra khỏi nơi này. Ta nếu nuốt lời liền không mang họ Đoạn a.” Tất nhiên ra khỏi đây rồi thì nàng đi đâu cũng không đến lượt hẳn quân. Tà Diện cho nàng một ánh mắt sắc lẹm, xoay người bỏ đi.

Tầng hai của tháp này cũng thật nhiều kì trân dị bảo, mỗi thứ đều được đặt cẩn thận trên giá, nhưng đều có cấm chế. Tu sĩ ở đây không nhiều như lúc nãy, chỉ có vài chục người. So với số lượng người tiến vào thì ít đến đáng thương. Mỗi người đều lựa chọn một món đồ mà dùng tu vi oanh kích cấm chế, ngoài ra còn phải đề phòng kẻ khác đánh lén. Vào được đến đây, trừ tiểu Diễm ra thì toàn là cao thủ.

Thật ra trong lòng nàng lúc này đang nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng họ Tà, nếu không phải là hẳn kéo nàng vào thì đã không phải trong tình trạng nom nớp lo sợ thế này. Nhưng đã tới đây rồi thì đành cố gắng mà giữ mạng nhỏ. Tà Diện không nóng vội mà đi quanh tầng hai bảo tháp. Còn Tiểu Diễm, ánh mắt nàng đặt lên một chậu hoa màu tím, chậu Tử San Liên này vậy mà đã đạt một ngàn năm hóa hầu, dù đặt lâu trong tháp nhưng lại không giảm sút được hiệu. Nàng hơi nhú mày. Nhưng không nói gì chỉ đưa mắt nhìn những vật phẩm khác. Dù tầng một nàng không xem kĩ thì riêng tầng hai đã là một bảo tàng lớn...

Phải nói tài lực của vị Hắc Sơn quân chủ này cũng kinh người. Nàng đang đứng cạnh chậu Tử San Liên lại bị một người đẩy ra, chưa kịp phản ứng thì đã nghe giọng nói chanh chua của một nữ tử:

“Nha đầu, tránh ra, đã không có năng lực thì đừng đứng đây cản trở.”

Nàng kia một thân tố y, tuổi chừng hai mươi, tu vi cũng khoảng trúc cơ hậu kì, ánh mắt nhìn Tiểu Diễm đầy vẻ khinh miệt. Cũng không biết nàng ta làm thế nào để chạy lên tầng hai. Nhưng bản thân là đệ tử đắc ý của Bà Gia Môn trưởng lão, sự phụ nàng cũng tiến vào trong này nên nàng ta không coi ai ra gì. Với những lão quái nguyên anh thì còn thu liễm. Thấy Tiểu Diễm tuổi còn nhỏ, lại đi một mình nên mới không khách khí.

Tiểu Diễm tuy trong lòng không vui vẻ nhưng nàng cũng không cần Tử San Liên nên nhú mày rời đi. Ai ngờ đến lúc trông thấy một đóa Khô Diệp Thảo năm trăm năm, đang định động thủ phá cấm chế thì nàng kia lại xuất hiện. Lần này không nói không rằng ngang nhiên oanh kích cấm chế trước mặt nàng. Lần thứ nhất Tiểu Diễm có thể nhịn, nhưng Khô Diệp Thảo này dùng nó luyện thành Căn cốt đan tác dụng với tu sĩ vô cùng tốt. Tiểu Diễm cũng không phải người dễ ức hiếp. Nàng nheo mắt chờ nữ tử kia phá giải cấm chế, lúc cấm chế tan vỡ thì dùng khí thể không kịp bùng tai cho nàng ta một kiếm, tay nhanh chóng lật thu lại Khô Diệp Thảo.

Thanh Tổ rất ngạc nhiên, nàng ta ý có sự phụ nên nghĩ người trong đây phải nhường nàng ta vài phần. Không ngờ Tiểu Diễm không phải thổ địa nơi này, càng không biết Bà Gia môn, huống chi biết nàng vẫn động thủ. Thanh Tổ thấy vậy vừa né xong một kiếm kia của Tiểu Diễm thì cũng dùng một dải hồng lãng đáp trả công kích. Ai ngờ nha đầu trông trẻ tuổi như vậy tu vi không thua kém mà còn áp chế mình. Á tái mặt lùi lại phía sau, sắc mặt đen kịt:

“Ngươi giỏi lắm, dám đoạt đồ của ta, sự phụ ta là trưởng lão Bà Gia môn đang có mặt ở tầng ba. Ta cho ngươi một cơ hội, trả lại Khô Diệp Thảo, tự phê đi một cánh tay, nếu không đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.”

Tiểu Diễm cảm thấy nữ nhân này đầu óc đúng là có vấn đề, đồ trong túi nàng còn bắt nàng nhả ra. Lại còn tỏ vẻ ban phát ân huệ, ở trong này mà mất một cánh tay thì sống không bằng chết, nàng trợn mắt nạt lại, điệu bộ cũng hùng hổ không thua kém:

“Sự phụ ngươi thì tính là gì? Một Bà Gia môn nho nhỏ cũng đòi làm bá chủ ở đây à? Có bản lĩnh thì tự mình đoạt, đem sự phụ ngươi ra hù à?”

Vừa nói vừa dùng Bì Ngạn kiếm công kích, lại còn muốn cánh tay của nàng, Tiểu Diễm ăn miếng trả miếng dùng Ngự lân kiếm pháp đánh cho nàng ta vô

cùng chặt vật, nhưng vẫn đề nài ta chạy thoát. Trước khi chạy lên tầng ba vẫn không quên quăng lại cái nhìn oán độc.

“Không sạch sẽ chút nào, đã đắc tội người thì phải làm cho đến cùng.” Tà Diện không biết từ lúc nào đã đứng ngay bên cạnh, bình thản nói một câu.

Tiểu Diễm bắt đắc dĩ thở dài:

“Nàng tu vi không kém ta, biết làm sao bây giờ?”

“Nếu ngươi không giết được nàng, thì hậu quả là phiền toái đến tìm ngươi thôi.”

“Ta chưa từng giết người.” Tiểu Diễm im lặng nói thật.

Dưới lớp mặt nạ, đôi mắt của Tà Diện âm trầm, không nói gì nữa. Tiểu Diễm cắn môi dò hỏi:

“Tiền bối, có thể sư phụ nàng ta tu vi cũng phải là tu sĩ nguyên anh, người có đánh được hần không?”

“Được thì sao? Không được thì sao?” Tà Diện hỏi ngược lại nàng.

“Được thì giờ chúng ta lên tầng ba đánh cả trò lẫn thầy. Không được thì... Ta với tiền bối ở đây thôi?”

“Ồ? Ta nhớ là ta không có đắc tội nàng ta.” Giọng nói của hần hơi mang ý cười.

Tiểu Diễm đành giờ trò vỗ mông ngựa:

“Nhưng mà ta đi cùng ngươi, chả lẽ tiền bối thấy chết mà không cứu, ta thấy tiền bối nhất định là người tốt. Từ lần đầu tiên gặp liền biết tiền bối giúp người không cầu báo đáp a.”

Tà Diện không chờ nàng nín nọt, quay lưng đi thẳng về tầng ba. Tiểu Diễm đứng đằng sau nhìn đang phân vân không biết đi theo hay không thì thanh âm của hần vọng lại:

“Ngươi thích thì cứ ở đây chờ chết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi

Nghe vậy liền cuống quýt chạy theo hần. Mặc dù biết thân thù của Tà Diện không tệ, nhưng nếu hần có tự tin như vậy thì đi cạnh hần còn đỡ hơn đi một mình. Nghĩ vậy nhưng Tiểu Diễm vẫn đề chừng mà cẩn thận, tu vi của nàng vị trường lão kia không tổn sức cũng có thể giết như giết một con kiến.

Nếu như tầng một và tầng hai của bảo tháp là bảo tàng thì tầng ba ngoài ý muốn không có bảo vật. Chỉ có một khối thi thể đã khô kiệt ngồi trên bô đoàn. Nếu nàng đoán đúng thì đây chính là Hắc Sơn quân chủ. Bên cạnh thi thể rất sạch sẽ, cả tầng ba bài trí như một phòng ngủ của tu sĩ. Có lẽ đây là nơi Hắc Sơn quân chủ luyện công và tọa hóa. Dù vậy đứng chắn trước mặt thi thể lại là một con yêu thú Hắc Xà, nó dầy dờ chặn lại không cho bất kì ai tới gần. Trước mắt đang có tận mười vị tu sĩ còn đang đấu pháp với nó. Phải nói con Hắc Xà này vậy mà đã tiếp cận cánh giới đỉnh nguyên anh của tu sĩ. Vì vậy đến giờ nó vẫn cố chống đỡ vậy công. Nhưng xem ra chỉ khoảng nửa canh giờ sẽ thất thủ.

Thanh Tổ đang đứng cách đó xem chiến, thấy Tiểu Diễm thì cười lạnh rồi thu lại ánh mắt. Trong mắt ả thì Tiểu Diễm chết chắc, nhưng sư phụ đang bận đấu pháp không rảnh phân tâm nên nàng ta vẫn im lặng.

Tiểu Diễm thì không ngại ánh mắt của Thanh Tổ, trừng mắt lại, tỏ vẻ không thua khí thế, dù nhích lại gần Tà Diện hơn chút. Gì chứ đấu mất thì nàng sợ ai.

Càng lúc càng đông tu sĩ kéo lên tầng ba, nhưng cũng mang tâm lý ngư ông đắc lợi, đứng ngoài quan sát. Con số này Tiểu Diễm đánh giá cũng khoảng trăm người. Một vị đạo sĩ thấy thế quay ra âm độc nói với các tu sĩ xung quanh:

“Con rắn này đã sắp dầu hết đèn tắt, các ngươi không ra tay đi còn chờ đến khi nào?”

Tiểu Diễm nghe giọng nói này thì quay ra đánh giá lão. Ai ngờ lại là vị Lưu đạo sĩ thái độ thân thiện lúc ở Bạch Sa Thành kia. Nghĩ đến hai huynh đệ họ Trương còn đang phơi xác ngoài động phủ này nàng thấy lạnh gáy. Đoán không nhầm thì lão chính là hung thủ. Một nguyên anh kì cao thủ mà không ngần ngại già vờ tiếp cận rồi giết người đoạt bảo, lão già này quá xảo trá.

Nói đến Lưu Xiêm, lúc ở trong Bạch Sa Thành lão thấy Trương nhị trả tiền cho một bữa ăn mà tận nén bạc, thái độ lại gấp gáp nên trong lòng sinh nghi. Lão để lại ấn kí trên người họ Tam rồi đứng đỉnh bám theo ra ngoài sa mạc. Hai huynh đệ kia không hề hay biết cứ vậy mà để lão theo dấu. Vốn Lưu Xiêm không nghĩ có hần một cái động phủ. Nhưng một đường đuổi giết cả hai tu sĩ kia, lại đánh ra.

Đây đúng là món hời từ trên trời rơi xuống. Với tán tu như lão, cơ duyên này tất nhiên khiến lão vì lòng tham mà không chần chờ đánh nỗ cảm chế. Ai ngờ cái động phủ này lão dùng đến tám thành thực lực mới mở ra được một khe hở, lại còn phát ra âm thanh và ánh sáng chấn động lớn như vậy.

Vốn đang vui mừng thì cảnh tượng này khiến mặt lão nhăn hơn quả táo tàu. Biết chẳng mấy chốc sẽ có người đến, nhưng bỏ đi thì quá tiếc, ở lại cũng không xong.

Cuối cùng lão quyết định cắn răng chui vào, ít nhất cũng chiếm tiên cơ. Áo cảnh không làm khó lão. Đền châu châu cũng chưa xuất hiện. Lão ung dung chạy từ tầng một đến hai. Vốn định thu hết bảo tàng, nhưng một khi đã tham thì tham cho chót lão muốn một mẻ vét luôn cả tầng ba. Thế mà đụng ngay con Hắc Xà quá khó chơi, lão chạy mất mật. Đánh kiếm tạm vài món bảo vật đáng giá nhất nhét tạm vào túi trữ vật rồi núp một góc chờ người khác tiến vào bảo tháp.

Đúng như lão dự liệu, đám tu sĩ nguyên anh cũng lên thẳng tầng ba, lão bám theo giả nhập trong đám người, vậy nên mới có cảnh tượng hiện tại.

Tất nhiên người tu chân lẫn lộn ở đây thì đều không phải kẻ dễ lường gạt, nhưng nếu không động thủ thì khó có thể thăm dò tầng ba này, nên vẫn có vài chục người ra tay. Từng ấy cũng đủ Hắc Xà ăn đau khổ, nó phun phì phì độc vụ, rít lên vài tiếng thảm thiết, máu me bê bết mà lùi lại gần khỏi thì thể Hắc Sơn quân chủ.

Chỉ riêng con Hắc Xà này toàn thân cũng là bảo, nội đan của nó chính là thuốc bổ tuyệt đối với tu sĩ. Trong mắt ai cũng hiện lên vẻ tham lam, chỉ chờ nó gãy chết tất thờ thì sẽ nhào lên tranh đoạt.

Tiểu Diêm và Tà Diện lúc này vẫn đứng ở trong góc. Tà Diện là không can tranh giành còn Tiểu Diêm thì do tu vi nàng quá kém, không thể tranh. Một vài tu sĩ khác cũng như vậy.

Chưa đến mười hô hấp thì Hắc Xà cũng ngã xuống. Người đầu tiên động thủ là một lão già cầm chiến phủ, tóc khô vàng như rễ cây, ý vào cơ thể cường hân mà quăng chiến phủ về phía Hắc Xà, miệng thét lên:

“Các vị, tất cả mọi thứ ta không tranh nhưng nội đan của nó thì phải để cho Vũ Chiến ta!”

Tất nhiên đám cao thủ nguyên anh kì ở đây làm gì để nói chuyện như vậy.

Một phụ nhân che miệng cười khúc khích, là loi nói:

“Vũ ca thật biết nói đùa, muội đây cũng rất cần, nếu mọi người có thể nhường thì Linh Lung Cung Thủy Hàm ta tất có cảm tạ.”

Nghe lời này mấy cao thủ kia cũng báo tên sư môn, ý đồ tranh đoạt không thương lượng. Một người mặc trường bào xanh lam, mắt xéch trực tiếp rút kiếm nói:

“Nói nhiều mà làm gì, muốn có bảo vật thì hỏi xem ngươi có đủ sức mà giữ không!”

Lời chưa nói hết thì kiếm đã đến, giao đấu cùng Vũ Chiến.

Tràng Diện vô cùng hỗn loạn, hơn mười tu sĩ nguyên anh đấu pháp, chiêu thức âm âm, nhưng đều như có quy tắc ngầm mà tránh xác Hắc Xà và thi thể Hắc Sơn quân chủ. Dao kiếm không có mất, đã có người muốn thôi lui xuống tầng một bảo tháp, nhưng không ngờ lại không còn lối đi xuống. Không gian hoàn toàn bị phong bế. Mười tu sĩ nguyên anh kia cũng biết điều này, nhưng giờ ngừng tay thì chính là cơ hội cho đối phương đoạt mạng.

May mắn là tầng ba này cũng đủ rộng rãi và kiên cố, pháp thuật chiêu thức liên tiếp nhưng chỉ chấn động mà không bị phá vỡ. Chỉ khổ cho đám tán tu thực lực kém hơn, bị ép về bốn phía, ra sức chống cự xung lực lan tới. Cũng có người không tránh khỏi bị thương hấp hối.

Tiểu Diêm đứng sau lưng Tà Diện không tự chủ mà nắm lấy góc áo hắn. Đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến tranh đoạt của tu sĩ, quá thảm khốc. Dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ chưa trưởng thành. Khuôn mặt của nàng nước da vốn màu nâu mà cũng tái mét, nàng lắp bắp nói với Tà Diện như muốn khóc:

“Tiền bối, làm sao bây giờ, ta không muốn chết, ta còn chưa hiểu thuận được với sư phụ ta ngày nào...”

“Sao ngươi bảo ngươi là tán tu?”

“Tán tu thì cũng có sư phụ mà. Nếu người không thấy ta trở về không biết người có đau buồn không nữa, biết thế ta chịu khó tu hành rồi mới ra ngoài lẫn lộn a.”

Nàng vừa nói xong thì thấy tiếng Tà Diện thở dài, hắn kéo nàng lại gần:

“Giờ mới biết mình kém cỏi.” Miệng thì nói vậy, nhưng hắn lại thực sự bảo hộ nàng. Nói cũng lạ, giao tranh tuy khốc liệt nhưng không biết có phải khi trảng dưới lớp mặt nạ hay đáng về thần bí của Tà Diện khiến người khác kiêng dè, chỗ nàng và hắn đứng là ung dung thoải mái nhất.

Bỗng nhiên nghĩ tới đóa Từ San Liên ở tầng hai. Nàng thì thầm nói với Tà Diện suy nghĩ của mình.

“Tiền bối, thảo được nếu không được ôn dưỡng thì được hiệu có bị giảm đi không?”

“Sao, nhận ra điều gì rồi à? Một đóa hoa bình thường ngươi không chăm chút thì nó đương nhiên sẽ khô héo.” Tà Diện hí hóp mắt nhìn nàng.

Tiểu Diễm nghe vậy thì da gà da vịt nổi hết lên, nàng kinh dị nhìn vào xác khô của Hắc Sơn quân chủ đang nhắm mắt ngồi trên bờ đoàn. Không ai để ý, nhưng Tiểu Diễm rõ ràng cảm nhận được luồng âm khí rất rất nhỏ đến từ cái xác khô đó. Mông manh đến nỗi không chạm tay vào dò xét cẩn thận thì không thể phát hiện. Nàng không biết mình có Huyền âm linh thể, cơ thể cực kì mẫn cảm với âm khí. Tà Diện tuy không rõ thiện ác nhưng một đường đi tới đây, hẳn đều bảo hộ cho nàng, nên cũng xem như là nửa bằng hữu. Nàng có hảo ý, nhắc nhở hắn:

“Tiền bối, có thể...Hắc Sơn quân chủ còn sống. Ngươi phải cẩn thận.”

Lần này Tà Diện không phản bác nàng, dưới lớp mặt nạ nụ cười của hắn càng sâu. Vỗ vai nàng ra hiệu im lặng xem chiến.

Tràng cảnh chém giết kịch liệt cũng sắp hạ màn. Đấu qua đấu lại vị tên Vũ Chiến là người thương tích thảm khốc nhất, đã bị chém đứt một cánh tay. Những người còn lại cũng không khá hơn gì. Đều là cáo già thành tinh, vẫn giữ lại năm thành thực lực, chưa đến mức người chết ta sống. Lư Xiêm vậy mà lại sung sức nhất. Lão già này không biết dùng cách gì âm đối thủ đầu cùng mình, người kia như bị trúng tà, hộc máu nằm đó, coi bộ khó tỉnh lại. Lão cười ha hả phóng ra gần năm lá định thân phù, xem ra đã dốc cả đáy hòm, khiến hơn năm nguyên anh cao thủ bị trực tiếp cầm chân.

Một người cách ăn mặc khá giống Thanh Tố, là một bà lão cầm quả trượng, có lẽ là trưởng lão Bà Gia Môn, hét lên với Lư Xiêm:

“Ngu ngốc, lối ra bị phong tỏa, ngươi nghĩ thu lại bảo vật bằng sức mình ngươi sẽ ra khỏi đây được à?”

“Ra hay không là việc của ta, liên quan gì đến ngươi?”

Lư Xiêm không thèm đếm xỉa tới bà ta, lão giờ ra một cái tằm chắn kì lạ vậy mà phản lại được công kích của vài tu sĩ còn lại, vài bước đã tới xác Hắc Xà và Hắc Sơn quân chủ.

Thật ra bản thân hắn có một lá truyền tống phù bảo mệnh, có thể không hạn chế không gian trận pháp, trực tiếp truyền tống cự li ngàn dặm, ra khỏi đây lão nhất định sẽ cao chạy xa bay mai danh ẩn tích. Đây mới chính là con bài lớn nhất của lão. Nhục thân của tu sĩ Hóa Thần kỳ là cơ duyên lớn nhất để lão đột phá. Đáng giá để liều một lần.

Lão giờ tay thu lại Hắc Xà vào nhẫn trữ vật, đến khi chạm vào cơ thể Hắc Sơn quân chủ, mắt vẫn cảnh giác đề phòng đánh lén. Tất cả mọi người đều im lặng, mỗi tu sĩ có một tâm tư khác nhau, có người vận sức chỉ chờ một kích bùng nổ. Mắt thấy Lư Xiêm sắp thu lại xác khô, thì hắn biến sắc mặt, hét lên muốn rút tay lại.

Cả đám tu sĩ đều giật mình nhìn cảnh tượng đang diễn ra. Chỉ thấy vốn là cái xác khô không có sinh cơ, vậy mà lúc này huyết nhục phát ra quang màu đỏ vận chuyển.

Lư Xiêm xem ra là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, vậy mà rút ra thanh chủy thủ, tự đoạn cánh tay mình. Nhanh như chớp lão cấp tốc lùi ra xa. Vốn cánh tay huyết nhục đầm đìa bị chém đứt lại khô héo trong tích tắc, thân thể kia càng thêm sinh khí. Giọng nói khiến người ta nổi da gà cũng vang lên:

“Đã đến đây thì lưu lại, một người cũng không thoát.”

Lời này vừa dứt thì Lư Xiêm đang rút ra lá truyền tống phù, chưa kịp kích phát đã bị một chỉ từ cái cây khô kia làm cho chết không kịp ngáp. Thi thể chỉ còn là một bãi máu. Càng kinh dị là toàn bộ máu thịt đều bị hút về trong miệng cây khô. Không, phải gọi là Hắc Sơn quân chủ.

Mọi tu sĩ đều cảm thấy da đầu lạnh toát. Nhất là mấy lão quái nguyên anh đứng gần nhất. Đều có gắng lùi dạt về phía sau.

Hắc Sơn quân chủ âm u cười, lúc này lão đứng dậy, thân hình nào có dáng vẻ khô héo như lúc đầu. Mà lại là một người đàn ông trung niên áo vải, dáng vẻ bình phàm, chỉ có đôi mắt thì lờ lờ ác liệt. Nhìn về đám người, như thu hết mọi cảnh vật đang diễn ra trong cái pháp bảo này vào tầm mắt. Từ đám tu sĩ đang ở trong huyền cảnh đến cả ba tầng bảo tháp. Chậm rãi nói cười:

“Trò chơi này không tệ chút nào. Một nghìn năm qua mới được giải sầu vui như vậy. Để cảm tạ, bản quân nhất định sẽ cho các ngươi chết không đau đớn.”

Lúc này đám lão quái nguyên anh nào còn dáng vẻ cao cao tại thượng, lập tức hèn mọn cầu xin.

Đi đầu lại là phụ nhân của Linh Lung Cung, nàng ta trực tiếp cúi đầu:

“Quân chủ, tiểu bối tên Thủy Hàm, là cháu ruột của Linh Lung Cung Chủ, mong quân chủ từ bi, cho ta một con đường sống. Người nhất định sẽ hậu tạ.”

“Đúng vậy, quân chủ, chúng ta tu vi nhỏ yếu, không đủ để người nhét kẻ rằng. Đến đây quấy nhiễu nhiều người thanh tu, nhất định vẫn bối và Nam Kiếm Môn sẽ tạ lỗi với quân chủ.” Người mặc trường bào màu lam cũng vô cùng nhún nhường.

Hắc Sơn quân chủ nghe một đám tu sĩ khẩn cầu, áy vậy mà không tỏ vẻ hết kiên nhẫn. Đến khi nghe xong khoanh tay cười hòa ái, cả đám người chưa kịp mừng rỡ thì lại nghe hắn nói:

“Không, ta chỉ cần các ngươi ở lại, cung chủ môn chủ trong miệng các ngươi bản quân còn chưa để trong tầm mắt. Đến gia viên của ta đoạt bảo, giết sủng vật của ta, còn đòi toàn mạng ra ngoài. Bản quân không lương thiện như vậy.”

Chưa dứt lời thì cả đám người bị một lực lượng công pháp vô hình cưỡng ép rút đi tinh huyết. Huyết vụ lan tỏa. Hắc Sơn Quân chủ cười dài:

“Chết dưới Hấp Huyết Ma Công của ta, các ngươi nên mãn nguyện.”

Con kiến cũng muốn sinh tồn, đến lúc sinh tử, thì đều bất chấp. Gần trăm người lao đến muốn chém giết Hắc Sơn quân chủ để giành một tia sinh cơ.

Chỉ có Tiểu Diễm núp bên cạnh Tà Diện, hai người không ai động đậy. Bởi không biết Tà Diện dùng công pháp gì tạo ra một cái lồng pháp lực màu tím, huyết vụ không vuron tới được, cả hai người hoàn hảo nguyên vẹn. Tiểu Diễm kinh ngạc nhìn Tà Diện, nàng cứ nghĩ mình phải chết, không ngờ Tà Diện lại thâm tàng bất lộ.

Hai người nổi bật như vậy, tất nhiên kéo đến sự chú ý của Hắc Sơn quân chủ. Hắn thân nhiên hút huyết nhục tu sĩ, gần trăm người vây công mà không thể tiến vào trong vòng phạm vi năm trượng, huyết vụ nồng đậm quấn quanh thân. Điều nói Hóa Thân kì là khoảng cách giữa thân và phạm, đây chính là minh chứng. Còn chưa biết trong gần nghìn năm, tu vi của Hắc Sơn quân chủ đã tiến tới bước nào. Thấy còn sót lại hai kẻ đang ung dung ở góc bảo tháp, khuôn mặt dưới huyết vụ nhìn Tà Diện thoáng kinh ngạc.

Chỉ thấy người kia đứng đó, mặt nạ quỷ khóc cười, khoác áo choàng đen, thân hình cao lớn thẳng tắp, khoanh tay mà đứng, khí thế không phát ra nhưng uy hiếp vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hấp huyết ma quân

Trong sự kiêng dè của Hắc Sơn, Tà Diện chậm rãi bước tới, Tiểu Diễm bám sát theo chân hắn. Chỉ thấy, dưới áo choàng, một bàn tay khớp xương hoàn hảo, ngón tay thon dài đưa ra. Tiểu Diễm nhìn bàn tay này cảm thấy quen quen nhưng không nhớ được đã từng thấy ở đâu. Hắn nói:

“Ngươi, đưa ra nội đan.”

Ý tứ trong lời nói này không hề có thương lượng, là cường thế tuyệt đối. Lúc này một chi giết chết Lưu Xiêm, Hắc Sơn quân chủ cũng đã đem giới chỉ thu vào. Nghe thấy lời này, khuôn mặt Hắc Sơn hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng hắn không thăm dò được hư thực của Tà Diện, nên càng không dám manh động.

Đừng nhìn bây giờ Hắc Sơn cường thế lấy một đầu trăm người, thực chất phần lớn là Hấp Huyết Ma Công thi triển. Hắn mai danh ẩn tích, dấu pháp bảo của mình trong sa mạc, tu luyện Hấp Huyết Ma Công.

Cứ cách vài trăm năm thì hắn phải làm một tràng huyết tinh để bù đắp thiếu hụt của công pháp. Chỉ vì thiếu một đoạn khâu quyết cuối cùng mà bị dày vò như vậy, Hắc Sơn cũng vô cùng bất lực. Vì thế, hắn kiên kỵ lúc đang khôi phục lại phải dấu pháp với tu sĩ có thực lực tương đương.

Nhưng, cứ để mặc cho người ta chiếm chỗ lợi, thì mặt mũi của Hắc Sơn quân chủ bị mất hết. Hắn dùng một chi thăm dò, miệng nói:

“Phải xem ngươi có bản lĩnh gì.”

Một chi đó đưa ra, chính Lưu Xiêm tu vi nguyên anh còn biến thành vũng máu. Nhưng đánh tới Tà Diện, lại không thấy hắn có hành động gì đáng nói, bức tường pháp lực màu tím xung quanh hắn và Tiểu Diễm nhẹ nhàng co giãn. Hai người vẫn không hao tổn gì, Tiểu Diễm đứng bên cạnh tròn mắt không hiểu, chỉ có thể nghĩ đơn giản là vị đang đứng cạnh rất lợi hại.

Một chi đánh ra không thành, đối phương lại hoàn hảo không chút mẻ, Hắc Sơn quân chủ biết mình đã đá trúng thiết bản. đành coi như không sao cả để vót vát chút mặt mũi:

“Được, cho ngươi.”

Hắn quăng tới cái giới chỉ của Lưu Xiêm. Tà Diện bắt lấy. Thế là hiện tại trong tầng ba hiện lên tràng cảnh kì lạ, đám tu sĩ còn hấp hối vội chạy đến gần Tà Diện cầu xin, nhưng hắn dừng dừng không hề để tâm đến sống chết của họ. Nụ cười trên gương mặt bình thường của Hắc Sơn quân chủ càng đáng sợ. Hấp huyết ma công càng thi triển uy thế càng mạnh, chẳng mấy chốc còn đứng ba người trong bảo tháp. Lúc này Hắc Sơn mới mở miệng:

“Đạo hữu tu vi cao như vậy, sao lại hạ cố đến đây làm khách? Chẳng hay còn muốn gì ở Hắc mộ?”

“Không có gì, chỉ là đến lấy lại thứ không thuộc về ngươi. Hắc Sơn quân chủ mất tích hơn nghìn năm trước ở đâu không ai biết. Nhưng Hấp Huyết ma công lại là tuyệt kỹ thành danh của Hấp Huyết ma quân.”

Lời này vừa nói ra lại thêm một bí mật kinh người. Tiểu Diễm giơ tay bịt miệng mà nghe, thôi xong nàng rồi, Hấp Huyết ma quân không làm gì được Tà Diện, nhưng nàng thì có thể bị hắn thổi một hơi là chết. Giờ nàng chỉ hi vọng dịch dung của mình còn chút tác dụng, càng cố nấp sau lưng áo choàng của Tà Diện, chỉ sợ hở ra là bị thủ tiêu.

Nhưng không ngờ phía bên kia Hắc Sơn quân chủ, không, phải gọi là Hấp Huyết ma quân, hẳn nghe vậy mà không biến sắc. Tận mắt Tiểu Diễm trông thấy thân thể của Hắc Sơn quân chủ nứt ra như tảng đá vạn năm khô hạn.

Từng lớp từng lớp bong tróc, giống hệt con rắn lột da, đến khi lộ ra ánh sáng lại là người thanh niên tóc đỏ dung mạo yêu mị vô cùng. Chiếc áo choàng đỏ như máu chất liệu kì lạ bao quanh người hắn.

Tiểu Diễm không biết diễn tả Hấp huyết ma quân như thế nào, nhưng nếu như sư phụ nàng như đầm nước tĩnh lặng, thì hẳn lại giống như đóa hoa mầu đơn phóng ra phong tao vô hạn. Đôi mắt phượng nheo lại, môi đỏ mỉm cười, một nụ cười phong tình vạn chủng. Người như vậy, lại là một nam nhân. Đúng như cái tên ma quân, hẳn nếu không tu ma thì quả là lãng phí. Ít nhất tiểu nữ nhân như Tiểu Diễm còn phải ngây người.

Hấp Huyết ma quân đã để ý đến nàng, không còn đáng về của Hắc Sơn quân chủ, hẳn trở lên tùy ý hơn hẳn, khê dùng tay hất mái tóc dài màu đỏ qua vai, hẳn nhìn nàng đầy hứng thú, huyết sắc:

“Theo người thứ gì không thuộc về bản quân?”

Tà Diện dịch sang đứng chắn tầm mắt hắn, lạnh lạnh nói:

“Hắc Sơn bảo.”

Hấp Huyết ma quân xùy cười. Về mặt hắn có phần khinh miệt:

“Ai nói với người nó không thuộc về bản quân? Trên đời này vốn chẳng có Hắc Sơn quân chủ, hẳn chỉ là một thân phận khác của bản quân mà thôi. Ma Thần Điện luôn nằm sâu trong đám tu sĩ tu chân giới, buồn cười các người còn tưởng nó đã bị tiêu diệt.”

Nghe lời này không riêng gì Tiểu Diễm mà cả Tà Diện cũng giật mình. Ma Thần Điện vốn là một tồn tại ngang hàng còn có phần nhỉnh hơn so với ngũ đại môn phái hiện giờ. Nhưng hơn một ngàn năm trước bị ngũ đại phái liên thủ tiêu diệt, thời gian Hắc Sơn quân chủ mất tích cũng vừa khéo lúc đó.

Tu hành thật ra không phân biệt chính tà, chỉ là Ma Thần Điện tham vọng quá lớn, muốn thôn tóm cả tu chân giới. Người của Ma Thần Điện công pháp chính là tu ma, không kiêng kị đối phó với cả phạm nhân. Điều này đã động đến máu chốt của các tu sĩ tu chân. Bởi dù họ tu vi cao cường thì gia tộc con cháu hay xuất thân đều từ phạm nhân mà ra. Hành vi này được coi là đánh mất căn cơ của tu chân giới. Ma Thần Điện vì vậy suy bại. Không ngờ, tàn dư của nó vẫn còn.

Điều này khiến Tà Diện không muốn quản cũng phải quản. Hắc vụ ngưng tụ trong lòng bàn tay một quả cầu pháp lực. Không nói hai lời liền động thủ. Khi đã lộ diện thì Hấp Huyết ma quân cũng không giấu diếm mà hiện lộ thực lực. Ma khí dâng cao, ấy vậy mà tu vi đã tiếp cận đỉnh Xuất Khiếu Kỳ. Một màn này Tiểu Diễm còn chưa kịp chứng kiến hai bên giao thủ thì đã bị Tà Diện đập lên người một lá truyền tống phù, hẳn quảng cho nàng cái giới chi của Lưu Xiêm nói:

“Nơi này không an toàn, Đoạn nha đầu, ra ngoài chạy càng xa càng tốt.”

Vậy là một tu sĩ trúc cơ gà yếu như nàng trực tiếp bị đá ra khỏi không gian pháp bảo của Hấp Huyết ma quân.

Hình ảnh cuối cùng nàng nhìn thấy chỉ là đôi mắt Tà Diện hàm chứa ý cười. Tiểu Diễm cố gắng hét to trước khi biến mất:

“Tiền bối! Nhất định ngài phải còn sống nha!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đệ tử không nên nuông chiều

Hơn ngàn dặm ngoài sa mạc. Thân hình Tiểu Diễm hiện ra trên không trung. Vốn theo lời Tà Diện nói thì nàng nên cố gắng chạy ra khỏi nơi này, nhưng con người của Tiểu Diễm, ai có ân với nàng thì nàng nhất định sẽ báo đáp. Vậy là nàng dùng hết tốc lực, đập Bỉ Ngạn kiếm bay về Bạch Sa Thành, muốn nhờ Bạch Sa thành chủ trợ giúp. Tà Diện đang chống cự với Hấp Huyết ma quân, không biết thực lực hắn thế nào nhưng Tiểu Diễm cũng biết rất nguy hiểm.

Phủ thành chủ, Bạch Sa Thành, lúc Tiểu Diễm tìm tới được thì cũng đã một canh giờ qua đi. Thị vệ thông tri không cho nàng vào, cuối cùng Tiểu Diễm đành giờ ra lệnh bài đại trưởng lão Luyện Hồn Tông của Đoạn Lăng. Tác dụng không khỏi bất ngờ, chỉ một lát sau, Bạch Sa Thành Chủ đã xuất hiện, nhưng Tiểu Diễm vô cùng gấp gáp, không chờ hắn ngồi xuống đã kể đầu đuôi câu chuyện, kéo hắn đi cứu người. Lúc ngồi trên bảo hồ lộ đến khu di tích thì ngoài ý muốn phát hiện Hắc Sơn đã không còn ở đó, trăm dặm cát vàng vẫn lưu lại dấu tích giao đấu khốc liệt. Vậy mà xung quanh đó lại có vài chục tu sĩ may mắn sống sót, nghe kể lại thì bảo tháp ba tầng kia bị chấn vỡ, bọn hắn lúc tỉnh lại đã ở đây. Kết quả này khiến Bạch Sa thành chủ không khỏi

giặt mình. Dù gì số lượng tu sĩ tham gia tắm bảo cũng phân nửa đi ra từ Bạch Sa Thành. Vậy mà hơn chín phần chôn vùi trong Hắc Sơn bảo.

Trên một con đường trong Bạch Sa Thành, Tiểu Diễm ngồi trong tửu lâu ăn bánh uống trà, tai vẫn nghe ngóng người xung quanh đang bàn luận. Sự việc Hấp Huyết ma quân còn sống, Ma Thần Điện xuất thế đã truyền đi, nhưng nàng nghe mãi vẫn không thấy tung tích của Tà Điện. Nghĩ đến con người bí ẩn đeo mặt nạ quý ấy nàng không khỏi cảm thán. Ngoài sư phụ, hẳn là nam nhân thứ hai bảo vệ nàng. Phải nói rằng, dù hắn đem nàng vào trong Hắc Sơn pháp bảo, nhưng hắn cũng là nam nhân có trách nhiệm, bằng chứng là Tiểu Diễm đã an toàn. Lang thang ở Bạch Sa Thành đến nay đã bảy ngày, cuối cùng Tiểu Diễm quyết định đặt suy nghĩ vào chuyện tu luyện. Nàng tin Tà Điện còn sống, hi vọng ở tu chân giới to lớn có thể gặp lại hắn nói một câu cảm tạ.

Phải nói lần này đúng là một hồi cơ duyên lớn của nàng. Nàng tiến cảnh khá nhanh, tâm cảnh không kịp tu vi, nhưng tranh đấu khốc liệt trong Hắc Sơn bảo khiến Tiểu Diễm mở rộng tâm mắt. Cũng nhận ra bài học khi tranh chấp cùng người khác, đó là một khi ra tay thì nhất định phải làm cho kín kẽ, không để lại hậu hoạn, như nữ đệ tử Bà Gia Môn kia làm ví dụ. Cảm ngộ đó khiến cánh cửa kết đan càng gần hơn nữa. Linh khí trong đan điền áp súc lại, Tiểu Diễm cảm thấy nếu nàng có thể áp súc càng nhiều thì càng có lợi với thực lực của mình sau này.

Trong nhần trừ vật của Lưu Xiêm có khá nhiều linh thạch, cộng thêm số lượng sư phụ cho nàng đủ cho Tiểu Diễm tu luyện đến kết đan sơ kì. Ngồi kiểm kê mới thấy so với một tán tu như Lưu Xiêm thì nàng quả là một kẻ nghèo. Một lá truyền tông phù, xem phù triện lấp lánh thì phải thuộc hàng thượng phẩm. Ngoài ra còn có vài loại linh thảo phẩm chất ngàn năm. Chưa kể những thứ vụn vặt như đan dược các loại.

Thứ đáng giá nhất chính là một con Hắc Xà, nội đan màu đen của nó lơ lửng trong không gian giới chỉ. Tiểu Diễm cố nhớ lại cách hấp thu nội đan yêu thú mà nàng đọc được. Thật sự thì kinh nghiệm quá ít, nhưng nhìn nội đan nho nhỏ như quả trứng gà trong lòng bàn tay, Tiểu Diễm hít một hơi, quyết định hấp thu nó.

Trong lúc ấy, nghị sự điện, thập tam phong Lao Sơn.

Đoạn Lăng cùng Hứa Vi Xương và các đại trưởng lão Luyện Hồn tông đang ngồi trao đổi trên đại điện. Ngày đó, Tà Điện thi triển thực lực thật sự của hắn, chính là Đoạn Lăng, đại trưởng lão Luyện Hồn Tông. Hấp Huyết ma quân hóa thành huyết vụ, thu lại Hắc Sơn pháp bảo bỏ chạy. Đoạn Lăng đuổi theo hắn mất hơn năm ngày nhưng đến khu vực Tử Nhai thì mất dấu, nghĩ kĩ liền quay về Luyện Hồn tông. Ma Thần Điện xuất thế là đại sự tu chân giới, lúc này Hứa Vi Xương nhấp một ngụm trà, nói:

“Chuyện này ta sẽ thông tri với bốn tông môn kia. Các người giờ rà soát lại người trong phạm vi chủ sự của mình. Ma Thần Điện ẩn nấp lâu như vậy, nhất định sẽ không vội lộ diện, có thể Hấp Huyết ma quân phô trương thanh thế, nhưng cần phải cẩn thận.”

Nói xong lời này liền quay ra lờm Đoạn Lăng:

“A Lăng, đệ cũng thật là, Diễm nha đầu tu vi còn kém như vậy mà để cho nó tùy ý ra ngoài. Làm tên nhóc Mạc Phàm kia giờ lại nặng nề muốn xuống núi tìm nó. Ta không rần ðe thì chắc cũng chạy luôn rồi.”

Đoạn Lăng gõ gõ cây quạt vào lòng bàn tay, hờ hững nói:

“Đệ tử của đệ, thì sẽ biết cách sinh tồn. Huynh cứ quản chặt đệ tử của mình là được rồi, ta thấy Vạn Lôi Quạt tầng hai cũng có thể cho tên nhóc kia vào ném thử đó, miễn cho suốt ngày lo chuyện bao đồng.”

Hứa Vi Xương nghe vậy chỉ biết thở dài trong lòng, lão tròn mắt nhìn Đoạn Lăng nói:

“Tầng hai Vạn Lôi Quạt tu vi không đến kim đan vào đó chỉ có một phần chết chín phần sống. Sao Mạc Phàm lại có tên sư thúc nhỏ nhen như đệ chứ.” Chỉ thấy Đoạn Lăng mỉm cười như gió xuân, một bộ lông dạ trường bối lác đầu:

“Nào có, huynh phải biết đệ tử không thể nuông chiều, phải rèn rũa thì mới thành tài.”

Nếu Tiểu Diễm có mặt ở đó nhất định sẽ gật đầu như gà mổ thóc. Có điều, nàng không biết tên sư phụ miệng nói người ta không nên nuông chiều đệ tử, không những đi kè kè bảo vệ đệ tử của mình lông tóc không hao tổn lại còn cướp luôn một con yêu thú quảng cho nàng. Đoạn Lăng cũng quên mất luôn, là trước đó chưa từng dạy nàng cách hấp thu nội đan yêu thú. Đáng lẽ ra, Tiểu Diễm nên dùng thời gian lấy linh lực tinh lọc tạp chất đến khi nó trở lên sạch sẽ thì hấp thu.

Nhưng Tiểu Diễm không làm vậy, nàng đánh bậy đánh bạ mà nuốt nó vào trong đan điền. Hậu quả là nửa canh giờ sau khí tức bạo ngược của Hắc Xà trong nội đan bắt đầu phát ra. Cả người Tiểu Diễm tràn ngập cảm giác không thoải mái, mồ hôi đọng lại trên trán, nàng muốn ngừng lại nhưng không thể ngừng, rất thống khổ.

Nội đan yêu thú không thể ăn bậy, Tiểu Diễm vô cùng hối hận. Nhưng hối hận thì có tác dụng gì, nàng cố gắng điều tức hơi thở, dùng linh lực từng li từng tí tách khí tức bạo ngược kia ra khỏi đan điền, hậu quả là đôi mắt cũng hiện tơ máu đỏ. Đúng lúc này Niệm hồn châu trên tay tỏa ra ánh sáng nhu hòa, xoa dịu lại trạng thái bất ổn. Cứ gắng co như vậy cho đến khi trời sáng, Tiểu Diễm cảm thấy toàn thân hư thoát, nhìn lại trong đan điền nội đan Hắc Xà vốn màu đen đã chuyển sang màu xanh ngọc lấp lánh. Người ta là tinh lọc rồi mới sử dụng, còn nàng nuốt rồi mới làm sạch, thật may không bị làm cho phát điên. Một phen này làm cho Tiểu Diễm bị dọa sợ, thầm nghĩ sẽ không có lần sau như vậy nữa, quá nguy hiểm. Nghĩ vậy, tay sờ nắn chuỗi hạt, Tiểu Diễm lại càng nhớ sư phụ của mình. Nhớ nhớ và hoài niệm về tháng ngày ở Luyện Hồn tông theo nàng vào giấc ngủ.

Màn đêm phủ xuống cả thành thị, quán trọ nhỏ cũng chìm trong im lặng, cả con đường chỉ còn lại ánh sáng phát ra từ những chiếc đèn lồng treo trước

cửa từng nhà. Đối diện quán trọ có một con hẻm, sâu trong đó là quán rượu của Hỏa Gia, ngoài ý muốn nửa đêm canh ba còn chưa đóng cửa. Lão già chột một con mắt đang cầm tẩu thuốc ngồi bên bếp lò, một thân áo vải màu nâu sẫm, còn bám tro bếp. Chiếc tẩu thuốc trên tay lão cứ bập ra từng vòng khói, giống như chủ nhân của nó có thật nhiều tâm sự. Trên mặt Hỏa Gia in hằn dấu vết của năm tháng, một bên mắt chưa mù của lão trắng đục nhập nhèm, trông hình dáng lão đầy vẻ xé chiều, gần đất xa trời. Nhưng rất nhiều người tu chân trong Bạch Sa Thành này đều biết, quán rượu của lão cũng lâu đời như lịch sử của Bạch Sa Thành. Chẳng biết từ bao giờ, chỉ cần quen thuộc thành thị này, thì đều biết tới Hỏa Gia, nhớ tới Bạch Sa Tửu của lão. Dùng tên của thành đặt tên cho rượu, cả thành chỉ có lão dám làm như thế. Nhưng chẳng có bất kì kẻ nào lên tiếng phàn nàn, phải chăng có thắc mắc thì lão cũng chẳng buồn trả lời. Khách đến quán, gọi đồ nhắm, gọi rượu, thường thức xong trả tiền rồi đi. Còn lão, thỉnh thoảng lại ngồi hút thuốc bên quầy, ít khi lên tiếng đáp lời.

Vậy mà, lúc này Hỏa Gia nửa đêm mở cửa tiếp khách, khách nhân này một thân áo bào trắng, từng đường thêu mây mù uốn lượn, tóc cũng bạc trắng rồi. Không ai khác chính là người cai quản Bạch Sa Thành, Bạch Sa thành chủ. Khác với hình ảnh thường ngày, lúc này vị thành chủ trong mắt thế nhân tuy tay còn cầm chén rượu, mà thái độ lại hết mực cung kính, dường như đang thuật lại sự việc nào đó. Hỏa Gia vẫn ngậm tẩu thuốc đầm chiêu, khói nhả ra một mùi. Đến một lúc lâu sau, khói thuốc ngừng hẳn, giọng nói già nua chậm chậm vang lên:

“Về đi, chỉ cần không liên quan tới Bạch Sa thành, thì không cần quản.”

Đêm sắp tàn, ánh rạng đông ló lên nơi chân trời, một ngày mới lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kết đan

Cửu Lao sơn, Đoạn Lăng dừng nét vẽ cuối cùng trên trang giấy. Đặt bút xuống nghiên mực, một bức tranh thủy mặc hoàn tất. Bức vẽ đơn giản, nhưng có hồn, từng cái cây ngọn cỏ hiện lên sống động. Tiểu Hắc đứng bên cạnh không quên vỗ mông ngựa:

“Chủ nhân. Nếu người không tu chân thì có thể làm một họa sư nổi danh thiên cổ a.”

Đôi mắt hoa đào của Đoạn Lăng liếc nhìn Tiểu Hắc khoe khoang, môi cũng nhếch lên, rồi hắn đưa mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài động phủ. Bây giờ đã vào mùa thu, lá vàng phiêu tán giữa không trung. Tính từ sự kiện ở Bạch Sa Thành đến giờ, cũng hơn một năm qua đi. Ngày ấy hắn có trở lại xem Tiểu Diễm vài lần, thấy nàng vậy mà đã nuốt nội đan Hắc Xà, xem xét tình hình không còn gì đáng lo ngại thì yên tâm hơn. Đệ tử này của hắn suốt ăn thiệt thòi nên đã học khôn, ở trong Bạch Sa Thành tu luyện. Tính ra thời gian này nàng cũng sắp đột phá. Hắn cũng nên đi một chuyến.

Đúng như dự đoán của hắn. Hơn một năm này Tiểu Diễm hấp thu nội đan, tu vi cũng không ngừng tăng trưởng, linh lực được áp súc dày đặc tại đan điền. Đáng ra Tiểu Diễm đã có thể kết đan sớm hơn, nhưng nàng không nóng vội, vì nàng nghĩ đây không phải cực hạn của mình. Ngược lại với suy nghĩ của Tiểu Diễm, quá trình kết đan lại là cần thời gian lắng đọng.

Nàng cứ như vậy mà chậm rãi từng chút một, linh khí hội tụ lại dần dần ngưng đọng trong thể nội. Chỉ là không rõ kim đan của người khác trông thế nào, kim đan của nàng khi tụ được một nửa thì màu sắc của nó là ánh vàng xen lẫn ánh xanh.

Thật ra, không thể trách Tiểu Diễm, nội đan Hắc Xà tuy thanh tẩy, nhưng bản thân nó là yêu độc, nên nội đan của nó được hấp thu thì cũng mang theo đặc tính. Đây cũng là một nguyên nhân tu sĩ muốn hấp thu nội đan, vì nó có thể tăng thêm đặc thù công pháp cho người sử dụng. Dù gì Hắc Xà cũng là một trong mười hai loại yêu thú, lại tu luyện đến nguyên anh đỉnh, không thể coi thường độc tố của nó được. Linh khí trong nội đan Hắc Xà bị hấp thu chỉ còn nhỏ như hạt quả đào, được Tiểu Diễm dùng hết vào việc kết đan. Cứ như vậy thời gian lại trôi qua. Tiểu Diễm bế quan trong quán trọ đã là tháng thứ ba sau khi nàng bắt đầu kết đan.

Ở căn phòng sát vách, Đoạn Lăng thỉnh thoảng nằm trên giường đọc sách, nhưng vẫn âm thầm chú ý động tĩnh. Dừng nhìn kết đan là quá trình thâm lặng, đến khi đột phá thì động tĩnh không nhỏ. Một ngày nọ, thân ảnh đang tĩnh tọa của Tiểu Diễm chấn động, trong thể nội, một viên kim đan hai màu xanh vàng đã hoàn chỉnh ngưng kết. Đúng lúc này ánh sáng đột phá hiện lên trong căn phòng trọ, Đoạn Lăng phát tay thu lại khí thế của nó. Vì thế, không thu hút sự chú ý của dòng người đang qua lại bên ngoài. Chỉ là, trong quán rượu, Hỏa Gia đang khép mắt bên quầy chột mở mắt, lão dùng một mắt đục ngầu nhìn về căn phòng Tiểu Diễm đang bế quan, rồi lại thu tầm mắt. Lão lấy ra tẩu thuốc, ngậm một hơi rồi than nhỏ:

“Tư chất không tệ, đáng tiếc, lại là Huyền Âm linh thể.”

Tiểu Diễm vô cùng vui sướng, nhưng cũng một chết nàng rồi. Mấy tháng qua quá là làm khó nàng, không ăn không uống. Đến cảnh giới này, ăn uống đã không còn là vấn đề, nhưng Tiểu Diễm cũng chỉ mới hơn mười năm tuổi, huống hồ chấp nhất với đồ ăn của nàng vẫn luôn mãnh liệt. Nhìn lại trong đan điền kim đan lấp lánh, cả thân thể lại càng có thêm lực lượng. Việc cấp bách với Tiểu Diễm bây giờ là, nàng cần tắm. Không lâu sau, trong phòng vang lên tiếng nước, còn có tiếng hát vui vẻ, là vài câu đồng dao.

Phòng sát vách, Đoạn Lăng đã thu lại Tiểu Hắc, hắn im lặng nằm trên giường, mắt nhìn chăm chăm vào từng chữ trên trang giấy. Cuối cùng vẫn là biến mất khỏi căn phòng.

Trên ngọn lục phong, Luyện Hồn tông. Từng tán trúc phát phơ bên hồ, trên tán lá vẫn đọng lại chút tuyết trắng. Mặt hồ đã kết băng, dưới lớp băng cá

vẫn thông thả bơi qua lại. Một thiếu niên khoanh chân ngồi đã tọa ven hồ, hần chỉ mặc một bộ trường sam màu xanh, hần khí vậy mà không xâm nhập mây may. Ngược lại, thân thể thiếu niên tỏa ra hơi nóng, dưới thân hần, lớp tuyết động đã tan thành nước. Thiếu niên tuấn tú, nhưng đường nét trên khuôn mặt hiện lên vẻ kiên nghị. Hần chính là Mạc Phàm, đến này đã sáu năm trôi qua, kể từ ngày hần gia nhập Luyện Hồn tông. Không còn đáng về tiểu hài tử, hần đã trưởng thành. Khi thu công lại, hần nhìn về rừng trúc cách đó không xa. Không khỏi nhớ lại hình ảnh ba đứa trẻ năm đó tụ họp đốt lửa nướng thịt mà mỉm cười. Chạm tay lên tảng đá bên cạnh, là nơi mà lần đầu tiên Tiểu Diễm rơi xuống lục phong, vết máu trên đó của hần vẫn còn. Giọng nói của hần vang lên hoài niệm:

“Tiểu sư muội, muội ở nơi nào...”

Một bàn lớn đầy thức ăn được dọn ra trước mặt Tiểu Diễm, tiểu nhị rất khách khí, cười nói:

“Cô nương ăn thông thả, chỉ là... Chỗ thức ăn này có chút nhiều, cô nương có ăn hết được không?”

Tiểu Diễm xua tay với tiểu nhị, híp mắt cười:

“Không thành vấn đề nha, được rồi cảm ơn ngươì.”

Tiểu nhị cũng không nhiều lời, cúi người rời đi, vị khách nhân này cũng đã ở lâu trong quán trọ, trả tiền cũng hào phóng, hần tất nhiên luôn chu đáo với những người như thế.

Một cô nương không câu nệ tiểu tiết ngồi ăn uống trong quán trọ, tất nhiên mọi người có chú ý. Nhưng nhìn lại chỉ là nha đầu đen nhem, khuôn mặt lại nhiều tàn nhang, tư sắc bình thường, liền không nhìn tới lần hai.

Mì thực luôn làm người ta yêu thích. Gặm một cái móng giò heo thơm ngon béo ngậy, tay lại gắp một miếng rau cải xào đưa vào miệng. Đôi mắt Tiểu Diễm híp lại cong cong như vầng trăng, thoải mái vô cùng. Nắc một tiếng, nếu như có cơ hội, trở về liền dắt sư huynh sư đệ ra ngoài ăn ngon. Nàng cảm thấy tháng ngày như thế này quả là tiêu dao, không uổng công ngày ấy cố bám đuôi sư phụ muốn bá sư. Nhìn xem, từ một khát cái ăn bữa nay lo bữa mai, thì giờ nàng muốn là có thể ăn rồi. Nhưng cổ nhân có câu, chi nên vui thôi đừng vui quá, bởi có thể vui cũng sẽ hóa buồn. Đúng lúc nàng đang cảm một con tôm béo mũm mĩm, đã lột sẵn vỏ chỉ chờ đưa vào miệng. Thì bên cạnh nghe thấy tiếng người hỏi. Thanh âm vô cùng dễ nghe.

“Ăn ngon không?”

Tiểu Diễm theo bản năng trả lời:

“Ngon chứ, đương nhiên là ngon rồi.”

Vừa dứt được nửa con tôm vào miệng, giật mình quay sang bên cạnh, đã thấy một đôi mắt phượng đang vui vẻ nheo mắt nhìn mình. Tiểu Diễm há hốc mồm nhìn người bên cạnh, đến cả tay cũng run rẩy. Trời cao đất dày ời, tại sao tên ma đầu này có thể giữa thanh thiên bạch nhật xuất hiện ở đây???

Mà còn nữa, tại sao tóc tên này lại biến thành màu đen thế này, sao lại ăn mặc bình thường như thế này. Sao hần không ăn mặc nổi bật như lần ở trong Hắc Sơn pháp bảo đi, để cho tu sĩ trong thiên hạ người người hô đánh chứ!

Một tiếng “Ma... Ma” cứ thế lúng búng trong miệng Tiểu Diễm, đến khi chính Hấp Huyết ma quân cũng không nhận được. Hần chau mày.

“Ta không phải mẫu thân của ngươi. Ngươi cứ thử gọi tên ta xem. Hửm?”

Tiểu Diễm khóc không ra nước mắt, ở đây không có Tà Diện, tu vi của nàng chỉ đủ nhét răng cho tên ma đầu này. Hần khẽ hút một cái là nàng xương cốt cũng chẳng còn. Đánh có nặn ra nụ cười mà như mếu:

“Tiền... Tiền bối. Sao người lại xuất hiện ở đây?”

Hấp Huyết ma quân chống cằm nhìn nàng, nụ cười trên môi sáng lạn:

“Ngươi đoán xem? Chẳng lẽ ý ngươi là ta phải trốn đông trốn tây, đừng ra mặt gặp người à?”

Tiểu Diễm vội vàng xua tay nói:

“Đâu có, ý của ta là sao ngài lại có mặt ở đây. A, không phải, tại sao ngài lại tìm ta a... Tiền bối, ta chỉ là một tán tu nho nhỏ, người cứ thế xuất hiện ta rất kính hi.”

Hấp Huyết ma quân lờm lờm, hần véo khuôn mặt nàng đau điếng.

“Mấy cái trò dịch dung con con này của ngươi, quá khó coi. Nếu không phải ngày ấy tên đeo mặt nạ đi cùng ngươi phá đám, thì bản quân đã không phải xuất hiện trong bộ dạng này.” Vừa nói xong, sắc mặt càng khó coi. Hần nghiêng răng, âm trầm nhìn nàng:

“Ta không làm gì được hần. Nhưng hôm đó hần bảo vệ ngươi như vậy, muốn hần trả giá cũng không tời.”

Chương 27: Quá khứ của đoạn lãng

Vậy là không dừng tai bay vạ gió, Tiểu Diễm bị Hấp Huyết ma quân bắt đi. Hấn không cần nàng giải thích, trực tiếp xách nàng rời khỏi Bạch Sa Thành.

Trên không trung, Hấp Huyết ma quân không dùng pháp bảo, bay thẳng về một hướng. Tiểu Diễm vẫn cố gắng giải thích với hấn:

“Tiền bối, văn bối và Tà Diện không quen không biết, thực sự, người xem, giờ văn bối chỉ đi một mình. Người bắt ta hấn cũng không biết mà tới đâu a, kể cả biết hấn cũng không tới.”

Hấp Huyết ma quân cúi đầu nhìn nàng:

“Nếu không có tác dụng thì giết người luôn chứ để lại làm gì. Người nên tự cầu nguyện đi, nửa tháng sau hấn không tới cứu người thì người cũng không cần phải sống nữa.”

Nghe vậy thì Tiểu Diễm liền im bặt, xong đòi nàng rời. Tên ma đầu này hành sự tùy ý, muốn giết thì giết, không hề nói lý. Nàng với Tà Diện không quen biết, sau lần đó cũng không gặp lại, đi đâu để tìm hấn. Còn biết rồi thì lý do gì hấn phải tới chứ, vốn chỉ là bèo nước gặp nhau. Tại sao nàng chỉ muốn yên phận tu hành mà phiền toái tự tìm đến chứ. Đang yên đang lành bị Tà Diện lôi vào trong Hắc Sơn bảo, giờ chỉ ăn một bữa cơm cũng bị Hấp Huyết ma quân bắt đi là sao???

Bay khoảng chừng hơn nửa ngày, Hấp Huyết ma quân đưa nàng đến một vùng đầm lầy. Lau sậy đan xen dày đặc cả con đường, nhìn là biết nơi này không tốt lành gì. Đến khu vực có một cái đầm nước màu đen, Hắc Sơn pháp bảo nằm ở giữa, vẫn hình dáng cũ mà nàng thấy. Đem nàng vào trong Hắc Sơn pháp bảo, Hấp Huyết ma quân tự nhiên quăng nàng ở đó, ý tứ rõ ràng để nàng tự sinh tự diệt. Xong hấn rồi đi, chắc là đi bố trí gì đó.

Còn lại Tiểu Diễm ngơ ngác ngồi ở đây. Lần này do chính chủ đưa nàng vào nên không gặp huyền cảnh, chỉ là không gian này ngoài Hấp Huyết ma quân và nàng thì không còn ai khác. Giờ sống chết của mình bị đặt trong tay người ta, Tiểu Diễm vô cùng uất ức. Nàng vừa bước chân vào cảnh giới kết đàn, còn chưa kịp sung sướng lại gặp phải tồn tại khủng bố không trâu vào được, rốt cuộc nàng đã trâu chọc ai?

Đáng ra khi Tiểu Diễm bị bắt đi, Đoạn Lãng có thể ngăn cản. Nhưng buổi chiều hôm đó, nàng nổi hứng tắm rửa làm sư phụ là hấn không thể mặt dày ở lại, đành rời Bạch Sa Thành. Đến cảnh giới của hấn, phá rách hư không vạch ra một con đường là chuyện đơn giản. Nên khi hấn đang ngồi chơi cờ cùng Hứa Vĩ Xương ở Luyện Hồn tông thì đồ đệ đã bị người ta đem đi.

Không trách được hấn, có ai ngờ Hấp Huyết ma quân gan to như vậy, còn ngang nhiên đi lại ở Bạch Sa Thành, thật không may mắn Tiểu Diễm bị hấn trông thấy. Đến khi Đoạn Lãng cảm thấy cũng nên đi coi nàng một chút, đã phát hiện đồ đệ không còn ở trong thành.

Lần này vì dụ Tử Diện nên Hấp Huyết ma quân có để lại lời nhắn. Nhìn bốn chữ Tử Trạch Đầm Lầy lưu lại bằng pháp lực trong phòng Tiểu Diễm, trong nháy mắt quanh thân Đoạn Lãng hiện lên hơi thở tử vong.

Sát khí dày đặc khiến Tiểu Hắc ở yên trong Cẩm Tú tiên không dám hó hé.

Trong Hắc Sơn bảo, bảy ngày đã trôi qua, mắt thấy kì hạn chỉ còn một nửa thì lòng Tiểu Diễm cũng không ôm hi vọng. Máy ngày đầu khi nàng lên tiếng Hấp Huyết ma quân còn đáp lời, cuối cùng không thèm ư hử gì nữa.

Thành ra Tiểu Diễm ngồi đến mốc meo trong Hắc Sơn bảo, quyết định đằng nào cũng chết, là gan càng to ra, thậm chí còn chạy đi loanh quanh trong Hắc Sơn bảo. Phát hiện đàn châu châu hung hãn vậy mà bị khí tức Hấp Huyết ma quân lưu lại trên người nàng khiến chúng tránh xa, thì liền cả gan bắt vài con đem đi nướng. Đối với hành vi này của nàng, Hấp Huyết ma quân đang bố trí pháp trận cũng phải dở khóc dở cười.

Con tin mà cũng có thể can rờ như thế. Hấn cũng rất tò mò nha đầu này là người thế nào, trong người nàng còn lưu lại một đạo cấm chế, khiến hấn không thể nhìn thấu hư thực. Đây chính là lý do hấn này sinh hứng thú khi nhìn thấy nàng lần đầu tiên.

Một bước xuyên qua hư không, trên phạm vi không trung cách Tử Trạch Đầm Lầy hai dặm, một thân ảnh chìm trong áo choàng đen hiện ra, khuôn mặt đeo mặt nạ quỷ khóc cười, dáng vẻ đầy tà khí, chính là Đoạn Lãng đang trong hình dạng Tà Diện. Thật ra, Đoạn Lãng cũng không hề nói dối Tiểu Diễm, hấn lúc trước hành tẩu trong tu chân giới là dùng tên này, còn được gọi là Tà Lang Quân. Chỉ là hấn quật khởi quá nhanh, chỉ ba trăm năm đã đi tới bước này, kẻ luôn ỷ tu như Hấp Huyết ma quân thì làm sao nhận ra được.

Tử Trạch Đầm Lầy có tên gọi như vậy, vì nó cũng là một trong những hung địa. Ngay như cái đầm lầy Hắc Sơn bảo đang ngự trị có một con cá sấu tu đến cảnh giới hóa thân đã bị Hấp Huyết ma quân hút khô.

Tạm không bàn đến vấn đề này, lúc Tà Diện xuất hiện, sát khí như thế cũng đánh động Hấp Huyết ma quân. Nhưng từng ăn thiệt thòi lớn ở sa mạc nên lần này hấn không có đại đột lấy cứng đối cứng. Giọng nói can rờ của hấn vang lên bên ngoài Tử Trạch Đầm Lầy:

“Chắc, quả nhiên ngươi thực sự quan tâm nha đầu này. Muốn cứu người thì bước vào đi thôi, nếu ngươi đủ bản lĩnh.”

Đôi mắt đen nhánh dưới lớp mặt nạ càng thêm u tối, Tà Diện không buồn trả lời, thông dong mà đạp không bước tới. Chỉ vài bước mà như súc địa thành thốn, dùng bước đã đối diện với đầm lầy, Hắc Sơn bảo đang nằm ở đó. Ngước mắt lên nhìn cả tòa pháp trận giăng đầy trên không trung đầm lầy, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ không rõ cảm xúc.

Hấp Huyết ma quân càng thêm khiêu khích:

“Sao? Ngươi không dám bước vào à? Cửu Thiên Ma Lôi trận này bốn quân đã phải hao phí mất một viên Ma Lôi Thạch duy nhất của mình đấy. Đừng làm ta thất vọng, trò hay còn nhiều.”

“Đoạn nha đầu đâu?”

Giọng nói của Tà Diện lạnh lùng không cảm xúc.

“Ngươi lo lắng cho nha đầu kia vậy à? Yên tâm, nàng ta chỉ là một quân cờ, ta cũng không thêm đụng vào.”

Hấp Huyết ma quân phát tay, hình ảnh của Tiểu Diêm đang ngồi chơi bên trong Hắc Sơn bảo hiện ra. Thấy vậy, Tà Diện bước chân vào trong trận pháp dưới ánh mắt phản kích của Hấp Huyết ma quân.

Cửu Thiên Ma Lôi Trận là trận pháp được tạo ra từ Ma Lôi Thạch, dùng linh lực trong nó và cách bố trí trận pháp giam hãm đối phương trong ma lôi. Khác với lôi kiếp, và cũng có phần giống lôi kiếp. Sét trong trận đánh tới sẽ tổn thương trực tiếp đến nguyên thần của tu sĩ. Dùng tâm ma tạo lên thương tổn. Tu sĩ tu chân sợ nhất chính là nó. Một khi nguyên thần tổn thương thì rất khó chữa trị, nhẹ thì trở lên ngu ngốc, nặng thì hình thần câu diệt.

Ma Lôi Thạch số lượng vô cùng hiếm có, phải nói bao năm lẫn lộn trong Ma Thần Điện thì Hấp Huyết ma quân mới có một viên này.

Trong trận pháp, Tà Diện đứng đó, từng đạo ma lôi màu đỏ đánh tới thân thể hắn. Ánh mắt hiện lên chút mê mang. Hắn rơi vào một không gian kì lạ, ở đó, hắn chỉ là đứa trẻ, bên cạnh hắn, có xác hai người nam nữ, thân thể huyết nhục mơ hồ. Còn có tiếng nói của rất nhiều người vang lên xung quanh:

“Tội nghiệp đứa nhỏ, cả cha mẹ hắn đều bị sói cắn chết, giờ nó biết sống sao?”

“Lão Hà, không phải lão là dưỡng nó sao? Đem nó về nuôi đi.”

“Giờ chứ, nhà tôi còn một thể tử với ba nhi tử, nuôi thêm nó kiểu gì?”

Rất nhiều người chỉ chò, người ta có lòng thương hại nhưng cuối cùng cũng chỉ bàn tán xuống. Không ai chú ý tới cảm xúc của một đứa trẻ khi phải đối mặt với cái chết của cha mẹ. Từng khuôn mặt không rõ nhân dạng cứ thế thay nhau hiện lên. Hắn không biết vì sao mình không rơi một giọt nước mắt, hay là vì đau đớn đến chết lặng.

Đám đông giải tán rồi, một mình hắn ngồi cạnh hai cái xác trong căn phòng không ánh sáng.

Tất cả biến mất.

Hắn lại thấy mình đang đứng giữa rừng cây, trên vai là cái giỏ đan bằng trúc, tay cầm vài cây nấm dại, dưới chân còn một bụi nấm nằm khuất sau đám lá cây. Hắn cúi xuống, dùng tay đào nấm một cách quen thuộc.

Trời đã nhá nhem tối, hắn nghe thấy tiếng sói tru vọng lại từ đâu đó trên đỉnh núi. Không hiểu sao trong lòng bùng lên sự tức giận, nắm chặt bàn tay nhỏ.

“Còn là đứa trẻ, sát khí lại dữ dội thế... Trời sinh sát khí thì càng không nên tức giận, đứa nhỏ, ngươi là con nhà ai? Một mình lên núi rất nguy hiểm. Về đi thôi...”

Hắn quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ là một lão già bình thường, tay cầm quả chuông, lão mỉm cười hiền lành với hắn. Hắn không đáp lời, nhưng lầm lũi thu lại nấm trong giỏ, xuống núi.

Thời gian không gian lại thay đổi, lúc này hắn đang đánh đứa trẻ nhà bên cạnh chảy máu đầu chỉ vì nó dám nói hắn là đồ không có cha mẹ. Người đàn bà nghe tiếng con khóc chạy ra không nói hai lời cho hắn hai tát, miệng chanh chua chửi bới:

“Thằng cầm này! Dám đánh con tao!”

Hắn li lợm ngẩng đầu, đôi mắt càng hung dữ, phụ nhân khiếp sợ nhưng miệng vẫn không ngừng chửi:

“Nhìn gì? Tao móc mắt mày ra bây giờ! Thứ không có dạy dỗ.”

Người trong thôn kéo đến càng đông, cả cha đứa bé kia cũng tới, lão không cần hỏi đúng sai, cầm cây gậy đánh hắn lẫn lộn trên mặt đất. Cả đám người nhưng không ai can ngăn, hắn thấy có vài đứa trẻ đứng nhìn về mặt hả hê. Có đứa còn đập cho hắn một cái. Hắn như chết lặng hứng chịu trận đòn.

Đêm hôm đó, cả thôn xóm chìm trong giấc ngủ, hắn cầm cây đuốc nhỏ đứng cạnh hàng rào, ánh mắt càng thêm oán độc. Lão già kia lại xuất hiện, hắn không giật mình, chỉ nhìn chằm chằm vào mỗi lửa mình quăng ra bị lão phát tay dập tắt. Lão nói:

“Phàm nhân vô tri, nhưng kiếp số chưa tới thì không đáng chết. Ngươi tội gì phải làm bẩn tay mình. Có giỏi thì đi theo ta, học bản lĩnh rồi báo thù cho cha mẹ ngươi.”

Khung cảnh lại thay đổi.

Lão nhân thực sự đã già yếu, khuôn mặt vàng như nền nằm trên giường, nhưng nụ cười với hắn lại hiền từ vô cùng.

“A Lăng, thứ đáng sợ nhất không phải là sát khí trong thân thể con. Thứ đáng sợ nhất là lòng người. Kẻ không khống chế được bản thân mình thì cũng chỉ như con rối vô tri bị người ta sai khiến. Đừng đánh mất chính mình, kiên trì đi đến cuối con đường, con sẽ tìm thấy câu trả lời cho bản thân.”

Trên ngọn núi cao mây mù phiêu phù..

“Sur phụ, sur phụ, người xem hôm nay con đã học được thuật ngự kiếm rồi này.”

Hắn thấy một tiểu nữ hài, còn cao chưa tới ngực hắn, vui vẻ nhìn hắn cười. Thân thể nàng chấp chới trên không trung, vẻ mặt cầu khen ngợi....

“Sur phụ ơi, nếu như một ngày nào đó, dù tu vi của con kém cỏi, con vẫn sẽ dùng hết năng lực của mình để bảo vệ người.” Tiểu nha dùng ánh mắt nghiêm túc nói với hắn.

Thời gian như gia tốc, mọi sự kiện đã từng diễn ra trong đời cứ vậy mà xoay vòng. Tà Diện thờ dài, mở mắt, trong mắt hắn một mảnh thanh tịnh.

Hắn vẫn đang đứng ở giữa trận pháp, ma lôi tiêu tán. Lốp mặt nạ che dấu đi chân diện mục, giọng nói của hắn vang lên đầy cảm khái:

“Không tệ, nhưng muốn dùng tâm ma đối phó với ta, chừng này còn chưa đủ.”

Sát khí bộc phát ra càng thêm đáng sợ. Hắn dùng Cẩm Tú phiến chỉ thẳng nơi thân hình Hấp Huyết ma quân ẩn nấp, vạn hồn được giải phóng, xé không lao tới, đánh vào bức tường pháp trận.

Rắc một tiếng, Từ Trạch Đàm Lầy vang lên từng tiếng u hồn, mọi tồn tại trong đàm cổ gắng thu mình trước sát khí phổ thiên cái địa.

Hấp Huyết ma quân cũng không vừa, hắn tuy thua kém tu vi, nhưng bàn luận về công pháp thì hắn không sợ quỷ hồn, chỉ là tầng tầng sát khí khiến ma công của hắn bị ăn mòn. Nhận thấy Cửu Thiên Ma Lôi Trận bị phá, hắn né tránh công kích, vẫn bị ỏi mà đem ra con bài cuối cùng:

“Ngươi không quan tâm sống chết của nha đầu kia sao?”

Đúng như hắn nghĩ, công kích của đối phương khựng lại. Nhưng không chờ hắn đắc ý thì Tà Diện đã đích thân đạp không tới cửa Hắc Sơn bảo. Một chưởng oanh kích kết giới, trực tiếp tiến vào. Xuất hiện trước khuôn mặt ngạc nhiên của Tiểu Diêm, hắn không do dự mà kéo nàng về phía mình. Trôi yên biến lạng, một mảnh không gian Hắc Sơn bảo chỉ có hai người sống vai đứng.

“Tà tiên bối, sao người biết mà tới đây?”

Tiểu Diêm kéo kéo áo choàng của Tà Diện.

“Lát nói sau đi. Yên lặng đứng bên cạnh ta.”

Khuôn mặt Hấp Huyết ma quân hiện lên trên bầu trời Hắc Sơn bảo, đôi mắt hắn híp lại, đôi môi đỏ như hoa đào cất tiếng nói châm biếm:

“Chắc chắn, thật là cảm động, trên người nha đầu ấy có Tán Công Đan mà ngươi cũng dám lại gần. Bản quân thật sự không hiểu, ngươi lấy gì để tự tin thế?”

Tiểu Diêm hoảng hốt nhìn Tà Diện, hắn không phản bác. Nhưng Hấp Huyết ma quân cũng chẳng kịp khoác lác thêm lời nào thì một chưởng ngưng tụ sát khí đã đánh tới, xé toác khuôn mặt hắn trên bầu trời. Đến khi hồi thần thì cả hai thân ảnh đều biến mất. Giọng nói của Tà Diện phiêu tán giữa không trung:

“Ngu ngốc.”

Tà Diện đã mang theo Tiểu Diêm bỏ trốn.

Hấp Huyết ma quân chưng hửng. Hắn dồn hết tâm trí thiết kế, cuối cùng kẻ địch không thêm đánh lại trực tiếp bỏ chạy. Đôi mắt hắn đỏ ngầu, tức đến hít thở không thông. Lập tức độn không muốn đuổi theo.

Hấp Huyết ma quân tính không sai, nhưng hắn tính sai tu vi của Tà Diện. Ít nhiều thì cũng là tu sĩ đại thừa kì, hơn hẳn một cảnh giới, chỉ cần nửa canh giờ bức ra hết hiệu lực của Tán Công Đan thì quay đầu lại là Hấp Huyết ma quân phải bỏ chạy. Cho nên hắn càng không cam lòng mà truy sát.

Lúc này Tà Diện đã đem theo Tiểu Diêm chạy tới một vùng sơn lĩnh. Linh lực trong cơ thể bị hao mòn, giờ này thực lực của hắn chỉ còn ở cảnh giới hóa thân. Mắt thấy có một sơn động, hắn đem nàng chui vào. Tà Diện nhỏ giọng:

“Thu liễm hết khí tức. Đừng lên tiếng.”

Son động tối như mực, sờ tay không thấy năm ngón, không hiểu sao Tiểu Diễm không thấy sợ hãi.

Lúc này mới chạy trốn không để ý, giờ nhìn lại, nàng đang được Tà Diện ôm trong ngực, tay còn đang nắm lấy tóc của hắn trong vô thức. Dùng ngón tay khẽ niết, sợi tóc dài mềm như từng phiến tơ mỏng. Tay phải hắn nắm lấy bàn tay không an phận kia của nàng, kéo xuống.

Tiểu Diễm đỏ mặt, im lặng.

Nàng thực ra có rất nhiều lời muốn hỏi hắn, nhưng trong hoàn cảnh này, bắt đắc dĩ phải ngậm miệng.

Ngoài kia, Hấp Huyết ma quân thực sự nóng nảy. Hắn đã tức đến nổi oanh kích cả thầy mười ngọn núi, nhưng thế giới quá rộng lớn, Tà Diện lại trực tiếp độn không mà đi nên hắn không xác định được phạm vi cụ thể.

Vậy mà có một ngọn núi đúng là nơi hang động của Tà Diện và Tiểu Diễm ẩn thân. Hang núi chấn động, đất đá rơi xuống, nhưng Tà Diện vẫn ôm chặt Tiểu Diễm không cho nàng nhúc nhích. Chứng này tổn thương với hắn là không đáng nói.

Đến khi mọi thứ bình thường trở lại, Hấp Huyết ma quân buông tha dò xét, phát tay rời đi, thì cũng là nửa canh giờ sau.

Hiệu lực của Tán Công Đan đã hết. Tà Diện ôm Tiểu Diễm quay trở lại Bạch Sa Thành. Cũng trong quán trọ, nhưng không phải phòng của nàng.

Hắn phát tay thấp nển, ánh sáng hiện lên trong căn phòng. Không khí lúc này mới có chút ngưng đọng. Tiểu Diễm nhìn quanh căn phòng, thấy cách bài trí quen mắt. Nàng buột miệng hỏi:

“Tiền bối, nhà trọ này có phải tên là Hi Lai không?”

Tà Diện gật đầu, vì tiện lợi cho việc đi lại hai nơi, hắn đã bao phòng này ba năm. Điều này không hề kì quái, bởi Bạch Sa Thành rất nhiều người tu chân qua lại, có người bế quan vài chục năm không ra khỏi phòng cũng là chuyện bình thường. Nàng xoắn xuýt ngồi trên ghế, lựa chữ mở lời với hắn:

“Tiền bối... Tại sao người lại cứu ta?”

Tà Diện ngẩng đầu nhìn nàng, hắn ngồi đối diện, mặt nạ quỷ hơi đáng sợ nhìn nàng, hỏi:

“Giới chỉ của Lưu Xiêm ta đưa ngươi, còn giữ chứ?”

“Hả? À, còn đây.”

Tiểu Diễm lung tung lấy ra một cái giới chỉ.

“Chỉ là, tiền bối... Ta trót hấp thu nội đan của Hắc Xà rồi. Còn một...một chút linh thạch.”

Tà Diện rõ ràng đang liếc xéo nàng, hắn gật đầu:

“Được rồi, nội đan cho ngươi, còn thân thể nó ta thu lại.”

Nói rồi quăng lại chiếc nhẫn cho nàng, quả nhiên thân thể to lớn của Hắc Xà đã biến mất. Linh Thạch vậy mà vẫn còn.

Tiểu Diễm không có tính cách tham lam, nàng biết thực lực của nàng đoạt được nội đan hoàn toàn là do Tà Diện. Chợt nhận ra điều gì, Tiểu Diễm chớp mắt nhìn hắn:

“Tiền bối cứu tiểu bối là vì thân thể con Hắc Xà này phải không? Tiểu bối ngày hôm ấy chờ mãi không thấy tin tức của người.”

“Chứ ngươi nghĩ vì cái gì?”

Tà Diện hỏi ngược lại, giọng điệu mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Huyết sa bình

Kể từ khi rời Luyện Hồn tông cho đến nay, mục đích chính của Tiểu Diễm vẫn là nâng cao tu vi và kiếm âm hồn luyện linh cho Bi Ngạn kiếm. Cuốn vào sự kiện ở Bạch Sa Thành cho đến lúc dừng hơn nửa năm hấp thu nội đan để kết đan thành công. Với một nữ tử mới chỉ mười năm tuổi đã bước vào kết đan như nàng thì thực sự là tiến bộ thần tốc.

Thứ nàng còn thiếu bây giờ là kinh nghiệm thực chiến. Nếu nàng cứ khư khư ở trong Bạch Sa Thành cũng không phải là không được, bởi kết đan xong tuổi thọ của nàng đã lên tới năm trăm năm, thời gian thực sự khá nhiều với một thiếu nữ. Nhưng Tiểu Diễm biết, nếu chỉ có như vậy, khoảng cách của nàng vẫn còn quá xa so với sư phụ của mình.

Mặc dù không còn ở bên cạnh hẳn, lúc gặp nguy hiểm lại chỉ có thể đứng sau lưng trông chờ người khác bảo vệ. Cảm giác này nàng vô cùng không muốn cảm thụ. Tà Diện khi cứu nàng trở về cũng biến mất. Hắn nói nàng cứ yên tâm tu luyện, dù sao cũng đã vài lần tương ngộ, lại có ơn cứu mạng, với hẳn nàng thực cảm kích.

Ở lại Bạch Sa Thành khoảng một tháng, tin tức Hấp Huyết ma quân bị người ta đuổi giết phải chạy về phía nam cũng đã đến tai nàng. Không hiểu sao nàng liên tưởng tới Tà Diện. Trong giới tu chân luôn tồn tại chuyện trùng mắt tất báo, một khi đã kết thù rất khó hóa giải, huống hồ Hấp Huyết ma quân còn mang tin tức của Ma Thần Diện.

Có lẽ một thời gian khá dài hẳn không rảnh mà kiếm nàng gây chuyện, hi vọng mãi mãi không gặp lại hẳn mới tốt. Trả phòng trọ, mang theo một đồng đồ ăn để trong không gian trữ vật, mua một tấm địa đồ đơn giản, Tiểu Diễm quyết định rời khỏi Bạch Sa Thành.

Đi về phía tây thành là vùng sa mạc rộng lớn, điều này bất cứ ai cũng biết. Nhưng chỉ có một nơi ở đó nhiều tu sĩ tu chân qua lại, cũng là nơi hung hiểm và nhiều cơ duyên nhất. Đó chính là Huyết Sa Bình.

Là vùng sa mạc tồn tại lâu dài và hung danh nổi tiếng trong tu chân giới Xích Thần. Ở đó trong phạm vi của Kim Bàng Tông cùng một số bộ lạc du mục nhỏ lẻ. Đó chính là đích đến của Tiểu Diễm, bởi không biết từ bao giờ, số lượng du hồn trên Huyết Sa Bình nhiều không đếm xuể, chưa bao giờ ngừng.

Đồn rằng khi xưa nơi đó chính là một trong những chiến trường viễn cổ, thi chất thành sông, đến nỗi máu chảy ngấm vào trong cát, vạn năm cát vẫn một màu đỏ thẫm, tên Huyết Sa Bình từ đó mà ra.

Huyết Sa Bình cách Bạch Sa Thành hơn hai ngàn dặm, Tiểu Diễm tất nhiên không định đi bộ tới đó, chẳng biết tới ngày tháng năm nào. Dùng Bì Ngạn kiếm gia tốc phi hành mất hơn một ngày, trưa hôm sau cũng đã thấy một mảnh sa mạc cát đỏ trải dài.

Huyết Sa Bình khác với những sa mạc thông thường ở chỗ, tuy vạn năm khô hạn nhưng thực vật cũng dễ dàng sinh trưởng hơn. Nhiều nhất trong đó là một loài cây không rõ tên, gai góc chẳng chít. Có thực vật tất nhiên điều kiện sống cũng tốt hơn. Đáp xuống dùng chân đi bộ, dọc con đường này Tiểu Diễm vẫn thấy một vài người du mục.

Đây vẫn là vùng an toàn của sa mạc này. Dù dùng chân đi bộ thì Tiểu Diễm cũng không mệt, cảnh giới này đã đủ hơn xa so với phạm nhân. Chỉ là nàng muốn tìm hiểu đôi chút về nơi này nên thông thả một đường đi tới. Trông nàng lúc này không khác những người bình thường là bao, một thân vải thô xám, khăn choàng trùm đầu, độc hành trên sa mạc.

Cũng ngẫu nhiên nàng thấy tu sĩ tu chân đạp pháp khí bay ngang qua, còn có người cưỡi một con chim ưng to lớn, không có gì là lạ, đây cũng là địa bàn của Kim Bàng tông, không ít tu sĩ tới đây lịch luyện. Chỉ có điều, số lượng tu sĩ nàng nhìn thấy trong hai canh giờ qua có chút nhiều.

Đùng hoi sao nàng không tò mò, bài học từ lần trước ở Bạch Sa Thành là minh chứng tốt nhất. Tiểu Diễm nhún vai, vẫn như con kiến chăm chỉ bò trên lộ tuyến của mình. Lúc này trời đã tối dần, bầu trời một màu đỏ ối, khiến bao trùm Huyết Sa Bình là một sắc đỏ thê lương.

Cách đây chưa đến một dặm có một cái cồn cát khá lớn, bia đá tàn tích ngổn ngang, Tiểu Diễm dự định ngừng chân ở đó. Nếu nói trên sa mạc, lúc nào là không an toàn nhất, tất nhiên là ban đêm.

Tiểu Diễm không dự định ngủ, nàng muốn bắt đầu buổi săn hồn đầu tiên của mình. Ngồi nấp sau một cái bia đá lớn, vị trí của nàng khá thuận lợi, vừa tránh gió cát lại có thể quan sát trong phạm vi vài dặm. Vài canh giờ sau thì trời đã tối hẳn, đêm đen đặc quánh, nhưng sa mạc lúc này rất đẹp, cái đẹp của sự chết chóc. Tiểu Diễm không biết tại sao đi nửa ngày không thấy gì mà ban đêm lại có vô số u hồn như thế này. Nếu không phải nàng đã từng nhìn thấy số âm hồn trong Cẩm Tú phiến của sư phụ thì giờ này cũng bị dọa sợ.

Rất may mắn đây chỉ mới là vòng ngoài sa mạc, sự uy hiếp của âm hồn không lớn, con mạnh nhất cũng chỉ tương đương với tu sĩ luyện khí tầng ba. Chúng không tụ lại mà tàn mạt quanh sa mạc, vì thế sau khoảng vài canh giờ thì Tiểu Diễm cũng thu vào Hồn Tháp được cả ngàn con.

Thành quả này không tệ. Trở về chỗ cũ, nhìn số lượng hồn trong Hồn Tháp, nàng vui vẻ học cách luyện hồn lần đầu tiên trong đời. Ai ngờ học xong mới biết lý do gì mà trở thành luyện hồn sư khó như vậy. Vốn chỉ cần mười con đã có thể luyện thành ngọn lửa màu xanh lục nhất phẩm, năm mươi con màu xanh lục nhị phẩm, một trăm con là xanh lục tam phẩm. Vậy mà nàng tốn cả trăm con mới luyện thành một ngọn lửa nhất phẩm.

Vô cùng hứng thú đem ngọn lửa duy nhất nàng có đi luyện linh pháp bảo, ai ngờ trực tiếp thất bại. Mật mảy xám xịt làm lại từ đầu, cứ thế luyện hồn liên tục rồi lại luyện linh. Đến khi trời sáng, một ngàn âm hồn trong Hồn Tháp tiêu hao sạch, nhìn Bì Ngạn kiếm ánh lên sắc xanh lục bàng bạc của nhất phẩm hóa thì Tiểu Diễm không khỏi muốn khóc. Một ngàn con âm hồn mới luyện linh được một lần, tỉ lệ thất bại cao đến dọa người.

Cả đêm tiêu hao quá nhiều linh lực từ luyện hồn cho đến luyện linh, Tiểu Diễm đành ngồi thở nấp. Nội thị đan điền vậy mà tu vi cũng có tiến triển, chỉ là rất ít.

Nếu như nàng biết, đệ tử của Luyện Hồn tông tư chất không tệ, cũng phải đến nửa tháng mới có thể luyện linh pháp khí thành công thì còn oán trách như vậy không.

Thân thể trời sinh khiến nàng miễn cảm với âm hồn, mắt âm dương cũng là ví dụ, mọi yếu tố khiến cảm giác khi luyện hồn của nàng linh mãnh hơn so với

người khác. Chưa kể linh căn của nàng cũng chẳng phải hạ phẩm như nàng nghĩ, kỹ năng luyện linh cũng liên quan rất nhiều đến thiên phú khổng lồ. Vậy nên mới nói tu chân giới nhiều tu sĩ như vậy mà Luyện Hồn Sư quá ít ỏi, Luyện Hồn Đại Sư thì hiếm như lông phượng sừng lân.

Lại một đêm nữa tới, lần này do có chuẩn bị trước, quen tay hay việc Tiểu Diễm đã làm thành thạo hơn, vớ vết được gần hai ngàn âm hồn. Trong phạm vi một dặm không còn mấy con. Đêm nay nàng không muốn dừng tay sớm, chần chừ một chút rồi dẫm chân đi thẳng vào trong bóng tối.

Vài dặm, lại mười dặm, nhìn số lượng hồn đã lên tới một vạn con trong Hồn Tháp, Tiểu Diễm mới thỏa mãn cười. Đêm tối sa mạc, gió thổi như tiếng sáo vang lên âm u giữa không trung, giống như một khúc cầu hồn. Còn đang lắng tai nghe âm thanh da diết náo nức này, thì bỗng nhiên có một lực oanh kích từ sau tới.

Tiểu Diễm giật mình né sang bên trái, quay người nhìn, thì thấy một âm hồn khá khác lạ. Tay nó cầm trường thương, thân mặc hộ giáp rách nát, vẻ mặt thất thần, nhưng vẫn không ngừng công kích nàng. Tu vi nó đoán chừng trúc cơ sơ kỳ. Chưa đến hai phút thì Tiểu Diễm đã dùng Bi Ngạn kiếm giải quyết gọn gẽ. Khác với những âm hồn trước, con này có vẻ ngưng thực hơn và còn chủ động công kích, có thể chiến đấu như tu sĩ bình thường.

“Ừa.”

Con âm hồn này khi bị nàng dùng chiêu Vắn Tinh giết xong lại hóa thành một làn khói màu đỏ, trực tiếp tiến vào cơ thể nàng. Tiểu Diễm hoảng hốt kiểm tra, vậy mà ngoài ý muốn không có việc gì, tu vi lại tăng thêm chút. Hóa ra đây chính là nguyên do các tu sĩ tiến vào Huyết Sa Bình.

Nếu Tiểu Diễm đoán không nhầm, đi vào sâu hơn còn có tồn tại cao hơn âm hồn này rất nhiều. Chừng năm ngày như thế, đến lúc Tiểu Diễm nhận ra thì nàng đã tiến sâu vào Huyết Sa Bình vài trăm dặm.

Bi Ngạn kiếm đã được luyện hóa lực sắc nhị phẩm, đây là thành quả không tồi đối với nàng. Lúc này xung quanh đã có nhiều tu sĩ, ngẫu nhiên nàng còn thấy người của Luyện Hồn tông.

Cách Tiểu Diễm không xa có một đám người, ba nam hai nữ đang tụ tập lại, xem cách ăn mặc thì là tu sĩ Kim Bảng tông. Một nam tử có nước da màu đồng rần rở, trên cổ đeo chiếc dây chuyền nanh sói, dáng vẻ cuốn hút nổi bật nhất trong đám người.

Nếu Tiểu Diễm ở đây chắc chắn sẽ nhận ra, hắn chính là Lang Hạo, người quyết đấu với Mạc Phàm trên võ đài năm đó. Hắn giờ đã bớt đi vẻ bốc đồng lại thêm sự chững chạc, chỉ cần nhìn ánh mắt hai thiếu nữ đi cùng là thấy được mị lực của hắn có tăng không giảm. Lúc này nam tử bên cạnh Lang Hạo mở miệng hỏi hắn:

“Sư đệ, chúng ta đêm qua thu hoạch được khoảng ba mươi con quý binh, đêm nay tiến thêm chút nữa?”

Nhìn chung thực lực ở đây cao nhất cũng chỉ là trúc cơ đại viên mãn, chính là Lang Hạo. Hắn chỉ cách kết đan một bước nên mới tiến vào Huyết Sa Bình săn quý.

“Còn chưa đủ, thế này đi, đêm nay tiến vào sâu hơn một trăm dặm, không ổn thì quay trở về chỗ cũ.” Lang Hạo nhàu mày nói.

Ý kiến của Lang Hạo trong năm người có vẻ rất có trọng lượng, nghe xong người kia cũng không nói gì nữa.

Đêm nay vậy mà là đêm trăng tròn, ánh trăng chiếu rọi xuống Huyết Sa Bình làm cát đỏ cũng trở lên lấp lánh như từng mảng ngọc thạch. Tùy tiện kiếm một chỗ không có người, Tiểu Diễm vận hành linh khí tu luyện.

Không ngờ Huyền Âm linh thể lại thu hút một đám u hồn xung quanh tụ lại, tròng cảnh có chút nổi bật, làm Tiểu Diễm không hiểu gì đành phải thu công.

Nhưng chính vì thế mà nàng thuận lợi gom hồn mà không phải đi lại. Chưa đến hai canh giờ mà số lượng quý hồn cảm vũ khí như hôm qua nàng gặt đã đến hai mươi con, Tiểu Diễm nhận ra tu vi tăng tiến thêm một mảng nữa.

Chỉ tội đám người Lang Hạo, sắc mặt cả đám âm trầm. Một thanh niên cười báo đốm bực bội đến chửi tục:

“Con bà nó chứ, hôm nay đi mãi mà không thấy một con quý binh nào, chẳng lẽ xung quanh đây còn đội nào nữa. Rõ ràng ban ngày rõ xét không có hay sao?”

Cuối cùng thần thức tản ra, vậy mà thấy Tiểu Diễm, gã hô lên:

“Sư đệ, cách chúng ta vài dặm đúng là có người, có muốn đến đó xem thử không?”

Lang Hạo nghe thấy gật đầu:

“Ta cũng muốn xem là ai mà gan lớn một mình dám tiến vào Huyết Sa Bình.”

Khi cả nhóm năm người tiến đến cũng vừa lúc gặp Tiểu Diễm đang giải quyết con quý binh cuối cùng.

Dưới ánh trăng, nàng quay đầu lại thấy một nhóm người lại còn thêm cả mãnh thú, đã định bỏ đi. Tên cười báo hét lên:

“Đứng lại, ai cho ngươi đi?”

Cả đám tiến lên muốn chặn đầu, Tiểu Diễm bình tĩnh hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Ánh mắt của Lang Hạo đứng phía sau lóe lên, hần nhớ đến tiểu nha đầu ở Luyện Hồn tông vài năm trước, dò hỏi:

“Điềm nha đầu?”

“Hử, a, là người hả?”

Tiểu Diễm cũng nhận ra hần. Giọng nàng cũng có hơi chút vui mừng, dù sao thì Lang Hạo cũng coi như là người quen cũ duy nhất nàng gặp được từ khi rời núi.

Lang Hạo trực tiếp tiến đến gần nàng, hần khoanh tay nhìn nàng, neho mắt đánh giá:

“Chắc, quả ột nhỏ cũng lớn rồi nhỉ? Nhưng mà sao nàng vẫn đen như vậy chứ?”

Giọng nói lại gọi cho Tiểu Diễm nhớ tới thiếu niên bông đùa ngày trước. Làm nàng phát cáu lên nói:

“Người mới đen ấy, cả nhà người đều đen!”

Lang Hạo thoải mái cười, thanh âm đầy mê hoặc, hần cũng không phật ý với thái độ của nàng. Nhưng cười xong liền nghiêm túc nói với nàng:

“Sao lại đi một mình thế này? Huyết Sa Bình rất nguy hiểm, ta nghĩ muội nên trở về. Đêm nay đi cùng bọn ta, ngày mai trời sáng ta đưa muội về Luyện Hồn tông.”

“Không sao đâu, ta cảm thấy ổn mà, ta tự có cân nhắc, sẽ không tiến vào trong đâu.” Tiểu Diễm lắc đầu.

Thật sự là ổn nha, ở đây chỉ ít cũng không xuất hiện tu sĩ kim đan.

Đám người phía sau nhìn hai người trò chuyện, vốn cũng thắc mắc, thấy thái độ của Lang Hạo cũng hơi giật mình, vì mấy năm nay hiếm khi hần cởi mở với người khác như vậy. Tên cười báo thấy vậy cũng cười ha hả, như quên mất điệu bộ hùng hổ lúc nãy của mình.

“Hóa ra là người quen của sư đệ à? Tiểu muội, lúc nãy đường đột, ta tên là La Ngũ, cứ gọi ta là Ngũ ca được rồi.”

Làm quen xong thì Tiểu Diễm biết được danh tính ba người còn lại. Một thanh niên khác tính cách điềm đạm hơn tên là Hoàng Vũ. Hai người nữ kia là Lan Uyên và Chi Hạnh. Lan Uyên tính cách hoạt bát còn Chi Hạnh hơi kiệm lời.

Qua lời bọn họ nàng mới biết quý hồn trong Huyết Sa Bình ngoài âm hồn bình thường thì còn có quý binh, quý tướng, quý vương.

Tồn tại lớn nhất là quý đế thì ở sâu trong tận cùng sa mạc, may mắn mấy nghìn năm qua không xuất hiện. Có một đạo pháp tắc vô hình trói buộc trong Huyết Sa Bình, kể cả quý đế cũng không thể ra ngoài.

Vùng sa mạc này rộng lớn đến chục vạn dặm, vùng ngoài đã lên tới mấy nghìn dặm, không lo lắng lắm tới an toàn.

Thứ cản cảnh giác chính là những đội ngũ tu chân quanh đây, họ có thể là tán tu hoặc một nhóm của tông môn nào đó hợp lại. Vì điều này nên Lang Hạo mới muốn đưa Tiểu Diễm trở về. Sau cùng vì nàng quá cương quyết nên Lang Hạo đề nghị Tiểu Diễm nên đi cùng đội của hần.

Có thêm Tiểu Diễm, thêm người thêm sức, bọn hần quyết định sẽ tiến vào sâu hơn. Thu hồn là độc môn bí pháp của Luyện Hồn tông, bọn Lang Hạo cũng chỉ có thể nhìn Tiểu Diễm thu lấy âm hồn mà hâm mộ.

Nửa tháng sau sáu người tiến thêm hai ngàn dặm, đã sắp tiếp cận ranh giới vòng ngoài Huyết Sa Bình. Thành quả thu được rất khả quan, tu vi ai cũng tiến thêm một mảng lớn, La Ngũ và Hoàng Vũ còn đột phá trúc cơ hậu kỳ, Lan Uyên và Chi Hạnh chỉ kém chút là đột phá trung kỳ trúc cơ.

Đây đã coi như là không tệ, nếu như một tán tu bình thường có khi vài chục năm mới đến trúc cơ cũng không sai. Đối với Tiểu Diễm không có động tĩnh gì thì đều được bọn hần an ủi, nàng cười xòa mà không nói gì.

Bởi Tiểu Diễm cảm thấy không có gì phải nói ra, nếu bọn hần nghĩ tu vi của nàng như thế nào thì là thế đó.

Đừng nhìn Kim Bằng tông và Luyện Hồn tông hòa hợp, đều có sự phân tranh ngầm. Huống hồ tuổi của nàng lại nhỏ nhất trong sáu người, bị cho là kém nhất không sao cả.

Trong lúc đi chuyển bọn nàng cũng gặp vài đội ngũ khác, nhưng nhìn thấy dấu hiệu của Kim Bằng tông thì đều lướt qua hoặc tránh mặt. Ở phạm vi này, Kim Bằng tông xem như là một bá chủ.

Tiếp thêm nửa tháng nữa, bốn người kia quyết định quay trở về tông môn. Còn Lang Hạo hần nhìn Tiểu Diễm.

Tròn một tháng này đi cùng, hần cũng nhận thức về nàng đôi chút. Nàng rất khiêm tốn nhún nhường, phân chia bọn hần đưa ra không hề đòi hỏi, chắc

thành quả nhiều nhất của nàng là số lượng âm hồn đi. Tiểu Diễm nghĩ nghĩ, rồi quyết định.

“Mọi người về đi thôi, muội còn muốn ở trong đây thêm một khoảng thời gian nữa.”

Đi chung tuy an toàn hơn nhưng lại khá bất tiện. Nàng không thể tùy ý luyện hồn hay luyện linh, tách ra ở trong này tôi luyện không tệ.

Lang Hạo hơi bất ngờ, hẳn không nghĩ Tiểu Diễm gan dạ như thế, nhưng đúng là hẳn phải quay về, cảm giác kết đan của hắn ngày càng thêm rõ rệt, nếu không nhầm qua hai năm nữa hẳn có thể bước vào kim đan kỳ. Không biết nghĩ gì, hắn lấy ra một khối lệnh bài truyền âm, đưa cho Tiểu Diễm.

“Cái này tặng cho muội, Kim Băng tông cách đây không xa. Có chuyện gì truyền âm cho ta, kể cả ta không tới được thì vẫn sẽ phái người đi giúp đỡ muội.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nhặt được một con chuột

Tiểu Diễm không từ chối. Tạm biệt năm người Lang Hạo nàng lại tiếp tục hành trình của mình. Vài ngày tiếp theo nàng lại bận rộn với quá trình luyện hồn. Mấy chục vạn âm hồn nàng thu được đều dốc hết vào trong lần luyện tập này. Càng luyện càng điên cuồng. Tiểu Diễm có một tính cách khá cố chấp, khi đã nhận định chuyện gì đều phải cố làm cho tốt. Một ngày, hai ngày, ba ngày, một tuần. Hao hết số âm hồn trong tay mới chế ra được mười ngọn lục sắc tam phẩm. Lại thêm bảy ngày chặt vật nữa mới thành công luyện linh Bỉ Ngạn Kiếm. Nhìn quang mang màu xanh lục tỏa sáng trên lưỡi kiếm Tiểu Diễm không khỏi nở nụ cười. Xem xét lại trong đan điền thì nhận ra vậy mà tu vi sắp tiếp cận kim đan trung kỳ. Mấy ngày mài luyện hồn nàng dùng linh thạch bổ sung linh lực, không hề quan tâm đến tu vi, thế mà xem ra không phải luyện linh không có lợi, tốc độ hấp thu linh khí nhiều hơn hẳn bình thường. Tiểu Diễm không khỏi muốn thử năng lực của mình. Đêm đó lại tìm một con quỷ binh, ai ngờ chỉ một kiếm vung ra thì nó đã ngã xuống. Nàng gãi mũi, hình như so với đám quỷ binh này nàng hơi mạnh thì phải.

Gần nửa tháng mệt mỏi, Tiểu Diễm không khỏi muốn nghỉ ngơi chút. Nương theo ánh trăng, lấy ra một cái đùi gà trong giỏ chỉ, lại thêm chút nước uống, nàng thông thả ngồi duỗi chân thư giãn. Ngồi gặm gặm đùi gà, cảm thấy cũng không tệ, dù sao hoàn cảnh này có đồ để ăn là tốt rồi, sa mạc ngoài âm hồn ra cũng chả thấy con gì khác. Đang nghĩ như vậy thì có âm thanh “chít, chít” vang lên, Tiểu Diễm rời mắt thì thấy một con chuột đang đứng cách đó vài trượng nhìn nàng. Dưới ánh trăng thân thể màu vàng nhỏ xíu của nó nổi bật trên cát đỏ. Nó tò mò quan sát nàng như đang đánh giá, rồi tiếp theo mắt nó sáng rực rỡ chạy lại gần chân nàng. Tiểu Diễm vốn không muốn làm tổn thương nó, nàng chỉ né tránh, ai ngờ nó vậy mà cọt cọt vào chân nàng, ý tứ lấy lông rõ rệt.

“Chủ nhân của mày đâu?” Con chuột bé chỉ gọn lỏn trong lòng bàn tay, đôi mắt của nó như hạt đậu, biểu cảm rất linh động, nhìn cái đùi gà trên tay nàng. Tiểu Diễm đưa cho nó, nó ôm cái đùi gà to bằng người mình hăm hở gặm, vô cùng đáng yêu.

Tuy nàng không có hứng thú với những con vật có lông lá, nhưng con chuột này nhìn sao cũng rất đẹp mắt, nên để nó tùy ý, nàng nhắm mắt dưỡng thần, thần thức vẫn tỏa ra đánh giá xung quanh. Bầu trời ngàn sao lấp lánh, tiếng u hồn than khóc theo gió trải dài như khúc nhạc.

Vốn nghĩ con chuột kia ăn xong sẽ bỏ đi, không ngờ nó lại bám lấy Tiểu Diễm. Nhìn nó bám chặt lấy Bỉ Ngạn trầm đang cài trên tóc nàng, Tiểu Diễm dờ khóc dở cười. Vốn mái tóc của nàng chỉ đề kiêu đơn giản, Bỉ Ngạn trầm cài lên thêm mấy phần xinh đẹp, giờ lại thêm một con chuột vàng bé xíu ở đó thì trông hơi buồn cười. Bỏ nó xuống đất, nó lại chạy tới, vắt nó xuống chạy đi, ai ngờ tốc độ nó cũng không thua kém, mới dừng chân nó đã ở ngay trước mắt, nhìn nàng vô tội. Cuối cùng đành thả nó.

“Được rồi, người muốn đi theo thì đi theo đi.”

Nàng vừa dứt lời thì nó đã hớn hờ chạy tới, nhào lên mái tóc của nàng, hết cách, đành kéo khăn choàng đầu che nắng cho nó. Vì nó có màu vàng, nên nàng gọi nó là Kim Bảo.

Nhưng rất nhanh nàng cảm thấy nó là một con chuột vô cùng tham ngủ, khi không có việc gì thường bám ở trên đầu nàng đánh một giấc. Còn khi thức giấc vào ban đêm thì quá tăng động, nó cũng không hề sợ u hồn. Có lần Tiểu Diễm nghĩ nó khả năng cũng có bản lĩnh, nàng liền quăng nó tới trước mặt một con quỷ binh. Ai ngờ nó chít chít một tràng rồi vọt về phía nàng.

“Kim Bảo, mày không biết đánh nhau hả?”

“Chít chít.” Lại còn biết lắc đầu.

Búng trán nó, về mặt nó ôm đầu rất ảm ức. Nàng cười giòn tan, vẫn là thôi đi, cũng không trông chờ vào nó.

Có thêm Kim Bảo, Tiểu Diễm cũng không thấy nhàm chán nữa. Chỉ là tu vi mấy ngày gần đây có dấu hiệu chậm lại, quỷ binh đánh cũng không thấy tác dụng, nàng đành tiến vào vùng trung tâm của Huyết Sa Bình.

“Kim Bảo ngoan nhé, đừng chạy loạn. Mày mà bị bắt được là thành chuột nướng đấy.” Vuốt ve con chuột đang chít chít bất mãn, ôm nó đập kiếm bay

thêm năm trăm dặm.

Tiến vào rồi mới thấy cảnh tượng ở trung tâm khác biệt hẳn với vòng ngoài. Không biết vì sao thực vật sinh trưởng ở đây nhiều hơn, còn có cả rắn và chim, có khi nàng còn thấy vài bộ xương thú. Quả là một nơi kì lạ, ban ngày nắng gắt, ban đêm nhiệt độ giảm mạnh, đến tu sĩ kết đan như nàng còn cảm thấy hơi lạnh thì đừng nói người bình thường.

Nhưng đúng là ở đây xác xuất gặp quý binh cũng nhiều hơn hẳn, có con còn tương đương với trức cơ đại viên mãn. Lúc này, đối diện Tiểu Diễm là con quý tướng đầu tiên nàng gặp khi tiến vào nơi này. Nó mặc bộ áo giáp màu bạc, tay cầm khảm đao, đôi mắt lập lòe ánh đỏ, mặt mày không cảm xúc. Phải nói giữa quý binh và quý tướng chênh lệch rất lớn, phản xạ của nó nhanh hơn nhiều, sức lực tương đương với tu sĩ kết đan. Từ lúc kết đan thành công Tiểu Diễm chưa phải đối đầu với tu sĩ cơ tu vì tương đương, con quý tướng này xem như là một nửa đi. Vì dù gì nó không có tính toán như tu sĩ bình thường, chỉ biết hùng hục xông lên đánh bất kì sinh mạng sống nào gặp phải. Dù vậy, lực công kích rất lớn. Tiểu Diễm né trái né phải dùng Ngự Lâm Kiếm Pháp vừa công vừa thủ mà giằng co với nó gần nửa canh giờ. Vừa chiến đấu lại phải phân tâm đề ý xung quanh, nàng không muốn tự dưng có người nhảy ra cướp đoạt thành quả. May mắn là nàng còn có thể sử dụng chiêu Vẫn Tĩnh, nên tiêu hao không quá lớn. Đại khảm đao vung lên rồi lại hạ xuống, cát đỏ bụi mù. Tiểu Diễm thiếu hụt khá lớn về thân pháp, đã có mấy lần đao kia vung trúng nhưng được lá chắn Trường Xuân Quyết cản lại, dù vậy không tránh khỏi bị thương ngoài da thịt. Đến lúc kéo dài được khoảng cách mới có thể dùng Xuyên Dương Kiếm Pháp hạ gục nó. Sáu kiếm liên tiếp được nàng tung ra, tập trung hết vào vùng đầu, cổ, trái tim, con quý tướng gào lên một tiếng mới không cam lòng mà ngã xuống. Thân thể của nó vốn không có máu thịt, nhưng chỉ cần chiêu thức mang theo lực ngũ hành vẫn có thể đã thương được chúng nó. Còn nếu như để một người bình thường dùng kiếm chém thì kết quả không cần nói cũng biết. Tiểu Diễm ngồi xuống thở hổn hển, nhìn vết máu trên bả vai nàng nhếch miệng cười khổ, chỉ một con quý tướng thực lực tương đương kim đan sơ kì mà đã bị thương thế này. Nhưng đáng giá, nguồn năng lượng thu được từ nó ngang với năm mươi con quý binh, khoảng cách tới kết đan trung kì lại rút ngắn một chút nữa. Theo tính toán của nàng, tầm một trăm con như thế này nàng có thể đột phá. Tính xong lại ngăn người, một con đã tiêu hao mất một canh giờ của nàng, một trăm con, quả là con số vĩ đại a.

“Chít chít.” Kim Bảo lúc này mới chạy tới, lúc này nó nấp sau tảng đá, chạy trốn đủ nhanh. Tiểu Diễm bẻ nó lên mỉm cười.

“Giỏi lắm, còn biết chạy trước cả ta.”

“Chít chít.” Người ta sợ mà.

Cuộc đi săn trong màn đêm vẫn tiếp tục, Kim Bảo ngày ngủ đêm chơi, nó hào hứng quan sát xung quanh. Thật ra con chuột nhỏ này cũng có tác dụng, sự nhạy cảm với sát khí của nó hơn xa Tiểu Diễm. Chỉ cần thấy nó kêu lên liên hồi thì kiểu gì cũng gặp nguy hiểm. Có mấy lần nhờ thế nàng tránh được không ít tu sĩ. Ở đây là khu vực trung tâm, người có tu vi cao hơn nàng rất nhiều. Đang loanh quanh thu thập âm hồn. Bỗng nhiên Kim Bảo nhảy xuống, nó chạy như điên về một hướng, Tiểu Diễm tưởng nó lại chạy đi tìm chỗ nấp. Không ngờ nó quay đầu lại kêu với nàng, như muốn Tiểu Diễm đi theo nó.

Dưới chân Kim Bảo lúc này là một cái bia đá nứt vỡ, nó nằm sấp xuống mặt cát, trông bình thường như vô số tàn tích trong Huyết Sa Bình. Tiểu Diễm khó hiểu nhìn Kim Bảo. Nó kêu một hồi, móng vuốt nhỏ chỉ chò rồi làm động tác muốn nâng lên. Tấm bia đá này không quá lớn, nó hơi nứt vỡ, rêu xanh cũng phủ đầy, Tiểu Diễm tính dùng một tay nâng nó lên, ai ngờ nó nặng kinh người. Phải biết dù Tiểu Diễm không tu theo lối thể tu thì nàng cũng có thể một tay nâng vật nặng nghìn cân. Thấy ánh mắt lộ rõ sự khinh bỉ của Kim Bảo, nàng giật sợi râu trên miệng nó, mặc cho nó phản kháng, nói:

“Cái này có gì hay mà mày muốn, bỏ đi, không chơi nữa.”

Ai ngờ vừa nói xong nó liền dùng cặp mắt long lanh nhìn nàng.

“....” Vô lực kháng cự.

Tiểu Diễm đành dùng hai tay mà vận sức, lần này cái bia chuyển động. Vừa dựng nó lên, còn chưa kịp thở, thì đã thấy một luồng sáng phát ra. Cả nàng lẫn Kim Bảo bị luồng sáng đó trực tiếp hút vào. Khoảnh khắc này chưa đến năm hơi thở, mọi thứ lại trở lại bình thường.

Ánh sáng này hấp dẫn các tu sĩ quanh đó, nhưng khi đi đến phạm vi vừa phát ra ánh sáng thì hoàn toàn không thấy gì ngoài một số âm hồn lảng vảng. Tìm kiếm khoảng nửa canh giờ đành buông tha mà rời đi. Không ai chú ý đến một cái bia đá xưa cũ đã nứt vỡ đang nằm trơ trọi trên nền cát. Trên bia ghi một dòng chữ nhỏ bằng thứ ngôn ngữ thái cổ. Nếu có một người từ thái cổ còn tồn tại nhất định sẽ hiểu được ý nghĩa của nó mà âm thầm kinh hãi. Chữ viết, Táng Thiên Bia.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tử táng đại đế

Lúc Tiểu Diễm bị luồng sáng trong Táng Thiên Bia hút vào cũng là lúc ẩn kí của Đoạn Lăng trên người nàng mất hiệu lực. Vốn đang ở trên biển Nam Hải hẳn liền không do dự mà cấp tốc quay trở về Bạch Sa Thành. Hẳn nghĩ ra đủ khả năng nhưng không tính ra được khả năng này. Hẳn biết con đường tu chân chỉ có thể là một người độc đạo, nhưng hẳn vẫn dùng mọi cách để đảm bảo an toàn cho nàng. Đến giờ hẳn vẫn không cho nàng biết, hẳn dùng pháp lực của mình để lại một đạo ẩn kí, có thể thay nàng cản lại mọi công kích chí mạng, chỉ cần tu vi người nọ không trên đại thừa kỳ. Nếu nói, hẳn coi trọng nàng nhất cũng không phải, nhưng nếu nói không thì là không đúng. Cuộc đời này của hẳn, so với tu vi thì hẳn còn rất trẻ. Từ lúc muốn tu chân để có khả năng báo thù cho cha mẹ, đến lúc trở nên mạnh mẽ để thay sư phụ hẳn bảo vệ Luyện Hồn tông. Một câu nói của sư phụ hẳn trước lúc lâm chung không

hiểu sao lại hiện ra trong đầu: “Kiên trì đi đến cuối con đường, con sẽ tìm thấy câu trả lời cho bản thân.”

Từ khi sư phụ hấn mắt, ngoài thủ hộ tông môn, hấn gần như hoang mang không hiểu lý do gì để hấn tiếp tục tiến lên. Cho đến một ngày, sinh mệnh nhỏ bé khác lại dựa dẫm vào hấn mà gọi hấn một tiếng “sư phụ”. Trong chốc lát Đoạn Lăng bùng tỉnh. Hấn không muốn mất đi những người quan trọng với hấn, hấn có tông môn cần thủ hộ, có đồ đệ cần che chở. Trách nhiệm càng cao thì động lực càng lớn, không phải câu nói này là dành cho hấn sao? Đường như hấn đã có câu trả lời cho mình. Đó là đạo của hấn.

Tâm cảnh của Đoạn Lăng chưa bao giờ cao như lúc này, hấn cảm nhận được sự tăng trưởng không ngừng của thần thức, vậy mà có xu hướng vượt qua tu vi. Đây là một kinh hi lớn với bất kì người tu sĩ nào. Bởi thần thức là về phương diện linh hồn, hư vô mờ mịt, rất khó nắm bắt chứ đừng nói là tu luyện nó cho ra hình ra dạng. Điều này tuy khiến Đoạn Lăng vui mừng, nhưng vì thế hấn càng thêm lo lắng. Bởi vì Tiểu Diễm không ở Bạch Sa Thành. Mang tâm trạng đó hấn trở về Luyện Hồn tông. Nhìn lệnh bài thân phận của Tiểu Diễm vẫn còn nguyên vẹn thì hấn mới bình tĩnh trở lại. Hấn lặng lẽ ở lại Cửu Lao sơn chờ đợi.

Viễn cổ hỗn mang, vạn tộc cùng nhau phân tranh...

Có loài vật thân mình rắn, vảy như cá, đầu sư tử lại có sừng, không có cánh lại bay được giữa không trung. Toàn thân nó to lớn đến nỗi che khuất bầu trời, hơi thở của nó khiến gió lốc nổi lên, nó hùng cứ một phương thiên địa, nơi nó nằm xuống tạo thành một vùng đầm nước rộng mênh mông, thể nhân tôn xưng là Rồng.

Ở một phương thiên địa khác, có loài cá lạ tên Côn, toàn thân đen nhánh, khi nó nằm xuống chiếm lĩnh mấy ngàn dặm biển khơi. Khi nó bay lên trực tiếp hóa thành chim, sải cánh ngàn dặm thiên khung, tự gọi là Bồng.

Có đóa hoa sen xanh mười vạn năm chứng thành đại đạo, tu thành chân thân, bước ra khỏi mặt nước.

Nơi thâm uyên vực sâu, tà khí oán niệm mười phương trời đất tụ thành một thân hình không có ý niệm, chỉ có giết chóc và hủy diệt, bị gọi là Ma. Dùng tà niệm khống chế lòng người, dẫn dắt nhân tộc bỏ đi gốc gác, tôn sùng ma đạo.

Không biết ở một kỉ nguyên nào, mười hai mặt trời hiện hữu, tỏa ra hơi thở của hủy diệt. Có một bóng dáng cao lớn vĩ ngạn chỉ cầm một cây cung, trực tiếp bắn rơi mười một mặt trời, quả là thần tích...

Thời đại hỗn mang trôi qua, thái cổ tiếp diễn. Thần tộc rời bỏ cố thổ, nhân tộc trở lên nhỏ bé trước yêu tộc to lớn mạnh mẽ, ma tộc khát máu hiếu chiến. Đại chiến vạn tộc nổ ra, rồng ngã xuống, máu chảy thành sông, thân hóa thành núi. Côn cũng hóa Bồng bay đi, chỉ còn truyền thuyết. Nhân tộc trở thành miếng mồi ngon cho yêu, ma, thảm cảnh không sao kể xiết.

Lại không biết tình trạng đó diễn ra trong bao nhiêu lâu, chỉ biết nhân tộc vẫn là giống loài sinh tồn mạnh mẽ nhất, sinh sôi nhanh nhất, chưa từng khuất phục. Thân ảnh kì ba của một người con gái tóc dài mặc áo bào tím nổi bật giữa quần hùng. Nàng ấy đi qua màn hoang, đến được Cửu U, vượt biển Bắc Hải chém giết hải yêu, đạp lên sóng dữ mà tới chiến trường vạn tộc. Một thân tu vi, một tấm cổ bìa, đánh cho vạn tộc phải cúi đầu xưng thần. Tiểu Diễm như người qua đường đứng đó mà chứng kiến kì tích của bậc vĩ nhân thiên cổ, thấy nàng dùng cổ bìa chứng đạo. Bìa đá chỉ thiên mà tới, thoáng chốc to lớn như một cánh cửa trời, tay trái chỉ, bìa vỡ xuống, phá nát trời xanh, mở ra con đường mới cho nhân tộc.

Nàng bước ra bước cuối cùng, rời khỏi thiên địa, để lại một truyền kì với danh xưng Từ Táng Đại Đế.

Lúc này yêu tộc suy bại, ma tộc điều linh, nhân tộc còn mười vạn năm uy đại để phủ trợ mà lấy đại thế. Mười vạn năm qua đi, nhân tộc không sinh ra một vị đại đế nào. Ma tộc, yêu tộc lại trời dậy, chiến trường nhân yêu ma càng thảm khốc. Cho đến thời khắc cuối cùng Ma Đế và Yêu Đế hiện thế, nhân tộc chìm trong tuyệt vọng.

Cả chiến trường bỗng bao trùm trong khí tức tang thương. Hàng nghìn vạn tu sĩ nhân tộc dùng thân mình hiến tế, như muốn triệu hồi vật gì đó. Ma Đế và Yêu Đế khiếp đảm, pháp trận huyết tể được kích hoạt, không thể na di rời khỏi. Máu huyết tràn đầy, Táng Thiên Bìa hiện thế, năm đó chính cái bìa đá này đạp xuống, phá vỡ quy tắc một thế giới. Thì ra, khi rời đi Từ Táng Đế đã để nó ở lại nhân tộc.

Khí thế gấp thần giết thần, trong giọng ca bi ai từ huyết lệ của hàng nghìn vạn tu sĩ, tấm bìa đá từ từ phủ xuống... Cả chiến trường rung chuyển, đại đế chi uy của đế binh hủy diệt hết thảy tồn tại. Giọng nói của Từ Táng đế vang lên khắp thiên địa.

“Chỉ cần Táng Thiên Bìa còn tồn tại, yêu tộc và ma tộc trong thế giới này dù có chết đi cũng sẽ bị phong ấn vĩnh viễn ở nơi đây. Tộc nhân của ta sẽ đòi đòi dùng linh hồn các ngươi để ma luyện.”

Không thấy thân ảnh, chỉ là một đạo thần thức trong một kiện đế binh mà chấn nhiếp bốn phương. Ma Đế cùng Yêu Đế không cam lòng chôn thây nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống, một kích của đại đế, không thể kháng cự. Nhân tộc như hồi sinh sau đại nạn, dù trả giá quá thảm khốc. Sau đó không ai tìm được nơi Táng Thiên Bìa hạ lạc. Nó đã nằm sâu trong vạn trượng lòng đất...

Vạn năm rồi lại ngàn vạn năm qua đi, biển xanh hóa nương dâu, chiến trường cổ cũng hóa thành sa mạc khô cằn. Một vùng huyết tể của hàng ngàn vạn nhân tộc, nơi chôn xương yêu tộc và ma tộc, dù làm cách nào đất đá cũng chỉ một màu đỏ thẫm. Đó chính là Huyết Sa Bình. Táng Thiên Bìa im lặng ở đó, như tầng bảo hộ cho nhân tộc. Hồn vĩnh viễn không nhập luân hồi, thủ đoạn của Từ Táng Đế thật đáng sợ, nhưng cũng vì thế mà tranh thủ một tương lai cho hậu thế.

Trong tâm tối như có sự sắp xếp của vận mệnh, khi thời gian đã trở thành vô tình, đến nỗi nhân tộc không còn ai nhớ đến một nữ đế lấy lưng thiên cổ.

Tảng Thiên Bì lại hiện thế, nó ở đây chứng kiến từng tràng tranh đấu, nhìn nhân tộc lớp lớp tiến vào Huyết Sa Bình tìm kiếm cơ duyên. Chìm trong quên lãng, Tảng Thiên Bì giờ như bao tảng đá vô danh khác trong vô vàn phế tích của Huyết Sa Bình. Một thời đại thái cổ tang thương cứ vậy mà khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Truyền thừa

[...]

Khi Tiểu Diễm tỉnh lại, những sự kiện của thời đại trước vẫn in sâu trong kí ức, làm cho nàng càng thấy mơ hồ. Kim Bảo đang vui mừng chạy không ngừng quanh người nàng, lúc này Tiểu Diễm mới thấy mình đang nằm ở một nơi xa lạ.

Phải đến một lúc hồi thần, nàng nhận ra mình vốn ở Huyết Sa Bình bị tấm bia đá kì lạ hút vào. Có lẽ những gì nàng đã trông thấy, nó muốn cho nàng chứng kiến. Nhưng nàng không rõ dụng ý của nó là gì.

Nơi này như một căn phòng đơn giản, cái giường nàng đang nằm làm bằng loại ngọc không biết tên, sờ vào thấy thật ôn hòa dễ chịu.

Bước xuống giường, đi quanh căn phòng. Sự chú ý của Tiểu Diễm dồn vào một bức tranh treo tường, tranh vẽ người con gái tóc dài chấm gót, lặng lẽ quay đầu nhìn lại phía sau.

Giấy vẽ không biết làm bằng chất liệu gì, dù đã ngả vàng nhưng không có dấu hiệu hư hỏng. Cũng không biết người vẽ là ai nhưng để vẽ được nàng kia với ánh mắt có thần như vậy, họa sư cũng phải dành trong đó vô vàn tình cảm. Tiểu Diễm đương nhiên biết nàng, bởi đó chính là Từ Táng Đại Đế trong giấc mộng kia của nàng. Với vị nữ đế này, nàng dành rất nhiều khâm phục và cảm kích.

Ngón tay vô thức chạm vào khóe môi cô gái trong tranh. Một luồng ý niệm hiện ra trong thần thức Tiểu Diễm.

Từ Táng Đế mỉm cười ưu nhã, trông nàng mong manh như một giọt sương mai, chỉ khẽ chạm vào rồi tan vỡ. Tiểu Diễm nghe thấy nàng mở miệng, giọng nói tràn đầy hoài niệm.

“Không ngờ, cuối cùng cũng có một hậu nhân giống như ta tìm thấy Tảng Thiên Bì.”

“Giống như người?”

Tiểu Diễm khó hiểu nhìn nàng.

“Ngươi không biết sao? Thể chất của ngươi là Huyền Âm linh thể, vì nó, năm đó chính ta cũng nếm phải không ít khổ sở.”

Từ Táng Đế vén tóc cười, nàng không có ý định giải thích cho Tiểu Diễm, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

“Ta chỉ là một luồng thần niệm năm đó Từ Táng Đế để lại trong Tảng Thiên Bì, chờ đợi một người hữu duyên để thay nàng trấn giữ nó. Khi ngươi tiếp nhận Tảng Thiên Bì, cũng là lúc ta biến mất. Thiếu nữ, chỉ cần ngươi thể sẽ vì nhân tộc thủ hộ, thì nó sẽ là của ngươi, ngươi có đồng ý không?”

Tiểu Diễm trực tiếp lắc đầu.

“Ta không thể, ta chỉ là một tu sĩ kết đan kì, không gánh nổi trọng trách này.”

Từ Táng Đế lộ vẻ ngạc nhiên, đây là câu trả lời ngoài ý muốn của nàng.

“Ngươi chỉ cần im lặng giữ gìn Tảng Thiên Bì thôi. Ngươi không nói thì sẽ không ai biết. Trên bia cũng để lại tuyệt học cả một đời ta, ngươi không mong muốn sao?”

“Sư phụ ta nói, mọi sự chỉ làm trong khả năng của mình, muốn phổ độ chúng sinh mà không có bản lĩnh thì chính là ngu ngốc.”

“Sư phụ ngươi, hẳn là một nam nhân đi?”

Nhìn thấy Tiểu Diễm gật đầu, đôi mắt của Từ Táng Đế vậy mà càng thêm dịu dàng:

“Vậy là được rồi, chỉ cần nhân tộc có người ngươi cần bảo vệ... Thì ngươi cũng sẽ vì họ mà chiến.”

Tiểu Diễm im lặng, lời này Từ Táng Đế nói đúng, nhưng Tiểu Diễm không nghĩ tiếp nhận Tảng Thiên Bì là điều hay ho gì. Không chỉ yêu tộc và ma tộc, ngay cả nhân tộc cũng không thiếu kẻ tham lam, dù gì cũng là một kiện đồ binh. Nàng cần hỏi Từ Táng Đế:

“Tại sao lại là ta? Sao đại đế không trực tiếp để lại truyền thừa cho nhân tộc?”

“Bởi vì, tiếp nhận Táng Thiên Bì cần ba điều kiện. Thứ nhất không phải yêu tu và ma tu. Thứ hai phải là nữ tử Huyền Âm linh thể. Thứ ba, người đó phải có được Táng Thiên Bì trong tay và tu luyện công pháp của ta.”

“Đại đế hẳn không cần phải chờ đến giờ mới tìm ra người trấn giữ bì chứ? Dù gì cũng quá lâu.”

Tiểu Diễm thắc mắc. Từ Táng Đế lúc này nhếch khóe miệng, ánh mắt nàng toát ra sự ngạo nghễ.

“Người không biết tình cảnh năm đó, khi ta để lại Táng Thiên Bì, vốn là muốn cho người hữu duyên. Ai ngờ chính bì đá này lại chôn vùi trong lòng đất lâu đến thế, một lần cả trăm ngàn năm. Ta đã dám để lại kiện để bình chứng đạo của mình, tất phải có chuẩn bị, ma tu và yêu tu không thể chạm vào nó.”

Tiểu Diễm sững sốt:

“Người không sợ Táng Thiên Bì bị phá hủy sao?”

Từ Táng Đế lắc đầu, giọng nói có chút buồn bã:

“Một kiện để bình đầu thể dễ dàng phá hủy thể, huống hồ, ngay cả pháp tắc thể giới này nó cũng đánh vỡ thì còn sợ thứ gì? Nó vốn chỉ là một cái bì mộ, người thì đã mất, hủy thì hủy thôi...”

Tiểu Diễm không ngờ, Từ Táng đế giữ gìn nhân tộc mà lại tùy ý như thế. Có lẽ nàng ấy bởi một lý do sâu xa nào đó mới quyết định như vậy. Để bình của mình nhưng vẫn để lại nhân tộc, lại không quan tâm nếu nó bị phá hủy.

“Thiếu nữ, lựa chọn đi. Nếu người từ bỏ cơ hội này, cũng không sao cả, ta sẽ đưa người rời khỏi đây. Nhưng những kí ức của người về cuộc gặp gỡ này sẽ bị xóa bỏ.”

Thân ảnh của Từ Táng Đế đậm đặc nhìn nàng. Đôi mắt nàng ấy đẹp đẽ, phẳng lặng như đầm sâu. Tiểu Diễm bất giác nhớ tới sư phụ, hẳn đôi khi cũng có ánh mắt như vậy. Nếu có được truyền thừa đại đế, nàng cũng có thể sống vai cùng hắn mà đi đúng không? Nghĩ tới điều này, vốn đã quyết Tiểu Diễm liền do dự. Thấy được điều này, Từ Táng Đế nói thêm:

“Người không muốn trở lên mạnh mẽ hơn sao? Với thể chất của người, đã chú định là thành toàn cho người khác, người cam lòng sao? Nếu đã không muốn khuất phục vận mệnh, thì phải tự tay mình đánh ra một con đường, lúc đó chính vận mệnh cũng không thể trói buộc người nữa.”

Thấy Từ Táng Đế lần nữa nhắc tới thể chất của mình, Tiểu Diễm không khỏi thắc mắc: “Thể chất của ta?”

“Đúng, đừng cho ai biết người có được thể chất đó. Ta thấy một đạo phong ấn trong cơ thể người, người này hẳn cũng đã vì người mà suy tính. Ta đoán là sư phụ người đi. Nếu người đã thắc mắc mà hắn không nói cho người, thì ta sẽ nói. Người nếu như phát sinh quan hệ với người khác thì sẽ trở thành một viên đan dược sống tâng tu vì mà thôi. Còn sau đó người sẽ cạn kiệt sinh cơ mà chết.”

Nghe thấy lời này, trong thần thức Tiểu Diễm không khỏi hỗn loạn. Tiểu Diễm biết, tồn tại như đại đế, sẽ chẳng vì lý do gì lòng gạt nàng, có nghĩa lời này là thật. Bỗng nhớ tới, Đoạn Lăng đã từng bắt nàng thể không kết đạo lữ thì mới dạy nàng tu luyện. Hóa ra sư phụ đã biết. Nhưng có lẽ vì nàng còn quá nhỏ, hắn không cách nào nói cho nàng.

Nhưng cũng không sao cả, nàng không nghĩ sẽ động chân tình, sư phụ chính là người thân của nàng, nàng sẽ bồi hắn cả đời. Nghĩ vậy, liền trấn tĩnh lại. Chỉ là, muốn như vậy thì phải trở lên cường đại. Từ Táng đế nói đúng. Lần này, Tiểu Diễm không do dự nói:

“Ta đồng ý tiếp nhận Táng Thiên Bì. Nhưng, ta sẽ dùng khả năng mà ta có thể thôi. Nếu không thể, cũng đành xin lỗi đại đế.”

Từ Táng đế im lặng một lúc lâu, sau cùng nàng thở dài: “Được rồi. Nhưng người cũng yên tâm đi. Nếu đã tiếp nhận truyền thừa của ta, thì cũng coi như một nửa đệ tử, ta sẽ để lại cho người chút đồ vật, hi vọng người sẽ không nửa chừng vẫn lạc.” Lời này vừa dứt, từ quang phát sáng quanh thân, nàng ấy dùng một ngón tay, điểm nhẹ về phía nàng.

Đến khi hồi thần lại, Tiểu Diễm vậy mà thấy mình và Kim Bảo vẫn ở Huyết Sa Bình. Xung quanh cát đỏ phủ đầy, lác đác vài cái cây gai xương trơ trụi, mặt trời đang chói chang, giờ đã là ban ngày. Còn đang thắc mắc thì Kim Bảo lại trèo lên người nàng âu yếm mà cọ cọ. Tiểu Diễm hơi buồn cười bởi sự nhiệt tình của nó, lấy tay xoa nhẹ cái má phúng phính. Âm thầm nội thị đan điền, vậy mà thấy ngoài kim đan lấp lánh lục sắc và kim sắc, còn có thêm một vật. Vật này, ngoại trừ không có rong rêu bám lấy, không còn vết nứt, thì hình dạng chẳng khác nào Táng Thiên Bì. Nó nhỏ xíu, im lặng xoay vòng trong đan điền của nàng, tản mạn quang mang màu tím.

Lúc này Tiểu Diễm mới tin nàng đã thật sự gặp một vị đại đế thượng cổ, dù chỉ là một luồng thần niệm. Nghĩ đến những lời nàng ấy nói, Tiểu Diễm lại càng có cảm giác không an toàn. Giờ trên người nàng ngoài cái thân thể này, còn mang thêm một kiện để bình, thật đúng là toàn thân là bảo vật. Nàng cũng không muốn bị người ta chiếm tiện nghi như thế, bị chiếm đoạt trong sạch thì thôi đi, nhưng xong rồi còn chết luôn, quá thảm.

Cũng không biết nàng được truyền tống vào trong không gian đã bao lâu rồi, Huyết Sa Bình không phải là nơi thích hợp để bế quan tìm hiểu truyền thừa. Có lẽ nên trở về Luyện Hồn tông một chuyến thăm sư phụ, còn Mặc Phàm sư huynh, Chu sư đệ và các sư thúc sư bá nữa.

Nghĩ vậy liền không chần chừ, nghiêng đầu nói với Kim Bảo đang nằm trên vai:

“Đi nào, ta đưa ngươi về giới thiệu với mọi người trong tông môn. Chắc chắn ngươi sẽ rất thích.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Trở lại luyện hồn tông

Kim Bảo nghe vậy, như hiểu được, hưng phấn kêu lên: “Chít chít.”

Thấy nó như thế, Tiểu Diễm cũng vui vẻ, triệu hồi ra Bì Ngạn kiếm, định phi hành trở về. Nhưng chưa kịp bước lên bảo kiếm đã thấy không gian dao động. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, một thân ảnh đập không mà tới, vài bước đã đi tới gần nàng. Sau khi nhìn rõ người đi tới, Tiểu Diễm lộ vẻ vui mừng, nàng gọi:

“Tà tiên bối!”

Người kia thân ảnh cao lớn chìm trong áo choàng đen, vẫn một chiếc mặt nạ quý không lộ diện. Không hiểu sao dù vậy, nàng vẫn cảm thấy tâm trạng của hắn lúc này khá tốt. Vậy mà đáp lời nàng, hắn nhìn thấy Bì Ngạn kiếm đang lơ lửng trước mặt nàng, liền hỏi:

“Nha đầu, ngươi muốn đi đâu? Chẳng lẽ thấy ta liền chạy trốn?”

Nàng cười với hắn, lắc đầu nói thật:

“Tiểu bối muốn trở về thăm sư phụ, cũng hơi lâu rồi không gặp hắn.”

“Ồ.” Ánh mắt của Tà Diện dưới lớp mặt nạ nhìn nàng có chút tia sáng. Hắn gật đầu, tránh sang một bên, vô cùng dễ nói chuyện.

“Vậy ngươi đi thôi, hải tử thì không nên đi xa nhà quá lâu.”

Sau khi Tiểu Diễm rời đi rồi, hắn đứng đó nhìn theo thân ảnh đã khuất. Khóe môi dưới lớp mặt nạ không khỏi nhếch thành một đường cong. Cũng biến mất khỏi Huyết Sa Bình.

Quảng đường rời khỏi Huyết Sa Bình khoảng hơn ba ngàn dặm, bởi Tiểu Diễm vốn đã tiến vào vòng trong. Đến lúc trời chuyển sang màn đêm đen kịt cũng là lúc phi hành đến Bạch Sa Thành. Một đường tiến vào thì cản trở hết mực, một đường trở ra thì không còn gánh nặng. Nàng rời đi đã hai năm, nhưng khi quay về tu vi là kết đan, hẳn sư phụ sẽ rất vui. Bì Ngạn kiếm gia tốc phi hành trong đêm đen, vệt sáng nó để lại trên không như một dải lụa màu xanh. Sáng ngày hôm sau, khi những giọt sương đêm thấm đẫm trên lá, Tiểu Diễm mới thấy được dãy Lao Sơn đang ngự trị thấp thoáng phía chân trời, phi kiếm dưới chân không khỏi chậm lại. Nàng một đường tiêu hao linh lực trong cơ thể không ngừng bay về. Thật khó nói cảm xúc trong lòng là gì, chỉ là cảm thấy an toàn và thân thuộc vô cùng, như thể, ở nơi đó mới có thể thả lỏng tâm trạng.

Trong lúc ấy, trên dãy Lao Sơn, trong động phủ của Tiểu Diễm, một người nam nhân hiện thân, trên khuôn mặt vẫn còn mang mặt nạ. Hắn gỡ mặt nạ xuống, nhìn lại động phủ của nàng một lượt, phát tay thu thập đôi chút rồi mới khoan thai trở về động phủ của mình ở sát vách. Hắn chính là Đoạn Lăng.

Hắn đã ở Luyện Hồn tông chờ đợi nửa tháng, đến lúc phát hiện ấn ký trong người Tiểu Diễm lại liên hệ được, liền không chần chừ mà dùng bí pháp truy tung đáp không đến. Nhìn thấy nàng nguyên vẹn đứng đó mà không khỏi thở phào.

Khi Tiểu Diễm phi hành đến thẳng Cửu Lao sơn, đáp xuống đất không khỏi nhìn quanh một hồi. Cả ngọn núi vẫn như trước kia nàng rời đi, ngay cả tảng đá bên vách núi cũng không thay đổi. Nhưng khi đặt chân bước đến gần cửa động phủ của sư phụ nàng lại chần chừ. Không biết nên nói gì với hắn, hai năm qua nàng đã gặp khá nhiều chuyện. Có lẽ, không nên kể lại chuyện của Táng Thiên Bì, liên quan quá nhiều, tốt nhất một mình nàng giữ bí mật là được rồi. Đang đứng đó thì đã nghe tiếng nam nhân bên trong vọng ra:

“Đã về rồi còn không vào đi.”

Chậm rãi bước chân vào động phủ, liền nhìn thấy sư phụ của nàng. Hắn vẫn không có gì thay đổi, vẫn là dung mạo tuấn tú chưa hề già đi, đang ngồi khoanh chân trên giường đá, Cẩm Tú phiến được hắn nắm trong tay, gõ nhịp nhẹ nhàng trên cạnh giường. Ánh mắt hắn nhìn nàng mang theo vài ý tứ khó tả, tốc hắn không bước lại mà tùy ý xoa trên vai. Một thân hắc y mà lại trông tiêu sái ung dung như vậy, nàng chỉ thấy ở sư phụ của nàng. Cảm giác thân thuộc khi nhìn thấy hắn lại dâng lên. Ra ngoài cố gắng mạnh mẽ thế nào, trở về Cửu Lao sơn lại biến mất. Tiểu Diễm nhấp môi, hành lễ với hắn:

“Sư phụ, đồ nhi đã trở về.”

“Lại đây ta xem nào.”

Hắn đưa mắt nhìn nàng đang ngồi đối diện trên ghế. Mặc dù hắn đã biết về tiến bộ của đồ đệ, nhưng vẫn không khỏi nhìn nàng nhiều hơn chút. Hai năm qua, tiểu nha đầu đã thành thiếu nữ, đôi mắt hạnh to tròn giờ nhìn sao cũng có nét phong tình, bớt đi một phần ngây thơ thêm hai phần thành thục. Ngoài trừ nước da màu mật ong của nàng không thay đổi thì Tiểu Diễm càng thêm xinh đẹp. Giờ nàng vậy mà đã biết thẹn thùng, bị hắn nhìn chăm chăm cũng

không khỏi cúi đầu, vành tai ửng hồng.

“Đã đến kết đàn rồi, tốt lắm. Hai năm qua Tiểu Diễm có cố gắng.” Hắn giơ tay xoa đầu nàng, ánh mắt thấy Kim Bảo nhỏ xíu đang nằm trên vai nàng nhìn hân tò mò thì không khỏi nở nụ cười.

“Con chuột này là người nhặt được? Tầm bảo thử, ưa thích tìm bảo vật. Ta nghe nói chúng không thích gần người, nó theo người chắc là do mới mò thần trí không lâu, còn là ấu thú.”

Tiểu Diễm gật đầu, kể lại cho hắn nghe lúc tìm thấy Kim Bảo.

Tự nhiên nhớ tới thân thể của mình, dụng tâm của hắn khiến nàng cảm động. Ngày ấy nhận nàng, dạy nàng tu luyện hắn đã biết, không những không ghét bỏ mà vẫn chuyên tâm dạy dỗ nàng. Nếu gặp người tâm địa tà ác, thì nàng đã trở thành lô đỉnh từ lâu rồi. Ánh mắt nhìn hắn càng chân thành.

“Sur phụ, con đã biết thể chất của mình rồi, cảm ơn người đã lo lắng cho con.”

Sắc mặt Đoạn Lăng liền khựng lại, hắn cho rằng hắn làm như vậy là chuyện đương nhiên, giọng không khỏi hơi mất hứng.

“Ừ, cũng không phải chuyện gì to tát. Sau này không kết đạo侶 là được. Chỉ cần ta vẫn là sur phụ của người, thì mọi chuyện ta sẽ làm chủ cho người, yên tâm mà tu hành.”

Một canh giờ sau đó, Tiểu Diễm bảm lấy hắn kể lại những gì nàng đã trải qua trong hai năm. Lúc nàng nhắc đến Tà Diện, hai mắt Đoạn Lăng nheo lại, hân khoanh tay tỏ vẻ thích thú khi nàng nói:

“Sur phụ người không biết đâu, lúc đó con chỉ mới có tu vi trúc cơ hậu kỳ, mà hắn dám lôi con vào Hắc Sơn bảo. Cũng may hắn coi như có trách nhiệm, cho con nội đan Hắc Xà, cũng bảo vệ con an toàn. Không thì thiếu chút nữa đệ tử không thể về gặp người rồi.”

Khóe môi Đoạn Lăng tựa tiểu phi tiểu, hân ngả lưng trên giường, chống cằm nghe nàng kể về Tà Diện. Đến đoạn, Tiểu Diễm đột nhiên hỏi hắn:

“Người nghĩ xem, có phải hắn rất xấu mới phải đeo mặt nạ để tránh dọa người không?”

Đoạn Lăng ho nhẹ:

“Chắc hắn có lý do riêng thôi. Hải tử tò mò là không tốt.”

“Con đã lớn rồi, sur phụ, người đừng coi con như hải tử nữa!” Tiểu Diễm bảm môi kháng nghị.

“Rồi, người có lớn thế nào cũng kém ta rất nhiều tuổi, đều là hải tử cả.” Đôi mắt Đoạn Lăng khẽ đảo qua khuôn mặt của nàng, hời hợt trả lời.

Tiểu Diễm không thật sự để tâm vấn đề này lắm. Nàng hằng hái kẻ tiếp từng tảo ngộ của mình trong Huyết Sa Bình, trừ sự kiện liên quan đến Táng Thiên Bì.

Đến khi mặt trời lên cao, nàng mới thỏa mãn mà rời động phủ của hắn trở lại động phủ của mình.

Nhìn mọi thứ vẫn y nguyên như lúc mình rời đi, thậm chí sạch sẽ không chút bụi bẩn, nội tâm nàng thực cảm động. Ngả người lên chần đệm quen thuộc, nhớ tới thời gian qua sinh hoạt trong Huyết Sa Bình, nàng không khỏi tưởng niệm cái ôn tuyền sau núi. Toàn dùng tịnh thân thuật khiến nàng suýt nữa đã quên cảm giác chạm vào nước là như thế nào rồi.

Thời tiết bây giờ đang là mùa đông, dù mặt trời đang buổi ban trưa nhưng không khí vẫn khô lạnh. Dọc theo con đường núi, Tiểu Diễm quen thuộc mà tìm đến suối nước nóng. Đưa tay gạt bớt lá cây, trước mắt nàng con suối vẫn như cũ, vậy mà quanh nó cây cỏ đã um tùm. Mặc dù không quá cản trở nhưng Tiểu Diễm vẫn phất tay thu thấp một chút, chỉ để lại mấy cây hoa nhỏ màu trắng xinh đẹp.

Dùng thần thức kiểm tra xung quanh, yên tâm không có gì kì lạ mới nhắc Kim Bảo ở trên vai xuống, nhỏ nhẹ nói với nó:

“Kim Bảo, chạy đi chơi đi nhé, ta cần thư giãn một chút.”

“Chít chít?”

“Đi đi đi đi, phi lễ chó nhìn, biết không? Hay mày cũng ở lại tắm với ta nhé.” Nói xong túm lấy nó định thả xuống nước, làm nó ủy khuất kêu một tràng rồi chạy biến đi.

Tiểu Diễm cười khúc khích nhìn bóng dáng cái mông nhỏ của nó lác lác chạy trời chết. Ngồi xuống đưa tay thử nhiệt độ trong nước, sau đó thoát y, vui vẻ tiến vào trong nước.

Một cảm giác ấm áp lan tỏa toàn thân khiến nàng thỏa mãn than nhẹ. Vốc một vốc nước vỗ lên mặt, lại thoải mái thả tóc cho nó như rong rêu trôi tự nhiên trên mặt nước, nàng ngửa đầu, tựa vào tảng đá ven suối nhìn lên bầu trời trên cao. Tán lá đã che khuất ánh nắng mặt trời chính ngọ, chỉ có bầu trời trong vắt lặn tằm từng gợn mây trắng. So với Huyết Sa Bình ngẩng đầu cúi đầu cũng nhỉnh sắc đỏ thì đây mới là nơi con người ta nên sống, chỉ là, nàng không phải phàm nhân mà là một tu sĩ..

Khi Đoạn Lăng dừng chân đứng bên cạnh suối nước nóng thì đập vào mắt hắn là đệ tử của hắn đã ngủ không biết trời trăng. Hơi nước bốc lên mịt mù, toàn thân còn chìm trong nước nàng nghiêng đầu tựa vào tảng đá mà ngủ. Khuôn mặt nhỏ gần ra, đôi môi khẽ hé mở, hai hàng mi dài như cánh bướm, có vệt nước còn đang đọng lại trên cổ, trôi xuống xương quai xanh. Nhưng nàng vẫn ngủ thực an tĩnh.

Hắn đứng đó nhìn cảnh tượng này, đôi mắt không khỏi sâu thêm vài phần. Nhưng Đoạn Lăng không hổ là Đoạn Lăng, hắn không khách khí mà ngồi xuống lấy tay chọc chọc vào má nàng. Tiểu Diễm vẫn không tỉnh, nàng mơ thấy Kim Bảo đang dùng miệng của nó cọ lên má, nàng phẩy tay gạt nó xuống.

“Kim Bảo đừng có quấy, ta chỉ muốn ngủ một giấc thôi.”

Quả nhiên, “Kim Bảo” không có chạm vào nàng nữa. Rồi nàng nghe tiếng sư phụ nàng, thanh âm không chút cảm xúc:

“Muốn ngủ về động phủ mà ngủ, ngủ ở đây không tốt.”

Tiểu Diễm choàng tỉnh, khi mở mắt ra đã không thấy bóng dáng người nào. Gãi gãi cái mũi, chắc là nàng nằm mơ đi. Vội vàng thu thập y phục, chỉnh trang rồi mới trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thái âm tinh thần quyết

Thực ra, một tu sĩ đã đến cảnh giới kết đan như Tiểu Diễm, linh giác vẫn luôn linh mẫn. Nhưng trở về Luyện Hồn tông, tâm trí nàng đã buông lỏng đi nhiều. Vài tháng lẫn lộn trong Huyết Sa Bình, một giấc ngủ ngon cũng không có, dù là tu sĩ kết đan cũng cảm thấy tâm thần mệt mỏi.

Về tới động phủ, nàng không có ý định tu luyện ngay, nhớ tới Mạc Phàm và Chu Yên, nàng muốn đi tìm bọn hắn nhưng nhìn sắc trời đã tối thì đành gác lại để ngày mai. Bước sang động phủ của Đoạn Lăng, thấy hắn đang ngồi nhìn chăm chăm bức tranh trước mặt, liền tiến lại gần. Không hiểu sư phụ nàng có tâm sự gì, dường như hắn không để tâm tới sự xuất hiện của nàng. Tiểu Diễm nhìn vào bức tranh, tranh vẽ đơn giản còn chưa hoàn thành, đại khái là một bức tranh vẽ cảnh vật trên dãy núi Cửu Lao. Tiểu Diễm nhìn nhìn, cảm thấy giữa bức tranh vẫn còn một khoảng trống. Nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hỏi hắn:

“Sư phụ, người định vẽ thêm gì vào sao?”

Âm thanh này khiến Đoạn Lăng hồi thần, hắn như tỉnh lại quay sang nhìn nàng. Dù vẻ mặt lạnh nhạt nhưng giọng nói có chút dịu dàng:

“Ngươi nghĩ nên vẽ thêm gì?”

“Con không biết vẽ tranh, cũng không hiểu về nó. Sư phụ, người vẽ đẹp như vậy, hẳn người thích vẽ tranh?”

“Sống lâu rồi nhàm chán, tìm một cái gì đó để làm mà thôi.” Đến cảnh giới này của hắn, tu luyện đã là thứ yếu, cảm ngộ mới là chính. Vừa nói, tay hắn cầm bút chấm mực trong nghiên, chậm rãi họa vài đường nét.

Tiểu Diễm ở một bên chăm chú nhìn, đến lúc thấy một bóng dáng nhỏ bé dần hiện ra trên trang giấy, miệng nàng mở to. Nàng chỉ vào bức tranh, ngạc nhiên nói:

“Đây chẳng phải là con hay sao? Sư phụ, đồ nhi lớn rồi, không có nhỏ như vậy đâu.”

Lời này không nói thì thôi, vừa nói ra liền thấy sư phụ nàng khựng lại, nét vẽ ngừng trên giấy, rất nhanh hắn lại thần nhiên nói:

“Lúc ngươi rời khỏi tông môn đi ra ngoài, bộ dáng chính là như vậy.”

Tiểu Diễm vẫn không hài lòng, trực tiếp đứng dậy, bước ra một bước đứng trước bàn vẽ, kháng nghị:

“Nhưng mà giờ khác rồi, người xem, con đã cao như này.” Vừa nói vừa làm động tác, còn xoay hắn một vòng cho hắn xem.

Đoạn Lăng nhìn đồ đệ của mình, bỗng dưng nhớ lại hồi chiều, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng say ngủ bên bờ suối. Hắn rời tầm mắt, mỉm cười:

“Không bằng, vì sư vẽ cho ngươi một bức khác, được không?”

Mắt Tiểu Diễm sáng lên, được sư phụ nàng chính tay vẽ tranh cho, nàng rất thích, không chờ được mà gật đầu liên tục.

“Được, được ạ. Người nhớ vẽ cho con thật đẹp nhé. Người nói con nên tạo dáng như thế nào, như thế này hay như thế này ạ?”

Máy động tác của nàng rất cứng nhắc, Đoạn Lăng từ chối cho ý kiến, lắc đầu xua tay với nàng.

“Muộn rồi, đi ngủ đi, về xong ta mang cho ngươi.”

Nàng nghe vậy thì mắt hững, còn chân chừ muốn nán lại thì sư phụ đã tập trung vào bức tranh cũ, không để tâm đến nàng nữa, đành iu xiu trở lại động phủ của mình.

Khi bóng dáng của Tiểu Diễm khuất sau cửa động, Đoạn Lăng mới ngẩng đầu lên, hần buông chiếc bút trên tay xuống nghiêng mực. Nhìn vào bức tranh trước mặt, tiểu nữ hài trong tranh tay cầm thanh kiếm ra chiêu, xung quanh nàng gió thổi từng tán lá cây lay động, người và cảnh tràn ngập cảnh đẹp ý vui. Nhưng Đoạn Lăng thì không có tâm tình như vậy, hần đứng dậy bước đến giường, ngã lưng nằm xuống.

Mỗi lần nghĩ đến đồ đệ của mình, là một lần hần phải trầm tư. Hần lúc trước lo nghĩ cho nàng như một trưởng bối. Giờ nàng muốn hần không nên coi mình như đứa trẻ, thì hần mới nhận ra nàng đã trở thành một thiếu nữ. Hần có cảm giác đứa nhỏ mình nuôi lớn đã không còn trong tầm tay, nàng có suy nghĩ chính kiến riêng của mình. Chuyện xảy ra ở Huyết Sa Bình lúc ẩn kín của nàng biến mất, hần không hỏi, nàng cũng không nói. Tiểu Diễm chưa bao giờ giấu hần chuyện gì, nếu nàng đã muốn giữ bí mật, nhất định phải là chuyện quan trọng. Khế thờ dài, Đoạn Lăng trấn tĩnh lại, có lẽ hần đã lo lắng thái quá.

Tiểu Diễm thực ra cũng không ngủ. Về đến động phủ nàng mới nhận ra một điều, hình như nàng đã quên mất Kim Bảo, con chuột nhỏ này từ chiều đến giờ còn chưa trở về. Nàng đành phải mò ra ngoài, nương theo ánh trăng vừa đi vừa gọi tên nó. Được chừng một nén hương mới thấy một vật nhỏ lao nhanh về phía mình. Nó ôm lấy chân nàng mà cọt. Tiểu Diễm cúi xuống nhìn, thấy mép nó còn có vụn thịt.

“Mày xuống dưới khu tập vụ ăn vụng đấy à?”

Hai móng vuốt nhỏ của Kim Bảo giơ lên, hưng phấn kêu. Tập vụ đường ở dưới chân núi, gần khu vực của ngoại môn đệ tử. Ở đây là ngon núi thứ chín, con chuột này không quản xa như vậy chạy đi ăn vụng. Tiểu Diễm cũng bội phục nó, ham muốn của nó với đồ ăn so ra chỉ hơn chứ không kém nàng.

Đêm đã khuya, ánh trăng lên trên đỉnh núi, khoảng không càng cao vời vọi. Trong động phủ, Tiểu Diễm khoanh chân ngồi trên giường, đôi mắt nàng khép lại. Ở gần đó, một con chuột vàng đang giang rộng tay chân ngủ trên cái gối mềm, mũi nó còn thổi bong bóng.

Tiểu Diễm không được nhàn nhã như vậy, nàng đang tranh thủ tìm hiểu truyền thừa mà Tử Táng Đế để lại. Có gắng câu thông với Táng Thiên Bì đang yên vị trong đan điền, đến khi ý thức của nàng có thể dung nhập vào nó. Quá trình này không phức tạp, vậy mà nàng cảm nhận được một khối liên hệ với Táng Thiên Bì. Vốn phải tu luyện công pháp của Tử Táng Đế nàng mới hoàn toàn làm chủ nó, nhưng Tiểu Diễm cảm thấy bây giờ nàng có thể tìm hiểu đôi chút về kiện để bình này. Chưa đến một nhịp thở, nàng nhận ra mình lại lần nữa bị truyền tống vào không gian của Táng Thiên Bì. Bởi nơi nàng đứng hiện giờ chính là căn phòng ấy.

Cùng lúc đó, Đoạn Lăng ở động phủ bên cạnh choàng mở mắt. Hần nhanh chóng xuất hiện trong động phủ của đồ đệ. Nhưng ngoài Kim Bảo đang ngủ ngon lành thì không thấy bóng dáng Tiểu Diễm. Hần đứng đó im lặng một chốc rồi trở về động phủ.

Trong không gian của Táng Thiên Bì, Tiểu Diễm vốn nghĩ sẽ gặp lại Tử Táng Đế, ngoài ý muốn bức tranh treo trên tường đã không còn. Giờ trước mặt nàng là một quả cầu tỏa ra ánh tím đang lơ lửng, nó rung động một chút rồi bay thẳng về phía mi tâm của nàng. Không có âm thanh va chạm, trong thần thức Tiểu Diễm âm vang, số lượng thông tin khổng lồ tràn ngập thức hải. Trong đầu một cơn đau nhức, Tiểu Diễm cố trấn tĩnh lại, đến khi cơn đau qua đi, một bộ công pháp hoàn chỉnh hiện ra.

Đọc sơ qua giới thiệu về nó thì Tiểu Diễm mới hiểu vì sao chỉ có nàng, hay nói cách khác là Huyền Âm linh thể mới có thể tu luyện công pháp này. Bộ công pháp chia làm hai quyển, quyển thượng và quyển hạ. Quyển thượng yêu cầu phải dựa vào đêm trăng mà hấp thu linh khí của thái âm, vận chuyển theo một chu kì của kinh mạch, dẫn nhập đan điền.

Từ huyết bách hội ở đỉnh đầu dẫn tiến theo huyết ngọc châm, á môn, đi qua mạch đốc đến linh đài rồi tụ tại đan điền. Một đường tu luyện phải không chế hô hấp, một hít vào dẫn linh khí qua huyết bách hội, thở ra khi linh khí đã nhập đan điền.

Huyết bách hội vốn là một từ huyết, thân thể bình thường khi tiếp dẫn thái âm khí qua huyết này nhất định sẽ đột tử. Vì thế chỉ có nữ tử Huyền Âm linh thể mới có thể tu luyện, bởi thân thể huyền âm khả năng tiếp nhận thái âm khí và chứa đựng nó hơn xa so với người bình thường.

Tử Táng Đế quả là một người liều mạng, khi sáng tạo công pháp này nàng ấy đã bất chấp tính mạng của mình, bởi lúc đó không ai chắc chắn rằng khi thái âm khí đi qua huyết bách hội, cơ thể nàng ấy có thể thừa nhận.

Nhưng Tử Táng Đế thực sự đã thành công. Công pháp này được đặt tên là Thái Âm Tinh Thần Quyết. Hiệu quả tu luyện của nó hơn xa so với người thường. Cơ thể nữ tử Huyền Âm linh thể chỉ khi tu luyện vào đêm trăng tròn mới có thể tác dụng gấp mười lần người khác thu nạp linh khí. Nhưng tu luyện Thái Âm Tinh Thần quyết chỉ cần vào đêm trăng, khi vắng thái âm ngự trị trên bầu trời mà vận hành tâm pháp là được, hiệu quả gấp hai mươi lần một người bình thường. Tiểu Diễm âm thầm kinh hãi, chỉ riêng công pháp này đã xứng đáng liệt vào hàng tâm pháp thiên phẩm.

Công pháp vốn chia theo phẩm chất thiên địa huyền hoàng, thấp nhất là hoàng phẩm, cao nhất là thiên phẩm. Ngay như bộ tâm pháp thổ nạp sư phụ cho nàng cũng chỉ tăng đến năm lần hấp thu linh khí mà thôi. Có điều, một khi đã sử dụng Thái Âm Tinh Thần Quyết tu luyện, tuyệt đối không hấp thu linh khí vào ban ngày, nếu không thái dương khí tiến nhập đan điền sẽ phá hủy tinh hoa thái âm tu luyện được, mọi công sức đổ sông đổ biển.

Tiểu Diễm không biết trong thế giới tu chân này còn bộ công pháp tu luyện nào nhanh hơn thế không nhưng cái tốc độ hấp thu linh khí này thật sự là làm choi ăn thật.

Người tu luyện Thái Âm Tinh Thần Quyết đến khi có thành tựu quanh thân sẽ xuất hiện luồng từ khí màu tím, bao giờ đạt đến cảnh giới tùy ý thu phát thì công pháp này đại thành.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thái âm tinh thần quyết (2)

Học Thái Âm Tinh Thần Quyết đến cảnh giới tiểu thành có thể ngưng tụ hư ảnh của một vầng trăng lưỡi liềm, đánh ra sức mạnh tinh thuần của thái âm lực tương đương với hai mươi thành tu vi, tức là gấp đôi cảnh giới hiện tại. Nếu tu đủ cho hư ảnh đạt đến một vầng trăng thì khi thi triển tương đương với gấp mười lần cảnh giới, vượt cấp khiêu chiến hoàn toàn có thể. Điều đáng sợ nhất ở công pháp này không phải là hiệu lực hấp thu linh khí của nó. Mà là cách nó thu nhận thái âm khí từ mặt trăng và rút ra thái âm lực, có thể dùng thái âm lực để bồi luyện căn cốt hoặc ngưng kết trong hư ảnh đánh ra. Cùng với lôi điện và thái dương lực chính là một trong ba loại lực lượng khó đối kháng nhất. Nhưng công pháp này cũng có chỗ thiếu hụt. Nếu như tu luyện đến cảnh giới đại thành mà cứ tiếp tục như vậy thì sẽ trở thành một hoạt tử thi, cương thi sống, bởi âm khí quá thịnh trong cơ thể.

Chính vì vậy mới có bộ công pháp hạ, Thái Dương Tinh Thần Quyết, đây mới là bộ công pháp khó tu nhất. Nữ tử vốn thuần âm, mà Huyền Âm linh thể là thể chất cực âm, thái dương khí lại xung đột với thái âm khí. Tương tự thì thái âm lực cũng đối kháng gay gắt với thái dương lực. Chắc hẳn khi tu luyện bộ Thái Âm Tinh Thần Quyết, Tử Táng Đại Đế đã biết nhược điểm của nó, nhưng nàng ấy vẫn quyết tâm tu luyện. Phải nói tham vọng của nàng rất lớn, muốn ngưng tụ cả thái âm và thái dương lực trong cơ thể và không chế nó. Nói đơn giản chính là, tu luyện Thái Dương Tinh Thần quyết phải không chế cho lực lượng thái âm và thái dương cân bằng nhau. Chỉ cần sau khi tu thành Thái Âm Tinh Thần Quyết chuyển sang Thái Dương Tinh Thần Quyết thì sẽ khắc phục được nhược điểm của cả hai bộ công pháp.

Tạm thời không nói đến quyền hạ, quyền thượng Tiểu Diễm mới bắt đầu tu luyện. Xuất hiện một lần nữa trong động phủ, nàng đi ra ngoài nhìn lên bầu trời, đêm nay là một đêm có trăng, trời cũng đã vào nửa đêm. Nàng kiếm một chỗ bằng phẳng xếp bằng lại tu luyện. Không hề để ý đến, ở cửa động phủ của mình, Đoạn Lăng đã đứng đó từ bao giờ. Hắn khoanh tay nhìn nàng đang ngưng thần thổ nạp, bóng cây bên cửa động che khuất gương mặt hắn, không rõ biểu cảm.

Khi hô hấp đầu tiên được hít vào cũng là lúc Tiểu Diễm mở huyết mạch hội hấp thu thái âm khí vào cơ thể, cảm giác lạnh lẽo tràn ngập từ vùng đỉnh đầu lan đến tứ chi. Rất khó để có thể nói cảm giác này thành lời, nhưng cái lạnh này liên quan đến phương diện thân hồn. Cổ chịu đựng khó chịu để linh khí thái âm đi qua huyết mạch, một đường xuống đan điền và thờ ra, kết thúc một vòng tu luyện. Cái kì lạ là khi linh khí tụ tại đan điền sẽ không lạnh bằng như lúc đi qua huyết mạch, mà trở lên ấm áp vô cùng, cả cơ thể vô cùng thoải mái. Cứ như vậy mà tu luyện cho đến lúc ánh trăng đã biến mất, thì liền thu công. Suong đêm tuy lạnh, đọng lại cả trên má, nhưng đôi mắt Tiểu Diễm hoàn toàn thanh tỉnh. Giờ cảm nhận tu vi chừng lại ở kim đan trung kì đã lâu cũng có chút nhúc nhích trong cơ thể không khỏi vui mừng. Phát hiện ra thân thể mình nhẹ nhàng linh hoạt hơn bao giờ hết, đây là lợi hại của thái âm lực.

Lực lượng nàng tu luyện một đêm này chỉ nhỏ bằng nửa hạt gạo mà đã như vậy, liệu khi thái âm lực ngưng tụ càng đầy thân pháp của nàng sẽ tiến bộ đến đâu? Tiểu Diễm vô cùng mong chờ. Đứng dậy muốn bước đi về phía động phủ của mình thì nhìn thấy Đoạn Lăng. Ánh mắt của hắn nhìn nàng hơi thâm trầm, môi khẽ lên mỉm cười. Trong lòng cảm thấy cơ duyên của đồ đệ hẳn không tồi, đến tu vi của hắn bây giờ chỉ thấy được nàng là trúc cơ đại viên mãn. Nếu không phải đã trực tiếp thấy nàng kết đan thì hẳn cũng bị gạt. Đây không phải Tiểu Diễm cố ý, mà chính nàng cũng không biết, khi tu luyện công pháp của Tử Táng Đế, Táng Thiên Bì đã nhận nàng làm chủ, nó đứt khoát giúp nàng che lại tu vi.

“Lúc này đi đâu? Ta tìm ngươi không được.”

Tiểu Diễm nhớ tới lúc mình tiến vào không gian của Táng Thiên Bì, trong lòng trầm mặc, hơi cúi đầu phân vân không biết trả lời thế nào. Nhưng chưa chờ nàng mở miệng đã thấy bàn tay hắn chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hắn nói:

“Sau này ra ngoài, cẩn thận chút, đừng tùy tiện biến mất, người khác sẽ sinh nghi. Mỗi người có cơ duyên của mình, ngươi không cần phải nói cho ta. Vào đi thôi.”

Nói xong hắn thu tay, quay đầu trở về động phủ của mình. Để lại Tiểu Diễm một mình đứng đó, nàng nhìn bóng lưng cao lớn của hắn chìm vào đêm đen, đến khi thân ảnh khuất sau cửa động mới trở về.

Đều nói đối với cuộc sống của người tu sĩ, thời gian không tính là gì, có khi quay đầu ngoảnh lại, cổ nhân năm đó đã chẳng còn. Đường tu luyện chính là khắc nghiệt như thế. May mắn, Tiểu Diễm mới rời đi hai năm, thời gian này chỉ là chớp mắt. Khi mặt trời lên cao sáng bừng cả dãy Lao Sơn, Tiểu Diễm mang theo Kim Bảo bay xuống lục phong tìm Mạc Phàm. Nàng còn hỏi xin sư phụ mấy con hạc truyền tin để thông tri cho Chu Yên xuống lục phong tụ họp. Phải nói thứ này là đồ tốt, mặc dù khoảng cách quá xa thì không hiệu lực, nhưng trong phạm vi Luyện Hồn tông thì không vấn đề.

Lục phong vẫn như cũ không hề thay đổi, rừng trúc bốn mùa không héo úa, thời tiết mùa đông khắc nghiệt mà nó vẫn xanh tươi... Ngoài ý muốn, trong căn nhà tranh Tiểu Diễm lại chỉ thấy chường môn Hứa Vi Xương, lão đang khí định thần nhàn mà một mình đánh cờ. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiểu Diễm, ngạc nhiên cười nói:

“Ai dà, Diễm nha đầu đã về rồi à? Lại đây sư bá xem có tiến bộ gì không nào?”

“Bái kiến chường môn sư bá, con vẫn thế, lần này ra ngoài có chút thu hoạch nhỏ.” Tiểu Diễm tiến lại gần, ngại ngừng trả lời, ánh mắt đảo quanh căn

phòng.

Nhận ra sự thất sắc của nàng, Hứa Vi Xương nheo đôi mắt, trong giọng nói không giấu vẻ tự hào:

“Con tìm Mạc Phàm hả, hơn nửa năm trước nó cảm thấy có dấu hiệu muốn kết đan, đã bế quan ở động phủ khác rồi. Chắc khoảng một thời gian ngắn nữa mới trở về. Hừm, Tiểu Diễm à, ta trông con cũng không tệ a. Vậy mà tu vi đã tới trúc cơ đại viên mãn, hẳn cách ngày kết đan không xa, cố gắng lên.” Lão hiền từ động viên nàng.

“Cảm ơn sư bá đã chỉ bảo. Vậy khi nào sư huynh xuất quan, người nói hẳn tới tìm con nha.” Tiểu Diễm hơi ngạc nhiên khi nghe Hứa Vi Xương nhận định về tu vi của mình, nhưng nàng không định giải thích, lơ mơ đoán ra được lý do.

“Được rồi, được rồi. Nó mong con về như thế, tất nhiên ta sẽ nhắc.” Hứa Vi Xương gật gù, giọng nói ra chiều ta đã hiểu.

Đúng lúc rời khỏi nhà tranh, con hạc giấy truyền tin của Chu Yên cũng tới tay nàng. Vừa nhận lấy thì giọng nói của một nam tử cất lên, giọng điệu vẫn ai oán không thay đổi:

“Sư tỷ, tỷ trở về ta rất vui mừng, nhưng mà ta thực khổ a sư tỷ. Sư phụ ta nửa năm trước nghe tin Mạc Phàm sư huynh bế quan, liền nói ta quá ham chơi rồi đến giờ chỉ mới là trúc cơ đại viên mãn. Người không vừa ý lại bắt ta luyện tập nhiều hơn nữa, đây không phải là đối đãi dành cho người thường đâu sư tỷ. Giờ ta đang ở trong thác nước tu luyện không tới được, tỷ có rảnh thì tới thăm ta đi.”

Còn tí mi tặng kèm hình vẽ chi đường, Tiểu Diễm bật cười, không ngờ tên sư đệ này lại tếu táo như vậy. Nàng thấy thực ra là hắn cũng rất hưởng thụ quá trình huấn luyện này của Lý Tam đại trưởng lão, nếu không với tính cách của hắn thì đã bỏ chạy rồi. Cũng tốt, dù sao ban ngày nàng không tu luyện được, vậy thì đến xem hắn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Gặp lại chu yên

So với một số cao tăng trong tông môn, Lý Tam đại trưởng lão là người có tính cách không thích trói buộc theo khuôn phép. Dù nắm quyền cao nhất của chấp pháp đường. Nơi lão và Chu Yên tu hành không nằm ở một trong mười ba ngọn núi Lao Sơn, mà ở khu vực núi thoải thoải về phía tây, cách nơi ở đệ tử ngoại môn ba dặm. Vốn nơi tu hành cũng quyết định yếu tố linh khí, thường thì càng cao linh khí càng nồng đậm. Nhưng Luyện Hồn tông lại là một tông môn không như vậy. Từ lúc khai sơn lập phái đã bố trí một pháp trận lớn trên dãy núi. Vị nào định cư nơi nào dùng lệnh bài thân phận đó mà xác nhận, linh khí sẽ tự phân bố. Vì thế cho nên mới có chuyện một đại trưởng lão lại xuống dưới ngọn núi thấp lẽ tè mà cư ngụ. Lý do thì chỉ vì vùng núi này đủ rộng lớn để lão trồng chè cho riêng mình, đam mê này của Lý Tam thì ai cũng biết. Đứng nhìn ngày thường vị đại trưởng lão này tính tình hào sảng mà nhảm. Bởi thực chất lão đang đi đến bước tu luyện tâm cảnh, bây giờ thực sự đã thu liễm hơn nhiều.

Khi Tiểu Diễm tìm đến nơi theo bản đồ chỉ dẫn của Chu Yên thì trông thấy một thác nước cao hơn trăm trượng. Chu Yên đang tu luyện ở đó. Thường thì nghĩ đến cảnh tu luyện dưới thác nước người ta sẽ liên tưởng tới một người ngồi vững như bàn thạch tọa thiền, mặc cho nước từ ngọn thác đổ xuống thân mình. Nhưng không có, phương pháp của Lý Tam đại trưởng lão quái lạ hơn.

Tiểu Diễm đứng cách một khoảng chỉ trông thấy Chu Yên đang như một con sên chậm chạp từ từ bò từ dưới thác nước lên trên đỉnh. Không hề sử dụng linh lực, chỉ dùng nhục thân. Đại trưởng lão vậy mà hạn chế tu vi của hắn xuống ngưng khí ki tầng ba. Thác nước trơn trượt, nước xối liên tục vào thân hình của hắn, tiếng nước chảy ồ ồ chấn động màng nhĩ.

Chu Yên lúc này còn chưa biết đến sự có mặt của Tiểu Diễm. Nàng cùng Kim Bảo, một người một chuột tròn mắt mà nhìn thân hình chật vật trong dòng thác chảy xiết. Bọt nước tung trắng xóa, nếu không phải bộ y phục màu vàng của Chu Yên khá bắt mắt thì cũng khó phân biệt. Không nhìn rõ nét mặt của Chu Yên, nhưng chỉ cần thấy mấy lần hắn trượt chân ngã xuống lại tiếp tục leo thác thì Tiểu Diễm thực sự khâm phục. Đều nói các thiên tài trời sinh đã may mắn, nhưng người ta chỉ nhìn thấy vinh quang mà quên đi nỗ lực của họ.

Tiểu Diễm im lặng ngồi bên bờ suối đối diện mà nhìn sư đệ của mình, cho đến lúc hắn bò lên được ngọn thác cao trăm trượng. Hắn hồng hộc thở dốc, lấy tay vuốt gợn nước bám trên mặt, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tiểu Diễm hai tay chống cằm vui vẻ nhìn hắn phía dưới.

“Sư tỷ!” Thiếu niên mừng rỡ hô to, vẫy tay với nàng từ trên cao.

Tiểu Diễm vẫy vẫy tay đáp lại, thấy hắn nhanh như con sóc chạy theo một con đường khác xuống chỗ nàng.

Trước mặt nàng không còn là nam hài tử ngây thơ hai má phúng phính hay tranh ăn lúc trước. Mà là một thiếu niên rạn rờ khô ngô đầy sức hút của tuổi trẻ, hẳn cao hơn nàng cả một cái đầu. Mái tóc Chu Yên buộc cao, vài lọn tóc ướt còn dính vào cổ áo, đôi mắt một mí hơi nhỏ giờ càng thêm hẹp dài. Chỉ có nụ cười của hắn là không đổi. Tiểu Diễm vỗ vỗ bả vai hắn:

“Không tồi nha, Chu tiểu tử mới hai năm không gặp mà đã cao thế này rồi cơ à? Ta vừa mới trở về hôm qua, hôm nay đã tới thăm đệ đấy. Sao? Cảm động không?”

“Cảm động! Cảm động muốn khóc luôn. Để một mình tu luyện chán muốn chết, không dám than thở cùng ai. Ha ha, đi với đệ, hôm nay đến đây thôi. Trốn sư phụ đệ một buổi, tỷ đệ ta cùng đi làm một bữa. Ủa, con chuột này lạ nhỉ, lông còn màu vàng, sừng vật của tỷ hả?” Chu Yên đang hồ hởi nói liền nhìn thấy Kim Bảo đang nằm trên vai Tiểu Diễm tò mò quan sát hẳn.

“Chít chít.” Kim Bảo không khách khí nhe răng đáp lại. Tiểu Diễm gõ đầu nó, gật đầu.

“Ừ, ta nhặt được nó đấy. Tên nhóc này cũng là một đứa tham ăn.”

Chu Yên có vẻ khá hứng thú với Kim Bảo, học theo Tiểu Diễm trêu chọc nó cả một đường đi. Đến lúc nướng thịt ăn trên đồi một người một thú cũng so bì. Chu Yên khi nghe Tiểu Diễm kể lại về thế giới bên ngoài lại càng hâm mộ, luôn nỏm kêu sẽ sớm ngày kết đan để ra ngoài trải nghiệm một phen.

Lâu ngày gặp lại nhau, hai người trò chuyện đến quên cả thời gian, cho đến lúc Lý trưởng lão đích thân tìm đến lôi hẳn về tu luyện thì mới tan rã. Lúc bị sư phụ hẳn lôi đi Chu Yên còn kêu gào, không quên tạm biệt Tiểu Diễm.

“Áy, sư phụ nhẹ tay thôi, con lớn rồi mà! Sư tỷ, lần sau gặp lại nha, á, từ từ sư phụ, người làm rách áo con rồi!”

Nhìn hai sư đồ đã bay đi khuất, thầm nghĩ không biết lần này Chu tiểu tử có bị phạt nặng không đây, Tiểu Diễm nhún vai thu dọn mọi thứ rồi mới ôm Kim Bảo trở về núi của mình.

Trong động phủ, sắc trời còn chưa tối hẳn, mặc kệ Kim Bảo chạy ra ngoài chơi, Tiểu Diễm lại tập trung vào việc hôm nay nàng cần làm. Đó là câu thông với Táng Thiên Bì. Nàng vẫn còn chưa biết kiện đề bình này đã nhận nàng làm chủ, nhưng từ sự việc một chương môn như Hứa Vi Xương cũng không nhìn ra tu vi thật sự của nàng thì có thể phán đoán đôi chút. Nhớ tới lời nói cuối cùng của Từ Táng Đế, Tiểu Diễm rất tò mò xem thử vài thứ nàng ấy để lại cho nàng là gì.

Vận dụng khẩu quyết của Thái Âm Tinh Thần Quyết, sử dụng thái âm lực ở đan điền dẫn vào Táng Thiên Bì, quả nhiên liền cảm giác một mối liên hệ với nó. Không hề ít ỏi như hôm qua, mà cảm giác vô cùng thần thiết. Tấm bìa nhỏ xíu xoay vòng trong đan điền như đang vui mừng. Lần này lại biến mất nhưng không còn xuất hiện tại căn phòng, mà là một phiến thiên địa vô cùng rộng lớn. So với không gian của Hắc Sơn bảo thì không chỉ gấp mười lần. Ở đây linh khí rất nồng đậm. Dùng thần thức cảm nhận hết cả phiến không gian, Tiểu Diễm vô cùng kinh ngạc. Bốn phía đông tây nam bắc đều có một ao nước. Có một căn nhà gỗ nằm ở chính giữa không gian, nếu Tiểu Diễm đoán không nhầm thì đó chính là căn phòng mà nàng từng đến. Ở đây ngoài nàng ra thì không có một sinh vật sống nào. Thần thức chợt nhìn thấy một gốc cây ngô đồng, không biết đã bao nhiêu năm tháng, nhưng nó đã già cỗi vô cùng. Tính ra thì nó cũng là từ thái cổ, không gian trong này tách biệt hẳn với bên ngoài nên nó mới không bị lôi kiếp đánh tới. Bên dưới gốc cây, một quả trứng có màu sắc kì lạ nằm đó. Tiểu Diễm không biết đây là trứng của con gì, nhưng nghĩ tới từ thời thái cổ đến giờ mà nó vẫn chưa thềm nở, thì nàng cũng hết hứng thú. Chắc là Từ Táng Đế mang nó về đây vốn định nuôi làm sủng thú nhưng không chờ được vật bên trong phá vỏ chui ra. Tiểu Diễm dùng thần thức tìm kiếm hết một lượt vẫn không thấy thêm gì nữa. Đành đi tới ao nước, vốc một ít lên xem thử. Ao nước này nằm ở phía tây, không lớn, màu xanh ngọc, chất lỏng của nó sền sệt chứ không loãng như nước bình thường. Ba cái ao còn lại cũng tương tự, chỉ là màu sắc khác nhau.

Tiểu Diễm cảm thấy rất mơ hồ, vốn kiến thức của nàng quá hạn hẹp, ngoại trừ cây ngô đồng thì hoàn toàn không nhận ra thứ gì trong những thứ ở đây. Đành bó tay mà tiến vào căn nhà gỗ. Lại là không gian trong không gian, vậy mà có hẳn một căn phòng khác. Nếu Tiểu Diễm đoán đúng thì chỉ khi Táng Thiên Bì nhận nàng làm chủ thì mới có thể bước vào căn phòng này. Thanh âm của Từ Táng Đế vang lên, không có thân ảnh hay một phần thần thức. Giọng nói nhàn nhạt, không chứa đựng cảm xúc:

“Nếu ngươi đã đến được nơi này, chứng tỏ đã tiếp nhận truyền thừa của ta hoàn toàn. Ta để lại cho ngươi bốn giọt máu của tứ thánh thú thời đại trước thái cổ. Đó là thanh long, chu tước, bạch hổ và huyền vũ. Ngâm mình trong đó giúp ngươi tôi luyện thể chất, nếu may mắn có thể kích phát huyết mạch thần thú. Quả trứng kia ta đã chờ vạn năm mà nó không nở, phần cơ duyên này chắc phải dành cho ngươi rồi. Hi vọng nó sẽ cùng ngươi thay ta bảo vệ nhân tộc.”

Sau khi thanh âm biến mất, Tiểu Diễm đứng đó cười khò, Đại Đế hẳn không biết, quả trứng nàng để lại đến giờ cũng chưa nở.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chân huyết tứ thánh thú

Thời đại trước thái cổ, Thanh Long, Chu Tước Bạch Hổ và Huyền Vũ được tôn sùng là tứ đại thánh thú trấn thủ bốn phương đông tây nam bắc. Tương ứng với bốn mùa xuân hạ thu đông, tứ thánh thú là biểu tượng của bốn nguyên tố trong ngũ hành. Cụ thể, Thanh Long trấn giữ phương đông chủ mộc. Chu Tước ngự trị phương nam ngũ hành là hỏa. Bạch Hổ phương tây chủ kim hệ. Cuối cùng là Huyền Vũ chủ thủy sống ở phương bắc.

Thanh Long được coi là huyết mạch cao quý nhất trong Long tộc. Cùng mang thân rồng lại có màu xanh ngọc, khi nó xuất hiện mưa thuận gió hòa, bốn phương yên vui.

Chu Tước hay còn gọi hỏa phượng hoàng là thần thú đứng đầu vạn điều, thân mình to lớn, sắc màu rực rỡ, lông đuôi ngũ sắc giống chim công toàn thân bao trùm trong nhiệt khí, hào quang ấm áp. Tiếng hót của nó được mệnh danh là âm thanh vi diệu của trời đất, sinh linh nào nghe thấy liền cảm thấy tâm

thân an lạc chìm trong hoan hỉ. Chu Tước là thần điều có sức sống mãnh liệt, nó có thể từ trong tro tàn đục hòa, niết bàn trùng sinh.

Bạch Hổ nguyên thân là một con hổ trắng, trấn thủ phương tây, đại diện kim hệ nguyên tố. Là loại thần thú được biết đến khá nhiều trong truyền miệng nhân gian. Mang trong mình kim nguyên tố chủ sát, tính cách hiếu chiến, rất được tôn sùng.

Huyền Vũ, thần thú cuối cùng trong tứ thánh thú. Hình dạng một con rắn quấn quanh thân rùa, tuổi thọ dài nhất trong tứ thánh thú, nó có thể ngủ vùi ngàn năm dưới biển sâu. Nên thường được coi là biểu tượng của sự trường thọ bền vững.

Bốn thần thú này từ sau khi thời đại thái cổ chấm dứt, đã không còn hiện hình trong thiên địa. Máu của nó cũng là thứ trân quý nhất, Từ Táng Đế năm đó nhờ cơ duyên đặt được cũng chỉ có thể để lại bốn giọt. Với Tiểu Điem đích thực là thiên đại tạo hóa. Dù trải qua thời gian dài đằng đẳng nhưng nhờ có không gian của Tầng Thiên Bìa, sức mạnh và sinh mệnh lực vẫn còn nguyên vẹn.

Chỉ một giọt máu lại có thể hóa thành ao hồ, đủ để chứng minh tâm huyết của tứ thánh thú không phải vật tầm thường. Nếu nói đến thể tu, Tiểu Điem không có trải nghiệm, trước giờ nàng chỉ chuyên tu pháp lực. Nhưng không phải ai cũng có thể tẩm máu thánh thú để thừa nhận nỗi sức mạnh cường hãn của nó.

Ngay như bây giờ, nàng chọn ao máu đầu tiên là ao phía đông của Thanh Long. Màu xanh ngọc lấp lánh, ngay khi chạm vào đã nồng đậm một nguyên tố. Lúc toàn thân chìm vào trong huyết, một tiếng ngâm vang lên bên tai nàng, xa xôi như vọng về từ viễn cổ. Vốn trong Huyết Sa Bình chiến với quỷ tướng, Tiểu Điem bị chút ngoại thương, thì giờ đã thấy vết thương lên da non rồi khép lại hoàn hảo bằng tốc độ mất thường. Nhưng chưa kịp sung sướng, thì cảm giác đau đớn lũ lượt kéo đến. Trong đau đớn cắt da cắt thịt lại đến cảm giác ấm áp lan tràn. Nhìn từ bên ngoài không có dấu hiệu gì cho thấy khác thường, chỉ thấy dưới huyết trì vẻ mặt của Tiểu Điem cứng nhắc, quai hàm ngâm chặt, vì nàng cũng không đủ sức để há miệng phát ra âm thanh. Nghĩ đến lời Từ Táng Đế nói, luyện thể, có nghĩa dùng máu thần thú để tôi luyện thân thể, chứ không phải kháng cự nó. Nàng liền buông lỏng thân mình, thả lỏng từng lỗ chân lông. Huyết Thanh Long xâm nhập vào từng tầng da thịt lại trực tiếp cắt rách da thịt, sau đó lại liền lại với tốc độ chóng mặt, cảm giác ấm áp chính là hiệu lực của một nguyên tố mà ra. Vừa đau đớn lại vừa thống khoái liên tục dày vò mỗi tác da thịt. Không khác gì có người dùng dao lóc từng lớp da trên thân nàng rồi lại có người khác nhanh chóng chữa trị. Cứ như vậy đến khi trong ao loang lổ máu đỏ của Tiểu Điem, nó bị huyết Thanh Long bài xích lan dần ra vòng ngoài. Tiểu Điem chỉ cố gắng dùng linh lực bảo vệ ngũ giác của mình. Đến chừng một canh giờ sau đau đớn cũng dần dần giảm bớt, cho đến lúc hơn một canh giờ thì hoàn toàn không còn thấy gì nữa. Lúc này nàng mới bước ra khỏi huyết trì.

Nước da màu bánh mật của Tiểu Điem sau một lần tẩy rửa này thì bắt đầu trở lên trắng hơn một tầng so với trước kia. Nhéo thử một cái trên cánh tay, cảm giác mềm mại đàn hồi truyền tới. Nữ nhân ai mà không yêu thích khi thấy mình xinh đẹp hơn, Tiểu Điem cũng không ngoại lệ. Nghĩ đến những gì mình vừa trải qua và thành quả của nó nàng thấy vô cùng đáng giá. Ít nhất sau cả ngàn lần tái tạo lớp biểu bì càng thêm chắc chắn, tuy chưa đến cảnh giới đao thương bất nhập nhưng vũ khí bình thường thì không đã thương nổi nàng. Chỉ là, nhìn lại huyết trì còn lại chút máu loãng của nàng thì Tiểu Điem cảm thấy hơi ê răng.

Nghĩ tới còn ba giọt huyết, nàng liếm khoé môi của mình, lại nhìn nhìn làn da đã có chút cải tiến, liền lấy đó làm động lực tiến tới. Nếu một người nào đó trong tu chân giới có tạo hóa này, hẳn sẽ mừng rỡ như điên mà tiếp nhận. Còn Tiểu Điem, động lực của nàng lại là hai phần vì nhan sắc, ba phần vì thực lực. Đúng là xưa nay hiếm có nữ tu nào dùng thân thể cận chiến, thường thiên về sự linh hoạt thi pháp. Nhưng một khi nữ nhân đã muốn làm đẹp thì các nàng có thể bất chấp. Có nữ tu nhập ma đạo, vì mong muốn giữ gìn thanh xuân vĩnh trú còn sẵn sàng uống máu tươi thiếu nữ. Việc chịu đau đớn này thứ nhất không có tai họa ngầm về sau, thứ hai thực tăng lên, thứ ba cải tạo căn cốt, có sao nàng không làm.

Vì thế Tiểu Điem bưng bưng khí thể mà tới ao máu thứ hai ở phía tây, Bạch Hổ huyết. Cái ao này mang màu ngân bạch lỏng lẻo, đây chính là màu sắc khi kim hệ nguyên tố cô đặc thành thực chất. Bạch Hổ không hổ danh là thánh thú hiếu chiến nhất trong tứ thánh thú, chưa cần bước xuống Tiểu Điem đã cảm nhận được sát khí nồng đậm từ huyết trì dâng lên. Nàng từ từ chìm dần vào trong ao máu. Trái ngược với suy nghĩ của nàng, thân thể không hề đau đớn. Mà là đau đớn kéo đến trong thần thức. Sát khí quá mạnh, vừa hung mãnh lại bạo ngược.

Thần thức của nàng âm vang, hòa nhập vào một thời đại quá xa xưa, có thần nhân ma quỷ và hung thú cùng chung hỗn độn. Ở đó nàng phải trải qua từng tràng tranh đấu và chém giết. Có con hung thú mồm to như chậu máu, một nuốt của nó cả phiên thiên địa cũng thành thức ăn ngon. Lúc này nó đang đứng trước mặt nàng khiêu khích, tiện tay đánh sập một ngọn núi nhỏ. Nàng không chịu thua kém mở miệng rít gào, lại tạo thành tiếng gầm vang rung chuyển cả trời đất, theo bản năng sử dụng móng vuốt xé toang con hung thú thành hai nửa, máu tươi bắn ra như huyết hoa trên không trung. Chuối ngày đó liền miên bất tận, nàng chỉ biết điên cuồng cắn giết, cho đến khi đối thủ bỏ mạng dưới chân. Thậm chí có lúc nàng bị thương tưởng sắp chết, chạy trốn nấp vào trong vực sâu, găm giữ bất kể sinh vật nào dù nhỏ yếu mon men tiếp cận. Đến khi thuần thục hơn, có thể bay lên trời, chiến đấu càng nhanh nhay, há mồm một cắn có thể đứt đầu một con viên hầu thân cao như núi, các hung thú nhìn nàng khiếp sợ, còn nàng thỏa mãn mà liếm móng vuốt của mình. Từng tác huyết nhục sôi sục, kêu gào nàng phải chiến đấu, chỉ thỏa mãn khi nhìn ánh mắt từ vong của con mồi. Đến lúc không chế được bản năng cũng là một thời gian vô cùng dài, tịch mịch vô tận. Nhưng trong tiềm thức vẫn cảm thấy mình không phải là như vậy, thân thể này tuy thuần thục nhưng dường như quá xa lạ. Vậy thì nàng là ai? Là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chân huyết tứ thánh thú (2)

Từ trên huyết trì nhìn xuống, chỉ thấy thiếu nữ toàn thân rung động, đôi mắt nàng không nhắm lại mở ra, đỏ ngầu như máu, con ngươi dần dần mất đi tiêu cự. Máu của Bạch Hổ mang theo sát khí, vốn là loài uy chấn viễn cổ, nếu Tiểu Điem quên đi bản thân mình mà bị dung nhập vào trong kí ức còn sót lại

của nó thì nàng sẽ đánh mất chính mình, rơi vào trầm luân vĩnh viễn. Như vậy, dù thể xác còn tồn tại, nhưng linh hồn sẽ dần dần bị cắn nuốt bởi sát khí.

Một đời của người tu đạo, thường đến cảnh giới hóa thân mới bắt đầu bước vào phạm trần cảm ngộ để đáp nặn cho nguyên thần, từ đó kiên cố đạo tâm để đột phá tầng tiếp theo. Tu sĩ cảnh giới thấp hơn chỉ vào bí cảnh để ma luyện đôi chút hoặc thông qua chiến đấu mà trưởng thành. Nếu trải qua được cửa này, có nghĩa chính nàng đã có thêm cảm ngộ trong tu hành, nguyên thần sẽ đạt được lợi ích lớn. Là hủy diệt hay là tạo hóa, còn phải xem khả năng của mỗi người. Trong lúc nguyên thần còn đang mê man thì thân thể theo bản năng mà hút lấy kim nguyên tố nồng đậm trong chân huyết Bạch Hổ. Giữa mi tâm có dấu hiệu nổi lên ánh sáng màu vàng rực rỡ, đó chính là kim linh căn. Vốn Tiểu Diễm chỉ có ba linh căn thủy mộc hỏa thì giờ kim linh căn cũng đã bắt đầu thành hình. Không phải không có cách để đáp nặn linh căn. Nhưng nếu bỏ ra một giọt chân huyết thánh thủ để một người phạm đáp nặn linh căn thì là chuyện không ai muốn làm, quá xa xỉ. Huống hồ chúng đã tuyệt tích từ lâu, đi đâu mà đào ra chân huyết để phung phí như thế. Nhưng giờ này Tiểu Diễm chính là người được hưởng lợi ích đó.

Đúng lúc này chuỗi niệm hồn châu đang đeo trên cổ tay Tiểu Diễm lại phát sáng, nó đẩy lùi sát khí trên thân thể nàng ra một khoảng cách nhỏ. Niệm hồn châu dù sao cũng không thể đối kháng tới sát khí đến từ chân huyết Bạch Hổ, nó chỉ phát sáng chưa được hai mươi hô hấp liền ảm đạm. Từng đây cũng đủ để cho Tiểu Diễm kịp nhận ra chính mình, thấy được bản thân vẫn ngồi trong huyết trì. Đôi mắt của nàng tuy còn hằn tia máu, đã có chút ánh sáng lóe lên. Phải nói không phải nàng đã khinh thường sức mạnh của một giọt máu Bạch Hổ, mà là nàng đang đánh cược. Cược vào niệm hồn châu, cược chính mình có thể chịu đựng được. Trong hai mươi hô hấp này, nàng nhớ ra rất nhiều chuyện trong cuộc đời chưa đến hai mươi năm. Từ đi ăn mày đến lúc khát khao bái Đoạn Lăng làm sư phụ, mong muốn trở lên mạnh mẽ càng lúc càng mạnh. Thậm chí lúc đối mặt với Hấp Huyết ma quân nhìn nàng như nhìn một con kiến yếu ớt, nàng vẫn hèn mọn cầu sinh. Hình ảnh sư phụ xoa đầu dạy bảo nàng hiện lên trong trí nhớ. Hắn dùng vẻ mặt đạm mạc mà nói rằng: “Nha đầu ngốc, sư phụ không cần người bảo vệ, người là đồ đệ của ta, không có sư phụ nào để đồ đệ bảo vệ mình. Sau này, hứa với ta, dù thể nào thì sống sót mới là tốt nhất.”

Miệng của Tiểu Diễm lẩm bẩm câu nói này, ghi nhớ sáu từ “sống sót mới là tốt nhất.” Hai mươi hô hấp qua đi, sát khí lại ảm ảm phủ tới, nàng vẫn đang lẩm bẩm từng từ đó. Một bên mắt là màu đen hắc bạch phản mình, một bên mắt vẫn nhuộm đỏ sát khí. Nguyên thần bị giăng co giữa trầm luân và hiện thực. Răng nghiến vào quai hàm tưởng như muốn vỡ, nàng cứng nhắc mở miệng, đưa bàn tay lên cắn mạnh. Máu tươi tràn ra, đau đớn thể xác làm phân biệt tỉnh táo hơn chút, dù đau đớn rất nhỏ, bởi đau đớn thân thức và cảm giác mê muội che lấp lí trí. Tiểu Diễm vẫn không mở miệng, máu chảy từ bàn tay nàng chảy dọc xuống cánh tay. Những thanh âm lao xao bên tai, tiếng gầm thét và gào khóc từ từ lắng xuống. Trong thâm tâm cố gắng kiên trì, sống sót, sống sót...

Thời gian giăng co một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ, đến lúc tất cả chìm vào im lặng, Tiểu Diễm mới mỉm cười mà buông bàn tay đã nhầy nhụa máu thịt trong miệng xuống, vết răng cắn sâu tới tận xương. Thiếu chút nữa thôi có thể nàng sẽ cắn đứt tay của chính mình. Kháng cự lại được sát khí trong máu Bạch Hổ rồi thì mọi thứ trở lại đơn giản. Mặc dù toàn thân đã thả lỏng nhưng Tiểu Diễm vẫn cảm thấy hư thoát, đây là một môi đến từ thần thức. Hấp thu xong hết linh khí kim hệ trong ao máu cũng là lúc kim linh căn hoàn toàn thành hình, sáng chói rạng ngời, thượng phẩm linh căn, đáng giá. Tiểu Diễm thất thiếu đứng dậy, khả năng khôi phục cường hãn của cơ thể khiến vết thương trên tay đã khép lại, dấu răng vẫn còn thấy rõ. Lúc này nàng không quản đánh giá xem mình đã có thu hoạch gì, tâm niệm một cái rời khỏi không gian Táng Thiên Bìa.

Trong động phủ đã quá nửa đêm, đen như mực, chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn hắt ra ở cửa động bên cạnh. Tiểu Diễm ngã xuống giường. Trước lúc mi mắt khép lại, nàng nhìn thấy bóng dáng một nam nhân xuất hiện ở lối vào sát vách động phủ. Hắn bước đến từ trong ánh sáng, vai đụng vào chiếc chuông treo trên cửa động, phát ra âm thanh leng keng. Khuôn mặt của hắn ngược sáng, cả thân hình chìm vào bóng tối tiến về phía nàng. Nàng chỉ kịp mỉm cười với hắn, khẽ gọi “sư phụ”, rồi thiếp đi.

Bảy ngày sau... Cửu Lao sơn.

Tiểu Diễm nheo mắt chớp chớp, nhìn bóng lưng xoay lại với mình. Đoạn Lăng đang ngồi ở chỗ hắn thường vẽ tranh, nhưng lần này hắn không cầm bút vẽ mà đang thông thả lật từng trang sách. Ánh nắng bên ngoài hắt vào trong động phủ, rơi vào mắt nàng, Tiểu Diễm đưa tay che lại. Nhận thấy động tĩnh phía sau lưng, người trước mặt quay người lại, nhíu mày nhìn nàng:

“Tỉnh rồi?”

Tiểu Diễm gật đầu. Nàng nằm trên giường tội nghiệp nhìn hắn. Nhưng, khoan đã, giường? Nàng đang nằm trên giường sư phụ? Thấy ánh mắt thắc mắc của nàng, Đoạn Lăng chỉ bình thản nói:

“Ngươi biến mất năm canh giờ, vừa mới xuất hiện liền ngất xỉu. Ta kiểm tra thì thấy là do hao tổn thần thức quá độ, nên đưa ngươi qua đây để tiện theo dõi. Ngươi đã ngủ bảy ngày rồi.”

Hắn còn không nói hết, nếu nàng hao tổn hơn liền biến thành một đứm gỗ. Tiểu Diễm cười với hắn, nàng cường điệu làm nũng:

“Con gặp chút kì ngộ hơi hung hiểm, thiếu chút thì đã không gặp lại sư phụ rồi.” Vừa nói vừa túm lấy tà áo của hắn lắc lắc.

Khoe miệng Đoạn Lăng hơi giật giật, nhìn chuỗi niệm hồn châu ảm đạm trên tay Tiểu Diễm.

“Ừ, qua được là tốt rồi.” Vừa nói xong lời này, hắn theo thói quen giơ tay lên xoa đầu nàng. Nhưng Tiểu Diễm né tránh, nàng cầm lấy tay hắn, áp má vào cọ cọ, chân trố nói:

“Sư phụ, người đôi khi xoa mặt con đi, như thế này dễ chịu hơn nhiều. Nếu ở trước mặt người khác người vẫn xoa đầu con thì kì lắm.”

Xúc cảm mềm mại từ trong lòng bàn tay truyền tới, nàng vô tư mà cọ mặt vào tay hắn, không hề nhận thấy thay đổi của người đối diện. Chỉ thấy bàn tay

thon dài của hân cử động, từng khớp xương mềm mại trên da thịt. Ngón tay cái như có như không mà lướt qua cánh môi nàng. Cuối cùng hân vén tóc mai cho nàng, khẽ nói:

“Lớn rồi sao còn thích làm nũng. Ngoài ta, người cũng thân thiết với người khác như vậy sao?”

Tiểu Diễm tròn mắt kháng nghị, nàng lắc đầu, thấy hân nở nụ cười, dù rất nhanh liền thu lại nhưng Tiểu Diễm không khách khí ngồi dậy, dùng hai tay áp vào mặt hân nói:

“Sư phụ, người cười lên rất đẹp mắt, tim đồ nhi muốn đập thật nhanh. Tại sao người lại ít cười như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chân huyết tứ thánh thú (3)

Ánh mắt của người đối diện càng lúc càng sâu. Tròng mắt đen thẫm, hân rũ đôi mi xuống, nhìn thẳng vào nàng. Đôi bàn tay của Tiểu Diễm vẫn còn áp lên hai bên mặt hân, gặp cái nhìn này liền khí thế tan rã mà buông tay.

Khoe môi Đoạn Lăng nhếch lên một đường cong, hân cúi thấp xuống, đưa mặt tới gần nàng. Nhìn vào đôi mắt hạnh của nàng, thấy được bóng mình trong đó, tiếng cười vang lên càng trầm thấp. Nàng nghe thấy tiếng trái tim mình đập càng lúc càng nhanh trong lồng ngực. Tiểu Diễm khó hiểu nói với hân:

“Sư phụ... Người làm gì vậy?”

“Người đoán xem?”

Hân giờ tay chạm vào gáy của nàng, đôi môi của hân chỉ cách đôi môi của nàng một khoảng cách nhỏ. Đúng lúc này...

“Chít chít?”

Cả hai người đồng thời quay về phía phát ra âm thanh. Kim Bảo đang đứng trên chiếc bàn vẽ đối diện, nó mở đôi mắt to tròn, nghiêng nghiêng cái đầu thắc mắc nhìn hai người. Tiểu Diễm thấy nó liền hô lên:

“Kim Bảo?”

Nghe thấy tiếng nàng gọi, nó nhanh lẹ chạy tới bên cạnh giường, Tiểu Diễm bế nó lên, ôm trong tay.

Đoạn Lăng buông tay ra, hân trầm mặc đứng dậy đi ra ngoài động phủ. Tiểu Diễm đang vuốt ve Kim Bảo thấy hành động này của hân, nàng nhìn theo, hai mắt khẽ chớp. Vừa rồi, sư phụ muốn làm gì?

Mặc dù lần tắm huyết Bạch Hồ hung hiểm quá lớn đến suýt nữa nguyên thần tan vỡ, nhưng bù lại Tiểu Diễm đã được lợi lớn. Giờ thần thức của nàng đã rộng lớn hơn rất nhiều, tâm cảnh cũng được tăng tiến. Cảm ngộ trong chinh chiến của Bạch Hồ giúp nàng nhận ra thêm về đấu pháp chiến đấu. So với một tu sĩ kết đan bình thường thì thần thức của nàng có thể so sánh với nguyên anh tu sĩ. Cô nhận có câu, đại nạn không chết ắt có phúc chính là chỉ trường hợp này của nàng. Giờ này tính lại, nàng không còn cảm giác đau đớn gì nữa, dùng thần thức có thể bao trùm cả ngọn núi này. Nàng thấy được sư phụ nàng đang nằm dựa lưng vào tảng đá bên vách núi, thấy thần thức của nàng đảo qua, hân đưa mắt nhìn về động phủ. Trong đôi mắt của sư phụ vậy mà có chút dịu dàng, nụ cười trên môi hân lại làm tim nàng đập liên hồi. Tiểu Diễm giật mình thu hồi thần thức, đưa tay lên ngực. Nàng cảm thấy khó hiểu, nàng đã là tu sĩ, đáng lẽ ra rất khỏe mạnh, tại sao nhìn thấy sư phụ tim lại đập nhanh như vậy?

Nhưng Tiểu Diễm không phải dạng người hay lo nghĩ, vấn đề này nhanh chóng bị nàng bỏ qua, có lẽ đây là tác dụng phụ khi sử dụng thánh thú chân huyết. Kiểm tra xong thần thức, nàng lại coi lại dáng vẻ bên ngoài của mình, nước da lại trắng thêm chút nữa, Tiểu Diễm ngây ngốc cười. Từ nay, nàng cũng có thể diện y phục nhiều màu sắc giống các nữ đệ tử khác nha.

Rút kinh nghiệm từ hai lần trước, lần này Tiểu Diễm không vội vào không gian của Táng Thiên Bì, mà dùng thời gian một tuần nữa tiếp tục tu luyện Thái Âm Tinh Thân Quyết. Khá may mắn cho nàng là có năm đêm trời có ánh trăng. Thái Âm lực trong đan điền từ chưa bằng nửa hạt đậu, tích lũy năm ngày này đã lớn tầm một viên đan dược nhỏ. Một kinh hi lớn không kém là nàng đã đột phá kết đan trung kì.

Ngày thứ tám, Đoạn Lăng nói với nàng, trên biển Bắc Hải có phát sinh biến cố. Rất nhiều tu sĩ của các tông môn đều bị diệt sát bất ngờ tại đó, chưa xác định được nguyên do. Vì thế hân sẽ rời Luyện Hồn Tông đến Bắc Hải tra xét một khoảng thời gian, kêu nàng ngoan ngoãn ở lại chờ hân về. Tiểu Diễm đòi đi theo liền bị hân nghiêm mặt đuổi về động phủ, cuối cùng mặt mày ảm đạm mà ở lại.

Bắc Hải không xa Luyện Hồn tông, khoảng cách khá gần nên Tiểu Diễm tự nhủ sư phụ sẽ sớm trở lại để an ủi chính mình. Cảm giác tu vi yếu kém không thể giúp đỡ cho hân làm nàng càng thêm quyết tâm tu luyện.

Lúc này, nàng đang đứng ở huyết trì của Huyền Vũ, lực lượng thủy nguyên tố mạnh mẽ truyền tới. Dùng bàn tay vốc thử một chút liền thấy hơi nặng. Lại lần nữa, vận dụng toàn bộ tu vi, trầm xuống ao máu. Đứng như dự đoán của nàng, huyết của Huyền Vũ ngoài nguyên tố thủy hệ, còn mang theo sức nặng, ép đến từng tấc da thịt. Nếu như không tôi luyện qua hai ao máu trước, có lẽ nàng sẽ không chịu đựng được, nhưng lần này thể chất đã được cường hóa thì có thể chịu đựng. Từng khớp xương kêu lên răng rắc, tiểu điền chỉ tập trung lực bảo vệ vùng sọ não và trái tim, còn lại đều buông thả cho áp lực nghiền ép. Dù như vậy cũng không khỏi bị thương da thịt. Huyết nhục bị chấn vỡ ra, đau đớn thấu tim. Khác với máu Thanh Long mang sức mạnh hồi phục, Tiểu Điền phải tự dựa vào khả năng của chính mình để khôi phục. Chậm rãi phân bố linh lực, thủy hệ linh căn trong cơ thể chói sáng hơn bao giờ hết, nó tham lam hấp thu từng thủy nguyên tố trong máu huyết.

Khi Tiểu Điền bò được ra khỏi huyết trì này thì toàn thân trừ phần đầu đều huyết nhục mơ hồ. Bù lại thì dấu ấn thủy hệ linh căn thượng phẩm giữa trán nàng đã ngưng tụ lại, có xác xuất đột phá đến tầng cao hơn. Tiểu Điền hơi tiếc nuối, thiếu một chút nữa, không biết đến năm tháng nào mới kiếm được một vật chứa nồng đậm thủy nguyên tố như vậy nữa. Nếu như chưa hấp thu máu thánh thú, khả năng khôi phục của Tiểu Điền chỉ hơn người bình thường. Còn bây giờ nàng ngồi điều tức tâm hai canh giờ thì thân thể đã trở về nguyên trạng, khiến Tiểu Điền nín thở. Thế này cũng quá trâu bò đi. Nghĩ đến chuyện sau này đánh nhau với người ta có thua bỏ chạy, chỉ hai canh giờ sau lại hoàn hảo quay lại đánh cho hán kêu cha gọi mẹ, Tiểu Điền vô cùng thích thú.

Dùng một đêm nữa tu luyện Thái Âm Tinh Thần Quyết, điều chỉnh cơ thể ở trạng thái tốt nhất, nàng đi tới huyết trì cuối cùng, Chu Tước huyết.

Không hổ danh là thần thú không hóa, nắm giữ hỏa hệ nguyên tố tinh thuần nhất. Máu Chu Tước đỏ tươi, nóng rực, Tiểu Điền vô cùng hoài nghi mình có thể bị đốt thành than trong cái huyết trì này hay không. Dù gì cũng là thân thể xác thịt, nếu như không may mắn mà bị đốt cháy trong thần huyết của Chu Tước thì quá oan uổng. Trên người nàng không hề có pháp bảo hộ hỏa, có bài học ở huyết trì Bạch Hổ nên Tiểu Điền ngần ngừ mà ngồi bên cạnh ao máu.

Huyết trong ao sôi sục, nàng còn đang chần chờ thì ấn ký hình ngọn lửa trên mi tâm lại hiện ra, tham lam hấp thu từng chút nguyên tố hệ hỏa bốc lên trên mặt huyết trì. Tiểu Điền mừng rỡ như điên, hỏa linh căn trong cơ thể của nàng vậy mà chủ động đến như vậy, liền không nghĩ ngợi mà khoanh chân cố gắng hấp thu. Tiểu Điền không biết, hỏa căn trong cơ thể nàng vốn là thượng phẩm, với chân huyết tinh thuần của Chu Tước có thể giúp nó đột phá hỏa bản nguyên. Bản nguyên có nghĩa là gì, là sơ khai, thuần túy nhất. Vì vậy chính cơ thể của nàng, theo bản năng mà khao khát hấp thu. Được chừng một canh giờ, máu trong ao đã vơi đi một phần ba, Tiểu Điền mới quyết định tiến vào. Nếu hoàn toàn hút hết hỏa hệ linh khí trong huyết trì thì khả năng luyện thể sẽ kém đi rất nhiều lần, nàng không muốn lãng phí cơ hội.

Quả nhiên vô cùng nóng, da thịt trên cơ thể cũng đổi thành màu hồng. Nghĩ đến nếu lúc này nàng nhảy xuống thì giờ cũng bị nướng chín, không khỏi than may mắn. Phân tâm chốc lát rồi nghiêm túc hấp thu. Nhưng đúng lúc ấy, tốc độ hấp thu hỏa nguyên tố càng lúc càng nhanh, ấn ký hình ngọn lửa càng thêm đậm nét trên trán của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bắc hải dậy sóng

Ấn ký đỏ rực, tăng thêm cho nét mặt của nàng vẻ yêu dị. Chưa đến nửa canh giờ, ấn ký đó lại biến đổi thêm lần nữa. Lần này nó thu hẹp lại, màu sắc càng thêm chói mắt, sắc đỏ pha lẫn đen huyền, nếu nhìn vào như muốn hút hồn người đối diện. Đó chính là ấn ký của hỏa bản nguyên. Rất nhỏ, nhưng ẩn chứa sức mạnh kinh người.

Một tiếng hét vang lên trong huyết trì. Thanh âm như nước nở lại vừa vui mừng, êm tai không sao kể xiết. Cảm giác nóng bỏng thiêu đốt da thịt không còn dầy vò thân thể Tiểu Điền. Thay vào đó là sự ấm áp thân thuộc như nàng chính là những giọt máu trong huyết trì này. Thân thể cũng bắt đầu khôi phục lại thương thế, một tầng da mới bóng loáng như ngọc, màu da trắng nõn. Tiểu Điền không rảnh bận tâm đến điều này. Bởi trong thần thức của nàng đang tiếp nhận một kinh hi khác, Chu Tước truyền thừa, Không Hòa Thuật.

Truyền thừa thần thú thật khó có thể nói thành lời, bởi không phải thú ngữ cũng không phải ngôn ngữ của nhân loại. Truyền thừa này in sâu trong tiềm thức của nàng, biến thành một loại bản năng, như vậy từ nay về sau chính nàng có thể thi triển nó ra một cách dễ dàng. Tu sĩ bình thường dùng công pháp hệ hỏa phải vận linh lực theo khẩu quyết, thi triển phải thật nhiều lần mới thuần thục. Còn Tiểu Điền, từ nay về sau, nàng giờ tay ra chính là có thể triệu hồi ra một ngọn lửa, chỉ cần hỏa bản nguyên trong cơ thể của nàng vẫn còn, dù có mất đi linh lực cũng không hề gì. Đó chính là chỗ khác biệt. Chi là một tia hỏa bản nguyên nhưng lại hơn xa vạn lần hỏa nguyên tố. Nếu sau này có đủ cơ duyên bồi đắp nó thành một ngọn chân hỏa bản nguyên hoàn chỉnh thì năng lực của nàng sẽ hơn xa tu vi.

Một canh giờ sau, huyết trì cạn hết, Tiểu Điền mới bước ra kiểm tra lại tình trạng cơ thể của mình. Mạnh mẽ, vô cùng mạnh mẽ, cảm giác lực lượng đến từ huyết nhục khiến nàng vô cùng hài lòng, nhất là sự thay đổi của làn da. Ấn ký trên trán nàng cũng biến mất, chỉ khi Tiểu Điền vận dụng đến sức mạnh của hỏa bản nguyên trong cơ thể thì nó mới hiện ra. Từ giờ, đối mặt với tu sĩ tu luyện hỏa thuật, nàng sẽ không bị uy hiếp lớn, trừ khi đối phương cũng giống như nàng, nắm giữ hỏa bản nguyên.

Thời gian ở Luyện Hồn tông những ngày sau đó của nàng lại dần dần đi vào quỹ đạo. Lúc trước ra ngoài Tiểu Điền không đem theo đan lô, lần này trở về lấy ra không ít linh thảo lại khai lại tiếp tục học luyện đan. Nhờ khả năng không hóa phương diện luyện đan của nàng tiến bộ thần tốc, dù không được coi là đại sư thì cũng tiến lên đến hàng luyện đan sư. Đan dược huyền phẩm nàng có thể luyện thuần thục.

Ba tháng sau đó, đan dược hoàng phẩm không hề làm khó nàng nữa, Tiểu Diễm mới vui vẻ mà cho số đan dược nàng chế tạo ra vào không gian giới chỉ. Kim Bảo rất thích ăn đan dược của nàng luyện chế, nên đó chính là để nó ăn chơi. Đan dược hoàng phẩm của tông môn không có tác dụng với nàng. Muốn có đan dược tốt hơn thì cần có đan phương, nhưng Luyện Hồn tông không chuyên tu đan đạo, không có đan phương tốt.

Nhưng, lúc này nàng còn một mối quan tâm lớn hơn. Sự phụ của nàng vẫn chưa trở về.

Tiểu Diễm mang tâm trạng lo lắng tìm tới Hứa chương môn. Lão cũng trầm mặc, đưa mắt nhìn về hướng Bắc Hải.

“Theo như ta được biết, tu vi của sư phụ ngươi đi tra xét hẳn không việc gì mới đúng. Chỉ là lần này tin tức thu về liên quan tới một di tích dưới đáy biển Bắc Hải rồi không thấy gì nữa. Nếu nửa tháng sau hẳn chưa về thì ta sẽ triệu tập các trưởng lão trong tông môn suy xét.”

Trở về từ lục phong, Tiểu Diễm không biết làm gì khác, đành tập trung hết tinh lực vào việc tu hành. Cho tới một buổi chiều của năm ngày sau, tiếng nổ vang trời vọng đến từ Bắc Hải.

Mọi ánh mắt của cao tăng trong tông môn đều đổ dồn vào nơi phát ra âm thanh. Nhưng rất tiếc, không còn dấu hiệu nào nữa sau tiếng nổ kinh thiên động địa đó. Tiểu Diễm là người chạy ra khỏi động phủ tra xét đầu tiên, nàng không thể bao phủ thần thức đến Bắc Hải, càng thêm lo lắng. Chưa biết xử lý thế nào thì Hứa Vi Xương và một người nữa cùng nhau ngự pháp bảo bay về phía phương hướng đó. Người kia một thân áo vải thô, dáng vẻ già nua, lúc này lưng đứng thẳng, đôi mắt phát ra ánh sáng có thần. Tiểu Diễm nhận ra, chính là đại trưởng lão tàng bảo các nàng đã từng gặp. Sự thúc của Đoạn Lăng và Hứa Vi Xương, Vu Lam. Thấy vậy, Tiểu Diễm liền tự mình đưa ra quyết định. Nàng triệu hồi Bì Ngạn Kiếm, lén lút đuổi theo hai người.

Hứa Vi Xương và Vu Lam một đường phi hành. Bỗng Vu Lam nhíu mày, lão quay sang nói với Hứa Vi Xương:

“Nha đầu kia là đệ tử của Đoạn Lăng? Nó tu vi còn yếu như vậy đi theo xem nào nhiệt cái gì?”

Hứa Vi Xương nghe vậy liền dùng thần thức tra xét, quả nhiên thấy được Tiểu Diễm. Lão cười khò:

“Sư thúc, chắc Tiểu Diễm lo cho sư phụ của nó, đợi đến nơi con đuổi nó về là được. Giờ trước mắt gấp gáp, cứ mặc kệ nó đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mê vụ đảo

Bắc Hải hay còn gọi là Bột Hải là vùng biển rộng lớn, cùng với Nam Hải ôm sát lấy phía đông của vùng lãnh thổ Xích Thần và Xích Quỷ. Cũng trùng hợp nằm ở phía đông dãy Lao Sơn. Từ trên Lao Sơn nhìn về đó sẽ thấy mặt biển xanh thẳm. Nhưng đó mới chỉ là một phần nhỏ vô cùng trong ngàn vạn hải lý của Bắc Hải.

Mặt trời chiếu xuống biển tạo ra một cảnh sắc yên bình. Không ai có thể biết được dưới mặt biển sâu bao la kia là cái gì đang chờ. Thời đại nào cũng vậy, đại dương là một thế giới vô cùng tận mà con người luôn mong muốn khám phá nó.

Tu sĩ tu chân xuống dưới nước phải sử dụng linh lực của mình để có thể thoải mái như trên mặt đất. Nếu tu vi không đủ, khi hết linh lực cũng đồng nghĩa với tử vong cận kề.

Sức ép của nước đối với cơ thể cũng là một điều khá quan trọng, càng xuống sâu hơn so với mặt nước sức ép đó càng lớn.

Hai trăm trượng trên không Bắc Hải rất đông tu sĩ tụ tập. Vu Lam và Hứa Vi Xương đang ở cách đó không xa. Vu Lam ẩn thế đã lâu không mấy người biết đến, nhưng Hứa Vi Xương là chương môn Luyện Hồn tông danh tiếng khá nổi trong tu chân giới phía bắc. Một lúc sau thì Tiểu Diễm cũng bắt kịp hai người, nàng không tiến lại gần mà trà trộn trong phần đông tu sĩ trên không. Một người mặc trang phục của Liên Hoa tông có lẽ đã có mặt ở đây khá lâu, được Hứa Vi Xương gọi đến hỏi chuyện, kể lại:

“Bái kiến Hứa chương môn, tiểu bối ở Bắc Hải chờ tin đại trưởng lão đã ba tháng nay. Hôm nay đang ở cách đây vài dặm, nghe tiếng nổ lớn liền chạy tới. Không ngờ đến nơi thì chỉ thấy Mê Vụ Đảo có khói đỏ bốc lên. Vùng đó dày đặc sương mù ngăn cản thần thức thăm dò, tiểu bối tu vi yếu kém không dám tự tiện tiến vào nên đành ở khu vực này chờ.”

Hứa Vi Xương nghe vậy thì hỏi tiếp:

“Mê Vụ Đảo? Chẳng lẽ di tích phát hiện ở vùng hải đảo đó à? Vị nào của tông môn ngươi tiến vào đấy?”

“Dạ, tiểu bối không rõ lắm nhưng đúng là các vị tiền bối có đi vào. Là Phục Ma đại trưởng lão.”

Hứa Vi Xương ngạc nhiên:

“Phục Ma tiền bối cũng tiến vào?” Nói xong thì sắc mặt càng không tốt, Phục Ma của Liên Hoa tông là một tu sĩ đại thừa kì nổi danh từ năm trăm năm

trước, tu vi so ra chỉ hơn chứ không kém Đoạn Lăng. Hai tu sĩ đại thừa kì cùng vào nhưng đều bật vô âm tín, việc này rất hệ trọng. Lão quay sang nhìn Vu Lam.

Sắc mặt Vu Lam cũng không khá gì hơn, chậm rãi nói:

“Ta đã dùng thần thức tra xét, đáng ra có thể quan sát cả hải vực này mới đúng. Nhưng khu vực Mê Vụ Đảo kia rất kì lạ, thần thức của ta cũng không thể tiến vào.”

Mê Vụ Đảo không phải tên của riêng một hòn đảo, mà là khu vực có nhiều quần đảo lớn nhỏ trong phạm vi Bắc Hải. Cái tên này bắt đầu có từ nửa năm trước, khi vùng biển đó bắt đầu bao trùm chướng khí, thu hút sự tò mò của người tu chân. Nơi bọn họ đang đứng cách đó khoảng năm trăm dặm hải lý. Tiểu Diễm lần trong đám tu sĩ nghe vậy càng thêm kinh hãi. Sự phụ của nàng có thể lãnh ít dữ nhiều.

Sự trầm mặc lan tỏa, có người lúc này còn ôm tâm lý đục nước béo cò thì đã trực tiếp bỏ đi. Thoáng chốc chỉ còn một ít vẫn chưa từ bỏ. Vu Lam gương đôi mắt nhìn sâu vào vùng biển bên trong Bắc Hải, lần này nào còn hơi thở già nua như lúc còn ở tại Luyện Hồn Tông, mà là uy áp tỏa ra khắp không trung. Quay đầu liền nói với Hứa Vi Xương:

“Tiểu Hứa, ngươi về đi thôi, tông môn cần có người làm chủ. Nếu như Mê Vụ Đảo này ẩn giấu sâu như vậy, đáng giá để cho ta thử một lần. Hơn nghìn năm nay ở tông môn cũng đủ rồi, ta linh cảm đây là cơ hội cho ta đột phá.”

“Sư thúc...” Hứa Vi Xương còn định nói thêm thì bị Vu Lam giơ tay chặn lại, đành cúi đầu cung kính vâng một tiếng. Lão ngần ngừ nói:

“Sư thúc bảo trọng, nếu cảm thấy nguy hiểm người nhất định phải trở lại... A Lăng hẳn sẽ tự bảo vệ mình được, lệnh bài thân phận của hắn vẫn còn.”

Vu Lam gật đầu, lão nhân này vô cùng quyết đoán mà bay về phía Mê Vụ đảo. Hứa Vi Xương đứng đó nhìn bóng dáng Vu Lam đại trưởng lão nhanh chóng khuất xa tầm mắt. Lão thở dài phất tay áo trở về Luyện Hồn Tông. Cần phải an bài một nhóm đệ tử ở đây trông coi. Hứa chương môn đã quên luôn việc Tiểu Diễm bám theo hai người ra sau đầu.

Chừng nửa canh giờ sau khi Hứa Vi Xương rời khỏi, Tiểu Diễm nhìn sắc trời đã nhuộm màu đỏ cam cũng đưa ra quyết định của mình. Nàng quay sang hỏi một tu sĩ bận quần áo màu lam bên cạnh:

“Vị tiên bối này, cho vấn bối hỏi chút. Mê Vụ Đảo kia cách đây có xa không?”

Người kia trông thấy nàng một thân áo tím xinh đẹp, lại lễ phép thì cũng hòa nhã đáp lời:

“Không xa lắm, cách đây năm trăm dặm về hướng nam. Vị tiên tử này, không phải ngươi định vào đó chứ? Ta trông ngươi còn trẻ, tu vi lại thấp như vậy, đừng nên đi thì hơn.”

Tiểu Diễm gật đầu, cười nói:

“Đa tạ tiên bối, ta cũng nghĩ như vậy, chỉ là hơi tò mò muốn tăng thêm chút kiến thức mà thôi. Đến đó ta cũng không định tiến vào.”

Nói xong liền xác định phương hướng rồi đập kiếm bay tới. Những người khác thấy vậy cũng không tỏ ý gì, chỉ có người tu sĩ áo lam kia chép miệng:

“Đầu năm nay tu sĩ trúc cơ cũng lớn gan thật. Còn muốn xem náo nhiệt, đáng tiếc, một cô nương xinh đẹp a.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Phế tích

Tiểu Diễm lần này ôm quyết tâm lớn, nàng biết khả năng bỏ mạng là rất cao. Nhưng Đoạn Lăng là một người rất quan trọng với nàng, không có hắn thì đã không có nàng ngày hôm nay. Với một tu sĩ kết đan, tự tiện xông vào di tích mà ngay cả tu sĩ đại thừa kì cũng không chắc chắn là mạo hiểm vô cùng lớn. Thứ để Tiểu Diễm dựa vào lúc này chỉ là Táng Thiên Bì, hóa bản nguyên và Thái Âm Tinh Thần Quyết.

Bay khoảng gần nửa canh giờ thì nàng đã thấy Mê Vụ Đảo, từ trên không trung nhìn xuống, cả片片 hải đảo đều được sương mù bao bọc. Lớp sương này ngoài khả năng ngăn cản thần thức thì tưởng như không có gì đặc biệt. Tiểu Diễm khá tò mò với màu sắc của nó, màu huyết hồng. Đã đến nơi thì đứng nhìn cũng không có tác dụng gì, nàng liền ngự kiếm bay vào màn sương dày đặc.

Những tầng tầng sau đó sẽ là một không gian bao phủ mờ mịt. Hóa ra nàng đã lầm, đối mặt với nàng là một vùng hải đảo tàn phá nặng nề. Không còn những hòn đảo nhỏ, chỉ có một vài hòn đảo lớn tồn tại trong mênh mông nước biển. Tiểu Diễm không thấy bất kì một bóng người nào khác, ngay cả Vu Lam đại trưởng lão mới tiến vào cách đó không lâu.

Sự im lặng đáng sợ bao trùm cả một đảo vực. Tiểu Diễm không dám lơ là cảnh giác, nàng tự nhủ nếu như tình huống bất đắc dĩ, sẽ vào không gian Táng

Thiên Bìa. Bất chấp nguy cơ bại lộ sẽ đem tới nguy hiểm lớn.

Ngay giữa trung tâm Mê Vụ Đảo, là một phế tích. Khi đến gần càng ngạc nhiên hơn. Phế tích này rất kì lạ, toàn bộ kiến trúc phủ đầy rong rêu và san hô, trông nó như nổi lên từ dưới mặt biển sâu.

Linh cảm của Tiểu Diêm cho thấy nhất định số tu sĩ mất tích có liên quan đến nó. Bên ngoài cổng phế tích là bức tượng lớn đã bị bào mòn phân nửa khuôn mặt, đứng một mình lẻ loi so với những bức tượng khác nằm rải rác xung quanh. Chữ viết trên phiến đá bên cạnh bức tượng này khá giống với chữ trên Táng Thiên Bìa. Điều này khiến Tiểu Diêm kinh ngạc, nếu là như thế thì phế tích này đã chìm sâu xuống đáy biển ít nhất từ thời đại thái cổ.

Nhìn đại đa số bức tượng đầu người thân cá, Tiểu Diêm có thể suy đoán đây là một di tích của hải yêu tộc. Mê Vụ Đảo xuất hiện hơn ba tháng trước thì nhất định đã có người yêu tộc tiến vào. Quan hệ giữa nhân tộc và hải yêu tộc ma, yêu không hề tốt đẹp, từ đại chiến tam tộc thời Tử Táng Đế đến giờ cả hai tộc kia đều âm mưu rục rịch. Nếu không phải trận đại chiến trên Huyết Sa Bình gây thương vong rất lớn thì làm sao thế cuộc tu chân giới nghiêng hẳn về nhân tộc như hiện tại.

Tiểu Diêm chậm rãi tiến vào bên trong phế tích qua cánh cửa đại diện cao hơn hai mươi trượng. Một đường đi vào không trở ngại làm nàng càng cảnh giác. Vừa đi vừa nhìn những vách đá chằng chịt hình vẽ điêu khắc và chữ viết hai bên vách tường. Lối đi này không lớn lắm, chỉ chừng năm người có thể song song mà đi. Bên ngoài các bức tượng và kiến trúc thì phủ rong rêu, còn bên trong lại nguyên vẹn, khả năng nó được bảo vệ bằng một tòa trận pháp. Hoặc nó đã bị phong bế hoàn toàn cho đến khi có người mở ra cửa vào. Không ngoại trừ trường hợp có nhiều lối vào di tích này.

Không gian bên trong càng lúc càng tối, Tiểu Diêm giơ tay, trong tay liền xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, nương theo ánh sáng mà đi tiếp. Nàng rất muốn dùng thần thức tra xét, nhưng lại một lần nữa không dùng được. đành dùng năm giác quan mà cảm nhận, cẩn thận từng bước đi một. Nàng có chút hối hận khi quên mang theo Kim Bảo, có nó ở đây nàng có thêm một bạn đồng hành, dù Kim Bảo rất nhát gan.

Còn đang suy nghĩ thì đã đi hết con đường này, lại xuất hiện một lối ra khác với năm ngã rẽ. Cả năm thông đạo đều giống nhau, tối đen hun hút. Nàng hít một hơi thật sâu, thở dài:

“Không biết ai là chủ nhân của cái di tích này, thiết kế rối rắm như vậy làm gì?”

Đầu óc nàng đơn giản, kiến thức về tu chân giới hạn hẹp, liền nhắc chân bước vào thông đạo ở chính giữa. Dưới chân chạm vào từng bậc cầu thang dẫn lên phía trên. Khoảng cách của thông đạo này khá hẹp, chỉ vừa cho một mình nàng bước đi. Ánh sáng của ngọn lửa trong tay hắt lên vách tường bên cạnh, Tiểu Diêm nhìn thấy thì tí nữa ngã nhào.

Trên vách tường là những hình thù kì lạ, giống như mặt người, khuôn mặt có biểu cảm khác nhau, không khác gì người sống. Tuổi tác đủ cả, hầu hết đều là nhân dạng. Còn chưa dừng lại ở đó, cùng lúc Tiểu Diêm phát hiện, thì những hình vẽ trên vách tường hai bên cũng quay mặt nhìn thẳng vào nàng, nụ cười hiện lên ghê rợn và đầy tham lam. Có tiếng cười khằng khặc vang lên:

“Tu sĩ nhân tộc, một con bé tu vi trúc cơ mà cũng dám bén mảng vào đây à? Bé con, đến đây thế chỗ cho gia gia.”

Tiểu Diêm nhú mồm tìm nơi phát ra âm thanh. Nhưng dường như thứ ở trong vách tường không ra được, dù chúng nó có thèm thường đến thế nào cũng không thể hiện thân. Tiểu Diêm thấy vậy, liền tiếp tục bước lên bậc thang. Mắt thấy cửa ra của thông đạo sắp tới gần, những bóng cười trên vách tường biểu cảm càng phần nộ, chúng rít gào liên tục. Thanh âm lúc này lại vang lên, tiếng rít gào im bật, chắc nó là thủ lĩnh của đám hình nhân trên vách.

“Khà khà, ta đã nói là ở lại thế mạng cho ta mà. Bé con, phải ngoan ngoãn một chút.”

Lời vừa nói xong thì một luồng khí đen theo mi tâm Tiểu Diêm trực tiếp chạy vào thức hải, công kích thần thức của nàng. Vừa tiến vào, nó bùng tiếng cười ngạo nghễ:

“Dù là thân thể nữ nhân nhưng ta cũng không ngại đâu ha ha. Ủa?”

Luồng thần thức màu đen kia nhìn thấy một tầng thần thức mệnh môn trước mắt nó, chẳng khác nào đứa bé và người khổng lồ. Nó hoảng hốt muốn bỏ chạy liền không ra được. Thanh âm của Tiểu Diêm tràn ngập không gian thần thức:

“Muốn công kích ta bằng thần thức? Đến đây thử xem.”

Luồng ý thức màu đen nào còn hùng hổ như lúc đầu, nó co rúm lại một góc, miệng hèn mọn van xin:

“Ôi, tiểu nhân có mắt như mù trôi chọc đến tiền bối. Mong tiền bối rộng lượng bỏ qua cho tiểu nhân lần này.”

“Kể lại những gì ngươi đã gặp ở đây, đây là đâu?”

Qua miệng đám khí đen, Tiểu Diêm mới biết những cái bóng hình người đó là đám tu sĩ đầu tiên xông vào phế tích này bị bỏ mạng. Nó kể lại là vừa bước vào thông đạo liền bị diệt sát, đến khi tỉnh lại thì đã ở đó rồi, đều là tu vi kết đan trở xuống. Còn tên của di tích này nó cũng không biết. Kiến thức của nó mờ mịt hơn cả Tiểu Diêm.

“Sao ta đi vào không thấy gì ngoài các người?”

“Có một vị đạo trưởng cầm pháp trượng tiến vào diệt thứ kia rồi, trông lão rất đáng sợ, bọn ta không ai dám ho he.”

“Còn ta trông yếu ớt nên các ngươi dám?”

“Không, tiểu nhân. A!” Đám khí đen còn định nói nốt thì Tiểu Diễm đã dứt khoát dùng thần thức diệt sát nó. Nàng mở mắt ra, lăm bắm

“Nếu không phải ta mạnh hơn ngươi thì hậu quả của ta cũng giống ngươi mà thôi.” Trong lòng thâm than may mắn, có người đã diệt thứ thủ hộ thông đạo này, mình mà gặp nó cũng lành ít dữ nhiều.

Trên vách đá theo sự tiêu tán của đám thần thức đen, một hình vẽ cũng chậm rãi tan rã. Đó là hình một lão già mũi khoằm, thân hình nhỏ thó, ánh mắt trước khi biến mất vô hồn, cái miệng ngoác ra trông hoác. Đám hình nhân bên cạnh thấy điều này thì kinh dị nhìn Tiểu Diễm, chứng nó vô thức mà đạt về đẳng sau, thành ra mấy bậc thang cuối cùng chỉ còn hai vách tường bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Căn phòng tranh

Trong lúc ấy, tại một căn phòng rộng rãi ở tận cùng phế tích. Một đám người đang ngồi xếp bằng trước những bức tường cao lớn có hình vẽ khác nhau. Không biết họ đã ngồi đó bao lâu, chỉ biết không một ai trong số họ cử động, mỗi người đều chăm chú nhìn vào bức bích họa trước mặt mình.

Bốn bức tường dày đặc hình vẽ, mực vẽ sau bao nhiêu năm tháng vẫn tươi màu, sống động, tranh vẽ tràn đầy một loại thần vận và ý cảnh không nói thành lời. Tu sĩ ở đây có hóa thân, có xuất khiếu, có đại thừa, đủ cả. Ở một bức bích họa, chỉ có vài người đang tham ngộ, xung quanh họ các tu sĩ khác tự giữ khoảng cách, không ai đến lại gần.

Người đầu tiên thân mặc áo choàng màu vàng, trước ngực để lộ vòm ngực vạm vỡ, đeo một tràng hạt lớn bằng gỗ. Người này tướng mạo trung niên hung dữ, lông mày lười mắt, thần thái nghiêm nghị, trên đùi hấn còn gác một thanh trường côn tỏa ra kim quang lập lòe.

Người thứ hai làn da hơi tái, sắc mặt nhợt nhạt, mái tóc dài màu nâu xòa tung trên vai. Hấn ngồi tách biệt so với hai người còn lại. Nhưng dường như cả ba đều đạt được sự thống nhất nào đó, chưa có xung đột xảy ra.

Người thứ ba một thân trường bào đen tuyền, khuôn mặt trẻ trung nhất trong cả ba người đang ngồi tại đó. Về mặt hấn bình thân tham ngộ bích họa, thi thoảng khẽ nhủ mấy kiếm.

Người thứ tư ngồi bên cạnh hấn, lại chính là Vu Lam đại trưởng lão Luyện Hồn tông. Đôi mắt già nua của lão hiện giờ nổi lên sự hứng khởi, say mê nhìn vào bức tranh vẽ trên tường. Từ khi tiến vào Mê Vụ Đảo, hấn đã tìm được tới thẳng căn phòng này.

Ba người vừa kể trên không ai khác chính là Phục Ma đại trưởng lão, Thiết Kinh Lão Tổ của hải yêu tộc và Đoạn Lăng của Luyện Hồn tông.

Cả ba người đã đến Mê Vụ Đảo từ ba tháng trước, dừng lại trong căn phòng này cũng tròn ba tháng. Không phải vì thứ gì vậy hăm, mà bản thân những hình vẽ trên bức tường này ẩn chứa một tia thần vận đại đạo khó tả. Vốn tất cả tu sĩ đều nghĩ đây là truyền thừa yêu tộc, cũng đã giao tranh một chút để tranh giành. Nhưng đến khi vào căn phòng mới nhận ra hoàn toàn sai lầm. Bởi không chỉ yêu tộc, nhân tộc cũng có thể tham ngộ bích họa. Vì thế mới đình chiến mà tập trung thể ngộ.

Đạt đến cảnh giới đại thừa, truy cầu cũng không còn hạn hẹp. Mà là đại đạo, đến khi đánh ra đạo của mình, công đức viên mãn mới độ kiếp mà đột phá, tiến đến một vùng trời khác rộng mở hơn. Đến cảnh giới đó, sẽ được tôn xưng là Đế. Chỉ là từ sau thái cổ, thiên địa điều linh, muốn có thành tựu như thế nói thì dễ mà làm thì khó.

Nói đâu xa, Đoạn Lăng thiên phú như vậy, hơn ba trăm năm tu đến đại thừa kì, được mệnh danh là tu sĩ kì tài năm ngàn năm có một, hấn cũng còn một đường ngắn cách xa tột cùng với đột phá. Tuy lần trước, hấn ngộ ra đạo thủ hộ của mình, nhưng suy cho cùng, vẫn không đủ, chỉ giúp hấn đi xa hơn một chút về cảm ngộ.

Không gian trong căn phòng im lặng đến một tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Sau cùng, Đoạn Lăng lại là người dừng lại trước tiên. Đôi mắt hấn bình lặng, đứng dậy rời khỏi căn phòng, quyết định từ bỏ để đi thăm dò chỗ khác trong phế tích. Động tĩnh của hấn không gây sự chú ý nhiều của người khác, dù sao bớt đi một kẻ cạnh tranh vẫn tốt hơn.

Khi Đoạn Lăng rời khỏi căn phòng, Tiểu Hắc đã lâu không hiện thân mới xuất hiện bên cạnh hấn, tò mò hỏi:

“Chủ nhân, với thiên phú của người cũng không cảm nhận được ư? Có thể phế tích này chính là nơi thành đạo của một vị đại đế. Hay lại trở về thử thêm lần nữa?”

Đoạn Lăng trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng:

“Đạo của người khác suy cho cùng vẫn không phải của mình, chỉ có thể xem mà không thể ngộ. Nếu như thành tựu đại đế đơn giản như vậy thì sao bao năm tháng không có người đạt được. Bỏ đi thôi.”

Trong lòng của Đoạn Lăng dấy lên cảm giác bất an hiem có. Di tích này vì sao xuất hiện, bản thân hắn cũng chưa có giải đáp. Chỉ biết nhìn từ bên ngoài nó trông không rộng lớn, nhưng bên trong như một cái mê trận, căn phòng vừa rồi chỉ là một trong những căn phòng ở đây. Nếu chỉ đơn giản là truyền thừa hậu thế, thì nó sẽ không tỏa ra mê vụ bao trùm cả hải vực này.

Biển xanh vô tận, cách phế tích của Mê Vụ Đảo không xa, sâu thẳm lòng đại dương tận ba ngàn trượng. Ở đó có một cái khe vực tồn tại, tối đen hun hút, độ sâu của nó vậy mà có thể sánh ngang với độ cao của dãy núi Hi Mã Lạp Á. Vốn khe vực này sẽ không thể có sinh linh nào tồn tại, lúc này nó lại phát ra ánh sáng màu xanh âm u, một thanh âm mơ hồ vang lên:

“Tu sĩ nhân loại thật giỏi hoạt...”

Đáp lại thanh âm đó, không có tiếng người, sóng nước khẽ rung chuyển, chỉ có thứ gì đó nhẹ nhàng chuyển động, thân hình nó che lấp đi lam quang. Vực sâu lại chìm vào bóng tối tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Gặp lại

Lại nói đến Tiểu Diêm, sau khi đi hết thông đạo ở năm ngã rẽ, nàng lại tiếp tục đi sâu vào trong phế tích. Một đường ngoài ý muốn không có trở ngại gì, chỉ có vết tích giao chiến rải rác. Nói đến cũng lạ, phế tích này ngâm sâu trong lòng biển lâu như vậy, nhưng mọi thứ bên trong đều không có dấu hiệu bị tàn phá.

Cuối cùng nàng cũng đến nơi có những căn phòng nằm cạnh nhau, trong bóng tối, tiếng bước chân của nàng càng vang lên rõ rệt. Âm thanh đó đánh động Đoạn Lăng đang ở trong căn phòng gần đây. Hắn nghiêng đầu lắng tai nghe, Tiểu Hắc bay ra khỏi Cẩm Tú phiến chủ động đi dò xét. Khi nó nhìn thấy thân ảnh Tiểu Diêm, liền giật mình trở về báo cáo với Đoạn Lăng. Nghe vậy hắn nhú mày:

“Nàng đến đây làm gì?”

“Ta cũng không biết, chủ nhân, có lẽ nha đầu đến đây tìm người chăng? Chúng ta rồi Luyện Hồn tông cũng một khoảng thời gian rồi.”

Lúc này hắn mới nhớ tới, Mê Vụ Đảo có tầng cấm chế thần thức, kể cả hắn cũng không thể truyền tin ra ngoài. Tiểu Diêm lo lắng cho hắn sao? Nghĩ vậy trong lòng tuy dấy lên chút vui mừng không rõ nhưng hắn lại lạnh mặt, quay người bước tới căn phòng nàng vừa tiến vào.

Căn phòng này thiết kế như một nơi luyện đan, đan lô cao chừng bảy mét được đặt chính giữa, xung quanh là một số bình nhỏ đặt trên giá. Trang trí của căn phòng này cũng tối giản, chỉ có vách tường được lát Tỳ Họa Thạch cẩn thận, cách nhiệt vô cùng tốt. Đây quả là một nơi luyện đan lý tưởng của đan sư. Hắn chủ nhân của nó cũng có thành tựu ở phương diện này. Đan lô quá cao so với tầm nhìn của Tiểu Diêm, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, nàng ngửa cổ bay lên muốn nhìn vào bên trong.

Mùi đan dược tản ra từ trong đan lô, nàng dùng lửa soi xuống, vậy mà thấy được còn một viên đan dược nhỏ nằm dưới đáy.

Viên đan này màu xanh như ngọc, mùi thơm thoang thoang. Dù thời gian quá lâu nhưng nó vẫn chưa bị tan rã, hiệu lực vẫn còn sót lại, nàng vô cùng hứng thú ngắm nghía. Đang định cất nó vào nhẫn trữ vật để về nghiên cứu sau thì trên vai bị vỗ một cái. Trái tim trong lồng ngực không khỏi nhảy lên một nhịp, phản xạ đầu tiên của nàng là dùng hết tốc lực nhảy ra một góc khác. Sau đó quay đầu lại nhìn, Tiểu Diêm mới nhẹ nhõm mà thở ra một hơi. Chỉ thấy trong ánh sáng yếu ớt, khuôn mặt quen thuộc của Đoạn Lăng đang mỉm cười.

“Có can đảm đến tận đây mà còn sợ hãi thế cơ à? Nếu không phải là ta phát hiện, gặp người khác thì vừa rồi ngươi định làm gì?” Giọng điệu của hắn mang theo hai phần mỉa mai, ba phần giận dữ nói với nàng.

“Sư phụ, người có hẹn sẽ đưa con đi ngắm hoa trên núi của thập tứ phong, con chờ mãi không thấy người về nên mới đến đây tìm người.”

Tiểu Diêm chưa tiến lại gần hắn, nàng đứng cạnh góc tường nheo mắt vui vẻ trả lời. Đoạn Lăng nghe vậy thì ngăn người ra trong giây lát, định thần lại, nụ cười trên môi hắn thu về:

“Ta không biết khi nào Lao Sơn lại mọc ra thêm một ngọn núi nữa rồi. Ta cũng không có hứng thú muốn đi ngắm hoa. Nhưng nếu ngươi thích thì vì sư có thể cân nhắc.”

Hắn vừa nói vừa xoa cằm, lời vừa dứt đã một bước xuất hiện ngay trước mặt nàng.

“Đến sư phụ ngươi mà còn không nhận ra, ta làm chức vụ này thật không xứng chức.” Theo thói quen, cây quạt trên tay hắn lại gõ nhẹ vào trán của nàng.

Cảm giác quen thuộc truyền đến, Tiểu Diễm lòng vẫn còn cảnh giác, liền buông lỏng triệt để. Xoa xoa cái trán vừa bị hấn gõ, bất mãn nói:

“Sur phụ đi một lần liền ba tháng, Mê Vụ Đảo thì phong bế, con là lo lắng nên mới tới chứ. Còn nữa, người cứ gõ đầu con vậy thì con sẽ không thông minh nổi.”

“Hừm, gan càng ngày càng lớn nhỉ, còn dám trả treo lại. Nếu có nguy hiểm thật thì ngươi đến để góp thêm số lượng hả? Ta là sur phụ của ngươi còn phải để ngươi bảo vệ?”

Mắt Đoạn Lăng nheo lại, trông mắt như đầm sâu thâm thúy nhìn Tiểu Diễm, nàng thấy sự tức giận trong lời nói của hắn nhưng ánh mắt thì không. Nàng dùng tay kéo kéo tay áo của hắn, thành thật cúi đầu nhận lỗi. Thấy như vậy, Đoạn Lăng đánh quay đầu, bước về phía cửa ra, thanh âm vọng lại lạnh lạnh:

“Còn không đi theo?”

Tiểu Diễm thấy hắn nói vậy liền biết điều ngừng đầu, nở nụ cười vui vẻ chạy theo hắn.

Vài canh giờ sau đó, hai sư đồ đã đi hết mấy căn phòng còn lại, lúc này đang ở một đại điện rộng lớn, có lẽ đã là cuối cùng phế tích.

Đại điện này trang hoàng vô cùng lộng lẫy. Nó được thắp sáng bằng minh châu khảm trên nóc. Từ độ sáng mà ước lượng số lượng không dưới vạn viên, quả là đại thủ bút.

Chính giữa đại điện, một bảo tọa chạm khắc tinh xảo bằng gỗ, hoa văn rồng bay phượng múa, khá giống ngai vàng của đế vương nhân gian. Đoạn Lăng sờ vào không khỏi tán thưởng:

“Dùng Thiên Niên Kiến Mộc làm bảo tọa, người này nhất định không phải kẻ tầm thường.”

Tiểu Diễm đứng bên cạnh nghe không hiểu, chỉ biết im lặng, nhưng được sur phụ nàng nhận thức thì cái bảo tọa này hẳn là đồ quý. Nàng mở miệng dò hỏi:

“Sur phụ, nếu nó là bảo vật thì con đem nó mang về cho người dùng nhé?”

Đoạn Lăng mỉm cười nhìn nàng: “Ngươi thử xem?”

Nàng thử thật, nhưng dùng đủ mọi cách cũng không thể thu lại. đành iu xiu bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đoạn lăng hung mãnh

Nhìn thấy vậy, Đoạn Lăng mới ung dung nói:

“Đồ vật có chủ không thể tùy tiện lấy.”

“Chẳng lẽ chủ nhân nơi này vẫn còn sống?” Tiểu Diễm hoảng hốt hỏi.

Đoạn Lăng trầm ngâm, hắn quan sát xung quanh đại điện, một lúc sau mới đáp lời:

“Nếu ta đoán không nhầm, Mê Vụ Đảo này là một cái bẫy. Chỉ là, người dẫn dụ tu sĩ tới đây, có thiện ý hay không thôi.”

Tiểu Diễm mím môi, nàng nhú mày, tâm trạng càng thêm nặng nề, lại thấy Đoạn Lăng xoa đầu mình, hắn an ủi:

“Đừng lo, sur phụ nhất định sẽ bảo hộ cho ngươi.”

Nét mặt hắn bình thản, đôi mắt hoa đào sắc bén sáng như sao, Tiểu Diễm cảm thụ cảm giác ấm áp đến từ lòng bàn tay hắn, bất giác thấy an lòng.

“Đạ, con sẽ không để sur phụ lo lắng.” Nàng cười cong cong khoe mắt như vàng trắng, tràn ngập hơi thở của thiếu nữ. Đoạn Lăng thu hồi lại bàn tay, quay người ho khẽ.

Đúng lúc này, một thanh âm kích động vọng lại từ dãy phòng phía sau.

“Ta cảm nhận được rồi!!! Yêu tộc nhất định sẽ phát huy quang mang! Đây là truyền thừa Yêu Đế! Ha ha, ta sẽ là người đầu tiên vắn đỉnh của thời đại này!”

“Thiết Kinh! Ngươi dám!” Một tiếng hét phần nộ khác cũng vang lên.

Hai người nhìn nhau, không nói hai lời liền quay trở lại. Tiểu Diễm bám theo Đoạn Lăng thấy hắn đi vào căn phòng vẽ đầy bích họa.

Không khí trong phòng đang căng co, Thiết Kinh Lão Tổ đang lấy một địch hai, đối mặt với Phục Ma và Vu Lam đại trưởng lão mà không yếu thế. Đương nhiên cả ba người chỉ dùng quyền cước so đấu, nếu động đến pháp lực, e rằng cả phế tích cũng bị san bằng.

Thấy Đoạn Lăng, Vu Lam hô lên:

“A Lăng, mau ngăn hắn lại, hắn muốn phá hủy truyền thừa!”

Thiết Kinh Lão Tổ thấy lại thêm một tu sĩ đại thừa kì nữa thì có chút thu liễm, nhưng nhìn tu vi Đoạn Lăng là đại thừa sơ kì liền ổn định lại, hắn hơn hẳn ba người một tiểu cảnh giới. Vì vậy giọng điệu càng hung hăng:

“Các ngươi có tư cách gì cướp đoạt truyền thừa Yêu Đế? Đó là của yêu tộc ta.”

Ngoài ý muốn của mọi người, Đoạn Lăng không định nhúng tay, hắn tựa vào cửa phòng khoanh tay, hờ hững nói:

“Để cho hắn đập, ta ngược lại muốn xem thử hắn có thể an toàn mà ra khỏi đây không.”

“Đoạn Lăng, ngươi có ý gì?” Thiết Kinh Lão Tổ nghi hoặc hỏi.

“Ý trên mặt chữ, chẳng lẽ ngươi không biết cả phế tích này đã bị trận pháp bao phủ à?”

Cả ba người đang giao tranh, nghe vậy biến sắc, như có ấn ý mà rút về một hướng khác nhau. Đám tu sĩ còn lại này giờ xem chiến cũng nháo nhào, thanh âm bàn tán càng xôn xao. Thiết Kinh Lão Tổ là người phản ứng đầu tiên, hắn biến mất tại căn phòng, khi xuất hiện lại đã ở cổng phế tích, phi thân bay thẳng ra ngoài.

Đoàng một tiếng, thanh âm va chạm vang lên, thân hình của Thiết Kinh Lão Tổ bắn ngược lại phía sau, hắn nhìn thấy một đại trận nhấp nháy, dựng thành vòm chắn bao bọc xung quanh phế tích như quả cầu pha lê. Không tin vào mắt mình, thì thào:

“Thế này là thế nào?”

Phục Ma và Vu Lam đại trưởng lão theo sau cũng vừa lúc thấy một màn này. Phục Ma cảm trường côn, vận sức đánh mạnh về kết giới, chỉ có tiếng nổ âm âm, kết giới vẫn hoàn hảo, quang mang tỏa ra sáng rực.

Bây giờ là ban ngày, cùng với ánh mặt trời, màu sắc của kết giới càng thêm chói mắt. Sau Phục Ma, Vu Lam cũng dùng quải trượng thử sức. Chưa đầy một khắc sau, ba người mặt mày khó coi xuất hiện trở lại trong phòng tranh.

Nhìn thấy vậy, mọi người không cần hỏi cũng biết Đoạn Lăng đã nói đúng, càng thêm hoảng hốt. Thiết Kinh Lão Tổ da mặt cũng thật dày, hắn hạ mình hiền hòa nói với Đoạn Lăng:

“Đoạn tiểu hữu, lúc này chỉ là hiểu lầm. Có vẻ như tiểu hữu đã có suy tính trong lòng, có thể giúp chúng ta ra khỏi đây được không? Lão phu tất có báo đáp.” Theo sau hắn, một đám tu sĩ liên tục hô phải, có không ít tu sĩ nhân tộc.

Nhìn thần sắc Đoạn Lăng bất định, mọi người càng nóng ruột. Hắn vẫn thản nhiên hất cằm về phía mấy bức bích họa:

“Không phải truyền thừa Yêu Đế mà ngươi nói ở kia à? Tiếp thu nó luyện thành Yêu Đế có khi ngươi ra ngoài được đấy.”

Tiểu Diễm đứng cạnh hắn phì cười, sắc mặt Thiết Kinh Lão Tổ càng thêm khó coi. Hắn hừ lạnh, chỉ vào mặt Đoạn Lăng:

“Ngươi đừng tưởng ta cho ngươi mặt mũi mà không biết điều.”

Đoạn Lăng nheo mắt, hắn phách một tiếng mở ra Cẩm Tú Phiên, phe phẩy trước mặt, lời lẽ sắc bén:

“Ta cứ không biết điều thì ngươi làm gì được ta?”

Cùng với lời này, sát khí tỏa ra mạnh mẽ bao trùm cả căn phòng, đám tu sĩ đang khí thế bùng bùng tự giác lùi lại. Tiểu Diễm là người ung dung nhất, nàng khinh bỉ mà nhìn Thiết Kinh Lão Tổ.

Quả nhiên sau lời này, Thiết Kinh Lão Tổ bị chọc giận, hắn nghẹn đỏ cả mặt, triệu hồi ra Tam Xoa Kích trong tay, hét lên:

“Một tiểu bối vô tri mới bước vào đại thừa mà dám khiêu khích ta!”

So với lúc giao đấu cùng Vu Lam và Phục Ma, khí thế này hơn gấp bội, chứng tỏ hắn đã bị chọc giận thực sự. Cột nước cao chạm nóc đại điện được hắn thi triển, dùng Tam Xoa Kích chỉ thẳng Đoạn Lăng, hình dạng như kinh ngư lướt sóng, há mồm vươn tới.

Bàn tay Đoạn Lăng dùng xung lực nhẹ nhàng đẩy Tiểu Diễm về phía Vu Lam đại trưởng lão. Hắn không mở miệng mà xoay chiết phiên, hất ngược về phía chiều thức của Thiết Kinh Lão Tổ. Chỉ thấy sát khí ngưng tụ trong Cẩm Tú Phiên màu đen đặc, cắt ngang không trung như lưỡi dao sắc bén đập thẳng vào con Thủy Kinh Ngư.

Nguyên căn phòng vang lên tiếng rít gào và thanh âm ào ào như tiếng sóng. Trong tiếng hút khí của tất cả mọi người, lưỡi đao sát khí bổ xuyên qua, chẻ đôi con cá kinh đứng đầu cột nước, còn chưa xong tiếp tục chém tới Thiết Kinh Lão Tổ đang kinh ngạc. Dù sao cũng là tu sĩ đại thừa, hắn vận khí tạo ra lớp lân giáp như vảy cá quanh cơ thể, giờ tay nhanh chóng đón đỡ. Lùi về sau hơn chục bước mới có thể đứng vững, dù hơi chật vật nhưng không hề hấn gì.

Còn chưa kết thúc, tàn ảnh lóe lên, chỉ kịp thấy bóng đen lướt qua tích tắc, Đoạn Lăng hiện thân, hắn dùng tay không tung nắm đấm thẳng mặt Thiết Kinh Lão Tổ.

Một đám này hung mãnh lại tàn khốc, ma sát với không khí tạo thành tia lửa, đầu quyền tỏa ra sát khí màu đen lưu chuyển. Thanh âm Đoạn Lăng lạnh lẽo:

“Ta ghét nhất là người khác chỉ vào mặt mình.”

Quyền đầu hạ xuống, mang theo hư ảnh, chưa đầy một giây hơn trăm quyền giáng tới. Âm thanh bom nổ, Thiết Kinh Lão Tổ dùng tay đỡ nhưng vẫn không tránh khỏi bị đánh đến xây xẩm mặt mày.

“Ta cho ngươi hung dữ, cho ngươi hung hăng.”

Mỗi câu Đoạn Lăng nói là một lần hắn tung trăm đấm. Thân thể của tu sĩ đại thừa đã thuộc cảnh giới rắn chắc nhất dưới đế cấp, không có máu tươi văng ra. Nhưng người ta có câu, đánh người không đánh mặt, Đoạn Lăng cứ nhè mặt Thiết Kinh Lão Tổ mà đánh, đây là nhục nhã trắng trợn.

Tiểu Diễm đứng nhìn sự phụ của mình phát uy mà há hốc mồm. Đám tu sĩ đứng nép một góc cũng thấy ê răng. Có người thì thào:

“Ta nhớ ra rồi, ngoài đạo hiệu Tà Lang Quân, Đoạn đại trưởng lão còn được gọi là Dã Man Nhân... Năm ấy trước khi hắn đột phá đại thừa, nổi danh trong đám tu sĩ vì đấu pháp này, thật không ngờ bây giờ được tận mắt chứng kiến.”

“Nói nhỏ thôi, chọc giận hắn ngươi không còn răng mà nói đâu...”

Mắt Tiểu Diễm bây giờ tỏa sáng còn hơn cả sao, nàng càng thêm tôn sùng sự phụ của mình. Há mồm muốn reo hò thì thấy Vu Lam đại trưởng lão liếc mình một cái, đành nghẹn lại mà nhún vai.

Sau một hồi hành hạ, Đoạn Lăng mới ngừng tay, nhìn Thiết Kinh Lão Tổ da thịt bầm dập, hắn lắc lắc bàn tay, mỉm cười:

“Còn muốn đánh nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ma kiếm ngư

Thiết Kinh Lão Tổ rất ủy khuất, rất thất vọng, tại sao hắn hơn hẳn một tiểu cảnh giới vẫn không có lực hoàn trả trước tu sĩ nhân loại trẻ tuổi này. Nghe thấy câu hỏi kia, hắn liền nhanh chóng lui lại xua tay nói:

“Không đánh, không đánh nữa, ta thực sự đã nhìn nhầm Đoạn đạo hữu. Còn đang trong kết giới, chỉ là so đấu chút thôi, đừng hiểu lầm.”

Tiểu Diễm tròn trắng mắt, da mặt người này không phải dày bình thường. Lật mặt nhanh như thế hắn vô cùng quen thuộc. Mới nãy hùng hổ đòi đánh người, bị đánh lại thì nói là “so đấu chút”. Tiểu Diễm hoài nghi hắn tu luyện đến đại thừa toàn thân tu vi đập hết vào da mặt. Bảo sao bị đánh như vậy không chảy máu, chỉ mới bầm dập thôi.

Đây là nàng oan uổng Thiết Kinh Lão Tổ, trong quyền của Đoạn Lăng mang sát khí, ám kinh xâm nhập, hắn ăn đau khổ không sao kể xiết nên mới xin tha. Nhìn vậy mà bên trong cơ thể hắn lực phủ ngũ tạng cũng đảo lộn hết, cô tình không dám lộ ra ngoài. Yêu tộc tu vi đại thừa chỉ có mình hắn ở đây, nếu sơ sẩy Vu Lam và Phục Ma nhất định sẽ nhúng tay. Trong lòng thầm ghi hận, chờ thêm chút thời gian nữa, có yêu tu vi cao như hắn tiến vào thì sẽ tìm cơ hội trả lại nhục nhã.

Đoạn Lăng hít một hơi, hắn trở lại chỗ đứng của Tiểu Diễm và Vu Lam, khoanh tay gập đầu:

“Ta là người rất dễ nói chuyện.”

Tất cả đều nhất trí im lặng, Tiểu Diễm le lưỡi kéo tay áo hắn tán thưởng:

“Sư phụ làm người thật phúc hậu.”

Với lời này của nàng, hắn không xác nhận, chỉ nhéo nhẹ má đỏ ửng rồi trầm mặc. Trong tu chân giới sao có người nhân từ, hắn không muốn lãng phí sức lực trước khi biết được chân tướng ở đây. Nghĩ vậy liền liếc về phía Thiết Kinh Lão Tổ lần nữa rồi thu hồi ánh mắt. Hai vị Phục Ma và Vu Lam nhìn nhau cũng hiểu được điều này, tu sĩ nhân tộc sẽ không bao giờ nhân nhượng cho yêu tu và ma tu.

Thời gian một tháng sau đó, lục tục càng đông tu sĩ tiến vào. Có cả yêu tu cảnh giới đại thừa, thêm ba người nữa, cùng với Thiết Kinh Lão Tổ là bốn người. Hơn hẳn một tu sĩ đại thừa so với nhân tộc có Đoạn Lăng, Phục Ma và Vu Lam. Tiểu Diễm đếm sơ qua cả ngàn người, tu chân giới thật lắm kẻ liều mạng. Tính ra tu vi của nàng là yếu nhất ở đây, trừ nàng ra, thấp nhất cũng là kết đan hậu kỳ. Vậy nên phế tích trở lên ồn ào và đông đúc, đến khi phát hiện bị phong bế trong kết giới có kẻ còn không ngừng công kích trong tuyệt vọng.

Thật sự cái kết giới vô hình này rất thần kì, nó chỉ ngăn kẻ khác ra ngoài chứ không ngăn cản tiến vào. Đến lúc này, dù có ngu ngốc cũng hiểu được đây là một cái bẫy. Bị phong bế không thể thông tri với bên ngoài, thần thức bị khóa chặt. Cuối cùng tất cả chết lặng mà khám phá nốt phế tích, hi vọng tìm đường đột phá tu vi hoặc cách hóa giải kết giới.

Nơi được nhiều tu sĩ lựa chọn nhất chính là căn phòng bí mật. Vô số người như tìm tòi ra điều gì, không tìm được mà phấn khởi tu luyện theo cảm ngộ.

Đối với điều này, Đoạn Lăng tùy ý Tiểu Diễm, nhưng nàng đạt được truyền thừa Từ Táng Đế, vốn dĩ không cần thiết, bởi Nhật Nguyệt Tinh Thần Quyết đủ để nàng đạt thành tạo hóa.

Còn Vu Lam đại trưởng lão từ lâu đã mắc kẹt ở đại thừa sơ kỳ, vốn ban đầu hăng hái nhưng từ khi phát hiện cấm chế thì đã cảnh giác ngừng lại. Vì vậy, so với đám tu sĩ xung quanh, ba người là nhân nhả nhất.

Tiểu Diễm có bài học từ bí cảnh Hắc Sơn của Hấp Huyết Ma Quân, lòng phòng bị rất nặng, nàng kể cho Vu Lam nghe, lão cũng gật đầu cân nhắc.

Thiết Kinh Lão Tổ sau khi tụ họp cùng đám yêu tu đại thừa của yêu tộc thái độ vẫn không biến chuyển, chỉ có đôi lúc lên lút nhìn Đoạn Lăng sắc mặt âm trầm.

Một đêm trăng sáng chiếu rọi cả vùng phế tích, những bức tượng đá đặt ở lối vào lẫn trong bóng tối và ánh sáng càng thêm thần bí. Sóng vỗ rì rào trên mặt biển, đúng lúc nửa đêm mọi người đang tập trung với việc riêng của mình thì bị thanh âm kì lạ đánh động.

Đoạn Lăng là người phát hiện ra đầu tiên, hắn lắng tai nghe, rồi quay sang nhìn Vu Lam.

“Có thứ gì đó cách đây không xa đang chuyển động, đáy biển có âm thanh vọng lên.”

Vu Lam nghe vậy thì tập trung linh thức cảm nhận, lão gật đầu, cả hai người nhìn nhau khó hiểu.

Chưa đầy nửa khắc sau, thanh âm đó đã truyền đến tai tất cả tu sĩ ở đây. Ầm ầm như hàng ngàn vạn khối nước va vào nhau. Mọi người không hẹn mà đi chuyển ra công phế tích, chứng kiến cảnh tượng trước mắt thì hô lên kinh ngạc.

Chỉ thấy, cách đó chưa đầy hai dặm, một thứ gì đó vô cùng to lớn đang di chuyển lại gần. Một dặm, nửa dặm, chưa đến ba mươi trượng, khoảng cách thu hẹp vô cùng nhanh. Mắt của đám tu sĩ cơ hồ đã lóa cả ra khi tận mắt trông thấy “thứ đó”.

Một con cá lớn vĩ đại sánh ngang với một dãy núi!

Nếu dùng phế tích này so sánh với thân hình nó đang trôi lên trên mặt nước thì chỉ bằng một nửa. Tiểu Diễm há hốc mồm lắp bắp:

“Nó... Nó là con cá gì mà to thế này?”

Không ai đáp lại lời nàng. Cặp mắt con quái thú nhìn chằm chằm đám người trước mặt, ánh mắt như nhìn con sâu cái kiến, miệng nó chỉ hơi hé, nhưng cũng đủ để thấy từng cái răng sắc nhọn hình tam giác lớn bằng đầu người. Đám răng lớn chồm đó phải đến vài trăm cái, tương tượng chỉ cần nó há mồm ra cắn, phân nửa tu sĩ ở đây cũng đủ nhét vào. Đuôi nó quẫy đập dưới nước mà cách đó xa xa cột nước bắn lên trắng xóa.

Hình dạng khá giống cá kinh, nhưng cá kinh so với nó chỉ như con kiến với con voi. Nguyên thân của Thiết Kinh Lão Tổ cũng là cá kinh, lúc này hắn đang trở mặt nhìn quái thú như thấy khác tính, rên rí:

“Ma Kiếm Ngư, nó là Ma Kiếm Ngư! Loài này đã tuyệt tích từ viễn cổ, không thể nào! Vùng biển này từ trước đến nay chưa từng thấy nó.”

Là yêu tu, lại là hải yêu, hắn rõ ràng hơn ai hết về về sinh vật trong biển Bắc Hải, bởi hắn sinh ra ở đây!

Bỗng trong giây lát, hắn nhớ tới rất rất lâu về trước khi hắn chưa tu thành nhân hình. Đồng loại từng cảnh báo đừng bao giờ bén mảng tới khe vực sâu nhất trong lòng biển Bắc Hải, nơi đó không thể tồn tại, lực ép của nước sẽ nghiền nát cơ thể bất kì sinh vật nào tiến vào.

Hắn hô lên: “Ta nhớ ra rồi! Nó nhất định đã sống trong Hắc Hải Thâm Uyên!”

Vừa nói xong, liền thấy cặp mắt lớn kia nhúc nhích nhìn mình, Thiết Kinh Lão Tổ im bật. Tồn tại ở đây, hắn không dám trêu chọc. Uy áp nó tỏa ra đủ

khiến hắn khổ sở.

Đoạn Lăng nãy giờ không lên tiếng, hắn khoanh tay im lặng, sự chú ý của hắn đổ dồn về một vật nằm trên lưng Ma Kiếm Ngư, chỉ vì thân hình nó quá khổng lồ nên không ai để ý. Một chiếc quan tài bằng đá, hơi thở hủy diệt mang theo mực ruộng phát ra từ đó.

Tiểu Diêm vô cùng bất an, bởi Táng Thiên Bì ở trong đan điền của nàng có dấu hiệu rục rịch. Nàng muốn áp chế nó, nhưng nó vẫn rất kích động, theo yêu khí của Ma Kiếm Ngư tỏa ra càng mãnh liệt thì nó càng hùng hổ.

Nàng âm thầm kêu khổ trong lòng, ở cùng đám yêu tu một thời gian nó không phản ứng, giờ tự nhiên dờ chừng. Tiểu Diêm nào biết, Táng Thiên Bì chỉ đang phản kháng lại khi nó nhận thấy uy hiếp từ yêu tộc và ma tộc, thứ nó cảnh giác là chiếc quan tài.

Quan tài này được làm bằng một loại đá chưa từng thấy ở tu chân giới, nó đơn giản hình khối, không có hoa văn họa tiết, vô cùng thô kệch. Màu của nó trùng với màu da của Ma Kiếm Ngư, lẳng lặng nằm đó.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Yêu đế cuối cùng

Con yêu thú này tuy hình thái đáng sợ, nhưng dường như nó đang chờ đợi điều gì đó, yêu khí tỏa ra ngập tràn cả vùng Mê Vụ Đảo. Đến khi yêu khí đạt đến đỉnh điểm, hàng ngàn vạn đụn mây đen kéo đến che lấp ánh trăng, Bắc Hải một màu hắc ám bao phủ. Dù vậy, đôi mắt Ma Kiếm Ngư lập lòe trong bóng tối như ngọn đèn trời, dùng linh thức của mình các tu sĩ vẫn trông thấy rõ rệt.

Tùng tiếng sấm chớp vang lên đoàng đoàng, đình tai nhức óc. Tia chớp vắt ngang vòm trời, chỉ chực chờ nổ xuống, mây đen vẫn tích tụ không có ý định ngừng lại.

Đến lúc này thì tất cả đều biến sắc, khí thế này là, độ kiếp!

Con Ma Kiếm Ngư này ẩn nấp ở Hắc Hải Thâm Uyên từ thời đại nào không ai biết, nhưng chỉ riêng việc mình nó có thể tồn tại ở đó cũng đủ chứng minh tu vi của nó đã tiếp cận với một Yêu Đế. Gọi nó là nửa bước thành đế cũng không ngoa. Nếu nó độ kiếp, không chỉ phế tích, mà cả Mê Vụ Đảo này cũng có khả năng tan thành tro bụi.

Bây giờ một đám bị vây khốn trong trận pháp, không thoát ra được thì chỉ có nước chết chung. Yêu thú độ kiếp luôn gian nan hơn nhân loại, bởi tuổi thọ của chúng hơn xa nhân tộc. Ma Kiếm Ngư chờ đợi đến bây giờ mới độ kiếp, nó dựa vào cái gì?

Nên nhớ từ sau thái cổ, không có người thành tựu Đế. Độ kiếp thành công, nó sẽ là tân Yêu Đế của yêu tộc thời đại này. Cùng với kiếp vẫn đang tích tụ trên bầu trời, đám tu sĩ điên cuồng mà công kích trận pháp. Nhưng chỉ như châu chấu đá xe, tấm màn sáng nhấp nháy một chút rồi trở lại bình thường.

Đây là cửa xông quan thập tử nhập sinh mà một đời người tu chân hướng tới, giờ được chứng kiến tận mắt nhưng không ai có tâm tình để xem. Ngay cả Đoạn Lăng ngày thường thông dong cũng đang toàn lực đánh vào trận pháp. Ma Kiếm Ngư không rảnh quan tâm đến đám tu sĩ, nó súc thế để chờ đợi lời kiếp giáng xuống. Vì vậy tràng cảnh lúc này tương phản rõ rệt, một bên nóng nảy công phá, một bên im lặng lan tỏa yêu khí.

Tiểu Diêm thì càng gấp gáp, nàng từ khi có được kiện để bình chưa bao giờ thử thi triển. Táng Thiên Bì nhất định có linh tính, nó nhận nàng làm chủ nhưng vẫn tự tiện hành động. Hơn ngàn tu sĩ xung đột với trận pháp, không gian phế tích sáng bùng do pháp thuật thi nhau đánh tới kết giới. Một thanh âm nhàn nhạt cất lên vọng đến tai từng người, khiến tu vi tất cả tu sĩ dao động:

“Vô ích thôi, các ngươi còn có tác dụng, ta làm sao có thể cho các ngươi thoát ra được.”

Mọi người ngẩng lên tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, Đoạn Lăng trực tiếp nói:

“Không cần tìm, người lên tiếng đang nằm trong quan tài đá trên lưng Ma Kiếm Ngư. Tập trung phá trận.”

“Ồ, tiểu tử giao hoạt, cũng là một hạt giống tốt, đáng tiếc lại là nhân tộc. Quyết tâm vậy thì cố gắng lên, Thiên Yêu Trận của ta cũng không dễ phá vậy đâu.” Bên trong quan tài đá, thanh âm ngạt nhiên lần lần truyền ra.

Nghe thấy lời này, bảy tu sĩ đại thừa nhìn nhau sửng sốt. Thiên Yêu Trận từ xưa đến nay hiếm thấy vô cùng, phải nói thời đại này chưa từng chứng kiến. Không phải vì tác dụng của nó, mà là vì yêu cầu khởi động Thiên Yêu Trận. Phải dùng tinh huyết của Yêu Đế để xây dựng trận pháp, uy lực khởi bản, bù lại gây hao tổn đến sinh mệnh bản nguyên. Từ thời đại thái cổ đến nay, thành tựu Đế có mấy người, sinh mệnh bản nguyên đã tiêu hao thì không thể khôi phục, nên nó trân quý còn hơn thiên tài địa bảo.

Một yêu tu đại thừa của yêu tộc phần nộ chất vấn:

“Ở đây cũng có người của yêu tộc, chẳng lẽ ngươi nhắm tâm nhìn chúng ta bị lời kiếp hủy diệt hay sao? Ngươi là vị Yêu Đế nào?”

Người thần bí trầm mặc, khối đen nhẹ vờn quanh quan tài, lâu sau mới thờ dãi:

“Một tướng công thành vạn cốt khô. Từ xưa đến nay dưới chân Đại Đế nào mà chẳng có xương máu đồng tộc. Coi như các ngươi hi sinh vì đại nghĩa đi.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám yêu tu sắc mặt tái mét, lý lẽ của vị Yêu Đế này thật ra không sai. Tu đạo là tranh với trời với người, đạo hữu chết bản đạo không chết, nào có tư tưởng từ bi gì.

Mắt thấy kiếp vận đã sắp sửa thành hình, lời kiếp sẽ giáng xuống trong thời gian ngắn nhất, tâm trí ai cũng như tro tàn. Đại trưởng lão Vu Lam, ngẩng đầu nhìn trời, đôi mắt già nua ửng đỏ:

“Ta cứ nghĩ lần này có tạo hóa, không ngờ lại là tai kiếp.” Lão quay sang nhìn Đoạn Lăng, than nhẹ.

“Nuối tiếc lớn nhất là cả ta và ngươi cùng vẫn lạc, không có người tọa trấn, tông môn sẽ ra sao đây?”

Đoạn Lăng không đáp lời, hắn là một người vô cùng cố chấp, dù Vu Lam và những kẻ khác đã dùng tay thì hắn vẫn dùng hết sức mình phá cấm chế. Khuôn mặt tuấn tú tỏa ra sát khí, vẻ mặt càng thêm đáng sợ. Cẩm Tú Phiến theo ý chỉ của hắn va đập liên hồi vào màn sáng trận pháp, tỏa ra từ quang chói mắt.

Tiểu Diễm thấy hắn như vậy, khóe mắt cay cay, đây chính là sự phụ của nàng, hắn sẽ không từ bỏ dù chỉ còn một tia hi vọng.

Nàng nhắm mắt lại, lùi về phía sau, nhớ lại lời của Từ Táng Đế: “Chỉ cần nhân tộc có người người phải bảo vệ... Thì ngươi cũng sẽ vì họ mà chiến.”

Táng Thiên Bì vẫn xoay tròn liên tục trong đan điền. Thứ bây giờ nàng có thể dựa vào để phá trận chỉ có nó. Tiểu Diễm mỉm cười, nàng vận sức, khí thể kết đan trung kỳ lộ ra, so với đám tu sĩ ở đây vẫn nhỏ nhoi không đáng kể. Nhưng lòng hoàn toàn bình lặng, môi khẽ mấp máy, chạm vào Đoạn Lăng đang chắn phía trước:

“Sự phụ, người lùi lại đi, để con.”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, thiếu nữ thanh lệ, mái tóc đen dài đang tỏa ra quang mang chói mắt. Trước ngực nàng lơ lửng một tấm bìa đá cổ xưa, khí thể phát ra khiến những người xung quanh không tự chủ mà bị dạt về phía sau lưng nàng, kể cả Đoạn Lăng. Khoảnh khắc này hắn có cảm giác, hắn còn chưa nhận biết đủ về đồ đệ của mình.

Vật áo tím của nàng pháp phối tung bay, thân hình cũng bay lên cách mặt đất vài trượng. Khuôn mặt xinh đẹp ánh lên nét kiên định động lòng người, đôi môi nhỏ mím chặt. Tang Thiên Bì đang tham lam hấp thu linh lực trong cơ thể nàng. Cảnh tượng này thu hút sự chú ý của người trong quan tài, cả Ma Kiếm Ngư đang súc thể cũng đánh mắt tới.

Thân hình một người hiện ra trong không trung bên trên chiếc quan tài. Người này mi mục như điêu khắc, đầu đội vương miện khảm ngọc, khoác áo bào thiên thanh, theo một con Ma Kiếm Ngư bằng hắc tuyến. Hiện nhiên đã bị kích động bởi sự xuất hiện của Tang Thiên Bì. Hắn chính là Thiên Kiếm Yêu Đế, năm đó vì trốn chạy sự đuổi giết của Từ Táng Đại Đế mà lựa chọn ngủ say trong Hắc Hải Thâm Uyên.

Nếu không phải bị thương đến sinh mệnh bản nguyên thì hắn đã không đi đến bước này, muốn thành toàn cho Ma Kiếm Ngư độ kiếp. Bởi vì nó là huyết mạch đời sau của hắn, hắn ôm tham vọng muốn dòng tộc mình tiếp tục nối tiếp huy hoàng thời viễn cổ.

Hắn tuy thành tựu Yêu Đế trước Từ Táng Đại Đế, nhưng lại là cực hạn của hắn. Khác với hắn, Từ Táng Đại Đế kinh diễm cổ kim, nàng có thể đánh ra một con đường để đi tiếp vào tình không cổ lộ.

Về mặt của Thiên Kiếm Yêu Đế không hề tốt một chút nào, dù người đang sử dụng Tang Thiên Bì ở kia không phải Từ Táng Đại Đế. Nhưng ấn tượng người con gái áo tím kia lưu lại bóng ma trong lòng hắn quá sâu. Hắn nhắm mắt, thanh âm trong kẽ răng rít lên, giờ ngón tay động thủ:

“Vọng tướng dựa vào một kiện để binh để phá trận. Ngươi nghĩ ngươi là Từ Táng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ Ta Cùng Ngươi Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Ma kiếm độ kiếp

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh. Tiểu Diễm đang tập trung hết linh lực để sử dụng Tang Thiên Bì, còn một chỉ kia phá không mà tới, đánh về phía nàng.

Dù là một Yêu Đế sinh mệnh đã suy tàn thì cũng là Đế cấp, Tiểu Diễm hoàn toàn không có sức kháng cự. Đoạn Lăng thấy cảnh này, con mắt vẫn lên tia máu, không chần chờ, hắn vận hết tu vi vọt tới với tốc độ cực hạn.

Chỉ thấy sát khí rợp trời, vạn quỷ trong Cẩm Tú Phiên cũng xuất hiện cùng lúc bao kín trước mặt Tiểu Diễm. Thân hình Đoạn Lăng nhao lên, trực tiếp đối kháng một chỉ kia. Còn chưa kịp nhìn thì thanh âm va chạm đã truyền tới, Đoạn Lăng như con diều đứt dây mà văng xuống đất. Ầm một tiếng, bụi bốc lên mù mịt, trước công phệ tích lõm xuống một hố sâu.

Lúc này Tiểu Diễm mà ngừng tay chạy đến thì quá uổng phí công sức của Đoạn Lăng. Nàng cắn đầu lưỡi, sử dụng toàn bộ thái âm lực trong đan điền, khí thể bùng phát lấy tay làm chông võ mạnh vào Táng Thiên Bìa.

Cổ bìa bay với tốc độ không tưởng, thái âm lực màu tím vờn quanh nó, đến khi sắp va chạm với kết giới thì biến to hơn. Bức tường cấm chế cả ngàn tu sĩ không công phá được dưới một đập ầm ầm sụp đổ. Thiên Kiếm Yêu Đế sinh mệnh tương liên với Thiên Yêu Trận cùng lúc phun ra máu.

Hắn sững sờ chạm vào máu trên khoeo môi mình, tròn mắt nhìn Thiên Yêu trận tan vỡ. Nhưng chưa kịp hoàn hồn thì đã cảm nhận được sức mạnh hủy diệt đang vọt tới. Đó chính là Táng Thiên Bìa, cùng với nó, một bóng mờ từ sắc cũng tách ra khỏi bìa đá. Bóng người mơ hồ này nhìn về phía hắn, cảm ngáng lên như ai đó đang cách thời không mỉm cười ngạo nghễ.

Bóng tím biến mất trong tích tắc, khí thể của Táng Thiên Bìa bùng nổ gấp mười lần, từ quang chói mắt. Thiên Kiếm Yêu Đế gầm lên, hắn lấy tay bắt quyết, dùng tốc độ ánh sáng biến mất. Khi hắn xuất hiện đã cách đó cả trăm dặm. Ngẩng lên nhìn trước mặt đã có một tấm bìa đá cao hơn đầu, từng chữ viết trên bìa như muốn đâm thủng con mắt hắn.

Tiếng sấm vang trời, biển cả rít gào, không trung tràn ngập ánh chớp. Tiếng kêu tuyệt vọng của Thiên Kiếm Đế cũng xuyên thấu không gian:

“Từ Táng! Ta hận ngươi!!!”

Đám yêu tu và tu sĩ nhân tộc ngay lúc Thiên Yêu Trận sụp đổ thì hoàn toàn không quan tâm đến mọi chuyện phát sinh phía sau. Ai cũng vận hết mười thành tu vi mà rời khỏi phệ tích, bay ra khỏi phạm vi Mê Vụ Đảo. Ma Kiếm Ngư thì rời rít quay thân hình của nó bơi về phía Thiên Kiếm Yêu Đế.

Chốc lát cả phệ tích chỉ còn Vu Lam và Tiểu Diễm cùng Đoạn Lăng không rõ sống chết. Tiểu Diễm đánh ra một chưởng đó toàn thân gần như hư thoát, không để tâm đến kết quả đã vọt xuống hố Đoạn Lăng vừa rơi xuống.

Vu Lam đã ở đây, tay phải của lão đang đặt lên lồng ngực liên tục rút linh lực cho Đoạn Lăng. Vừa nhìn thấy Tiểu Diễm, chưa kịp mở miệng hỏi thì nàng đã ngất xỉu. Đánh mỗi tay mang một người bay lên khỏi hố sâu. Thấy trận bị phá lão không chần chừ mà bay thẳng một mạch rời khỏi. Giữa đường, lão sừng sốt thấy một vật lao nhanh đến, tưởng có va chạm ai ngờ nó nhanh chóng biến mất trước mặt Tiểu Diễm.

May mắn, khoảng cách ngàn dặm với tu sĩ đại thừa là bình thường. Chờ ba người thực sự rời khỏi thì lôi kiếp đã phủ xuống.

Mê Vụ Đảo đã không còn như tên gọi của nó nữa, lớp sương mù hoàn toàn tan biến. Trong thần thức của đám tu sĩ đang ẩn nấp ở xa, một phiên hải vực này ngập tràn lôi điện.

Ma Kiếm Ngư lúc tìm đến chỗ Thiên Kiếm Yêu Đế thì cũng là lúc lôi kiếp phủ xuống. Không có cách nào phải đón đỡ. Vốn trong kế hoạch của Thiên Kiếm Yêu Đế, hắn sẽ dùng tinh huyết của toàn bộ tu sĩ trong Thiên Yêu Trận để hiến tế tạo thành trận pháp bao phủ Mê Vụ Đảo, giúp Ma Kiếm Ngư chặn lôi kiếp.

Ai ngờ ngàn tính vạn tính bị phá hủy trong phút chốc vì Tiểu Diễm. Hắn không ngờ được cổ bìa trấn áp Huyết Sa Bình lại ở trong tay nàng. Nhưng nếu nói giờ khắc cuối cùng, hắn hận ai nhất thì chính là Từ Táng Đại Đế. Năm đó không đuổi cùng giết tận hắn, lại tính kế cả vạn năm sau.

Lôi kiếp thành tựu Đế cấp, đương nhiên uy lực đáng sợ. Nó không dồn đến một lần mà chia thành từng đợt, tất cả chín mươi chín đạo. Vượt qua được thì cả chép hóa rồng, từ này biến rồng trời cao mặc sức tung hoành. Ma Kiếm Ngư là hải thú hung danh viễn cổ, chỉ xếp sau Côn, huống hồ nó đã chờ đợi ngày này bao năm tháng. Thân hình to lớn của nó dày đặc yêu khí, chống chịu từng đợt lôi điện đánh xuống. Mười đạo lôi kiếp đầu tiên hoàn toàn không làm khó nó, lớp da thịt vẫn hoàn hảo.

Càng tích tụ lên tầng cao hơn thì uy lực của lôi kiếp càng tăng, tự cổ chí kim không ít thiên tài vẫn lạc ở bước này. Con mắt của mọi tu sĩ bốn phương tám hướng đều đổ dồn vào Bắc Hải, chứng kiến tràng cảnh hiếm hoi thiên cổ. Nếu như muốn thừa nước đục thả câu, cũng phải chờ Ma Kiếm Ngư thất bại, giờ mà xen vào chỉ có nước chết.

Từ rừng rậm cho đến hoang mạc, ngay cả phía Nam Hải không thiếu tu sĩ mở ra thiên nhãn theo dõi từ xa.

Quán rượu của Hỏa Gia trong Bạch Sa Thành hôm nay đóng cửa không tiếp khách. Lão nhân áo vải mộc mạc này đang ngồi bên quầy ngâm tẩu thuốc, một bên mắt chưa mù đầy nét tang thương. Lão từ từ nhả ra vòng khói, lầm bầm trong miệng:

“Lại có kẻ không nhìn được, là rồng hay tôm còn phải xem tạo hóa rồi.”

Ngày thứ tám trên Mê Vụ Đảo, vùng biển mênh mông này hoàn toàn bị tàn phá nặng nề. Những hòn đảo nhỏ bị lôi kiếp đánh xuống lõm xuống thành từng hố sâu. Cây cối trên đảo cũng không thoát khỏi cháy đen, sét đánh mang theo tia lửa mọi sinh linh đều không thoát khỏi hủy diệt.

Đầu sỏ của tai kiếp này là Ma Kiếm Ngư vẫn còn sống, nhưng thân hình vĩ đại của nó máu me be bét, nhuộm đỏ cả vùng hải đảo. Lôi kiếp đã đến đạo thứ chín mươi, chín đạo lôi kiếp cuối cùng xông qua thì nó sẽ là vị Yêu Đế đầu tiên của thời đại này. Dù thân hình thảm hại, nhưng đôi mắt nó lóe lên sự

hung ác, lạnh lẽo nhìn vào kiếp vân thứ chín mới đang tụ trên thiên khung. Nó đã dùng nhục thể của mình chống chọi qua thập cửu thần lôi chứng minh thân thể của nó thật sự cường hãn. Trong cổ họng nó hú lên một tiếng, thân hình biến mất trong biển cả, xuất hiện trên không trung.

Đó là một thanh niên có khuôn mặt mỹ lệ, bảy phần giống với Thiên Kiếm Yêu Đế, mặc bộ áo giáp màu đồng, trước ngực khảm viên ngọc đỏ như máu. Cùng lúc đạo lôi kiếp như cột nước màu trắng đánh tới, tay hắn bắt quyết tạo thành quả cầu yêu lực. Nó bay nhanh như lốc xoáy va chạm trực tiếp với lôi kiếp. Hai luồng xung lực gặp nhau trên không trung, một tiếng “ầm” cơ hồ làm chấn động màng nhĩ vang lên. Ánh mắt Ma Kiếm Ngự âm trầm, thấy đạo lôi kiếp tan rã không khỏi lộ vẻ vui mừng. Hắn ngửa cổ lên trời cười to ba tiếng, lau đi máu trên khóe miệng, cảm thán:

“Ta đã sống trong bóng tối của Hắc Hải Thâm Uyên bao năm tháng chỉ vì chờ đợi ngày này. Hôm nay nhất định phải thành Đế! Thành tựu đại đạo của ta!”

Hắn hít một hơi dài, hấp thu linh khí bốn phương trời đất, giờ tay túm về phía mặt biển. Cả vùng biển Mê Vụ Đảo dưới cái bắt này dâng trào, như kì tích bị kéo lên không trung. Đây là một tuyệt chiêu của Ma Kiếm Ngự, thuật ngự thủy đạt đến vô hạn khủng bố.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Hoàng tuyến huyết hà

Thực sự, Ma Kiếm Ngự rất cường hãn với thực lực nửa bước Yêu Đế. Chỉ ít tu sĩ khắp bốn phương nhìn thấy tràng cảnh như kì tích kia đều hít một ngụm khí. Phiến hải đảo trong nháy mắt khô cạn, nước biển như khối đậu hũ bị cắt một khoanh, mà kì lạ là nước trong mặt biển không sao đổ lại vào chỗ trống.

“Ta sinh ra ở Bắc Hải, lúc này Bắc Hải cũng sẽ cùng ta chiến.”

Thân ảnh Ma Kiếm Ngự nhỏ bé trước thiên địa, nhưng thân hình hắn lại nâng lên được một hải vực. Kiếp vân trên trời tích tụ đã đến đỉnh điểm, sấm chớp liên tục vang lên như cảnh cáo kẻ dám khiêu chiến với sức mạnh trời đất.

Luyện Hồn Tông, Hứa Vĩ Xương đứng trên lục phong, chấp tay nhìn về Bắc Hải.

Kim Bằng Môn, Hồ Uy môn chủ cùng Kim Bằng Lão Tổ ngồi trên thảo nguyên, thần thức ngưng tụ. Kim Bằng Lão Tổ cũng xuất thân yêu tộc, hắn đương nhiên vô cùng quan tâm tới tràng cảnh độ kiếp của Ma Kiếm Ngự. Đôi mắt vàng kim chớp liên hồi, trong mắt có cả sợ hãi, hưng phấn và một chút tham lam. Lão cũng ngưng lại cảnh giới đại thừa rất lâu, nếu Ma Kiếm Ngự thất bại, nhất định phải tới Bắc Hải một chuyến.

Liên Hoa Tông, trong động phủ nằm sâu dưới băng tuyết. Liên Hoa Sinh ngồi xếp bằng trên nệm, trông mắt thâm thúy, đôi môi hàm chứa ý cười. Ngẩng đầu nhìn vào vách tường phủ đầy băng, như cách thời không thấy Ma Kiếm Ngự nâng lên mặt biển. Chấp tay niệm khẽ một câu chân ngôn, giọng nói không rõ vui buồn:

“A Di Đà Phật.”

Vạn Độc Cốc, Nạp Lan Nhục cốc chủ đang đứng bên cạnh một cái kệ đựng đầy chai lọ, từng hũ sành màu nâu được niêm phong một tầng giấy. Bàn tay có làn da hơi trắng tái đặt trên một hũ sành. Mũi choàng phủ kín dung mạo năng, chỉ lộ ra đôi môi đỏ mọng hơi mím lại.

Thất Sơn Môn, Cảnh Nguyên môn chủ thành thoi nằm dưới hang núi, nắn chiếu vào cửa hang rạng ngời. Trên tay hắn đang cầm một cọng Hương Thảo, đưa lên mũi hít vào, khí độ nho nhã mỉm cười. Chốc lát, hắn nhìn về phía trên cao của Thất Sơn Môn, nơi đó chính là ngọn núi Cẩm linh thiêng.

“Sư tổ không động tâm sao?”

Không biết người hắn hỏi là ai, chỉ biết trong căn phòng nhỏ phong bế trên Cẩm Sơn, một bóng người khô gầy mặc quần áo màu nâu thô sơ khẽ nhúc nhích. Hắn phát ra một tiếng hừ lạnh, rồi mọi thứ chìm vào tĩnh lặng..

Tràng cảnh trên Bắc Hải vẫn tiếp tục diễn ra, đạo lôi kiếp thứ chín hai màu hoàng kim, trong lôi kiếp mang theo kim hệ lực lượng sắc bén. Ma Kiếm Ngự cũng cảm thấy uy hiếp phát ra từ nó, hắn không chần chờ mà thét dài, chủ động ném thủy cầu về phía lôi kiếp. Nước của vùng biển này đã được áp súc lại thành hình một quả cầu khổng lồ, cách đó cả mấy trăm dặm cũng trông thấy. So với hình thái của nó, đạo lôi kiếp thứ chín mười hai không đáng kể, nhưng trong mắt Ma Kiếm Ngự không hề khinh thường.

Hắn vận sức sẵn sàng, bộ áo giáp màu đồng tỏa ra quang mang màu xanh, mở ra phòng hộ.

Thiên kiếp không hổ là sức mạnh đáng sợ của trời đất, cột sáng hoàng kim xuyên thấu qua thủy cầu với tốc độ không tưởng, mắt thấy cách trăm trượng nữa thì sẽ đâm thẳng vào Ma Kiếm Ngự. Thuật pháp tan vỡ, thủy cầu tách thành hai nửa, nước biển ầm ầm đổ xuống vùng đất trống phía dưới, bọt nước văng lên tận không trung.

Mang theo khí thể hủy diệt, lôi điện như lưỡi đao chém xuống. Cả thân hình Ma Kiếm Ngư bao phủ trong lôi điện, tia lửa vang lên lách tách, màu xanh của lớp phòng hộ dần dần âm đạm. Hắn căng thân mình, tiếng thét thống khổ bật ra khỏi miệng: “Aaaaaaaaaaaaa!”

Giờ phút này thuật pháp đã dùng, muốn qua khỏi chỉ có thể dùng tu vi và nhục thể. Đạo chín mươi hai này có tên gọi Diệt Hình Thần Lôi, chính là để chỉ sức phá hủy của nó. Khoảnh khắc này kéo dài cả canh giờ, nhìn Ma Kiếm Ngư quần quai, rất nhiều người muốn động thủ. Nhưng nếu như hắn chưa độ kiếp xong mà người xen vào, dính nhân quả, lôi kiếp sẽ đánh luôn cả người. Vì vậy, cả đám hau háu nhìn, chỉ chực chờ Ma Kiếm Ngư thất bại.

Thiên địa về khía cạnh nào đó, rất công bằng. Ví dụ Ma Kiếm Ngư sau hơn chín mươi đạo thiên kiếp, nhìn thì thảm thiết nhưng lực lượng lôi kiếp sẽ tẩy rửa toàn bộ cơ thể hắn. Lúc này cũng thế, một canh giờ sau hắn tuy giống hấp hối, trong cơ thể sinh cơ lại bùng bùng, lực lượng kim hệ tràn đầy. Bốn đạo lôi kiếp tiếp theo lần lượt là mộc thủy hỏa thổ thần lôi, cả thấy bốn canh giờ liên tiếp. Hơi thở của Ma Kiếm Ngư lúc này đã có một tia Đế khí, yêu khí tỏa ra nồng đậm. Còn ba đạo lôi kiếp cuối cùng, là đủ chín mươi chín đạo.

Lôi kiếp thứ chín mươi bảy, tên gọi Ngũ Hành Thần Lôi, khủng bố gấp năm lần năm đạo trước, hợp đủ sức mạnh ngũ hành. Ánh mắt Ma Kiếm Ngư càng thêm lảng lẽ, hắn nhìn kiếp vân hít một hơi thật sâu, viên ngọc đỏ khảm trong áo giáp cũng bay ra lơ lửng trước ngực hắn. Hắn nhìn vào viên ngọc, khóe mắt rơi ra một giọt lệ. Không ai biết được, nó chính là tinh huyết ở tim Thiên Kiếm Yêu Đế trao lại cho hắn.

Độ kiếp đến giờ phút này, hắn mới dám chân chính hấp thu. Cả đời của một vị Yêu Đế, ngưng tụ chỉ có năm giọt tinh huyết bản mệnh, đây là giọt máu cuối cùng của Thiên Kiếm Yêu Đế. Trong tích tắc, giọt máu tan biến, hòa vào mi tâm Ma Kiếm Ngư. Đôi mắt hắn nhắm lại, giữa mi tâm hiện ra cái khe dọc, hình thù như con mắt thứ ba. Khoảnh khắc Ngũ Hành Thần Lôi năm màu lấp lánh giáng xuống, thì cũng là lúc hắn thi thảm:

“Hoàng Tuyền Huyết Hà”

Không gian như đình chỉ, con mắt thứ ba của hắn hé mở, khi mở ra hết cỡ nó chiếu ra một dòng sông máu hiện hữu giữa không trung. Là hư ảnh lại như thực, sông dâng cuộn trào, nước sông đỏ như máu, yêu lực cuộn cuộn. Đây chính là thuật pháp lên tới đỉnh cao, triệu hồi được thứ không thuộc về nhân gian, hoàng tuyền.

“Kẻ này là mối họa của cả nhân tộc, nếu hôm nay hắn thất bại thì thôi, nếu thành nhất định phải trừ.” Hứa Vi Xương nhủ chặt chân mày, lẩm bẩm. Lão đã sẵn sàng thông tri cho các thái thượng trưởng lão trong tông môn. Tiểu Điem phá Thiên Yêu Trận, ngăn cản hắn độ kiếp, nhất định hắn sẽ báo thù. Đoạn Lăng vẫn còn hôn mê, bước này không chuẩn bị chu toàn thì sẽ là đại họa diệt tông!

Một khắc khi Ngũ Hành Thần Lôi đánh tới, Hoàng Tuyền Huyết Hà cũng rít gào ngăn cản. Từng giọt nước do yêu lực ngưng tụ quấn chặt lấy lôi kiếp, nước dâng lên sóng sánh. Ngũ Hành Thần Lôi như mũi khoan năm màu tạo thành xoáy nước, quyết tâm xông phá. Thần nhãn của Ma Kiếm Ngư mở to, đôi mắt hắn nhắm lại, khớp hàm nghiền chặt, nước da tái nhợt, đủ thấy muốn sử dụng thuật pháp này tiêu hao vô cùng lớn. Nhưng Ngũ Hành Thần Lôi đâu dễ ngăn cản như vậy, nó vùng vẫy trong sông máu, ngũ thái quang mạng không ngừng lóe lên. Giằng co như vậy gần nửa canh giờ, máu trong hoàng tuyền bị nó thiêu đốt, co rút lại chỉ còn một trượng. Dù vậy, khí thể của đạo lôi kiếp này cũng suy yếu đi nhiều. Cuối cùng con mắt thứ ba chảy ra máu, khép lại, thuật pháp biến mất, Ma Kiếm Ngư loạng choạng thổ ra một ngụm huyết, tro mắt nhìn Ngũ Hành Thần Lôi đâm thẳng vào.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thiên địa hữu tình

Thân hình hắn không thể giữ vững, rơi xuống phía dưới, Ngũ Hành Thần Lôi như mũi tên nhọn bất chấp đuổi theo. Cảnh tượng này từ xa nhìn lại chỉ thấy cột sáng không lồ năm màu chiếu thẳng xuống mặt biển, lõm xuống thật sâu thành một vùng xoáy. Nước biển nhanh chóng bị bốc hơi rồi lại tràn vào xoáy nước.

Ma Kiếm Ngư không phát ra nổi tiếng kêu, hắn đang cố gắng kháng cự lại lôi kiếp. Thanh âm hủy diệt dùng dùng đoàng đoàng vang lên, bỗng nước biển văng lên cao cả trăm trượng. Nguyên thân không lồ của Ma Kiếm Ngư hiện ra trên biển cả, hắn đã không đủ yêu lực để biến thân. Miệng mở ra thật to với hàm răng sắc nhọn, Ma Kiếm Ngư há mồm nuốt chửng lôi kiếp, máu văng tung tóe, đôi mắt dữ tợn đỏ ngầu. Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, một canh giờ liền kết thúc, Ngũ Hành Thần Lôi biến mất.

Mặt biển trở lại trạng thái bình thường, máu loãng tan ra, miệng Ma Kiếm Ngư rách một lỗ thủng sâu hoắm, răng trong miệng nó cũng gãy mất cả trăm chiếc. Nhưng bù lại, tinh thần nó rất phấn khởi, hít sâu một ngụm linh khí thiên địa, thương thể dần dần khôi phục.

Tất cả tu sĩ đều biến sắc khi trông thấy một màn này, có người còn thốt lên:

“Không hổ danh là hải thú của viễn cổ, chẳng lẽ hôm nay nó sẽ thành công?”

Kiếp vân lại lần nữa tụ lại, trong kiếp vân ngưng tụ rất nhiều hư ảnh, đám tu sĩ ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc sợ hãi.

Diệt Thần Lôi Kiếp và Thất Thái Thần Lôi là hai đạo lôi kiếp cuối cùng. Một đạo mang sức mạnh phá hủy thần hồn, một đạo tập hợp bảy sức mạnh nguyên tố khủng bố. Tại sao từ xưa tới nay, Đại Đế hiếm có như vậy, chính là vì hai đạo lôi kiếp này sẽ song song giáng xuống. Nhục thân mạnh mẽ

chống cự được Thất Thái Thần Lôi, nhưng thần hồn yếu ớt thì không tránh khỏi hồn phi phách tán trong Diệt Thần Lôi Kiếp.

Ma Kiếm Ngư đã trở lại nhân hình, tuy vẫn còn thương thế nhưng ánh mắt không khuất phục nhìn kiếp vãn liên tục huyền hóa. Hắn chấp tay sau lưng, miệng cất tiếng thì thào:

“Ta từ khi tu thành yêu thân đến nay, kiên trì chờ đợi, vạn năm ròng rã, chịu đựng tịch mịch chính là vì cái gì? Hôm nay dù thân từ đạo tiêu cũng phải dốc hết sức, để đoạt tạo hóa.”

Hắn đem toàn bộ Bắc Hải thu vào tầm mắt, nhìn cảnh vật điều linh một vùng Mê Vụ Đảo. Nói ra thệ nguyện của mình:

“Ta nếu như thành Đế, nguyện vì Bắc Hải thủ hộ ngàn vạn năm. Nguyện đem tinh huyết bản mệnh của mình khôi phục sức sống cho toàn Bắc Hải. Sinh linh Bắc Hải nếu có linh, hãy chấp nhận thỉnh cầu của ta.”

Lời này vừa nói ra, trên trời cao giáng xuống một luồng sáng, đây chính là thiên địa minh chứng cho thệ ước của hắn.

Biển cả dập dềnh sóng vỗ, không có tiếng đáp trả, Ma Kiếm Ngư vẫn nở nụ cười im lặng chờ đợi. Những tưởng mọi thứ sắp kết thúc, ai ngờ phát sinh biến cố.

Một thanh âm tang thương vang vọng khắp mọi góc ngách:

“Con của ta...Người có nguyện từ bỏ yêu thân, từ bỏ quá khứ, từ bỏ hết thảy để hóa thân thành Bắc Hải, thủ hộ đời đời kiếp kiếp không?”

Ma Kiếm Ngư ngẩn người, hắn không ngờ được yêu cầu này của Bắc Hải. Nụ cười trở lên đắng chát, giọng nói càng khô khốc:

“Nếu vất bỏ đi tất cả, ta không còn là ta nữa mà đã là Bắc Hải. Nếu vậy thì ta sẽ lựa chọn không cần sự trợ giúp của người. Một kiếp này, Ma Kiếm ta sống không thẹn với tộc quần của mình, không thẹn với Thiên Kiếm Yêu Đế. Đó là Đạo của ta.”

Thân hình Ma Kiếm trở nên cô độc, đồng tộc của hắn đã diệt tuyệt, một mình hắn sống sót. Vì thế, hắn thà thất bại cũng không từ bỏ đi yêu thân...

Mọi thứ chìm vào yên tĩnh, thanh âm kia không vang lên nữa. Trên bầu trời tiếng sấm chớp ầm ầm, mây thất sắc xen lẫn những đám mây huyền ảnh cứ thế tích tụ. Ma Kiếm bỗng đứng trở lên thanh thần lạ thường sau khi đưa ra lựa chọn của mình. Trong sát na này, hắn dường như đốn ngộ, nhưng thời gian đã chẳng còn. Hắn cúi người thật cung kính với Bắc Hải lần cuối, nhẹ giọng:

“Nếu như ta vẫn lạc, nguyện dùng nguyên thân của mình tái tạo Bắc Hải, cảm tạ ơn dưỡng dục. Đa tạ.”

Nói xong hắn quay người, cất bước tiêu sái lên cao, tiếp cận càng gần với lời kiếp. Khoảnh khắc này, tất cả tu sĩ đều rung động. Hiếm có ai, đứng trước sự hủy diệt của thiên địa, lại trở lên dũng cảm đương đầu với nó.

Dưới chân hắn, sóng không vỗ vào bờ, mặt biển phẳng lặng như một tấm gương, phản chiếu lại thân ảnh Ma Kiếm trên không trung. Như linh hồn của Bắc Hải đang dõi theo đứa con sinh ra trong cơ thể của mình, nhìn hắn bình thân đối mặt với tử vong.

Trái ngược với suy nghĩ của mọi người, Ma Kiếm bị Diệt Thần Lôi Kiếp đánh trúng, hắn vẫn giữ được thần trí. Đây là vì giờ phút cuối cùng, hắn đốn ngộ ra được chân lý, thấy bản tâm của mình, biết được từ bỏ, không sợ hãi tử vong.

Giờ này, khó khăn của hắn là Thất Thái Thần Lôi, cột sáng bảy màu liên tiếp giã vào người hắn, từng mảnh chiến giáp văng ra. Hai tay Ma Kiếm chống đỡ trước ngực da thịt bong tróc, xương trắng ghê người. Đến lúc xương tay biến mất, tiếp theo đó là lồng ngực, nơi có nhiều cơ quan nội tạng nhất, yêu khí tụ lại tại đó, tiếng thiếu đốt xèo xèo khiến người ta rợn tóc gáy.

Kiên trì chưa đến nửa canh giờ, yêu lực cạn kiệt thân thể hắn hóa thành nguyên thân, từng mảnh nhục thể khổng lồ văng ra rơi xuống mặt biển. Máu tươi của Ma Kiếm thực sự nhuộm đỏ Bắc Hải như di nguyện hắn để lại.

“Nếu như ta vẫn lạc, nguyện dùng nguyên thân của mình tái tạo Bắc Hải.”

Đúng lúc này, Diệt Thần Lôi Kiếp tiếp tục tấn công thần hồn, muốn cho hắn hồn phi phách tán. Huyết Sa Bình cách đó cả vạn dặm, trận pháp nổi lên, hiệu ứng triệu hồi hồn phách xuất hiện.

Nguyên rủa của Tử Táng Đại Đế để lại đang ứng nghiệm

“Chỉ cần Táng Thiên Bì còn tồn tại, yêu tộc và ma tộc trong thế giới này dù có chết đi cũng sẽ bị phong ấn vĩnh viễn ở Huyết Sa Bình. Tộc nhân của ta sẽ đời đời dùng linh hồn các người để ma luyện.”

Đó chính là bi ai trong chiến tranh tộc quần. Kẻ chiến thắng định ra quy tắc.

Một tiếng thờ dài rất khê vang lên trên Bắc Hải. Dù lời kiếp đã tan biến, kiếp vãn tàn đi trả lại sắc xanh cho bầu trời, nhưng mặt biển lại nhuộm sắc đỏ thê lương. Xa xa đâu đó, ở phiến hải vực khác, Giao Nhân cất lên tiếng hát, giọng ca bi thương nức nở nghẹn ngào. Là khúc ai điệu cho những sinh linh mất đi trong trường lôi kiếp? Hay than khóc đại đạo vô tình, đường thành đạo quá gian nan...?

Mất thấy linh hồn Ma Kiếm sắp bị cuốn về Huyết Sa Bình, biến cố phát sinh.

Nước biển dâng lên cuộn cuộn, nhục thân máu thịt của Ma Kiếm Ngư bị thu vào biển mất trong lòng biển sâu. Hấp lực vô hình đem quả cầu hồn phách hút ngược trở lại, ngăn cách Diệt Hồn Thần Lôi. Tốc độ này nhanh đến nỗi mắt thường không nhìn thấy.

Bắc Hải vốn là một phần của hằng hà vô số phiến thiên địa, lại khai mở linh tính, nói cách khác, tại nơi này ý chí của nó là tối cao nhất.

Nếu như Tử Táng Đại Đế còn ở đây, có thể Bắc Hải sẽ không giữ được linh hồn Ma Kiếm, nhưng nàng ấy đã rời khỏi.

Có lẽ, Linh của Bắc Hải cũng cảm thán trước sự khắc nghiệt của quy tắc đại đạo. Nó đã đưa ra lựa chọn, bảo vệ đứa con sinh ra trong vùng biển của mình.

Chắc phải chờ hàng vạn năm về sau, mới xuất hiện một sinh linh có tên gọi Ma Kiếm Ngư...

Câu trả lời không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Mạc phạm đột phá

Cái chết của Ma Kiếm Ngư đánh dấu kết cục Mê Vụ Đào. Tu sĩ nhân tộc thờ phào nhẹ nhõm, yêu tộc tiếc nuối, ma tộc tiếp tục ảm đạm. Nhưng không ai cười nhạo hắn, bởi hắn có tu vi và thực lực cường hãn, dù hắn đã thất bại. Ai dám chắc, ngày sau mình có thể trụ vững trước thiên kiếp.

Chưa dừng lại ở đó, tu sĩ vẫn đổ về Bắc Hải tìm kiếm cơ hội, mong chờ từ trong biển sâu đào ra được thứ gì còn sót lại. Tu chân chính là tàn nhẫn như vậy, tranh thủ từng chút. Chỉ có tu sĩ tăng cao hơn từ bỏ, bởi vì biết được Bắc Hải đã ra tay, muốn giành lại thứ nó bảo vệ, là không tưởng.

Kim Bảng Lão Tổ về mặt ảm đạm, trở về bề quan. Bốn vị tông chủ của bốn đại phái tỏ ra không có chuyện gì, ai làm việc lấy, mỗi người một tâm tư khác nhau. Đạo sĩ áo nâu ẩn cư trên trên núi Cẩm nở nụ cười nhàn nhạt trong bóng tối, tiếp tục tọa thiền.

Chỉ có tông chủ Luyện Hồn Tông Hứa Vĩ Xương vừa mừng vừa lo. Mừng vì tai kiếp tông môn lão dự đoán đã qua, lo vì đến hôm nay Đoạn Lăng và đồ đệ của hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Tiểu Diễm đỡ hơn, chỉ bị tiêu hao quá lớn mà ngủ say. Còn Đoạn Lăng, thương thế là thảm nhất.

Nhờ có Vu Lam đại trưởng lão tám ngày trước không chần chừ bay thẳng về Luyện Hồn Tông nên hắn mới giữ được tính mạng, bảo toàn tu vi.

Một chi của Thiên Kiếm Yêu Đế để đối phó với tu sĩ kết đan như Tiểu Diễm, nên mới có ba thành yêu lực. Nếu như hắn dùng một kích toàn lực thì Đoạn Lăng đã ra người thiên cổ. Đại Đế không phải hư danh, dù là một kẻ bước vào xé chiều. Đây là thân thể Đoạn Lăng cũng đủ cường hãn, kẻ khác thì toàn mạng là tốt rồi.

Vấn đề nữa khiến Hứa Vĩ Xương đau đầu không kém, việc Tiểu Diễm có được Táng Thiên Bì đã lan ra khắp tu chân giới. Mấy ngày này, thư tín truyền âm đồn dập đổ về. Nhưng Luyện Hồn Tông là đại phái, dò hỏi thì có chứ chủ ý đưa ra Táng Thiên Bì vẫn còn phải xem xét. Huống hồ chủ nhân hiện giờ của nó là Tiểu Diễm còn chưa tỉnh lại.

Tất nhiên, với cương vị người đứng đầu, Hứa Vĩ Xương sẽ không để cho thế lực khác cướp đi Táng Thiên Bì. Đó là Đế Bìh đó, thiên hạ này tìm ra được mấy kiện Đế Bìh? Chưa nói đến tác dụng của nó trấn thủ Huyết Sa Bình, chỉ cần Tiểu Diễm nắm chắc trong tay, ngày sau thực lực của Luyện Hồn Tông sẽ trở lên cực đại. Nghĩ vậy thì Hứa Vĩ Xương yên tâm không ít, sắp đặt người bảo vệ cho Tiểu Diễm cẩn thận.

Bảy ngày sau.

Trong căn phòng bài trí đơn giản ở luyện đan các, trên chiếc giường nệm có màn che phủ, một thiếu nữ đang nằm say ngủ. Chừng nửa khắc sau, hàng mi của nàng khẽ nhúc nhích, đôi mắt từ từ hé mở. Hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt Tiểu Diễm là bức màn nhung màu xanh trên đầu, kê nghiêng đầu, nàng vẫn còn hơi mơ hồ, không phân biệt được đây là nơi nào. Ngón tay nhúc nhích, Tiểu Diễm muốn chống tay ngồi dậy, nhận thấy thân thể cứng nhắc. Nhớ lại thì lúc đánh ra Táng Thiên Bì, nàng cố tìm sự phụ rồi ngất đi.

Sư phụ? Đúng rồi, lúc nàng nhìn thấy hắn trong tay Vu Lam sư thúc tổ thì hắn toàn thân đầy máu tươi. Tiểu Diễm trong lòng hoảng hốt, loạng choạng xuống giường muốn đi tìm Đoạn Lăng. Chân trần chạm nền đất, nàng chạy ra ngoài, liền thấy trước mắt là luyện đan các, rất đông đệ tử ở đây, có đệ tử trông coi thấy nàng liền hô lên:

“Sư tỷ tỉnh lại rồi! Mau, mau đi thông tri chương môn.”

Tiểu Diễm bước tới, gấp gáp hỏi:

“Sư phụ ta ở đâu?”

Đệ tử này hơi giật mình vì sự sốt sắng của nàng, giọng nói có phần lấp bắp:

“Đại. Đại trưởng lão đang trị thương ở trên lục phong của chương môn.”

Tiểu Diễm nghe vậy thì không chần chừ, chạy thẳng ra ngoài, thanh âm nàng vọng lại phía sau.

“Không cần thông báo, ta tự lên lục phong.”

Tên đệ tử kia chưa kịp hiểu chuyện gì, đã thấy một dải trường hồng phóng tít lên cao, gió tạt vào trong đại điện. Chúng đệ tử thấy tốc độ này, há hốc mồm, nhìn nhau, lúc sau mới có người hồi thần thốt lên:

“Các ngươi có thấy gì không? Tốc độ đó, tu vi của sư tỷ ít nhất phải là kết đan! Nàng mới gia nhập tông môn chúng ta bao nhiêu năm chứ?”

Dưới luyện đan các môn, còn Tiểu Diễm lúc này đã có mặt tại lục phong. Bước xuống Bi Ngạn Kiếm, nàng xông vào trong nhà tranh. Gian ngoài không có người, nàng liền lên tiếng gọi:

“Sư bá!”

“Vào trong đi.” Âm thanh mệt mỏi của Hứa Vĩ Xương vang lên.

Tiểu Diễm mở cửa bước vào, trước mắt nàng là Đoạn Lăng hai mắt nhắm nghiền nằm trên giường, Hứa Vĩ Xương ngồi ngay cạnh, khuôn mặt lão hé ra một nụ cười gượng gạo.

“Nha đầu, tỉnh rồi hả. Sao không nghỉ ngơi ở luyện đan các thêm lại vội vã lên đây rồi? Đừng lo, sư phụ ngươi đã không đáng ngại, hẳn sẽ tỉnh lại sớm thôi.”

Nghe thấy lời này, Tiểu Diễm nhìn đôi môi tái nhợt và khuôn mặt xanh xao của Đoạn Lăng, nàng cắn môi, nghẹn ngào:

“Đều là tại con, nếu lúc ấy sư phụ không đỡ cho con, thì giờ này người nằm đó phải là con rồi.”

Hứa Vĩ Xương thở dài, lão lắc đầu:

“Tại ta mới đúng, nếu lúc ấy ta nhớ ra mà gọi con về cùng thì... Nhưng mà, Diễm nha đầu, không có con tất cả mọi người đã bị giam trong Thiên Yêu Trận rồi. Ta phải cảm ơn con mới đúng. A Lăng sẽ không trách con đâu.”

Nàng chậm rãi tiến lại gần chiếc giường, cúi đầu, giọng càng nhỏ:

“Nhưng con tự trách mình, nếu như con biết cách thi triển Táng Thiên Bì, thì đã nhanh chóng phá xong trận, không để sư phụ phải xả thân như vậy.”

Nói xong, nàng ngẩng lên nhìn Hứa Vĩ Xương, điệu bộ rụt rè.

“Sư bá, người không trách con dấu giếm Táng Thiên Bì sao?”

Hứa Vĩ Xương nghe vậy, nở nụ cười hiền lành:

“Sao ta lại trách con chứ, thất phu vô tội hoài bích có tội. Con làm như vậy là rất đúng, ta đoán, nếu không phải Thiên Yêu Trận không phá nổi, con sẽ không dùng tới nó đâu. Nhưng mà, để lộ ra Đế Bì, thời gian này con nên ở lại Luyện Hồn Tông.”

Tiểu Diễm gật đầu, sư phụ còn chưa tỉnh lại, nàng có thể đi đâu được. Hứa Vĩ Xương thấy Tiểu Diễm đã tỉnh lại, liền phân phó nàng ở đó trông coi. Thêm một ngày nữa, dưới sự kiên trì của Tiểu Diễm, Hứa Vĩ Xương đồng ý cho nàng mang Đoạn Lăng về Cửu Lao Sơn. Nàng cũng có hỏi thăm Mạc Phàm, nhắc tới đồ đệ của mình, khuôn mặt Hứa Vĩ Xương giãn ra không ít:

“Chắc nó sắp xuất quan rồi, hi vọng là thuận lợi.”

Lời của Hứa chương môn đúng là sấm truyền, bảy ngày sau, một luồng sáng chói mắt hiện ra ở góc núi phía đông dãy Lao Sơn.

Nửa ngày sau...

Cửa động phủ nhỏ mở ra, một thiếu niên mặc lam sam, vẻ mặt tuấn tú ôn hòa tràn đầy phấn khởi bước ra ngoài. Người này không ai khác chính là Mạc Phàm, hẳn vẫn như năm đó, Mạc Thiếu trong lòng đệ tử Luyện Hồn Tông.

Nở nụ cười nhìn về ngọn lục phong, hắn đáp Xích Diễm Tiên rồi khỏi.

Hứa Vĩ Xương đã đứng ở trước căn nhà tranh, chấp tay sau lưng, đợi hắn từ bao giờ, nụ cười vui vẻ hòa ái. Mạc Phàm đáp xuống, vội tiến tới gần cung kính:

“Bái kiến sư tôn.”

Lão đánh giá hần một lượt, gật đầu.

“Tốt rồi, đột phá kết đan năm mười chín tuổi, coi như không kém Đoạn sư thúc của người năm đó.”

“Dạ, cảm tạ sư phụ đã khen ngợi, đồ nhi còn phải cố gắng nhiều lắm.”

Dù nói vậy, Mạc Phàm không giấu nổi kích động, sự khích lệ của Hứa Vi Xương khiến hần thực vui mừng. Như chợt nhớ ra, hần gãi đầu, ngượng ngùng hỏi lão:

“Sư tôn, Tiểu Diễm sư muội đã trở về chưa ạ?”

Vừa nhắc tới, thấy sư phụ hần biến sắc mặt, thờ dài vổ vai hần:

“Chuyện dài lắm, vào nhà đi rồi nói.”

Mang theo sự nghi hoặc, hần bước theo sau sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hần thấy đáng giá

Trong nhà tranh.

“Sư tôn nói sao? Đoạn sư thúc bị thương chưa tỉnh lại?”

Mạc Phàm sùng sốt, chút tâm tình vui vẻ bị tin tức này làm cho hần thấy giật mình. Đoạn Lăng là tồn tại thần bí nhất hần tò mò từ khi vào tông môn. Không chỉ vì Đoạn Lăng là sư phụ Tiểu Diễm, mà hần trông quá trẻ nhưng đã đứng vào hàng đại trưởng lão.

“Ừ, hần bị trúng một kích của Yêu Đế. Nói đến ta cũng rất kinh ngạc, Tiểu Diễm vào tông môn trước con không bao lâu, nhưng phúc duyên thật thâm hậu. Nha đầu này ra ngoài luyện, ai ngờ có được truyền thừa đại đế, nắm giữ một kiện Đế Binh.” Hứa tông chủ cảm thán nói.

Miệng Mạc Phàm suýt há ra thành hình chữ o, hần không ngờ mình mới bề quan đột phá, khi ra ngoài tình hình lại thay đổi nhanh đến như vậy. Chừng một chén trà, mọi chuyện từ Mê Vụ Đảo cho đến sự kiện phá Thiên Yêu Trận được Hứa Vi Xương kể lại hết.

Nghe xong Mạc Phàm chỉ biết trầm mặc, hần cảm thấy con đường tu luyện thật gian nan, mỗi lúc đều phải tiến về phía trước. Ma Kiếm Ngư khủng bố như vậy, cũng không vượt qua được thiên đạo...

Ngay tối hôm đó, Mạc Phàm tìm lên Cửu Lao Sơn.

Đứng trước cửa động phủ, hần khẽ gọi:

“Sư muội, ta là Mạc Phàm.”

Trong động phủ của Đoạn Lăng, Tiểu Diễm đang lau mặt cho sư phụ, nàng nhẹ nhàng di chuyển khăn tay. Giờ Đoạn Lăng chưa tỉnh dậy, nhưng ít nhất nàng muốn vì hần sửa soạn một chút, nàng biết sư phụ yêu sạch sẽ.

Kim Bảo sau khi nàng trở về, đã tìm tới, nó có vẻ sinh hoạt trong Luyện Hồn Tông rất tốt, béo ra một tầng. Trừ ngày đầu tiên còn giận dỗi vì nàng bỏ nó lại mà đi, mấy ngày sau liền trở lại đáng yêu hoạt bát. Nó đang ngồi trên bàn gặm quả đại, miệng nhỏ phồng ra, nhìn nàng chăm sóc Đoạn Lăng.

Thanh âm ngoài động phủ đánh động Tiểu Diễm, nàng ngẩn ra trong giây lát rồi mừng rỡ trở lại động phủ của mình, Kim Bảo tò mò cũng chạy theo sau.

Cắm chế mở ra, trước mặt nàng là khuôn mặt ôn nhu của Mạc Phàm. Hần mỉm cười, đáy mắt lóe lên tia sáng.

“Khuya rồi vẫn làm phiền, muội không trách ta chứ? Mấy năm không gặp ta thật sự rất nhớ muội đó nha đầu.”

“Sư huynh, huynh xuất quan, đột phá rồi? Ha ha muội cũng rất nhớ huynh nha!” Nét mặt Tiểu Diễm rạng rỡ, gặp lại Mạc Phàm là kinh hi với nàng.

“Ta vào được không? Ta muốn thăm sư thúc chút.” Mạc Phàm gãi mũi.

“A, muội suýt thì quên mất, huynh vào đi.” Tiểu Diễm quay người đi trước.

Mạc Phàm đưa mắt nhìn lối nhỏ thông giữa hai động phủ, rũ mắt không nói gì theo sau nàng..

Trước mắt hắn, Đoạn Lăng khuôn mặt tái nhợt đang yên tĩnh nằm trên giường. Thật lòng Mạc Phàm không có nhiều tình cảm với vị sư thúc này, nhưng hắn biết với Tiểu Diễm, sư phụ nàng là người rất quan trọng. Giống như hắn, chưa bao giờ làm trái ý sư tôn.

Tiểu Diễm đã kéo cái ghế, ngồi xuống cạnh bàn đá phía sau lưng hắn, nói một tràng:

“Sư phụ hắn không sao đâu, Hứa sư bá nói hắn sẽ sớm tỉnh lại. Sư huynh, lại đây uống chén trà đi. Mới biết huynh trở về, chưa kịp làm bữa chúc mừng huynh. Đợi sư phụ khỏe lại, muội và Chu Yên sẽ rủ huynh tụ tập nhé.”

Mạc Phàm xoay người, hắn gạt đầu bước tới chiếc ghế đối diện nàng, ngồi xuống:

“Chu tiểu tử đã lên đây thăm muội và sư thúc chưa?”

“Lên rồi, điệu bộ khoa trương lắm huynh không biết đâu. Hắn nói muội ở luyện đan các không được tiến vào thăm, muội trở về Cửu Lao liền tới bù lu bù loa một trận.” Nhắc tới vị sư đệ này, Tiểu Diễm cũng vui vẻ hơn nhiều.

“Ta nghe sư tôn nói, mấy năm này muội đã đột phá kết đan, Tiểu Diễm thật giỏi. Vượt qua ta rồi.” Mạc Phàm nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói, giọng nói mang theo ý cười.

Thấy hắn khen ngợi, Tiểu Diễm liền không chút xấu hổ gạt đầu:

“Đúng vậy! Muội là ai chứ, đến lúc muội có tu vi thông thiên sẽ chỉ giáo cho huynh.”

Mạc Phàm dờ khóc dờ cười:

“Vậy thì ta sẽ mãi mãi mong chờ ngày đó.”

Dừng lại một lát, hắn nhìn nàng, nụ cười càng thêm dịu dàng:

“Sư muội, yên tâm đi, sau này sư huynh sẽ bảo vệ cho muội.”

Ý hắn nói đến là sự việc nàng có được đề binh bị truyền ra ngoài, Tiểu Diễm sao không hiểu. Nhưng nàng lắc đầu, mạnh mẽ nói:

“Không, muội đã thề sẽ không để cho ai phải bảo vệ mình mà tổn thương. Giờ muội quan tâm nhất là sư phụ, chuyện khác muội mặc kệ.”

Mạc Phàm trầm mặc, xoay người lại nhìn Đoạn Lăng, thờ dài:

“Hi vọng sư thúc sớm tỉnh.”

Nán lại thêm nửa canh giờ thì đêm đã khuya, Mạc Phàm không tiện ở lại, liền ra về.

Thật ra, Đoạn Lăng tuy không thể cử động, nhưng thần thức hắn vẫn thanh tỉnh. Đoạn hội thoại kia, đều lọt vào tai hắn. Hắn rất muốn tỉnh lại, an ủi đồ đệ của mình, nói với nàng, không cần tự trách. Bảo vệ nàng là trách nhiệm cũng là hắn cam tâm tình nguyện.

Dùng thần thức nội thị cơ thể, hắn chỉ biết chờ đợi, bây giờ cưỡng chế tỉnh lại cơ thể sẽ để lại ám thương.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hai ngày sau.

Đoạn Lăng nhắm mắt, đối diện hắn là Kim Bảo, hai mắt nó như hai hạt đậu đen, hồn nhiên nhìn hắn. Con chuột này ngang nhiên trèo lên ngực hắn nằm khi hắn đang hôn mê. Lấy tay, nắm lấy nó đặt sang bên cạnh, Đoạn Lăng khẽ nhủ mày.

Cơ thể đã không còn đáng ngại, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp nguy hiểm đến như thế. Nhưng cũng may mắn, Tiểu Diễm không sao, phần lớn quý hồn lúc đó hắn đều đem ra che chắn cho nàng.

Nghe thấy động tĩnh, Tiểu Diễm chạy sang, vừa lúc thấy Đoạn Lăng đang chống nửa người muốn dậy. Liền vội vàng chạy tới đỡ hắn, miệng nói:

“Sư phụ tỉnh lại rồi? Người có thấy chỗ nào không khỏe không? Người có muốn ăn gì không?”

...

Nàng nói một tràng, thấy hắn im lặng nhìn mình. Ánh mắt hắn lạnh nhạt, lại trong trẻo như hắc thạch, gạt tay nàng đang đỡ hắn ra, tựa nửa người vào vách tường. Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, một nửa khuôn mặt không có biểu cảm, ngón tay thon dài khẽ giơ lên, lau giọt lệ đang đọng trên khóe mắt nàng.

“Lại khóc rồi. Ta đã không sao, đừng khóc.”

Vừa nói hết câu, nàng liền không quản hấn trách cứ, nhào vào lồng ngực hấn, im lặng không phát ra âm thanh, chỉ có cảm giác ướt át truyền tới. Đoạn Lăng thở dài, vỗ nhẹ đầu nàng, ánh mắt trở lên ôn nhu hơn, khóe miệng cũng nhích thành một nụ cười. Tùy ý nàng ấy đi.

Vừa nghĩ xong, bàn tay đang xoa đầu nàng cứng ngắc. Trong lòng một mảnh hoang mang, hấn làm gì thế này? Dung túng nàng đến vậy. Hấn đây là.. sao?

Nhưng cảm giác được vòng tay nhỏ nhắn đang ôm siết lấy eo mình, thấy được sự run rẩy của nàng, cảm nhận nàng hoàn hảo ở cạnh mình... Hấn thấy đáng giá, rất đáng giá, thế là đủ rồi.

Tiểu Diễm là đồ đệ của hấn, điều này hấn chưa từng quên, huống hồ vượt qua được luân thường hấn cũng không thể cưỡng ép nàng phải yêu thương hấn. Trái tim của Đoạn Lăng rất lý trí, hấn nhớ tới bí mật thân thể của nàng, cười khò trong lòng.

Nhìn đồ đệ từ từ hồi thần lại, nhỏ giọng lí nhí:

“Xin lỗi sư phụ, con thất lễ rồi.”

Hấn chỉ mỉm cười, giọng điệu vẫn lãnh đạm:

“Không sao.”

Kể từ ngày đó, cuộc sống của hai sư đồ trở lại bình thường, chỉ có một điều khiến Tiểu Diễm hơi thắc mắc. Hình như, sư phụ của nàng bận rộn hơn. Rất hiếm khi nàng gặp mặt hấn trên Cửu Lao Sơn, hấn thường bắt chọt đêm muộn khi nàng đang tu luyện mới trở về động phủ.

Thắc mắc của nàng chưa có giải đáp thì chuyện khác kéo đến làm phân tâm. Đó là lục tục có người của các thế lực khác tới bãi phòng Luyện Hồn Tông.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đông giới đại lục

Tiểu Diễm rất chăm học hỏi, khi đọc thư tịch ở tàng thư các, nàng càng bắt ngờ về thế giới của mình đang sống. Từ trước đến nay, nàng luôn cho rằng mình đã có hiểu biết nhất định, nhưng hóa ra nó chỉ là một hạt cát trên sa mạc.

Cuốn thư tịch này không phải công pháp, nó đã quá cổ xưa, người viết ra nó không đề tên, chỉ có tựa Thiên Nam Tinh Đông Giới Lục.

Tương truyền rằng, trước thái cổ rất lâu Thiên Nam Tinh là mảng lục địa lớn, bao quanh nó là nước biển. Cho đến khi một trường bạo kiếp xảy ra, lục địa này rạn vỡ, tách thành từng mảnh trôi dạt về mọi hướng. Ổn định lại mới thành Thiên Nam Tinh hiện tại.

Người viết cũng đề cập, cuốn sách này chỉ viết về Đông Giới Đại Lục, một trong bảy đại lục bị phân tách sau tai kiếp. Sáu đại lục còn lại, người đó có viết tiếp hai cuốn nữa, Tiểu Diễm tìm mãi trong tàng thư các không thấy, chắc nó đã thất lạc hoặc đây chỉ là bản ghi chép Luyện Hồn Tông may mắn có được.

Dù vậy đã là rất trân quý.

Theo như ghi chép, hấn nơi nàng đang sống là ở Đông Giới Đại Lục. Vậy thì, tất cả thế lực tu chân hiện giờ nàng biết, chỉ nằm ở đông giới đại lục mà thôi.

Mang theo sự tò mò, nàng chạy tới tìm Vu Lam sư thúc tổ hỏi về tính chân thực của cuốn sách này.

Khi thấy tựa sách, lão nhân già nua thoáng ngạc nhiên mang theo nghiền ngẫm nhìn nàng.

“Nha đầu, con tìm ra nó ở tàng thư các à. Đây là một cuốn kì thư, đã nhiều đời tông chủ cũng như con, đi tìm bí ẩn của nó. Chỉ tiếc là không có người quay về.”

Ngừng lại chút, Vu Lam nheo mắt nhìn lên bầu trời trước mắt, chỉ tay hỏi nàng:

“Con cảm thấy, bầu trời này có bao la không?”

Tiểu Diễm liền gật đầu. Lão lại nói tiếp.

“Với con nó quả thật là rộng lớn. Còn với chúng ta, nó chỉ là một khoảng cách quá nhỏ, đó còn chưa phải là thiên địa.”

“Sư thúc tổ, vậy thì thế nào mới là thiên địa?” Nàng tròn mắt thắc mắc.

“Là khi con cảm giác so với nó, con chỉ là một con kiến, muốn với tới mà không tới được, chừng nào nhìn thấu nó sẽ không còn là thiên địa. Hoặc, con nhìn đi, từng nhánh cây, ngọn cỏ trên dãy Lao Sơn này, sinh cơ bùng bùng, tuy nhỏ bé cũng là một phần của thiên địa.”

Mất vài canh giờ tĩnh giá, Tiểu Diễm vẫn như có như không hiểu được. Đánh lắc đầu hỏi tới các thế lực trong đông giới đại lục. Quả nhiên vấn đề này đơn giản hơn hẳn.

Thập đại tu chân thế gia, nguồn gốc cổ xưa, trong gia tộc nhiều đời có tu sĩ đẳng cấp cao, truyền thừa vô tận. Khác với tông môn thu đệ tử, các thế gia này có sở học đơn truyền, chỉ truyền cho con cháu của dòng tộc.

Nơi hội tụ nhiều gia tộc tu chân nhất chính là phía tây và phía bắc đại lục, có linh mạch không thua kém ngũ đại tông môn nằm ở phía đông.

Tiếp theo, Tam Thánh của tán tu giới, ngụ tại Thánh Thành. Người đứng đầu như tên gọi của nó là ba vị được tôn xưng là Thánh trong giới tu sĩ tán tu. Kiếm Thánh, Dược Thánh và Sát Thánh. Thế lực của tán tu trải rộng bốn phía đại lục, nơi nào cũng có tu sĩ tán tu. Hơn ba ngàn năm trước, Tam Thánh vì nghĩ tới xuất thân của mình, mới lập ra Thánh Thành, nằm ở giữa lãnh thổ đông giới, thuận tiện cho tu sĩ không gốc rễ nơi nơi đổ về nương náu.

Cuối cùng, Tứ Thành, đứng đầu là bốn vị thành chủ, tu vi thông thiên triệt địa. Thế lực này trấn thủ phía nam, so về nguồn gốc cũng lâu đời không kém thập đại thế gia. Tứ Thành chỉ là tên gọi tắt của Xuân, Hoa, Thu, Nguyệt thành gộp lại.

(*)

Ba ngày sau, trong đại điện thập tam phong, Hứa Vi Xương ngồi trên ghế chủ vị, vẻ mặt không có nét ôn hòa bình thản thường ngày mà là sự nghiêm nghị hiếm có. Thân là thủ tịch đệ tử, Mạc Phàm ngay ngắn đứng phía sau lưng lão. Hai bên trái phải ngoài ngoài nguyên lão tông môn, còn có Đoạn Lăng mới bình phục ngồi đó. Hắn nhắm mắt dưỡng thần, không quan tâm hàng loạt ánh mắt đang hướng tới.

Bởi vì nơi này, đều là những người đại diện cho các thế lực tu chân tới đây bái phỏng.

Cát lời đầu tiên là người của gia tộc Cáp Xích, một thân áo choàng vải bố, tu vi hẳn là ở kết đan hậu kỳ.

“Bái kiến tông chủ Luyện Hồn Tông, lần này phía đông đại lục xảy ra sự kiện lớn như vậy, gia chủ Cáp Xích Mạc Nhĩ muốn gửi lời thăm hỏi tới quý tông.”

Cùng với hắn, chín người còn lại cũng thay mặt liên tiếp bái kiến danh. Hoa gia, Lê gia, Nam Cung gia, Trần gia, Cửu Cung gia, Đinh gia, Cao Linh gia, Thiệu gia, Tư Đồ gia, đủ cả.

Sau đó là người của bốn tông môn, riêng Liên Hoa Tông, chỉ là một trưởng lão tu vi kết đan sơ kỳ, kém hẳn ba tông môn còn lại.

So với thập đại thế gia, quan hệ của bốn đại tông môn dù gì cũng khá hơn. Về mặt của Hứa Vi Xương cũng giám sát nặng nề gặt đầu.

Thánh Thành cử tới một người duy nhất là một lão nhân quốc thước, khuôn mặt hồng hào, hán vuốt hai chòm râu trắng, chấp tay cúi đầu cười nói:

“Lão hủ tên Chu Đan, là đệ tử thứ mười một của Dược Thánh, lần này thay mặt ba vị thánh chủ tới đây bái phỏng, chúc mừng Luyện Hồn Tông.

Lời tuy ít mà ý thì nhiều, chúc mừng Luyện Hồn Tông chuyện gì thì ai cũng có suy đoán trong lòng, chỉ không nói ra. Nhưng Chu Đan này lại chỉ rõ, ý tứ cần phải xem xét.

Đoạn Lăng mở mắt ra nhìn thẳng vào Chu Đan, sau khi lão bái phỏng cũng mỉm cười ung dung trở lại chỗ ngồi.

Tới lượt Tứ Thành, cử ra vậy mà lại là bốn vị hộ pháp.

Hứa Vi Xương trầm mặc tiếp nhận hành lễ xong xuôi cũng mở miệng:

“Nếu đã đến đây làm khách, đương nhiên Luyện Hồn Tông sẽ dùng lễ đối đãi. Các vị có thể ở lại đây, đệ tử tiếp dẫn điện sẽ an bài chỗ ở. Thứ cho Hứa mỗ nói nhiều một câu, có một số nơi là trọng địa của tông ta, mong các vị gặp phải liền quay đầu rời đi, còn lại cứ tùy ý thăm thú.”

Chúng nhân nhao nhao tỏ ý tông chủ khách sáo rồi. Chỉ có vị Nguyệt hộ pháp là nam nhân băng lãnh tóc trắng, mắt sắc như dao lên tiếng hỏi:

“Tông chủ, thất lễ, ta nghe nói lần này quý tông xuất ra được một nữ đệ tử thiên tài, chưa đến hai mươi tuổi đã kết đan thành công. Văn bối có lòng ái tài, chẳng hay có thể tận mắt trông thấy nàng ấy hay không?”

Nếu hắn chỉ nói là đệ tử bình thường, Hứa Vi Xương có thể để Mạc Phàm ra, nhưng đã nói rõ nữ đệ tử, hẳn đối phương đã có trù bị trước. Hứa Vi Xương không có lý do nào từ chối, đưa mắt nhìn Đoạn Lăng thấy hắn khẽ gặt đầu mới đồng ý.

Vậy là chưa đầy một nén nhang, Tiểu Diễm dưới sự triệu tập của đệ tử sự vụ điện, liền xuất hiện tại thập tam phong.

Khi cánh cửa lớn của đại điện vừa mở ra, hàng trăm con mắt đều hướng về.

Hôm nay nàng mặc bộ y phục màu đỏ, tóc cài trâm Bi Ngạn, từng lọn tóc đen dài buông xuống sau lưng. Chân mang hài đen bó chèn quần, tư thái tuy

thiếu một phần thướt tha lại có mùi phần anh khí xuất chúng. Chưa kể gương mặt và mỹ mạo của nàng, trải qua máu huyết thánh thú tẩy rửa, càng ngày càng bộc phát phong tư.

Mạc Phàm không dấu diếm con mắt trở lên sáng ngời nhìn nàng.

Còn Đoạn Lăng, tia sáng trong ánh mắt bị hấn rũ xuống hàng mi, che giấu thật sâu.

Đến khi Tiểu Diễm bước tới chính giữa đại điện, bỏ qua sự dò xét bốn phía, chấp tay:

“Đồ đệ bái kiến tông chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ta Cùng Người Phi Thăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.